

Giới thiệu 40 Ngày Kết Hôn

Truyện 40 Ngày Kết Hôn thuộc thể loại ngôn tình quân nhân rất đặc sắc. Vị thiếu tá nhận được phần thưởng đó là một số tiền rất lớn cùng đó là nghỉ phép bốn mươi ngày.

Trong bốn mươi ngày chắc hẳn đã đủ cho những tuần trăng mật, thiếu tá Lục muốn kết hôn để an phận cho tương lai của mình.

Liệu thiếu tá có tranh thủ trong những ngày ngắn ngủi để ăn sạch cô vợ nhỏ bé nõn nà của mình...

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Ngày Thứ Nhất

“Anh là Lục Diệp hả?” Vân Thường ngồi trên giường mỉm cười “Em là Vân Thường.”

Không có câu trả lời, ngay cả tiếng bước chân mới rồi cũng biến mất, song lại có hơi thở bình ổn của đàn ông kề bên tai, đều đều.

“Có thể lại gần cho em sờ mặt anh không?”

Vẫn không có tiếng trả lời.

Vân Thường cũng không sốt ruột, mắt cong cong, gương mặt nhỏ nhắn thanh tú trắng nõn tràn ngập ý cười.

Một bước, hai bước, rốt cuộc người đàn ông nhấc chân đi tới chỗ cô.

Vân Thường thò tay, chạm phải bộ quần phục trắng thớm và nút áo lạnh băng. Vân Thường quỳ xồm trên giường, ra sức ngồi thẳng người, vươn tay sờ lên trên từng chút một, mới sờ tới cổ người đàn ông thì dừng lại.

“Xin lỗi, em với không tới, có thể khom người xuống không?”

Lòng bàn tay cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ của người đàn ông, Vân Thường hơi căng thẳng. Ngay lúc đó, người đàn ông cô vốn tưởng sẽ không để ý đến mình lại đột ngột khom lưng xuống.

Hai tay bất thành linh bợ lấy mặt người đàn ông. Tay Vân Thường men theo vầng trán đầy đặn, sống mũi thẳng tắp của người đàn ông trượt xuống, cuối cùng dừng lại trên cánh môi mỏng đang mím chặt, bấy giờ mới ngẩng đầu mỉm cười với anh, hàm răng trắng nhỏ đều đặn “Anh rất đẹp trai!”

Dứt lời, đột nhiên Vân Thường nghe một tiếng hừ mũi nho nhỏ. Tiếp đó là tiếng cời quần áo liền một mạch.

Vân Thường cắn môi, mấy ngón tay bấu chặt ga giường, tim đập thình thịch.

“Vẫn còn là một cô nhóc!” Lúc này người đàn ông đột ngột lên tiếng, giọng nói trầm thấp dễ nghe, đầy vị kiên cường, vừa nghe đã biết là người cứng rắn lạnh lùng.

Vân Thường ngẩn ra, giờ mới phản ứng lại là anh đang nói cô.

Há miệng định nói lại nghe tiếng chân rời đi. Vân Thường thở phào, cô còn chưa biến chuyển được cho lắm, người đàn ông trước mặt từ nay trở đi là chồng cô, cô không có sự lựa chọn.

Lục Diệp nhanh nhẹn tắm rửa, huấn luyện lâu ngày khiến anh căn bản không tưởng tượng được có người tắm rửa hơn mười phút. Tóc chưa tới một tấc dán sát da đầu chỉ cần dùng khăn lông trùm lên lau một cái là ráo nước. Lục Diệp xỏ quần đùi định bước ra khỏi phòng tắm thì sực nhớ bên ngoài còn có một cô gái, chỉ có thể rửa thêm một tiếng, bấy giờ mới hăm hực mặc áo ngủ vào.

Anh không sao ngờ được mẹ mình lại làm ra chuyện thế này! Anh đang huấn luyện lính đặc chủng mới tuyển, lãnh đạo lại đột nhiên gọi anh vào phòng làm việc, còn hết sức mừng rỡ chúc mừng anh rốt cuộc đã nghĩ thông suốt, chịu cưới vợ rồi.

Lục Diệp mù tịt, bên này lãnh đạo đã phê duyệt cho anh nghỉ kết hôn nhanh như chớp giật. Lục Diệp lại mù mù mờ mờ bị mẹ già sư tử Hà Đông nhà anh kêu về, bấy giờ mới biết mẹ anh lại tự tiện cưới cho anh một cô vợ!

Mẹ nó, cái quái gì thế này! Thiếu tá Lục nhìn tờ chứng nhận kết hôn hung hăng túm cái đầu mấy phân của mình, hoàn toàn mất đi vẻ trầm tĩnh trấn định thường ngày.

Thượng tướng Lục cung chiều vợ, bà xã nói cái gì là cái đó. Lục phu nhân xưa nay cũng rất có chừng có mực, ai biết lần này lại gây ra một vụ thế này, bỏ hai trăm ngàn mua một cô con dâu!

Mặt thượng tướng Lục đơ ra, thực tế trong lòng đã phát điên vô số bận, song đối diện với gương mặt đáng thương của bà xã nhà mình thì không phát hỏa nổi. Chỉ đành hung hăng đập bàn một cái, mặc vợ mình đi thôi.

Có điều ông cũng rất hài lòng với cô con dâu này, vốn dĩ cho rằng đây sẽ là một người diêm dúa quyền rũ tục tằn, mê tiền như mạng, không ngờ lại trắng trẻo nõn nà cực kỳ đáng yêu. Thượng tướng Lục gặp Vân Thường lần đầu tiên, con tức đã tiêu quá nửa.

Sau khi nghe Lục phu nhân kể chuyện Vân Thường xong, một chút lửa giận cuối cùng trong lòng cũng biến mất tăm. Ở chung nửa tháng nay, cái người gặp ai cũng phụng phịu hung dữ, đến trước mặt Vân Thường liền biến thành một con mèo già, nói chuyện nhẹ nhàng hẳn đi, hoàn toàn thương yêu Vân Thường như con gái mình.

Tối nổi Lục phu nhân còn ghen tị nữa, thượng tướng Lục rít điều thuốc, ôm vợ ngồi xuống, cảm thán: “Đứa nhỏ này đáng thương quá!”

Sao không đáng thương được? Tốt nghiệp đại học nổi tiếng, tài hoa dạt dào, sau khi tốt nghiệp vào thẳng công ty đa quốc gia nổi danh lẫy lừng, tương lai vô hạn. Nửa năm sau lại gặp tai nạn giao thông, từ đó hai mắt bị mù. Tiếp đó lại bị cha ruột và dì ghê biến thành hàng hóa bán cho thằng con “đồng tính luyến ái” nhà mình.

Đổi lại là ai, một loạt đá kích như thế có ai chịu đựng nổi? Nhưng Vân Thường vẫn dịu dàng hiền lành như cũ, không hề oán hận, gặp ai cũng cười, đôi mắt không ánh sáng vẫn trong trẻo như cũ. Đứa nhỏ như thế ai mà không thương cho được?

“Hi vọng thằng nhãi kia biết quý trọng.” Lục phu nhân dựa vào lòng thượng tướng Lục cảm thán. Nếu thằng ranh Lục Diệp kia không tốt với Vân Thường, bà là người đầu tiên không đồng ý! Dừng roi da trong thư phòng cha nó quất chết nó!

Thượng tướng Lục gật đầu không nói. Suy nghĩ hoàn toàn không khác gì Lục phu nhân, nếu con không đối xử tử tế Vân Thường, nhất định quất cho nó khỏi về bộ đội luôn!

Bên này, thiếu tá Lục tắm rửa xong quay về phòng thì thấy cô vợ mua về đã nằm xuống, ngoan ngoãn co rúc trên giường, chặn phòng lên một cục nho nhỏ, chỉ chiếm một chỗ rất bé.

Còn biết thức thoi! Thiếu tá Lục vén chăn lên nằm xuống bên kia giường. Chẳng biết sao, bình thường vài phút sau là ngủ say sưa rồi, hôm nay không sao ngủ được. Có lẽ là tại bên cạnh nhiều thêm một người.

“Khụ khụ” Trong bóng đêm, Lục Diệp nghiêng người, làm bộ làm tịch ho một tiếng. Rèm cửa không hề che giấu, ánh trăng lạnh lạnh cùng với ánh sao nhấp nháy ủa vào, chiếu trên gương mặt thanh tú, vốn dĩ hẳn là khung cảnh lạnh lẽo nhưng nhờ đôi mắt mang theo ý cười kia mà thêm nhiều ấm áp.

“Anh chưa ngủ à?” Giọng Vân Thường dịu dàng êm ái, so với lối sống thường ngày của đám đàn ông thô lỗ như Lục Diệp, hoàn toàn là hai thái cực.

Có lẽ là từ nhỏ đã lăn lê bò toài dưới đòn roi của thượng tướng Lục, trước giờ Lục Diệp hoàn toàn không biết nên cư xử với những cô gái mềm mại như thế nào. Trong mắt người khác, con trai thượng tướng Lục, Lục Diệp, mặt mũi tuấn tú, vóc dáng thon dài, nhất là khí chất mạnh mẽ lại có chút tao nhã càng khiến anh khác biệt mọi người. Quan trọng nhất là, anh còn trẻ nhưng chỉ dựa vào nỗ lực của mình mà bỏ từ tầng dưới cùng lên tới chức thiếu tá, người đàn ông như thế, đặt ở nơi nào cũng hấp dẫn ánh mắt phụ nữ.

Thực tế, trước giờ Lục Diệp chưa hề có kinh nghiệm yêu đương, mục tiêu cuộc đời của anh ngoài bộ đội ra chỉ có bộ đội. Vì thế bên ngoài từng có một thời gian đồn đãi Lục Diệp lẩn lộn trong bộ đội lâu, chuyển sang thích đàn ông. Thật ra, không phải anh không thích phụ nữ, mà là căn bản không biết làm sao để thích.

Lần này nhìn Vân Thường, thấy thân hình nho nhỏ của cô co cụm lại. Rõ ràng hai mắt không nhìn thấy song, trong ánh trăng nhàn nhạt vẫn cố gắng nhìn thẳng vào mình, bày tỏ cô nghiêm túc đối xử và lắng nghe, nói chuyện với mình, trong lòng anh dường như có cái gì đó đọng phải, vừa đau vừa ê ẩm.

“Ừ.” Lục Diệp ừ một tiếng, quay mặt đi tỏ vẻ mình không hề muốn nói chuyện với Vân Thường mà là thật sự bất cần ho một cái thôi.

Thính giác Vân Thường rất nhạy bén, dễ dàng phát hiện động tác trở mình của anh, cũng không để ý. Hiện giờ tuy cô và người này là vợ chồng nhưng thực tế, hai người họ trừ tên nhau ra cái gì cũng không biết, hơn nữa, cô là do anh mua về.

“Cái đó, Lục... mẹ nói ngày mai để chúng ta dọn về nhà mới.”

Chuyện này Lục Diệp biết. Lúc anh về nhà mẹ anh đã nói, anh thì chẳng cảm thấy gì, ở đâu cũng đều để ngủ, đằng nào kết thúc bốn mươi ngày nghỉ kết hôn anh cũng về bộ đội rồi. Anh chạy về vội vàng, đám lính đặc chủng của anh chẳng biết giao cho ai, nghĩ tới cái này Lục Diệp càng không ngủ được.

“Tôi biết.” Tính Lục Diệp không phải lạnh lùng bẩm sinh, anh có chút khó tính. Người bình thường trước mặt anh bị hù dọa mấy lần thì không lại gần anh nữa, thật ra quen rồi mới biết, Lục Diệp rất dễ ở chung.

“Ngày mai làm phiền anh rồi.”

“Ừ.”

“VẬY NGỦ THÔI.”

“Ừ.”

Đêm tân hôn đầu tiên của Vân Thường và Lục Diệp trôi qua như vậy đó. Sáng sớm hôm sau rửa ráy xong xuôi, dưới ánh mắt chăm chăm của Lục phu nhân, thiếu tá Lục vội vội vàng vàng dọn đồ dẫn cô vợ mới mua về của anh dọn về nhà mới.

Nhà mới cách nhà thượng tướng Lục không xa, chỉ có vài ngã tư, đi lại rất tiện, còn là lầu ba nữa, phòng chừng Lục phu nhân cân nhắc đến tình trạng của Vân Thường mà có ý chọn.

Nhà đã trang trí xong, vật dụng trong nhà, đồ dùng sinh hoạt đủ loại đều chuẩn bị đầy đủ, Lục Diệp và Vân Thường chỉ cần tới ở là được.

Lúc lên lầu, Lục Diệp dừng lại, đấu tranh tâm lý nửa ngày, há miệng định nói thì bị Vân Thường giành trước.

“Anh lên trước đi, em chờ dưới lầu một lát, sau đó... anh có thể đi xuống đón em không?” Có lẽ còn quá lạ lẫm với Lục Diệp, gương mặt trắng nõn của Vân Thường ửng đỏ, mũi chân cũng mất tự nhiên chà chà trên đất.

Lục Diệp nhìn hết trong mắt, đột nhiên anh buông hành lý trong tay xuống, bước tới ngồi xổm xuống trước mặt Vân Thường: “Lên đi.”

“Cái... cái gì?”

“Tôi nói lên đi, leo lên lưng tôi!” Giọng Lục Diệp tăng cao một chút, trên mặt lại thoáng ảo não.

“A, không cần, em...”

Lục Diệp đứng phắt dậy, dọa Vân Thường hết hồn, tưởng anh bực mình, lập tức lại cảm thấy người mình nhẹ bẫng, cả người cô bị Lục Diệp nhấc lên trên lưng anh, giọng đàn ông trầm thấp vang bên tai “Bám chắc vào.”

Nói xong, một tay Lục Diệp bợ mông Vân Thường, một tay xách hành lý leo tót lên lầu ba. Vân Thường còn chưa hoàn hồn lại đã ngồi trên sofa nhà mới rồi.

Hai người ở chung cần rất nhiều đồ. Tuy Lục phu nhân cân nhắc rất toàn diện song đến tột cùng cũng không thể mua luôn cả đồ ăn cho họ.

Vân Thường gọi Lục Diệp lại: “Lát nữa làm phiền anh dẫn em đi mua đồ ăn.” Dứt lời, mặt Lục Diệp lập tức đen ngòm. Đương nhiên Vân Thường không nhìn thấy, vì thế cô dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Em chưa đi qua đường này nên không biết phải đi làm sao. Có điều anh yên tâm, chỉ cần đi ba lượt là em nhớ được đường rồi.”

Lần đầu tiên cô nói nhiều với anh như thế, bỗng dưng Lục Diệp cảm thấy không thoải mái, cứ cảm thấy cô như vậy giống như là đang hấp tấp chứng minh cái gì đó vậy. Chỗ này tuy cách siêu thị không xa nhưng cũng chỉ là đối với người thường mà thôi. Mắt cô không nhìn thấy, đừng nói là đi ba lần, cho dù đi ba mươi lần anh cũng không thể để cô đi một mình.

Anh không nói ra miệng, không cần thiết, chỉ lấy ví tiền, dắt tay Vân Thường, chậm rãi dẫn cô đi siêu thị.

Thiếu tá Lục sống ba mươi năm, lần đầu tiên cầm tay con gái, cảm giác... cũng không tệ.

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Ngày Thứ Hai 1

Từ tuổi thiếu niên Lục Diệp đã ở trong quân đội, quân hàm một đường thăng cấp, luận về đánh úp bọn buôn ma túy ở biên giới hoặc là đánh gián điệp ngoại quốc, Lục Diệp tuyệt đối là tinh anh trong tinh anh.

Thế nhưng, đối với chuyện nhà chuyện cửa anh không hiểu tí gì, vừa vào siêu thị lập tức hiện nguyên hình, đến thịt rau ở chỗ nào cũng không biết.

Vân Thường giảng giải cho anh nghe từng chút một, khó khăn lắm mới dẫn dắt anh mua rau thịt, lại mua gia vị, hai người mới đi về nhà được.

Sức Lục Diệp lớn, một tay nhẹ nhàng xách hai cái túi to đựng, một tay kia nắm chặt tay Vân Thường, dẫn cô qua đường quốc lộ, xuống đường ngầm, rất trôi chảy.

“Đi từ từ.” Vân Thường không theo kịp bước chân Lục Diệp, cô vừa gắng sức ghi nhớ đường đi còn phải đi theo nhịp bước của Lục Diệp, càng đi càng

vắt vã.

Lục Diệp không nói nhưng lại nghe lời đi chậm lại. Vân Thường thò tay sờ chớp mũi rịn mồ hôi, ngẩng đầu cười với Lục Diệp, ánh mắt cong cong như trăng lưỡi liềm “Cám ơn.” Người này tuy ít nói nhưng rất dễ chung sống, sẽ không cố ý làm khó cô vì cô không nhìn thấy. Có thể tìm được một người chồng như thế, cô đã thấy thỏa mãn rồi.

“Em nhớ đường thật chứ?” Rốt cuộc Lục Diệp không nhịn được hỏi ra tiếng, trong quân đội cũng có người có thiên phú đặc biệt như thế, nhưng Vân Thường chỉ là một cô gái bình thường, trong tình cảnh mất không nhìn thấy, đường đi rắc rối như thế mà chỉ cần ba lần là nhớ thật sự khiến anh hơi kinh ngạc.

“Đương nhiên rồi!” Vân Thường ưỡn ngực, thật ra cô nói là ba lần là lấy tốc độ chậm nhất rồi đó. Bình thường mà nói, tất cả đường đi cô chỉ đi hai lần là nhớ như in trong đầu rồi. Đại khái là ông trời thấy cô quá đáng thương, tuy không nhìn thấy nhưng lại bồi thường những cái khác.

“Là một loại cảm giác, biết đường phía trước rốt cuộc nên đi làm sao, với lại còn có đường dành riêng cho người mù.”

Hình như căn bản cô không biết cái gì là rầu rĩ. Lục Diệp cảm thấy khó mà tin nổi, nghe nói cô bị tai nạn xe mới biến thành thế này nhưng anh lại không hề thấy một chút phần nộ cảm hận nào trên mặt cô. Người khác sao anh không biết nhưng Lục Diệp biết, nếu bản thân anh bỗng dưng mất đi ánh sáng, tuyệt đối sẽ không bình tĩnh như thế.

Cô nhóc kỳ quái thật, nhưng cũng dễ nuôi, Lục Diệp nghĩ. Không giống thỏ con nuông chiều mà giống như một con mèo, một miếng com một cái ỏ là có thể làm cô sống rất tốt.

“Buổi trưa anh muốn ăn gì?” Đang suy nghĩ, đột nhiên Vân Thường lên tiếng.

“Em nấu ăn được?” Lục Diệp nhướn mày, không phải coi thường cô, mà là không thấy đường mà muốn nấu ăn thật tình là một chuyện khó khăn.

“Có thể, nhưng cần anh ở bên giúp em.” Vân Thường hơi ngượng “Tại em chưa quen nhà bếp lắm.”

Lục Diệp nhíu mày suy nghĩ, song vẫn gật đầu. Vân Thường không nhìn thấy, tưởng anh không đồng ý, hơi sốt ruột dùng ngón tay gãi gãi lòng bàn tay anh, gọi sự chú ý của anh. Bấy giờ Lục Diệp mới phát hiện, dặt tay Vân Thường chậm rãi đi về nhà.

Sườn chua ngọt thơm nức mũi, hành lá xanh nõn kết hợp với xương sườn vàng ruộm khiến người ta thêm ăn lạ lùng. Đậu Hà Lan xanh biếc xào với lát thịt mỏng dính, rau xanh thơm mát và mùi thịt lẫn vào nhau, không ngấy không nhạt, mùi vị vừa khéo.

Càng khiến người ta thần phục là món cuối cùng, canh thịt dê cải trắng thêm ớt khô không tanh chút nào, cải trắng xanh biếc và thịt dê hòa lẫn trong nước canh trắng sữa, cơ hồ làm Lục Diệp hoa mắt.

Mấy món này đều do cô làm, anh cùng lắm chỉ rửa rau, lấy gia vị dùm cô mà thôi. Cô vợ nhỏ của anh, ở chung thêm một phút lại mang cho anh thêm nhiều ngạc nhiên mừng rỡ.

“Ném thử xem.” Lục Diệp dịu Vân Thường ngồi xuống ghế xong, vừa ngồi xuống đối diện cô thì nghe Vân Thường nói.

Người lẫn lộn trong quân đội thật tình không hề kén ăn. Lục Diệp gấp một miếng sườn lên cắn, thịt thơm mà không ngấy, chua ngọt nhưng không hề che lấp mùi vị của thịt heo, chất thịt cũng mềm cứng vừa vặn, ăn lên vừa khéo.

Vội vàng gấp một miếng nữa, Lục Diệp nhìn Vân Thường: “Rất ngon.”

Lúc này, Vân Thường thật sự cao hứng. Cô biết rất nhiều chuyện về Lục Diệp từ chỗ Lục phu nhân. Ví dụ như anh thích nhất là ăn thịt, không thích ăn rau, thành thử hôm nay cô nấu món nào cũng có thịt, xem ra hiệu quả không tồi.

Hai người ăn com xong, Vân Thường bị Lục Diệp tổng ra sofa nghỉ ngơi, mắt cô không nhìn thấy, cái vụ rửa chén bát này Lục Diệp bao hết.

Vân Thường vênh tai nghe động tĩnh trong nhà bếp, bỗng nhiên cảm thấy cuộc sống thế này cũng rất tốt.

Hôn nhân không nhất định cần tình yêu, chỉ cần hai người sống chung không chán ghét là có thể hoàn thành một cuộc hôn nhân không tệ rồi. Từ sau trận tai nạn đó, cuộc sống của cô đã biến thành màu đen. Kết quả như hiện giờ tốt hơn cô dự đoán nhiều lắm.

Nghỉ trưa xong, Lục Diệp dẫn Vân Thường đi hết vòng này tới vòng khác trong nhà, tới xó nhà cũng không bỏ qua. Đây là yêu cầu của Vân Thường, cô cần nhanh chóng làm quen với nơi cô sẽ sống nửa đời còn lại này. May mà tuy Lục Diệp ít nói nhưng rất nhẫn nại, dẫn cô đi rất nhiều lần, đến khi cô có thể đi lại thông thạo trong nhà một vòng mới thôi.

Tuy Vân Thường không thấy đường nhưng không phiền phức chút nào. Trừ việc trong sinh hoạt đột nhiên xuất hiện thêm một người ra, Lục Diệp chẳng thấy không quen chỗ nào.

Buổi tối, Lục phu nhân gọi điện thoại tới, kêu họ về nhà ăn com. Lục Diệp dạ xong, ngắt điện thoại liền dẫn Vân Thường về nhà. Tuy hai nhà rất gần nhau nhưng đến cùng cách hai cái ngã tư, cũng phải đi mất mười mấy phút. May mà hai người đều không vội.

Trước giờ Lục Diệp chưa hề trải qua cuộc sống với nhịp điệu chậm chậm thế này. Từ trước, sinh hoạt của anh là huấn luyện - nhiệm vụ, nhiệm vụ - huấn

luyện, mỗi sợi dây thần kinh đều phải căng ra từng giờ từng phút. Mà hiện tại, anh dặt tay một cô gái vừa trở thành vợ anh đi trên đường như đang đi dạo, người bên cạnh yên tĩnh bình thản, không ồn ào không ầm ĩ, gương mặt trắng trẻo với nụ cười dịu dàng, bỗng nhiên Lục Diệp cảm thấy cho dù con đường này có dài thêm chút nữa, anh cũng có thể cùng cô đi tiếp.

Sắp tới nhà họ Lục thì giao lộ trước mặt ầm ĩ lên, người chung quanh đổ dồn lại chỗ đó. Lục Diệp thấy tình hình biết chắc phía trước xảy ra chuyện gì đó rồi.

Dẫn Vân Thường đến một chỗ mát mẻ trước một cửa tiệm, Lục Diệp dặn “Tôi lại đó xem thử, em ở đây đừng đi, tôi quay lại nhanh thôi.”

Thấy Vân Thường gật đầu mới sai chân chen vào đám đông.

“Quý xuống! Quý xuống!” Lục Diệp vừa lại gần đám đông thì nghe đám người vừa vỗ tay vừa hô to, mặt người nào cũng tươi cười, xem ra không giống như có chuyện.

Anh ý vào thân hình cường tráng cứng rắn vạch ra một lối đi giữa đám đông, đi tới đằng trước nhìn xem. Hóa ra là một người đàn ông đang cầu hôn một cô gái. Mặt cô gái tươi cười, đáy mắt toàn là hân hoan nhưng miệng thì không đồng ý, phỏng chừng cũng có ý tưởng muốn anh ta quý xuống.

Lục Diệp ghét nhất là loại con gái như thế, đạo đức giả, không thật tình! Muốn gì thì mở miệng nói thẳng không tốt à, cứ bắt đàn ông phải đoán!

Có điều anh không thích không có nghĩa là người khác cũng không thích. Người đàn ông kia thể mà quý xuống trước mặt mọi người, tay còn ôm một bó hoa hồng lớn đỏ thắm rực rỡ. Tâm tình quần chúng vây quanh tức khắc tăng lên tới đỉnh điểm, nhất thời tiếng huyên náo càng dữ.

Lục Diệp chen ra khỏi đám người, đi lại chỗ Vân Thường, nhìn bóng người mờ nhạt dưới bóng râm, bỗng dưng nghĩ ra hôn nhân của họ kỳ thật chỉ là một tờ chứng nhận chín đông xu, cộng thêm một tờ khế ước hai trăm ngàn.

Hình như toàn bộ quan hệ của họ đều được định giá bằng tiền, nếu không có tiền, họ chẳng khác nào người dung.

Lục Diệp càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu, anh cũng chẳng biết vì sao. Anh và Vân Thường ở chung ven ven mới một ngày, không hiểu gì về tính cách và thói quen của cô, chỉ cảm thấy tính nết Vân Thường rất tốt, lúc nào cũng cười.

Nhưng so sánh với nụ cười trên mặt cô gái vừa rồi lại lộ rõ sự trống rỗng, hư vô. Giống như một cái mặt nạ được làm từ đường, tuy ngọt nhưng chộc một cái là thủng.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Vân Thường quen với tiếng chân Lục Diệp, vừa nghe đã biết là anh.

“Không có gì.” Lục Diệp không nói nhiều, chỉ kéo Vân Thường lại bên cạnh, dắt cô về nhà họ Lục.

Vừa đến nhà họ Lục, Lục phu nhân đã kéo tay Vân Thường lại quan sát từ đầu tới chân, cứ như sợ Lục Diệp làm gì cô ấy, Lục Diệp nhìn mà tức tối. Tuy thượng tướng Lục không biểu hiện rõ rệt như Lục phu nhân nhưng liếc mắt cũng thấy được sự quan tâm trên mặt ông.

Vân Thường được hai ông bà hỏi han ân cần, trong lòng hết sức cảm động. Từ sau khi mẹ qua đời, cha mẹ chồng nửa đường nhật được này là người tốt với cô nhất.

Bữa tối cũng vui vẻ hòa thuận, có điều bầu không khí đó chỉ tồn tại giữa Vân Thường và hai ông bà Lục, Lục Diệp chỉ vui đầu ăn cơm, không nói một câu. Trong bữa ăn không biết bị Lục phu nhân quở trách bao nhiêu lần vẫn không mở miệng, chọc Lục phu nhân tức lên dứt khoát lờ anh đi.

Ăn cơm xong, vốn dĩ Lục phu nhân định giữ Vân Thường ở lại qua đêm. Nói như bà là, mới được áo bông nhỏ nói sao cũng phải giữ lại bên người gần gũi thân thiết.

Nhưng Lục Diệp mặc kệ chiều này của mẹ, túm Vân Thường đi về, làm Vân Thường không kịp chào lấy một tiếng. Lục phu nhân tức dậm chân.

“Anh thấy thằng ranh kia đối với Vân Thường thế nào?” Chờ họ đi xong, Lục phu nhân đích thân pha một ấm trà đem vào thư phòng của thượng tướng Lục, vừa rót trà cho ông vừa hỏi.

Thượng tướng Lục đặt tách trà xuống, kéo Lục phu nhân lại ngồi bên, châm điều thuốc rít một nửa mới chậm rãi mở miệng: “Có hi vọng.”

Hai người về đến nhà xong, Vân Thường vô phòng tắm tắm rửa. Do buổi chiều Lục Diệp đã dẫn cô làm quen rồi, nên một mình cô đi tắm cũng không khó lắm.

Sợ Lục Diệp chờ sốt ruột, Vân Thường tắm hơi vội vàng, lúc chà xà bông không cẩn thận làm xà bông rơi xuống đất.

Cô vội vàng khom lưng xuống nhặt. Kết quả không cẩn thận cử động quá mạnh, đầu va phải bồn rửa tay. Vân Thường kêu á lên vì đau, nước mắt ứa ra, xà bông cũng không tìm thấy.

Ngay lúc đó, cửa phòng tắm bị đẩy ra đánh rầm một tiếng, giọng nói trầm thấp quen thuộc của Lục Diệp lọt vào tai “Sao vậy, có chuyện gì...”

Nói chưa xong liền ngã ra tại chỗ, đằng một tiếng cả người giống như bị đốt, cháy phừng phừng. Trên người Vân Thường chẳng có lấy một cái áo... trần truồng như con gà con vừa lột xác.

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Ngày Thứ Hai 2

Vân Thường không nhìn thấy nhưng có thể cảm nhận được ánh mắt đàn ông nóng rực như lửa trên người cô, nóng bỏng khiếp người.

Suy cho cùng cũng chỉ là một cô gái hai mươi ba tuổi, cho dù từng trải nhiều, có trấn định mấy cũng không chống đỡ nổi. Hai má Vân Thường đỏ bừng, hai tay cuống quýt che ngực ngời xôm xuống, giọng mang theo chút khẩn cầu “Em không sao, anh... anh ra trước đi...”

Hơi nước lượn lờ trong phòng tắm, làn da trắng mịn của cô không biết là do hơi nóng hay là do thẹn thùng mà ửng đỏ, giọt nước trong suốt trượt từ bờ vai xuống, nháy mắt biến mất dưới cánh tay trắng trẻo xinh xắn.

Bộ ngực nửa che nửa giấu, vừa rồi anh đã nhìn hết toàn bộ. Trắng nõn đầy đặn, hình dạng rất đẹp, cong vồng rung rung, không biết nắm trong tay sẽ có cảm giác gì nữa...

Lục Diệp nghĩ ngợi lung tung, căn bản không nghe Vân Thường nói.

Nói ra cũng buồn cười, anh sống ba mươi hai năm, cơ hồ chưa từng có phản ứng với nữ giới, đương nhiên, đàn ông cũng không có. Ngay cả mộng tinh xấu hổ thời niên thiếu cũng mơ hồ hồ hồ.

Dường như trời sinh anh không quá nồng nhiệt với loại chuyện này. Các anh em trong quân đội cũng có rất nhiều người vì xa vợ mà tức tối bất bình, anh lại không hề có cảm giác, dục vọng gì đó, hít đất mấy trăm cái là tan hết, cả tự xử cũng chẳng cần.

Nhưng bây giờ, trong lúc bất ngờ, cảnh đẹp tuyệt vời anh chưa từng thấy lấy một tư thế không cho phép phai mờ cứng rắn xâm nhập vào óc anh.

Chỉ một cái liếc mắt, liền khiến anh chìm đắm sâu trong đó không thể rút chân.

Người nóng một cách đáng sợ, sức nóng như bàn ủi không ngừng dồn về bụng dưới, áo may ô đen bó sát người căn bản không che được thân hình đẹp đẽ, cơ bụng sáu múi rõ rệt.

Tim đập dồn dập, càng lúc càng nhanh, ngực như chứa một cái trống trận, không ngừng nổ vang, rung rung. Máu huyết sôi trào, kêu réo, cấp tốc tìm chỗ có thể giải phóng, khơi thông, lại không tìm được lối.

Tiếng thở dốc càng lúc càng nặng nhọc, cảnh đẹp vừa rồi hòa với Vân Thường đang ngồi xôm trên nền co rúm lại không ngừng đan xen chuyển động trong óc.

Lục Diệp không kềm được đi tới vài bước, càng lại gần càng nhìn rõ ràng hơn. Lúc này cả vành tai Vân Thường cũng đỏ rực, đáng yêu khiến người ta muốn hung hăng ăn hiếp.

Vân Thường nghe tiếng bước chân càng lúc càng gần, trong lòng vừa sợ vừa căng thẳng. Cô biết sớm muộn cũng sẽ có một ngày như thế, cũng chuẩn bị tâm lý rất nhiều nhưng không ngờ nó đến nhanh, đến đột ngột như thế.

Cũng đúng, có ai kết hôn rồi mà không làm chuyện đó? Lúc mắt cô còn nhìn được cũng từng xem sơ qua tin tức trên mạng về phương diện này, biết loại chuyện này không nín được. Huống hồ cô không có lập trường phản đối.

Tuy Vân Thường dịu dàng nhưng tính tình không mềm mại chút nào, thậm chí trời sinh bản chất còn lãnh đạm. Nhưng bây giờ, tình huống quả thật không giống. Lục Diệp là quân nhân, bốn mươi ngày sau sẽ quay về bộ đội rồi, nếu cô từ chối Lục Diệp thật sự không công bằng với anh...

Lục Diệp không hơi đầu nghĩ nhiều như cô. Trước giờ anh nghĩ gì là làm nấy, là người vâng theo tâm ý của mình. Giờ phút này, dục vọng trong quần đùi đã hoàn toàn chiếm cứ, lại bị trời buộc trong quần, tới tới phát đau, anh muốn giải quyết, muốn phóng thích, không có Vân Thường không được!

Bỗng ngang Vân Thường đang trần truồng lên, Lục Diệp nhẹ nhàng hôn lên vành tai tròn trịa trắng mịn của cô, hơi thở nóng bỏng phả bên tai cô: “Có được không?”

Vòn vẹn ba chữ đơn giản, Vân Thường lại hiểu ý anh. Chỉ là cô không hiểu lắm vì sao người này còn muốn hỏi ý cô, thật ra, chỉ cần anh muốn, căn bản cô không thể phản kháng.

Cô suy nghĩ hơi lâu, ánh mắt Lục Diệp cũng càng lúc càng tối. Anh luôn kiêu ngạo, tuyệt đối không ép người khác, chẳng sợ hiện giờ tên đã lên cung, chỉ cần Vân Thường nói không, anh cam đoan sẽ buông cô xuống không nói lời nào!

Anh sẽ không oán hận Vân Thường gì cả, đại khái là vì cũng bị ép kết hôn, anh biết cảm thụ của Vân Thường. Anh không chán ghét Vân Thường, thậm chí có chút thương thức cô, lại không biết cái nhìn của Vân Thường với anh ra sao. Đôi mắt đen nhánh sắc bén của Lục Diệp trối chết Vân Thường, dường như không muốn bỏ qua mỗi một biểu cảm trên mặt cô, dù là nhỏ nhất.

“Anh nhẹ chút.” Vân Thường vùi đầu trước ngực anh, giọng nhỏ như muỗi kêu nhưng Lục Diệp thính tai nghe được. Lòng tức thì mừng như điên, yêu thương cúi đầu hôn lên cánh môi Vân Thường, túm lấy khăn tắm bọc cô đặt lên giường “Chờ anh quay lại.”

Lục Diệp hấp ta hấp tấp xông vào phòng tắm, nước nóng tỏa khói trắng làm toàn bộ dự vọng hơn ba chục năm trong cơ thể anh tiếp tục bốc ra, dưới thân dựng đứng, căng đến phát đau. Lục Diệp thờ tay kỳ vãi cái không nhìn được lau khô người, cứ thế trần truồng chui vào phòng ngủ.

Tuy chưa làm chuyện này bao giờ, nhưng không ăn thịt heo cũng thấy qua heo chạy, cũng biết được trình tự đại khái. Lục Diệp hôn môi Vân Thường có phần vụng về, cái lưỡi dày khỏe khuấy đảo trong miệng Vân Thường một trận, quần quít lấy cái lưỡi nhỏ của cô mút chặt chặt, dường như đang ném hương vị của cô.

Nước miếng không kịp nuốt chảy từ cằm Vân Thường xuống cái cổ thon dài của cô, vẽ ra từng vết từng vết mê hoặc trên người cô, Lục Diệp nhìn mà miệng lưỡi khô ran, càng ra sức hôn cô, cứ như muốn hút hết nguồn nước cần cho sinh mệnh từ trong miệng cô ra vậy.

Vân Thường không bắt kịp nhịp điệu của anh, đành bị anh đè dưới người mà hôn. Kỹ xảo hôn của Lục Diệp không tốt, lại mang theo hương vị khiến người ta yên tâm. Vân Thường bị anh hôn đến mức tim vừa tê dại vừa căng đầy, cũng không cảm thấy sợ sệt với chuyện sắp xảy ra.

Môi Lục Diệp men theo dấu vết trên người cô trượt xuống, từ cái cằm trắng nõn tới cái cổ thon dài, lại tới xương quai xanh đẹp đẽ, đầu vú hồng nhạt, cuối cùng dứt khoát ngậm lấy đầu vú dùng răng cắn mút. Tay còn phối hợp nhẹ nhàng xoa nắn ngực cô.

Quả thật anh nhìn hơi khổ sở song lại không muốn cô bị thương, đành khoi dậy trên chộc ham muốn của cô trước.

Toàn thân Vân Thường run rẩy, không nhìn được rên rỉ nhỏ nhỏ. Cảm giác này cũng không tốt lắm, tê tê dại dại, còn có một luồng hơi nóng xông thẳng xuống bụng dưới.

Tiếng rên của cô cổ vũ Lục Diệp, anh có chút đắc ý, tuy là lần đầu tiên nhưng dù sao cũng không mất mặt. Một bên nghĩ, động tác trên tay cũng không dừng. Một tay vuốt ve ngực và eo Vân Thường, tay còn lại không kịp chờ đã lần mò xuống dưới.

Đã ướt lấm rồi, Lục Diệp nhìn ngón tay lấp lánh, hận không thể lập tức xông vào cơ thể cô hưng hăng càn quấy một bận, đến cuối cùng vẫn nhìn xuống.

Một ngón tay chậm rãi chen vào, Vân Thường khó chịu cự quấy, chân mày cau cả lại.

“Thả lỏng, mở chân ra chút nữa, chặt quá.” Đầu Lục Diệp đầy mồ hôi, ngón giữa bị thịt non mềm mại bao chặt, giống như tơ lụa hảo hạng vậy, trơn trượt lại nhẵn nhụi. Thật là vất vả quá, lúc này mà Lục Diệp còn mơ mơ màng màng nghĩ, bộ đội luôn chú trọng huấn luyện sức nhẫn nại, đừng nói là vì cái này?

Vân Thường then đỏ cả mặt, cô không nhìn được, cảm giác lại càng nhạy bén. Ngón tay thô dài mạnh mẽ, ra vào trong thân thể mình, mỗi một chi tiết nhỏ, một chút khựng lại cô đều cảm nhận được... thật sự là quá xấu hổ.

Nhưng mà... phải phối hợp với anh ấy! Vân Thường cắn môi, chậm rãi, từ từ mở chân ra. Lục Diệp lại cúi đầu hôn cô khích lệ, ngón tay cũng không quên làm vận động mở rộng.

Quá trình mở rộng ngọt ngào mà giãy vò, may mà Vân Thường rất phối hợp. Lúc có thể chen ba ngón tay vào, thật sự Lục Diệp nhìn hết nổi rồi, thậm chí anh còn nghĩ ngờ nếu làm tiếp mạng rở dưới thân anh chắc hông luôn!

“Lần đầu đúng không?” Lục Diệp biết rõ còn hỏi.

Vân Thường không nói, khó nhọc gật đầu.

“Nhìn một chút.” Lục Diệp hôn loạn trên người cô, kéo hai chân cô ra đâm mạnh vào.

“Đau...” Đau đớn như xé nát khiến Vân Thường không nhìn được kêu thành tiếng, nước mắt theo khóe chảy xuống tóc, mặt cô trắng bệch, đôi mắt luôn đậm ý cười cũng đầy thống khổ. Ngón tay bầu chặt lấy cánh tay Lục Diệp, nức nở nhỏ nhỏ “Đau... đau quá...”

Lục Diệp cũng đau. Cô quá chặt, kẹp anh vừa đau vừa căng lại sáng khoái một cách kỳ lạ. Mỗi một lỗ chân lông trên cơ thể dường như đều mở ra, dụng cụ thô to trong người cô nhảy lên nhảy xuống, thiếu chút thì bắn ra. May mà Lục Diệp kịp thời nhìn xuống, bằng không mất mặt chắc luôn.

“Nhìn chút nữa.” Lục Diệp hôn lên gương mặt đầy nước mắt của cô, vuốt ve trên làn da nhẵn mịn nõn nà của cô “Anh xin lỗi.”

Vân Thường thờ dòn dập, cô không nhìn thấy Lục Diệp nhưng nghe giọng anh thì biết lúc này chắc anh cũng áy náy lắm. Vân Thường lần theo cánh tay anh sờ lên cơ bụng căng cứng của anh, khó nhọc mở miệng “Không, không sao...”

Thật ra cô rất đau nhưng sớm muộn gì cũng phải trải qua bước này, không bằng đau một lần cho xong.

Tuy Vân Thường nói thế song Lục Diệp không dám cử động loạn. Chỉ thẳng lưng ra vào trong cơ thể cô nhẹ nhàng, đến khi thấy nét mặt cô không còn khó

chịu nữa, bắt đầu nhuộm đỏ dục tình mới buông lỏng tay chân, từ từ gia tăng động tác.

Có người cả đời làm tình cũng không đạt được cao trào nhưng cũng có người chỉ lần đầu tiên đã tìm được bí quyết, chỉ một lát đã khiến đối phương sung sướng. Độ phù hợp thể xác là công cụ tất yếu duy trì hôn nhân, mà Lục Diệp không ngờ được, lần đầu tiên làm tình của anh và Vân Thường lại hoàn mỹ đến thế.

“Ừm a...” Vân Thường ôm thắt lưng cường tráng của Lục Diệp, giống như lá rơi trên mặt nước, theo động tác của Lục Diệp mà lay động cơ thể, đôi mắt hạnh phúc thoáng thất thần, không có tiêu cự nhìn trần nhà, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ ngọt ngào.

“Còn đau không?” Tiếng Lục Diệp xen lẫn trong tiếng nước róc rách càng thêm dâm dăng, lại cực kỳ gợi cảm.

Vân Thường lắc đầu, muốn nói chuyện nhưng lại phát ra tiếng rên rỉ không thành công. Động tác của Lục Diệp lại càng nhanh hơn, cứ như sức lực toàn thân đều phát tiết cả lên người Vân Thường.

Cảm giác này quá dễ chịu, thật muốn cả đời trầm luân trong đó. Dư âm cao trào kéo dài hơn chục giây, bản tình xong, Lục Diệp cúi đầu dịu dàng hôn lên môi Vân Thường, một chút khó chịu còn sót lại với cuộc hôn nhân này cũng biến mất tăm.

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Ngày Thứ Ba

“Bánh quẩy hay ăn cháo?”

Sữa trong tay hơi nóng hơn nhiệt độ cơ thể cô, sáng sớm ôm trong tay rất thoải mái, Vân Thường cắn ống hút uống một ngụm nhỏ “Ăn cháo đi.” Cô không thích ăn đồ quá nhiều dầu mỡ, huống chi sáng sớm ăn nhạt một chút tốt hơn.

Lục Diệp múc cháo xong đặt xuống trước mặt cô, kéo tay cô sờ chén cháo và vị trí dưa cải, bây giờ mới buông cô ra, ngồi xuống cạnh cô lẳng lặng ăn phần của mình.

Không giống, thật sự không giống. Bắt đầu từ tối qua, lòng anh cứ luôn dâng lên một thứ cảm xúc không nói rõ thành lời, mỗi lần đối diện với đôi mắt chứa ý cười lại trống rỗng của Vân Thường, thứ cảm xúc này càng cuộn cuộn nơi ngực, hại anh khao khát phải làm một cái gì đó mới được. Nhưng làm gì thì anh lại không biết.

Đang nghĩ, điện thoại trên đầu giường đổ chuông, của Lục Diệp. Anh buông đũa xuống nghe điện thoại.

“Lục Diệp, nghe nói chú kết hôn rồi, sao không thông báo cho bọn anh?”

Lục Diệp liếc Vân Thường đang ăn muốn cháo cuối cùng, dịch ra xa cô một chút “Có việc?”

“Anh nói, chú đừng nói nhầm chứ?” Người bên kia có vẻ khinh bỉ “Dẫn em đâu qua đây cho các anh xem mặt!”

Lục Diệp vừa muốn từ chối, bên kia lại nỏ một tràng “Được rồi, quyết định như vậy. Bây giờ tối nay, chỗ cũ Đằng Dược, các anh chờ chú. Anh nói cho chú biết, Lục Diệp, chú mà dám cho bọn anh leo cây, đến chừng đó chú trốn về bộ đội cũng vô dụng!”

Người kia nói một lèo xong nhanh gọn tắt điện thoại, Lục Diệp nghe tiếng tút vọng lại trong điện thoại, không nhịn được cau mày.

Mới vừa gọi điện là Bùi Quân, bạn chơi thuở nhỏ của anh. Tính nết của tay Bùi Quân này, nói dễ nghe chút là bất kham, nói khó nghe là playboy. Nhưng người quả thật đủ chí cốt, rất đúng gu của Lục Diệp.

Thành ra quan hệ của họ luôn tốt đẹp. Còn có Giản Viễn Đường và Trương Bán Vệ, bốn người cùng lớn lên với nhau, thân còn hơn anh em ruột. Ba người kia đều lớn tuổi hơn Lục Diệp, vẫn luôn cư xử như anh trai anh tuy Lục Diệp chưa từng thừa nhận.

Lục Diệp cũng mặc họ, không để ý lắm. Bình thường bốn người ai cũng bận, rất hiếm khi có dịp tụ tập, thường thường mỗi người một nơi, không đến cuối năm thì chẳng thấy mặt, ai ngờ lần này về bỗng nhiên lại cùng một lúc.

Mắt Vân Thường không thấy, anh không muốn buổi tối còn để cô xuôi ngược bên ngoài. Huống hồ hiện giờ trong bốn người còn mỗi Bùi Quân độc thân, nhất định sẽ nghĩ đủ cách giày vò chết anh và Vân Thường.

Anh thì không lo, sớm quen rồi, chỉ sợ Vân Thường chịu không nổi.

Anh thả điện thoại xuống đi tới cạnh Vân Thường: “Có chuyện muốn nói với em một tiếng.”

Vân Thường quay mặt sang tỏ ý cô đang nghe.

“Tôi nay bạn anh muốn tụ tập, muốn anh dẫn em theo, em thấy sao?”

“A, em đi sẽ không gây phiền toái cho anh chứ?” Vân Thường hỏi cả kinh, bạn anh vì sao lại kêu cô theo?

“Không đâu.” Lục Diệp xoa ấn đường “Ý anh là... mắt em không tốt, muốn không đi có thể ở nhà.”

Vân Thường nghĩ mấy giây mới hiểu được ý anh, trong lòng có chút mất mát song không đau lòng gì, dù sao không có mong chờ sẽ không thấy hụt hẫng. Cô cười với Lục Diệp: “Ừ. Vậy em không đi, anh chơi vui về.”

Anh không có ý đó! Lục Diệp thông minh cỡ nào, chỉ một lát đã biết cô hiểu lầm ý anh, cho là anh ghét bỏ mắt cô không nhìn được, dẫn theo mắt mặt.

“Em hiểu nhầm rồi.” Xưa giờ Lục Diệp nghĩ gì nói vậy.

“Hà?”

“Anh lo ban đêm không thuận tiện cho em.”

Ra là thế. Vân Thường rũ mắt xuống, sờ sờ mắt mình: “Tùy ý anh thôi, em không sao, ban ngày hay ban đêm với em mà nói không có gì khác biệt.”

Lục Diệp cứng ngắc, không nói thêm nữa.

Cuối cùng rốt cuộc vẫn đi, Lục Diệp nắm chặt tay Vân Thường mở cửa phòng VIP. Vừa mới đẩy ra một khe nhỏ, đã nghe bên trong vang lên một loạt tiếng quý khóc sói gào, tiếp đó là một loạt tiếng huyết gió âm ỹ, Lục Diệp chỉ cảm thấy đầu tóc mặt mũi đều bị đánh một lớp gì đó nhom nhóp, tức thì mặt đen lại.

Ôm Vân Thường vào lòng, cẩn thận che chắn mặt cô, thái dương Lục Diệp nảy lên “Mấy người đủ chưa!”

“Tiểu Tứ tức rồi? Quả nhiên có vợ quên anh em!” Lên tiếng đầu tiên là Trương Bán Vệ, anh ta là người đẹp trai nhất trong mấy người họ, giờ đang ngồi trên sofa trong phòng, khẽ nhướng mày nhìn Lục Diệp như nhìn phong cảnh.

Lục Diệp đóng cửa phòng, phui bột trắng đánh trên đầu Vân Thường, đưa cô tới sofa ngồi. Không để ý Trương Bán Vệ gây sự, chỉ nhỏ nhẹ nói với Vân Thường: “Người này là Trương Bán Vệ, vừa rồi gọi điện là Bùi Quân, người còn lại là Giản Viễn Đường.” Nghĩ nghĩ lại bồi thêm một câu “Không cần để ý bọn họ.”

Bùi Quân thỉnh tai nghe được Lục Diệp nói chuyện, lập tức gào lên “Cái gì, Tiểu Tứ, vì vợ đâm anh em một dao hả? Em dẫu, đừng nghe lời nó, lại chỗ anh này, các anh li xi cho em!”

Vân Thường không nhúc nhích, ngẩng đầu nhìn hướng phát ra âm thanh “Chào các anh.”

Bùi Quân lập tức dâng lên cảm giác quái lạ, nhanh tới mức không kịp nắm bắt. Anh giơ ly rượu trong tay lên nói với Lục Diệp và Vân Thường: “Để ba anh chờ hai đứa em, tóm lại phải phạt một ly, Lục Diệp chú đừng nói! Ly này em dẫu nhất định phải uống!”

Lục Diệp nhận lấy ly rượu: “Tớ uống thay Vân Thường.”

“Hóa ra em dẫu tên Vân Thường, tên hay thật.” Giản Viễn Đường này giờ không lên tiếng, mở miệng: “Đừng sợ lạ, bọn anh đều là anh em của Lục Diệp, xem bọn anh như anh trai mình là được.”

Vân Thường định nói lại bị Lục Diệp ngắt lời.

Mấy người bạn từ nhỏ này của anh đều là phần tử chỉ sợ thiên hạ không loạn. Anh biết nếu hôm nay anh không chủ động uống mấy ly, chuyện này chắc chắn không xong.

“Tớ uống thay Vân Thường, mắt cô ấy không thấy, các cậu đừng chuốc cô ấy uống.” Nói rồi ngửa cổ uống một hơi cạn sạch ly.

Trong phòng nháy mắt yên lặng như tờ. Bùi Quân cứ cảm thấy có cái gì đó không thích hợp, hóa ra là cô ấy không nhìn thấy.

Sắc mặt Vân Thường không đổi, mỉm cười hiền lành: “Xin lỗi, em không thấy đường, không uống cùng các anh được.”

Giản Viễn Đường ngó người, vội vàng cười xòa: “Không sao, không sao, có gì đâu. Nào Lục Diệp, em dẫu không uống, chú phải uống!” Nói rồi nhét bình rượu vào tay Lục Diệp.

Vốn dĩ chẳng có gì, chỉ cần Lục Diệp thích là được.

Tối hôm đó, Lục Diệp bị chuốc hết bình này đến bình khác, tuy Vân Thường không thấy nhưng cũng biết anh uống không ít, thành ra lúc ra khỏi phòng

cô kiên quyết không cho anh lái xe.

Trải qua trận tai nạn thảm khốc, cô đặc biệt mẫn cảm với chuyện lái xe, vì thế người xưa nay luôn nghe lời bây giờ lại kiên trì một cách lạ thường. Lục Diệp cũng không trái ý cô, từ chối ý tốt muốn đưa họ về của Trương Bản Vệ, ngoắc một chiếc taxi đi thẳng về nhà.

Tuy anh uống được nhưng cũng chênh choáng say. Trên taxi lắc lư hơi rượu càng xộc lên đầu, tuy suy nghĩ vẫn tỉnh táo nhưng đầu óc mệt mỏi vô cùng.

Vân Thường ngồi bên, anh khẽ hít là có thể ngửi được hương vị độc đáo trên người cô, ấm áp, thơm nhàn nhạt. Lục Diệp cảm thấy lần này anh say thật rồi.

“Không thoải mái ư?” Vân Thường vươn tay sờ rầm úp lên trán anh, thử độ ẩm, sau đó nhẹ nhàng đỡ đầu anh dựa vào vai cô “Dựa một lát sẽ thấy đỡ hơn.”

Vân Thường cao chừng một mét bảy, so với phái nữ tính là cao rồi nhưng trước mặt Lục Diệp vẫn chưa đủ. Tư thế như vậy làm cổ Lục Diệp không thoải mái, anh lại không động đậy, ở một tiếng, nương lực tay Vân Thường vùi mặt vào cổ cô.

Hơi thở mang theo mùi rượu phả hết lên cần cổ trắng mịn của cô, Lục Diệp cảm thấy mặt mình nóng nóng, cả đáy lòng đều nóng lên.

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Ngày Thứ Tư

Vân Thường vẫn dậy trễ hơn Lục Diệp. Tối qua phỏng chừng Lục Diệp say thật, đề cô xuống giường giày vò mấy trận, lần này Vân Thường thật sự là mệt mỏi, eo mỏi không nói, cổ họng kêu tới khản luôn.

Ất hẳn Lục Diệp cũng biết tối qua mình làm quá, từ sáng bắt đầu đối xử với Vân Thường có vẻ dè dặt, Vân Thường đi toilet anh cũng muốn đi, khoa trương làm Vân Thường buồn cười.

Thật ra cô không sao hết, hơi mệt chút thôi. Thái độ của Lục Diệp bây giờ cứ như con cún lớn gặm hư sofa, đang nghĩ hết thủ đoạn để cầu cô chủ tha thứ.

Nhưng mà, nói *em không sao, anh không cần áy náy*, cô nói không được, và lại, xem biểu hiện của Lục Diệp, có thể đoán được anh là người khó chịu, có lẽ chưa chắc anh đã muốn cô nói thẳng ra, thành thử Vân Thường cũng mặc anh.

Cuộc sống không có tình cảm làm nền, đôi bên đều như đang đi trên lớp băng mỏng, cần phải cẩn thận bảo vệ con đường dưới chân, bằng không chỉ cần một người sơ sẩy sẽ rơi vào hố băng sâu vạn trượng, không có ngày ngoi lên.

Vân Thường và Lục Diệp đều là người không thích nói không thích ồn ào, hai người ở nhà đều rất yên lặng, mạnh ai làm việc người nấy, không quấy rầy nhau. Chẳng qua tình huống của Vân Thường đặc biệt, cho dù Lục Diệp xem ti vi, đuôi mắt cũng luôn chú ý cô từng phút một, sợ cô không thấy đường đi đứng phải thứ gì.

Ăn trưa xong, Vân Thường đề nghị ra ngoài đi lại, cô muốn thừa dịp Lục Diệp ở nhà nhanh chóng làm quen nơi này, sau này cũng thuận tiện hơn. Đương nhiên Lục Diệp không có ý kiến, chẳng qua nhiệt độ hôm nay hơi thấp, anh cẩn thận quán thêm cho Vân Thường một chiếc khăn len, bây giờ mới dặt cô đi.

Vân Thường ngồi trên bàn đu dây trong khu nhà, đầu quay về phía Lục Diệp, quả cầu trắng nhỏ dính trên khăn quàng đu đưa theo nhịp bàn đu dây, không ngừng lắc qua lắc lại trước mặt Lục Diệp, kết hợp với khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn của Vân Thường nhìn càng thêm nhỏ.

Lục Diệp nhìn mà bụng dạ chộn rộn, hận không thể ôm chặt cô vào lòng hôn một cái cho đã, hoàn hồn lại càng cảm thấy ảo não. Sức nhẫn nại của anh luôn rất tốt, năm đó lúc bắt bọn ma túy ở Myanmar, nằm sấp trong rừng nhiệt đới một ngày đêm, độc trùng bò tới bò lui trên người vẫn không động đậy, bây giờ mới nhìn Vân Thường có một cái đã không nhìn được rồi, đúng là quái lạ!

“Lục Diệp, bình thường anh có nhiệm vụ gì?” Vân Thường mở miệng hỏi anh. Hai người kết hôn rồi, tóm lại phải hiểu nhau, sau này mới dễ sống, Lục Diệp không thích nói chuyện lắm vậy cô mở miệng trước.

Lục Diệp mím môi “Cơ mật.”

“Vậy bình thường anh huấn luyện gì?”

“Nhiều lắm, bình thường là chạy mang vật nặng, chiến đấu trong rừng này nọ, còn lại là cơ mật.”

Hỏi hai câu đều là cơ mật. Vân Thường hết cách, cô còn chưa biết sống chung với quân nhân thế nào. Chạy bộ với anh? Hiện tại đương nhiên cô làm không được.

Trò chuyện với anh? Anh không thích nói.

Vân Thường gặp vấn đề rồi, nghĩ tới nghĩ lui cũng không có đề tài nào khác, đành im miệng. Lục Diệp đang căng thẳng cả người chờ cô nói tiếp, chờ mấy phút Vân Thường vẫn không nói chuyện.

Mạnh mẽ như thiếu tá Lục giờ phút này tâm lý cũng có chút bất an, cô không tức giận đấy chứ? Không phải anh không muốn nói với cô mà là những cái đó thật sự là bí mật quốc gia, cho dù là vợ anh, anh cũng phải kín miệng như bưng, đó là chức trách của quân nhân.

“Em, khụ, trước đây như thế nào?” Lục Diệp cảm thấy tim muốn vọt ra khỏi lồng ngực, đập bình bịch không nghe lời. Rõ ràng chuyện thân mật nhất hai người cũng đã làm rồi, vì sao nhìn thấy gương mặt tươi cười của cô anh lại cảm thấy quẫn bách nhỉ?

Lục Diệp dòi đề tài không tự nhiên chút nào, cứng ngắc, Vân Thường lắng nghe chút là nhận ra ngay. Có điều cô vẫn nghiêm túc suy nghĩ.

Quá khứ như thế nào, vấn đề này thực sự quá rộng. Quá khứ của cô rất nhiều, nhiều tới nỗi nói ba ngày ba đêm cũng không hết.

“Đại học em học chuyên ngành nhân sự, năm thứ ba nghỉ hè được chọn vào CA, tốt nghiệp xong công tác ở đó nửa năm thì gặp tai nạn xe, sau đó biến thành thế này.”

Cô nói bình thản, nhẹ nhàng tóm lược giai đoạn huy hoàng nhất và ảm đạm nhất trong đời mình chỉ bằng một vài câu, cứ như đang kể chuyện của người khác. Tay Lục Diệp siết chặt, đột nhiên rất muốn vuốt tóc cô.

Trước nay anh luôn thẳng thắn, không hề đè nén cảm xúc của mình, cao hứng thì cười, không vui sẽ sầm mặt, toàn bộ cảm xúc đều hiện rõ trên mặt. Vân Thường không hề giống anh, cô luôn cười, cười dịu dàng mà ngọt ngào.

Mới đầu, anh cảm thấy như thế rất tốt, ít nhất anh không muốn một cô vợ cả ngày mặt buồn rười rượi. Thế mà mới có hai ngày, ý nghĩ của anh đã thay đổi nghiêng trời lệch đất rồi, anh cảm thấy mình không bình thường, tự đứng lại muốn nhìn cô khóc trước mặt mình.

Nói không rõ là vì cái gì, dường như chỉ muốn cô lộ ra nét yếu đuối trước mặt mình thì anh có thể giữ chặt lấy cô vậy. Vì thế hai ngày nay anh thường xuyên nảy sinh ác ý muốn làm cách nào cho cô khóc. Thậm chí trên giường cũng càng lúc càng muốn ức hiếp cô. Hận không thể làm cô bộc lộ càng nhiều biểu cảm trước mặt mình càng tốt.

“Em... không oán hận?” Lục Diệp im lặng một hồi, đột nhiên hỏi.

Nụ cười trên mặt Vân Thường sượng lại, mấy giây sau mới bình thường trở lại, có điều rõ ràng nụ cười kia nhạt hơn bình thường rất nhiều. Cô dựa vào bàn đu dây, sạch sẽ thanh tú, giọng cũng nhỏ nhẹ dịu dàng, nhưng lời cô lại khiến lòng Lục Diệp bỗng nhiên lạnh toát “Em và bọn họ không còn quan hệ gì nữa.”

Đề tài này lại khiến bầu không khí khó khăn lăm lăm mới nóng lên giữa hai người lạnh xuống. Vân Thường xoa xoa khuôn mặt lạnh buốt của cô, đứng dậy khỏi bàn đu dây, xem ra tiết trời hôm nay không thích hợp tâm sự.

“Về thôi.”

Lục Diệp nắm tay cô không động đậy.

Vân Thường quay đầu “Sao vậy?”

Lục Diệp nhếch khóe môi cứng đờ “Anh dẫn em đi chơi.”

Hả, anh ấy đang nói đùa à?

Thực tế, Lục Diệp không nói đùa. Lúc tay Vân Thường sờ vào đỉnh đầu trơn nhẵn của cá heo thì, cô vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, đầu ngón tay không dám rúc rịch, sợ dọa chú cá thông minh đáng yêu dưới tay mình chạy mất.

“Động đây xem.” Lục Diệp đứng bên nói.

Tay Vân Thường nhẹ nhàng đụng chạm, chú cá heo héch đầu lên, dường như cọ vào lòng bàn tay cô.

“A!” Vân Thường hô khẽ một tiếng, tuy không thấy nhưng có thể phác họa dáng vẻ ngoan ngoãn đáng yêu của chú cá heo trong đầu.

Lục Diệp thấy cô vui vẻ, nét mặt cũng thả lỏng không ít “Muốn cho nó ăn cá không?”

Vân Thường nghĩ nghĩ rồi lắc đầu. Cô từng xem qua tin tức du khách cho ăn quá độ mà động vật bị bệnh rồi chết, đều là sinh mệnh cả, nên được trân trọng mới đúng.

Sờ cá heo đủ rồi, lại đi xem những sinh vật biển khác, nói là xem, không bằng nói là Lục Diệp kể cho cô nghe. Vân Thường chỉ có thể tưởng tượng ra các loại cá từ giọng kể đơn điệu của Lục Diệp.

Thật ra Lục Diệp cũng chưa từng tới nơi này, giảng giải cho Vân Thường nghe cũng là nước tới chân mới nhảy. May mà anh tinh mắt, cho dù đông người cũng nhìn rõ ràng bên trên mà kể, mới không đến nỗi mất mặt với Vân Thường.

Số bọn họ thật may, vừa vặn đúng phải buổi biểu diễn của sư tử biển, sau khi biểu diễn du khách có thể tiếp xúc thân mật với sư tử biển một chút nữa. Lục Diệp nhìn đủ thứ tiếng huyên náo rầm rĩ dẫn Vân Thường lên khán đài ngồi gần hai tiếng đồng hồ, rốt cuộc chờ được biểu diễn kết thúc, may mà hai người đều nhần nại mới không bỏ đi vì sốt ruột.

Nhưng đến khi có thể sờ sư tử biển thì lại xảy ra sự cố. Do số người muốn sờ thật sự quá đông, cho dù có anh dẫn, Lục Diệp vẫn sợ Vân Thường bị người ta lấn, cuối cùng đành nuôi tiếc rồi khỏi viện hải dương.

Vân Thường thì chẳng cảm thấy gì nhưng Lục Diệp càng lúc càng thấy ngượng. Quan niệm thời gian của anh luôn rất rõ ràng, lần này hại Vân Thường ngồi không công hai tiếng đồng hồ, trong lòng cứ khó chịu mãi.

Hai chữ xin lỗi lần qua lộn lại trên miệng bao nhiêu bận cuối cùng vẫn nuốt xuống, đến tận cùng là người cố chấp, câu xin lỗi nói sao cũng không được.

Vân Thường không biết anh nghĩ gì, về mặt anh cô cũng không thấy, chỉ hỏi anh tối nay muốn ăn gì, lúc họ về có thể thuận tiện mua đồ ăn luôn.

Lục Diệp ngẫm nghĩ nói: “Ăn bên ngoài đi, em muốn ăn gì?” Anh sao cũng được, không kén tí nào.

Thế là hai người đi ăn đồ ăn Đông Bắc, nói đến cùng vẫn là Vân Thường săn sóc khẩu vị của Lục Diệp. Khẩu vị của Lục Diệp khá đậm, đồ ăn Đông Bắc với anh là ngon nhất.

Lục Diệp gặm một bản toàn xương, cũng không quên Vân Thường ngồi đối diện, rửa tay tách thịt trên xương thành từng miếng nhỏ bỏ vào chén của Vân Thường, còn nhớ gấp rau cho cô cho bớt ngấy dầu mỡ, chạy mặn phối hợp, không thiếu món nào, thật sự là săn sóc tới cực điểm.

Lòng Vân Thường không phải đá tảng, chăm sóc như thế sao cô không biết chứ. Từ sau khi cô mất đi ánh sáng, chịu không biết bao nhiêu lạnh lùng châm chọc, khinh bỉ của người thân thiết nhất, nào có ai tí mĩ như thế với cô. Cảm động còn có phần may mắn nữa.

Người cha kia của cô, e là không nghĩ cô mù rồi cuộc sống còn tốt hơn nữa đâu.

Lúc về, Lục Diệp lái xe tới siêu thị đột nhiên dừng lại, Vân Thường không rõ nguyên nhân, tò mò nhìn anh “Sao vậy?”

“Anh đi mua ít đồ, em ngồi trên xe chờ anh một lát.” Lục Diệp nói rồi mở cửa xe đi xuống.

Anh không nói mua cái gì Vân Thường cũng chẳng hỏi. Lục Diệp làm rất nhanh, chỉ có mấy phút đã quay về. Quảng đồ trong tay ra ghế sau liền lái xe vào công viên khu nhà, dìu Vân Thường ngồi xuống một lát cho tiêu com mới về.

Khu họ ở đa số là vợ chồng trẻ, thành thử đi đâu cũng nghe được tiếng trẻ con, khóc có cười có. Vân Thường đóng tai nghe, đột nhiên quay đầu nói với Lục Diệp: “Chỗ chúng ta nhiều trẻ con thật đấy.”

Lục Diệp nhú mày “Ngại ồn?”

Vân Thường tròn mắt, hơi sùng sốt “Nào có? Trẻ con đáng yêu lắm mà! Mềm mềm bé bỏng, ôm là lòng muốn nhũn ra.”

Lục Diệp ừ một tiếng không nói nữa, ngồi cùng Vân Thường mười mấy phút mới giục cô về nhà. Ban đêm gió lạnh, cảm thì không tốt.

Lúc lên xe, Lục Diệp không chui thẳng vào ghế lái mà vòng ra cửa sau, cầm mấy hộp bao cao su vừa mua vội vàng quăng vào thùng rác bên đường.

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Ngày Thứ Năm 1

Sáng sớm Lục Diệp đã bị gọi đi, là đồng đội trước đây của anh, nghe nói anh về nên muốn họp mặt một chuyến. Đương nhiên Lục Diệp không nói câu nào mà đi liền.

Những người này có lính anh dẫn dắt ra, có sĩ quan huấn luyện anh hồi trước, tình cảm với anh rất sâu đậm, lần này khó khăn lắm mới có thời gian, anh em tụ tập đương nhiên anh phải tham gia.

“Lát nữa anh gọi điện cho tiệm cơm dưới lầu, dặn họ mười một giờ đem cơm trưa lên cho em, chắc gần tới anh mới về được.” Lục Diệp cài nút bộ quần phục, chỉnh lại cổ áo ngay ngắn, lúc này mới quay sang nói với Vân Thường.

“Không cần đâu.” Vân Thường đang lau bàn, ngừng lại “Trong tủ lạnh còn đồ ăn, buổi trưa em tự làm là được.”

“Không được!” Lục Diệp không cần suy nghĩ nói như đinh đóng cột: “Anh không ở nhà, một mình em không được!”

Vân Thường cười “Sao lại không, anh lại không thể ở bên em mỗi ngày. Một mình em có thể mà, mấy ngày nay đâu phải anh không thấy.”

Đúng ha, quả thật anh nhìn thấy, cho dù không có anh bên cạnh giúp đỡ, mỗi ngày cô vẫn nấu cơm không nhầm lẫn. Nhưng vậy không giống, lúc đó anh có ở nhà. Nếu lỡ xảy ra chuyện gì anh có thể chạy tới ngay tích tắc, còn bây giờ anh phải ra ngoài, sao yên tâm để cô loay hoay trong bếp một mình được!

Không yên tâm, anh không yên tâm!

Chân mày Lục Diệp nhăn lại, định nói thì bị Vân Thường giành trước “Không sao, anh đi đi, nếu có chuyện gì em sẽ gọi cho anh.”

Lục Diệp định nói đến chừng đó gọi điện thoại sẽ không kịp nhưng đối diện với đôi mắt trống rỗng mà kiên trì của Vân Thường nhất thời không biết nói sao.

Đành mím môi, do dự mấy giây cuối cùng gật đầu “Vây được, em, em cẩn thận chút.”

“Ừ, biết rồi, anh yên tâm đi.”

Vân Thường không trông thấy nên không hề biết, lúc Lục Diệp quay đầu đi, cả lỗ tai đều biến thành màu đỏ.

Tủ lạnh quả thật có rau nhưng thịt thì không còn nhiều. Cô và Lục Diệp luôn mua thịt trong ngày, bởi vì thịt bỏ đông lạnh trong tủ ăn không tốt, cô thì chẳng thích thịt mấy nhưng Lục Diệp không có thịt là không vui.

Vân Thường lần mò đóng cửa tủ lạnh lại, nghĩ nghĩ, đi vào phòng ngủ khoác áo ngoài, cầm ví tiền. Cô đã biết đường đi siêu thị ra sao rồi, đi mua thịt thôi, tối nay không biết chừng nào Lục Diệp về, trước khi anh về cô phải nấu ăn xong.

Vân Thường đi một mình chậm hơn so với lúc đi cùng Lục Diệp nhiều, ngoại trừ đi chậm chút ra thì không va phải thứ gì, lúc thanh toán thái độ của thu ngân cũng rất tốt, giúp cô trả tiền bỏ đồ vào túi, khiến Vân Thường hết sức cảm kích.

Sau khi bị mù mới biết, người khác đối tốt với mình không phải có thể tùy tiện phung phí, phải cẩn thận trân trọng từng chút mới được, ghi nhớ kỹ trong lòng.

Vân Thường xách thịt rau mua được chậm rãi đi về nhà, đương lúc một thiếu niên tốt bụng giúp cô đi xuống đường hầm thì nghe đằng sau vang lên một giọng nói quen thuộc “Vân Thường?”

Vân Thường siết chặt cái túi, quay đầu nở nụ cười không đổi “Luu Trần Ny.”

Luu Trần Ny liếc đôi mắt không có tiêu cự của Vân Thường, đôi môi tô son đỏ chót nhếch lên một nụ cười đầy ẩn ý “Lâu quá không gặp rồi, Vân Thường, lại quán bên kia ngồi đi.”

Vân Thường định cự tuyệt, Luu Trần Ny đã bước tới túm lấy cánh tay cô, móng tay bén ngọt cách một lớp áo lông dê vẫn làm cô đau nhói “Đừng từ chối đó, chúng ta có duyên lắm. Đi thôi!”

Vân Thường bất lực, đành đi theo Luu Trần Ny vào một quán cà phê bên đường, kêu một ly macchiato cầm trong tay, cảm thụ độ nóng của cà phê, lúc này mới thấy tay mình ấm áp lên một chút.

“Chắc cậu không biết nhỉ, hai tháng trước tôi vào CA rồi.” Giọng Luu Trần Ny không che giấu được sự đắc ý, Vân Thường làm như không nghe, dịu dàng mỉm cười “Chúc mừng.”

“CA cạnh tranh đúng là khiếp thật, hiện giờ mỗi ngày tôi đều phải tăng ca tới hơn chín giờ.” Luu Trần Ny than thở, đôi mày vẽ mảnh dính nhũ lại “Trong bốn người ở ký túc xá chúng ta cậu vẫn có phước nhất, có thể ở nhà không cần đi làm, như tôi, aiz!” Nói rồi lại thở dài. Làm như rất hâm mộ cuộc sống của Vân Thường vậy.

Có phước? Vân Thường siết chặt tách cà phê, người bạn cùng phòng này từ năm nhất đại học đã bắt đầu ganh đua với cô, cái gì cũng muốn so, nhỏ thì thành tích học tập, lớn thì nam sinh qua lại, hiện tại đã bắt đầu so công việc. Cô còn nhớ năm đó lúc hai người đồng thời kết thúc thực tập ở CA, CA chỉ giữ lại mỗi cô mà không giữ Luu Trần Ny thì, cái vẻ mặt nanh nọc đó của cô ta.

Thật tình cô không hiểu có cái gì mà tranh, ai có cuộc sống của người đó, vì sao nhất định phải phân bì?

Vân Thường cảm giác đầu ngón tay lại bắt đầu lạnh, cô sửa lại tóc mai bị gió thổi rối, thân nhiên nói “Tôi cũng cảm thấy mình bây giờ rất tốt. Không cần thiết vì chuyện mình không thích mà đón ý nói hòa, không cần bị áp lực cuộc sống ép cho không thở nổi. Quan trọng hơn là,” Cô ngừng lại một chút

“Không cần ép mình nhìn người mình không muốn gặp.”

Tuy Vân Thường dịu dàng nhưng tuyệt đối không mềm yếu, nếu không đã bị dì ghê ăn hiếp cho không chỗ dung thân từ lâu. Hiện tại tuy mắt không thấy nhưng tính tình thì không đổi.

Mặt Lưu Trần Ny đen lại, trong lúc hoảng hốt lại cảm thấy, năm đó lúc mình nhìn thấy Vân Thường dẫn đội hùng biện trường họ giành được giải nhất toàn quốc thì, cũng là gương mặt thường xuyên mỉm cười này nhưng khiến cho toàn bộ đối thủ hùng biện á khẩu không cãi được, cuối cùng chẳng những giành được giải nhất, giải biện luận xuất sắc nhất cũng bị cô ta giành mất.

Lưu Trần Ny định thần lại, vậy thì đã sao? Hiện tại còn không phải một người mù tàn phế? Cô ta còn so được với mình sao! Nói đến cùng, vẫn là mình thắng!

Cô ta nghĩ nghĩ, đổi sang giọng điệu thân thiết “Vân Thường, xin lỗi, tôi không cố ý vạch trần vết thương của cậu, chỉ là sinh hoạt phí của cậu hiện giờ dựa cả vào cha mẹ, liệu có quá...” Còn lại cô ta không nói hết bởi vì cô ta thấy nụ cười trên mặt Vân Thường biến mất trong nháy mắt.

Bao nhiêu năm nay, tuy cô ta luôn gây sự nhưng Vân Thường chưa từng trở mặt. Vì thế cô ta mới dám hết lần này đến lần khác nói khích cô, ai ngờ lần này mới nói có một câu, Vân Thường đã biến sắc mặt thế rồi.

“Cám ơn đã quan tâm” Vân Thường xách túi đứng dậy “Tôi đã kết hôn rồi, thế nên không cần cha mẹ nuôi nữa.”

Tức khắc miệng Lưu Trần Ny há hốc ra “Cậu... cậu kết hôn rồi?”

Vân Thường quay mặt đi, không muốn nói thêm với cô ta câu nào nữa, chỉ thản nhiên ừ một tiếng.

“Không thể nào!” Lưu Trần Ny giễu cợt “Vân Thường, cậu lừa tôi đấy à? Chu Nhân Trạch bây giờ chắc còn ở nước ngoài!”

Đột nhiên nghe tới cái tên này, tim Vân Thường dường như bị người ta dùng một cây kim bé xíu đâm từng nhát một, phun máu tươi, phơi bày da thịt ra.

Cô không quay đầu, giọng lạnh như băng dưới hố sâu “Lưu Trần Ny, đừng nói nhảm, chúng tôi chỉ là bạn.” Nói xong cô không buồn ngoảnh lại đi ra khỏi quán cà phê, mặc Lưu Trần Ny ở đằng sau hò hét mấy tiếng cũng không đáp lời.

Cô đi vừa nhanh vừa vội, nhanh còn hơn người đi đường bình thường. Tim loạn như bị một lớp vải gai chặn lấy, không có chút đầu mối nào, Vân Thường chỉ nghe tiếng người đi đường la hoảng một tiếng, đầu đụng bốp vào buồng điện thoại công cộng bên đường, rau thịt trong tay vung vãi hết xuống đất.

Có người tốt bụng nhặt đồ lên giúp cô, bỏ vào túi đưa cho cô “Em gái, mắt không tốt ra ngoài nên có người đi cùng nhé!”

Vân Thường sờ trán cười với người nọ “Cám ơn.”

Xách túi đi tới trước, nghe tiếng trẻ con non nớt ngây thơ đằng sau “Mẹ, sao chị ấy lại đụng trúng đầu thế?”

“Vi chị ấy bị mù, không thấy đường...”

Vân Thường cong môi muốn cười nhưng cười không nổi.

Lúc Lục Diệp về đã hơn năm giờ chiều, Vân Thường đang nấu cơm tối trong bếp. Thịt bê hầm khoai tây, ở trong nồi đã tỏa hương thơm nức, bụng anh kêu rột rột.

Lục Diệp theo mùi hương từ đằng sau ôm lấy Vân Thường, vùi đầu vào cổ cô ra sức hít tới hít lui, y như con cún to dựa vào chủ.

Mùi rượu trên người anh nồng nặc, Vân Thường bị hơi rượu phả cho chịu không nổi, không muốn để anh dây dưa thêm nữa nhưng lại cảm thấy Lục Diệp bình thường nghiêm túc ít nói bây giờ cứ như đổi thành một người khác, rất thú vị.

Nghĩ nghĩ, vẫn là dùng đồ ăn dụ dỗ anh “Lục Diệp, đứng lên, nếu không thịt bê cháy mất.”

“Cháy thì cháy!” Đồ ăn không dụ được luôn rồi! Có điều anh chàng nói chuyện vẫn trôi chảy lắm, sao đầu óc không tỉnh táo được như thế nhỉ.

Vân Thường hét cách, muốn đẩy anh thì Lục Diệp đã chủ động buông cô ra. Vân Thường không thấy, không biết anh định làm gì, đành đứng yên tại chỗ chờ động tác tiếp theo của anh.

Hơi thở nóng rực càng lúc càng gần, Vân Thường nghiêng đầu định tránh lại bị Lục Diệp đỡ lấy mặt, đành mặc anh hôn lên môi mình.

Thở ra hít vào toàn là mùi rượu, cứ như bị quán rượu bao vây vậy. Vân Thường thò tay túm tay anh “Lục Diệp, uống say rồi? Ui... đừng quậy, nghe em nói...”

“Cái... cái gì?” Thiếu tá Lục chơi xấu, bỏ ngón tay Vân Thường vào miệng mà cắn, còn dùng hàm râu mới nhú chĩa lên mu bàn tay người ta, làm Vân Thường nhột nhạt.

“Anh uống bao nhiêu?”

“Không biết...” Lục Diệp dừng lại, liếm liếm lòng bàn tay cô mới nói tiếp “Nhiều lắm...”

“Anh vô phòng tắm tắm trước được không? Em phải nấu cơm, đừng kéo em.”

“Không được!” Chẳng mấy khi thiếu tá Lục tùy hứng như thế.

Vân Thường đưa tay vuốt ve đầu anh an ủi, Lục Diệp hí mắt hưởng thụ “Vân, Vân Thường?”

“Hả?”

“Anh sai rồi.”

Vân Thường sùng sốt “Sai cái gì?”

Đột nhiên Lục Diệp buông ta cô ra, đột ngột mất đi trọng tâm làm cơ thể loạn choạng, bỗng ngã nhào xuống đất.

“Bọn họ... bọn họ nói cầu hôn phải quỳ xuống.” Anh khinh khinh hừ một tiếng “Trò chơi của đàn bà!” Dừng một chút lại đổi sang vẻ mặt ngốc nghếch “Nếu, nếu anh cầu hôn em em đồng ý không?”

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Ngày Thứ Năm 2

Vân Thường bị anh chọc cười, khom lưng sờ soạn túm tay Lục Diệp định kéo anh ngồi dậy. Nền nhà bếp lát toàn gạch, rất lạnh “Chúng ta đã kết hôn rồi, không giống bọn họ, không cần cầu hôn nữa.”

Lục Diệp thuận thế nắm chặt tay cô, cau mày ngẫm nghĩ, bỗng nhiên tỉnh ngộ. Ờ há, họ đã kết hôn rồi, chẳng những cưới rồi mà cả chuyện kia cũng làm nhiều lần rồi!

Tay anh đột ngột dùng sức, trong tiếng la hoảng của Vân Thường anh kéo cô vào lòng ôm cứng, mái tóc ngắn ngắn cọ tới cọ lui trong ngực Vân Thường, làm mặt cô đỏ bừng.

“Lục Diệp, anh mau đứng dậy, tối nay không định ăn cơm sao?”

“Không ăn!” Lục Diệp hôn mạnh một cái lên mặt Vân Thường, chẹp chẹp miệng “Cho anh hôn nào!”

Lục Diệp đi lính từ tuổi thiếu niên, mãi đến ba mươi tuổi, sinh hoạt luôn luôn đơn điệu, rượu thuốc không dính. Tuy từ lượng rất khá nhưng tối nay thật sự bị chúc rượu quá nhiều, anh say thật, và lại còn say tới choáng váng, bản thân làm gì cũng không biết.

Hoàn toàn dựa vào bản năng, phần tử tà ác bị đè ép dưới đáy lòng không biết bao nhiêu năm cũng vội vàng phóng thích.

Cuộc sống quân đội rất nhàm chán. Lục Diệp hơn ba mươi rồi mà ngay cả những từ tục tĩu cánh đàn ông bình thường hay treo trên miệng cũng chưa từng nói qua. Thật ra cho dù là quân nhân họ cũng sẽ xài từ lóng với nhau nhưng Lục Diệp không thể. Từ nhỏ anh đã được hun đúc bởi chương trình giáo dục thép của thượng tướng Lục và lễ nghi của Lục phu nhân, nội tâm có sự cứng rắn lạnh lẽo của quân nhân, lại có sự tao nhã bình thản.

Và lại vừa vào quân đội thành tích hạng mục nào cũng đứng đầu, rất ít người nói loại chuyện này trước mặt anh. Lâu ngày, cơ bản Lục Diệp cũng cách biệt với nó.

Hiện giờ, anh ngồi bệt trên đất, ôm thân hình thơm mềm của Vân Thường, có hơi rượu làm đầu óc mơ hồ, nghẹn thật lâu khó khăn lắm mới nói một câu cho anh hôn. Đây là cực hạn mà Lục Diệp làm được rồi đó.

Mặt Vân Thường nóng tới mức nấu chín được trứng gà, trong lòng không ngừng kêu khổ. Chẳng trách lúc mẹ còn sống nói với cô, sau này lấy chồng nhất định không thể lấy một tên bọm rượu. Không ngờ bình thường Lục Diệp nghiêm túc đứng đắn như thế, uống say cứ như biến thành người khác, vừa ngả ngón vừa bám người, còn... còn có chút đáng yêu.

Thịt bê trong nồi bốc mùi thơm lừng, Vân Thường đoán đã chín rục rồi, may mà cô thêm nước nhiều, bằng không cháy thật mất.

“Lục Diệp” Vân Thường chụp lấy cái tay không yên phận của anh, dè dặt không cho động dậy “Đứng dậy được không, nền nhà lạnh, em lạnh.”

Câu này có tác dụng hơn bất cứ cái gì, thiếu tá Lục say mềm đường như tỉnh táo được chút ít, vịn cửa nhà bếp kéo Vân Thường đứng dậy, thò tay cời nút quần phục của mình, miệng lầu bầu “Áo... áo cho em mặc...”

Một câu ngắn gọn đơn giản, lại như nước nóng nháy mắt bao lấy trái tim buốt giá của Vân Thường, khiến cả người cô đều ấm lên.

Cô sờ soạng kéo một cái ghế tới trước mặt Lục Diệp “Lục Diệp, anh đừng phá, ngồi đây đi, em đi nấu cho anh bát canh giải rượu, nếu không sáng mai sẽ đau đầu.”

Lục Diệp ngẫm nghĩ, vất vả lắm mới tiêu hóa hết câu nói dài ngoằng của cô, gật đầu, đặc biệt nghe lời ngồi xuống ghế, tay vẫn không chịu buông: “Ừ.”

Vân Thường muốn rút tay mình về lại nghe Lục Diệp nói: “Em hôn, hôn anh một cái, nếu không... nếu không không để em đi!”

Thiếu tá Lục quen nói là làm, nói không cho đi là không cho! Không biết là sốt ruột hay xấu hổ, khuôn mặt trắng nõn của Vân Thường đỏ lên, như trái táo mọng nước, nhìn là khiến người ta khát nước.

Thiếu tá Lục chẳng biết xấu hổ mà nuốt nước miếng, mặt dày mày dạn túm người ta không buông, nhất quyết đòi người ta hôn mình.

Vân Thường hét cách, đành nhích tới một bước, khom lưng chu môi ra.

Hơ? Không chạm phải cánh môi mềm như tường tượng, sao cứng thế?

Thiếu tá Lục sờ chớp mũi, rằng Vân Thường đụng tới mũi anh, không đau, nhột nhột, anh thò tay vòng qua cổ Vân Thường, hôn mạnh một cái lên môi cô, liếm liếm môi, vung tay lên cứ như hạ lệnh đặc xá “Đi đi!”

Vân Thường không yên tâm về Lục Diệp, lúc nấu canh có phần nhấp nhồm, cái trắng thả nhiều hơn phần nửa. Nấu xong canh, Vân Thường múc vào một cái chén sứ lớn, cẩn thận đặt lên bàn, lại lấy một cái muỗng trong tủ chén, bấy giờ mới gọi Lục Diệp “Lục Diệp, lại uống canh.”

Lục Diệp loạng choạng đi tới trước bàn ngồi xuống, không chịu tự mình uống, cuối cùng bắt Vân Thường ký đủ loại điều ước không bình đẳng, cộng thêm cắt đất bồi thường, bấy giờ mới uống canh.

Tay nghề làm bếp của Vân Thường rất tốt, cho dù là canh tỉnh rượu cũng hầm thơm nức, cá chưng chín nục, nắm hương cũng mềm ngon miệng, thiếu chút thì Lục Diệp liếm chén.

Thịt bê cho bữa tối cũng hầm như hóp khẩu vị, ăn với cơm trắng càng thơm. Lục Diệp ăn một chén cơm đầy ụ ụ mới buông chén xuống.

Thật ra với sức ăn bình thường của anh, Lục Diệp có thể ăn ba chén có điều mấy ngày nay rượu uống hơi nhiều, bụng không chứa nổi.

Dù sao cũng đã cho người say ăn nọ. Tối giờ ngủ Vân Thường lại khó xử. Toàn thân Lục Diệp đầy mùi rượu, cần phải tắm rửa, nhưng nhìn bộ dạng anh bây giờ, cần bản không thể tự tắm. Làm sao đây?

Không biết có phải vì ở chung lâu hay không, lúc này hai người hiểu ngầm một cách quý dị. Lục Diệp cời quần trong bếp, lời Vân Thường đòi đi vào phòng tắm, ầm ỹ muốn Vân Thường tắm chung với anh.

Đương nhiên Vân Thường không thể tắm cùng anh, song lại sợ một mình anh xảy ra chuyện gì, đành theo anh vô phòng tắm, đằng nào cô cũng không thấy đường.

Có điều thật sự Vân Thường đánh giá thấp trình độ diễn hùng sau khi say của Lục Diệp. Vân Thường chỉ cảm thấy cả người lạnh lạnh, mấy giây sau áo len quần len trên người bị lột sạch sành sanh, hơi thở nồng mùi rượu của Lục Diệp phả trước ngực cô “Vân Thường, cùng nhau, cùng nhau tắm.”

Vân Thường hoảng hồn muốn tránh, khổ nỗi không thấy đường, động tác của Lục Diệp lại nhanh nhẹn, mới bước hai bước đã bị người ta ôm quàng vào bờn tắm “Lục Diệp, anh, anh thả em ra!”

Cô y như con cá quẫy đạp trong lòng Lục Diệp, làn da mịn màng nhẵn nhụi dính nước càng thêm mềm mại, trơn trượt cọ vào lồng ngực rắn rỏi của Lục Diệp, dễ dàng khơi gợi lên ham muốn của anh.

Hô hấp bên tai đột nhiên trở nên nặng nề, Vân Thường ngồi trên đùi Lục Diệp, dễ dàng đoán được anh muốn làm cái gì kế tiếp.

Cô thẹn tới mức chỉ muốn tông cửa chạy đi. Chuyện này làm sao, làm sao có thể làm trong phòng tắm chứ? Không đúng, trên giường cũng không được, họ đã làm liên tục mấy ngày rồi... mấy ngày liền không có tối nào được nghỉ ngơi hết.

Lục Diệp hơi đầu để ý nhiều thế. Anh toàn nghĩ gì nói nấy, huống chi bây giờ đang say, cần bản đầu óc không tỉnh táo, càng táo tợn hơn. Đôi môi nóng rực lượn lờ nút thắt trên cổ Vân Thường, tay cũng không yên phận sờ mó chọc ghẹo cơ thể cô.

Cuối cùng còn cảm thấy chưa đủ, dứt khoát kéo tay Vân Thường úp lên dục vọng đã đứng thẳng của anh.

Thiếu tá Lục vừa mới “ăn mặn” [1], lại là tân hôn hạnh phúc, cảm thấy chuyện này là chuyện tuyệt vời nhất thế giới, hận không thể lúc nào cũng đè Vân Thường trên giường, đáng tiếc anh trầm tính lại khó chịu, còn lo nhiều lần quá sẽ không tốt cho sức khỏe Vân Thường, ngày nào cũng chỉ cầu cho trời mau tối.

Uống say rồi, tuy đầu óc nhớ kỹ tư vị mất hồn kia nhưng thân thể lại phản ứng chậm nửa nhịp, chỉ biết nắm tay Vân Thường để cô “xử” dùm anh mà quên mất trình tự chân chính.

Vân Thường tránh không được né không xong, đành cắn răng nhịn hơi nóng từ trong ra ngoài cơ thể giúp anh dịu bớt ham muốn.

Thể lực của thiếu tá Lục kinh người, thước tắc cái chỗ đó cũng rất khả quan. Cổ tay Vân Thường mỗi nhừ, cánh tay mỗi nhấc không lên nổi thiếu tá Lục mới nổi lòng từ bi, giải quyết trong tay cô.

Tắm rửa lâu lắc, vắt vắt lau khô cho Lục Diệp đặt anh lên giường được rồi thì Vân Thường đã mệt thở hồng hộc, đầu sỏ tội lỗi thì thoải mái nằm kênh trên giường, mở đôi mắt lơ lơ nhìn cô “Vân Thường...”

“Ơi? Sao thế?” Vân Thường sờ soạng cái nút áo cuối cùng, không ngẩng đầu đáp lại.

“Vân Thường...”

“Ừ, em đây, sao thế?”

“Vân Thường...” Thiếu tá Lục uống rượu tới ngu người, cứ một mực kêu tên cô. May mà Vân Thường nhẫn nại, anh kêu một tiếng đáp lại một tiếng, không ngại phiền.

Giọng Lục Diệp rất dễ nghe, trầm thấp quyến rũ, sau khi uống say có hơi khàn, lại thêm mấy phần say người, dường như lẫn hơi rượu nồng nàn trong đó, thoảng người liền say. Vân Thường thích nghe giọng anh, cảm giác an toàn lạ lùng.

Tóc Lục Diệp được Vân Thường lau gần khô hẳn, nhưng tóc cô thì còn ướt nhỏ nước từng giọt. Vốn dĩ cô định lau đầu trong phòng tắm nhưng Lục Diệp không cho, cô chỉ có thể trùm khăn lông trên đầu theo anh vô phòng ngủ.

Lục Diệp say mềm, không được một lát đã ngủ. Vân Thường đóng tai nghe hơi thở từ từ ổn định của anh, thở hắt ra một hơi dài, rốt cuộc cái kẻ rầy rà này cũng chịu ngủ rồi.

Cảm thấy tóc khô kha khá rồi, Vân Thường thả khăn lông xuống định ngủ, bỗng dưng sực nhớ ra gì đó, lại bò xuống giường chui vào bếp.

Mở tủ lạnh ra lấy mấy quả trứng gà bỏ vào máy luộc trứng, ừm... mới rồi lúc ở nhà bếp, Lục Diệp ngả nặng lằm, nói không chừng trên người bị bầm rồi, luộc mấy quả trứng để anh lăn lên chỗ bầm. Cho dù không có vết bầm cũng có thể để đó khuya anh dậy lột dạ.

Tối nay Lục Diệp giầy vò dừ dội, không ăn được mấy miếng, khuya tỉnh lại nói không chừng sẽ đói. Vân Thường vừa nghĩ vừa cầm dây máy luộc trứng, chống má ngồi bên bàn chờ trứng bớt nóng mới đem vào đặt trên đầu giường.

Đợi Lục Diệp tỉnh lại tự nhiên sẽ thấy. Vân Thường ngáp một cái, sờ sờ bên cạnh Lục Diệp, cảm giác anh đã đắp chăn đàng hoàng, bấy giờ mới kéo một nửa chăn bên cạnh Lục Diệp qua đắp lên người mình.

Hầu hạ bọm nhậu thật là một người! Vân Thường nghĩ, sau này tuyệt đối không cho Lục Diệp ra ngoài uống rượu nữa!

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Ngày Thứ Sáu 1

Sáng sớm hôm sau Lục Diệp thức giấc không thấy đau đầu, chỉ có thái dương hơi căng, rửa mặt bằng nước lạnh xong liền sáng khoái có tinh thần.

Vân Thường đã làm xong bữa sáng, đơn giản thanh đạm, hai người đối mặt nhau yên tĩnh dùng bữa. Lục Diệp không dám nhìn Vân Thường, chần chờ một hồi cuối cùng cũng há miệng hỏi “Anh... tối qua không làm chuyện gì kỳ cục đâu chứ?”

Bàn tay cầm muỗng của Vân Thường khựng lại “Không có.”

Lục Diệp không tin lắm, anh chưa uống say bao giờ nên căn bản không biết mình uống say vô như thế nào song Vân Thường khựng lại bị ánh mắt sắc bén của anh phát hiện ra “Cái...”

“Tối qua anh uống canh tỉnh rượu xong thì ngủ thẳng giấc.” Vân Thường cắn một cái bánh bao nhỏ [2], giọng hơi ậm ờ “Không, không có mượn rượu quậy phá.”

Lục Diệp thờ phào, anh nói mà, tuyệt đối không có chuyện anh mượn rượu làm âm ỹ đâu, thế là khoan khoái ngẩng đầu lên. Tuy Vân Thường không thấy nhưng có nhiều lúc, Lục Diệp nhìn vào mắt cô tìm liên đập như trống dồn.

Không dè vừa nhìn, lòng lập tức trĩu xuống “Đầu em làm sao vậy?”

“Hả! Cái này á!” Vân Thường sờ sờ cục u to tướng trên đầu, ngượng ngùng đáp “Sợ ý đụng phải tủ.”

Rõ ràng cô đi trong nhà rất thông thuận, sao lại đụng tủ được? Mắt Lục Diệp tối lại, cuối cùng nuốt nghi ngờ xuống bụng, thôi, sau này chú ý cô cẩn thận là được.

Ăn bữa sáng xong, Lục Diệp giúp Vân Thường dọn bàn rửa chén liền vô phòng ngủ lên mạng. Anh xem ti vi toàn một tiết mục đơn điệu, mấy ngày ở chung với anh, Vân Thường nghe trên ti vi quanh đi quẩn lại nhiều lắm hai vấn đề: Điều Ngự, Nam Hải.

Dao web cũng thế, ngoài quân sự ra chẳng xem gì hết, đến tin tức mới cũng thế. Có lúc anh cũng cảm thấy bản thân mình tẻ nhạt nhưng thói quen bao nhiêu năm khó mà sửa được, cuộc sống của anh chưa từng xuất hiện hai từ giải trí.

Toàn bộ ngôi sao trên màn hình anh chả biết một ai, lời bài hát thịnh hành hiện thời anh cũng chả hiểu nó có ý nghĩa gì. Ngay cả điện thoại của anh cũng xưa tới mức gần như không còn ai xài nữa, là cái loại chỉ có thể gọi điện nhắn tin. Không phải anh không muốn đổi... mà là anh không biết xài mấy cái điện thoại thông minh kia!

Thiếu tá Lục, sự tồn tại mà tân binh chỉ có thể ngược nhìn, thậm chí trình độ am hiểu các loại súng bắn tỉa của anh có thể xưng là số một trong quân đội. Bất kể dạng súng gì đưa tới trước mặt anh, anh đều có thể tháo ra lắp ráp lại với tốc độ khiến người ta tặc lưỡi, hơn nữa còn nêu được tính năng của súng một cách chuẩn xác.

Nhưng đối mặt với chiếc điện thoại thông minh nhỏ gọn chỉ bằng bàn tay, Lục Diệp chỉ biết trợn mắt nhìn, cuối cùng dứt khoát không xài.

Vân Thường thì ở trong phòng ngủ cắt móng tay. Sáng nay lúc cô xắt rau cảm thấy móng tay dài rồi, nhân lúc có thời gian vội vàng cắt ngắn. Cô không thích để móng tay dài, cảm thấy không tiện.

Mất không nhìn được là một chuyện rất khổ sở, Vân Thường nhủ mảy ngoi chồm hồm trước ngăn tủ đầu giường, bối rối lần mò tìm trong tủ hết lượt này đến lượt khác. Cô nhớ rõ ràng mình bỏ bấm móng tay trong tủ mà, sao giờ không có, chẳng lẽ Lục Diệp lấy đi?

“Lục Diệp, anh xài bấm móng tay à?” Vân Thường ngược mắt nhìn về phía Lục Diệp, tuy không thấy nhưng cô có thói quen lúc nói chuyện thì nhìn vào mắt người ta, nhất thời chưa sửa được.

“Không có.” Lục Diệp tắt mạng, đi lại chỗ Vân Thường “Không có trong tủ?”

Vân Thường lắc đầu “Không có.”

“Anh vô phòng tắm xem nhé?” Lục Diệp hỏi.

“Không có trong đó đâu, rõ ràng em cắt ở đây mà!” Lục tìm liên tục làm mũi Vân Thường rịn mồ hôi, gương mặt trắng trẻo cũng ửng hồng, đáng vẻ lại tội nghiệp, thật đúng là đẹp mê hồn.

Thiếu tá Lục lại bị hút hồn rồi, không kềm được mà đi tới ôm Vân Thường bồng lên giường, “Đề anh tìm lại.”

Vân Thường bị bé quen rồi, chẳng thấy gì, liền ừ một tiếng, ngoan ngoãn ngồi trên giường chờ Lục Diệp.

Đồ trong ngăn tủ không nhiều, gần như liếc một cái là thấy hết, nhìn lại lần nữa xác định không có bấm móng tay. Nụ cười thoáng qua trên mặt Lục Diệp, lòi trong hộp đựng ghim bấm ra một thứ nhỏ xinh, ngồi xuống đất.

“Tìm được rồi, giấu kín ghê.”

“Hả? Anh tìm được rồi?” Vân Thường nói rồi vươn tay muốn lấy bấm móng tay từ Lục Diệp lại bị Lục Diệp nắm lấy tay cô “Anh giúp em.”

“Ồ! Không cần!” Vân Thường vội vàng lắc đầu, sao để Lục Diệp cắt móng tay giúp cô được, cô muốn rút tay lại, khổ nỗi Lục Diệp không chịu thả, cô không có cách nào khác.

“Đừng nghịch!” Tay Lục Diệp lần lên nắm chặt cổ tay cô, ngón cái vuốt nhẹ nhàng lên lòng bàn tay cô, động tác thân mật lại tự nhiên.

Ai nghịch chứ? Mặt Vân Thường ửng hồng, nói cứ như mình làm nũng với anh ấy.

Có điều tuy Vân Thường âm thầm phi nhỏ mình, tay lại không ngo ngoáy nữa! Anh ấy muốn cắt thì để anh cắt! Khỏi phải tự làm!

Tay Vân Thường rất đẹp, mười ngón thon dài trắng muốt, hình dạng móng tay cũng đẹp tuyệt, Lục Diệp nhìn chăm chăm tay người ta không dời mắt, thiếu chút mất đơ ra.

Nhìn cứ nhìn, sống là để nhìn mà. Lục Diệp nhẹ nhàng giữ tay Vân Thường, cẩn thận cắt móng tay giúp cô, cắt xong còn biết đường mài nữa. Một anh

chàng kiên nghị động tác lại dịu dàng khôn tả, dường như tay Vân Thường là báu vật dễ vỡ không bằng.

Hại Vân Thường cứ muốn cười mà không dám cười thành tiếng. Cô mở to mắt nhìn Lục Diệp một cách uổng phí, song trước mắt vẫn chỉ là một khoảng tối đen.

Bỗng dưng cảm thấy khổ sở, cô không biết đáng về Lục Diệp trông thế nào.

“Xong rồi.” Lục Diệp thả tay Vân Thường xuống.

“Cám ơn.” Mắt Vân Thường cong cong, ánh mắt trong suốt, đồng tử đen bóng, giống như mã não đen nhúng nước, cực kỳ xinh đẹp.

Lục Diệp như bị đầu độc, nhồm người lên chậm rãi sát lại gần Vân Thường, nhẹ nhàng hôn lên mắt cô.

Hàng mi dài của Vân Thường rung rung, nhắm mắt mặc anh hôn tiếp lên mắt mình “Sao vậy anh?”

“Mắt... còn có thể nhìn được không?” Trán hai người chạm vào nhau, hơi thở quẩn quýt, hơi nóng, hơi ẩm.

“Không chữa được.” Vân Thường rũ mắt xuống “Phải mù cả đời.” Theo lời cha cô thì võng mạc cả hai mắt hư hết rồi, bao nhiêu tiền cũng không chữa được.

Lục Diệp không nói, mỗi lần nhìn thấy đôi mắt mờ mịt của Vân Thường anh lại không kềm được đau lòng. Anh không quan trọng tiền, càng không để ý thời gian, anh muốn Vân Thường được nhìn thấy mặt trời bên ngoài lần nữa.

“Anh để ý?” Trầm ngâm mấy giây cuối cùng Vân Thường vẫn hỏi ra miệng. Lại cứ như sợ điều gì đó, còn chưa chờ Lục Diệp trả lời cô đã tự đáp “Em sẽ không gây thêm phiền phức cho anh, anh đi em cũng sẽ không đi theo, anh...”

“Em nói cái gì thế,” Giọng Lục Diệp âm u hết mực, sắc mặt cũng rất khó coi. Từ đầu anh chưa hề nghĩ thế, mắt không thấy thì đã làm sao, cũng là vợ anh có công chứng rồi! Cô lại cứ suy diễn theo ý mình tới độ này.

Lục Diệp chỉ cảm thấy có một ngọn lửa dâng lên trong lòng, càng thất vọng và đau lòng nhiều hơn. Cứ như dâng ra tâm chân tình của mình trước mặt cô lại bị cô phớt lờ, vừa khổ sở vừa tủi thân.

Anh đứng dậy, không nói thêm với Vân Thường lời nào nữa, định đi ra ngoài.

Vân Thường chỉ mù thôi, còn các giác quan khác cực kỳ nhạy cảm, nháy mắt đã phát hiện ra tâm tình của Lục Diệp. Cô nhớ lại quãng thời gian chung sống với anh mấy ngày qua, anh tốt với cô vô điều kiện, thật lòng xem cô là vợ mình tí mĩ che chở.

Ngược lại, cô không biết mình làm được gì cho anh. Dường như cả đời này cô đều không thể làm cho anh cái gì. Một người bị mù, thậm chí mất mũi người tử tế với mình ra sao cũng không biết... nếu có một ngày anh bỏ đi, cô có muốn tìm cũng không tìm thấy.

“Xin lỗi.” Vân Thường túm tay Lục Diệp không cho anh đi “Em nói sai rồi.”

Lục Diệp không nhúc nhích mặc cô túm, cũng không đáp lại. Trong lòng chua xót vô cùng. Cô không nói sai, chẳng qua là... chẳng qua là cô không tin anh thôi.

“Không sao.” Lục Diệp giẫy tay Vân Thường ra, ngực nặng trĩu, tiến thoái lưỡng nan. Thiếu tá Lục lại khó chịu rồi.

“Lục Diệp” Vân Thường hoảng hốt đứng bật dậy khỏi giường, ở đằng sau gọi anh “Anh đừng tức giận, em sai rồi.” Cô ngừng lại, sờ soạng đụng phải tấm lưng rộng của Lục Diệp, vòng tay ôm lấy, từ đằng sau ôm chặt lấy anh “Em rất lo lắng, lo anh cũng như họ ghét bỏ em...”

Giọng nói luôn dịu dàng của cô giờ khàn khàn, như một cái cửa nhỏ bén ngót, cửa từng chút một vào trái tim Lục Diệp “Mặc kệ em đi đến đâu đều nghe được tiếng người xì xầm bàn tán sau lưng, như là một con vẹt xấu xí đột nhiên xuất hiện giữa bầy thiên nga, là ngoại tộc, bị người ta coi thường.”

“Nên... nên mới nhạy cảm hơn bình thường, anh đừng tức giận.”

Lục Diệp thờ dài, quay người ôm cô “Anh không giận.”

Với cô, sao anh có thể giận cho được. Nói rồi bỗng Vân Thường còn đang thấp thòm đặt trở lại giường, còn muốn nói vài câu an ủi nhưng không tìm ra từ nào, lẩn qua lộn lại vẫn là một câu “Anh không giận thật mà.”

Thấy Vân Thường không nói chuyện, Lục Diệp cúi đầu, nắm lấy bàn chân trắng muốt nhỏ nhắn của cô, giọng nói luôn trầm trầm mang theo chút ý cười “Có muốn cắt móng chân luôn không?”

“Không cần!” Vân Thường vội vàng lắc đầu, muốn rút chân về khổ nỗi Lục Diệp giữ chặt không buông “Không cần! Không cần thật mà!” Vân Thường hoảng rồi, móng tay đã bị anh cắt rồi nhưng móng chân sao được chứ?

“Đừng cử động! Cắt trúng thịt bây giờ!” Lục Diệp hù cô, thực tế cho dù cắt trúng tay mình cũng không cắt đến ngón chân cô.

Vân Thường lập tức rút vai, bộ dạng kinh hãi, Lục Diệp cười khe khẽ, ngồi dưới đất cúi đầu chăm chú cắt móng chân cho cô.

Anh cúi đầu, mái tóc ngắn ngắn phủ thêm một lớp màu vàng, còn có ánh nắng nhợt nhạt nhảy nhót trên đó. Gương mặt luôn cứng rắn lạnh lùng đầy hiền hòa. Dịu dàng nhân nhật từ từ lan ra theo động tác của anh, không xua tan được.

Trừ cô ra, cả thế giới đều nhìn thấy.

Buổi chiều Vân Thường đề nghị về nhà họ Lục. Mấy ngày rồi họ chưa về, áng chừng thượng tướng Lục và Lục phu nhân sẽ lo lắng. Lục Diệp gật đầu đồng ý, mua ít món hai ông bà thích ăn liền lái xe chở Vân Thường về nhà.

Đi được nửa chừng, điện thoại của Vân Thường đột ngột đổ chuông. Từ sau khi cô gặp tai nạn hầu như không có liên lạc gì với bạn bè, nghe tiếng chuông quen thuộc, Vân Thường nghi hoặc nhận điện thoại “Xin chào?”

“Vân Thường, anh về rồi! Chúng ta gặp nhau đi!” Giọng bên kia rất quen tai, đầm ấm có chút hào hứng. Đã hơn hai năm Vân Thường chưa nghe thấy âm thanh này, bây giờ nghe chỉ thấy kinh ngạc hơn là vui mừng.

Tay cô siết chặt điện thoại, đầu óc trống rỗng, mở miệng lại không nói nên lời. Nghe âm thanh quen thuộc đó, nhất thời lòng Vân Thường loạn cả lên.

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Ngày Thứ Sáu 2

“Xin lỗi, tôi không đi được.” Vân Thường trầm mặc thật lâu, nói một câu liền ngắt điện thoại.

“Bạn?” Thừa lúc đèn đỏ, Lục Diệp quay sang hỏi.

Vân Thường ngẩn ra một lúc mới gật đầu: “Dạ.”

“Sao không đi? Mất không tiện?” Lục Diệp khởi động xe, nói với Vân Thường “Anh có thể đưa em đi.”

Thiếu tá Lục cảm thấy nhất định tư duy của mình hỗn loạn rồi. Lúc Vân Thường ra ngoài, anh không yên tâm, sợ cô đụng này đụng kia. Vân Thường ở nhà anh cũng không yên tâm nốt, lo cô ở nhà một mình hoài sẽ bệnh.

“Không cần đâu.” Giọng Vân Thường có phần lãnh đạm “Chẳng qua là bạn bình thường thôi, gặp hay không không sao cả.”

Vân Thường đã nói vậy rồi, Lục Diệp cũng không miễn cưỡng, chẳng lẽ anh cũng có thể đi với cô, với lại để cô đi với người khác anh cũng không yên tâm.

Bên này, Chu Nhân Trạch nghe tiếng vọng trong điện thoại, gương mặt tuấn tú hết sức ngạc nhiên. Cô thay đổi nhiều quá, giọng nói không dịu dàng như trước nữa, cũng không nhiệt tình với anh ta như trước đây. Hơn hai năm có thể thay đổi một con người triệt để đến thế sao? Hay là cô chỉ thay đổi với riêng anh ta thôi?

Anh ta thở dài, ngực đột nhiên nặng trĩu.

Lục Diệp và Vân Thường về làm Lục phu nhân mừng rỡ vô cùng, vội vàng dặn nhà bếp làm thêm mấy món ăn hai người thích, kéo Vân Thường vào phòng mình lặng lẽ trò chuyện.

“Vân Thường, con nói thật cho mẹ nghe, Lục Diệp có tốt với con không?” Giọng điệu Lục phu nhân như điều tra, không biết còn tưởng bà không phải mẹ Lục Diệp mà là mẹ của Vân Thường mới đúng.

Vân Thường cười cười “Lục Diệp tốt với con lắm, mẹ, mẹ đừng lo.”

“Thật chứ?” Lục phu nhân vẫn không yên tâm, Lục Diệp là miếng thịt rớt ra từ người bà, bà rành cái tính thói tha của nó quá mà.

Mấy năm trước, bà tìm bao nhiêu cô gái tốt cho nó xem mắt, kết quả Lục Diệp tới chỗ gặp mặt ngênh ngang ngồi xuống ghế, không thềm nói một câu, làm bà tức muốn chết.

Lần này thật tình bà cũng thấp thỏm lắm, dù sao cũng nghiêm trọng hơn mấy lần ép Lục Diệp xem mắt nhiều. Với tính của Lục Diệp mà chịu dẫn Vân Thường về nhà đã là kỳ tích rồi, thậm chí bà đã chuẩn bị sẵn sàng kháng chiến tám năm cơ!

“Thật đó.” Vân Thường gật đầu khẳng định “Lục Diệp giúp con nấu cơm, dẫn con xuống lầu đi dạo, còn dẫn con đi chơi, anh ấy tốt với con lắm”

Không nghĩ thì không biết, giờ nhớ lại mới phát hiện, họ sống với nhau có mấy ngày, toàn bộ đều là ký ức tuyệt vời, ngay cả lần uống say kia cũng có chút hiền lành và ấm áp.

Lục phu nhân nghe mà há hốc mồm, Lục Diệp dẫn Vân Thường đi chơi? Giỡn chơi hả?

“Lục Diệp dẫn con đi đâu chơi?” Lục phu nhân ép sát từng bước, có vẻ như hỏi không ra kết quả kiên quyết không dừng.

“Đi viện hải dương, anh ấy dẫn con đi sờ cá heo.” Đôi mắt hạnh phúc lấp lánh của Vân Thường bắt gặp cong lên, dường như trên tay còn lưu lại cảm giác trơn láng của đầu cá heo, ngón tay cô mấp máy, bỗng nhiên có chút nhớ nhung bàn tay to rộng của Lục Diệp.

Quả nhiên cưới vợ rồi có khác? Vất vả lắm Lục phu nhân mới hoàn hồn lại, định tiếp tục chủ đề vừa rồi thì nghe tiếng đẩy cửa. Quay đầu nhìn, ông con mình đang đi lại, có điều ánh mắt chỉ dừng trên người Vân Thường, một chút xiu đuôi mắt cũng không chia cho mình!

“Trước khi vào không biết gõ cửa à?” Lục phu nhân cảm thấy mình bị con đối xử bất công, đổi cách gây sự.

Lục Diệp nhướn mày, nhìn mẹ tuổi đã một bó to mà tính tình vẫn hoạt bát “Làm trước gõ sau, học mẹ đó.”

Lục phu nhân lập tức ghen hờn, hồi lâu không nói nên lời, chỉ có thể mở to mắt nhìn Lục Diệp dắt Vân Thường ra khỏi phòng.

“Mẹ nói gì với em thế?” Giọng Lục Diệp bình tĩnh, trong lòng lại khẩn trương. Anh sợ nhất là mẹ anh lôi chuyện xấu hồi trước của anh ra kể cho Vân Thường nghe. Có điều anh nghe lên ngoài cửa lâu như vậy mà không nghe thấy tiếng cười lớn, bây giờ mới thoáng yên tâm một chút.

Nhưng... đích thân hỏi rõ ràng vẫn tốt hơn.

“Không có.” Vân Thường néo néo lòng bàn tay anh “Hỏi chúng ta sống thế nào thôi.”

Lục Diệp ừ một tiếng “Vừa nãy điện thoại của em lại reo, anh đi lên đưa điện thoại cho em.”

Chân Vân Thường khựng lại, phiền muộn mới quăng ra khỏi đầu lại ập tới, cô đưa tay phải ra trước mặt Lục Diệp “Đưa cho em đi!”

Có gì phải trốn, đằng nào cũng đã vậy rồi.

Cô hiểu Chu Nhân Trạch quá mà, tuy bề ngoài anh ta có vẻ ôn hòa nhưng bản chất lại cố chấp cực độ, nhận định việc gì thì có mười con trâu cũng không kéo lại được. Vân Thường biết, anh ta sẽ còn gọi tới.

Quả nhiên, mới được năm phút đồng hồ, Chu Nhân Trạch lại gọi tới.

Lần này Vân Thường đồng ý gặp mặt trực tiếp, hai người hẹn ở quán trà sữa cách nhà họ Lục không xa lúc ba giờ chiều. Vân Thường rất quen chỗ này, thành thử cho dù có một mình cũng dễ dàng tới chỗ hẹn được.

Ăn xong bữa trưa, lại ngủ trưa cùng Lục Diệp một giấc, Vân Thường mới dậy rửa mặt chuẩn bị đi.

“Đi đâu? Anh đưa em đi!” Lục Diệp cũng bò dậy, mặc áo khoác định đi theo Vân Thường.

“Không có gì, ở dưới lầu thôi, em đi gặp một người bạn rồi quay về liền.” Vân Thường cười từ chối Lục Diệp, vịn nắm cửa định đi.

“Vân Thường!” Lục Diệp chặn một bước trước mặt Vân Thường, nóng nảy nắm chặt bờ vai cô.

“Sao vậy anh?” Tay Vân Thường cứng ngắc, chờ Lục Diệp nói tiếp.

EQ của Lục Diệp không thấp. Phản ứng vừa rồi của Vân Thường và lúc ở trên xe không tự nhiên, thoáng cái anh đã đoán được người gọi điện thoại có quan hệ với Vân Thường không nhạt.

Từ nhỏ tới lớn, mỗi bước tiến của anh đều hết sức thành công, bất luận là ở trường hay trong quân, anh đều là người nổi bật. Đối mặt với ánh mắt sùng bái hoặc hâm mộ của người khác, trước giờ Lục Diệp đều thản nhiên.

Không kiêu ngạo cũng không thấy căng thẳng. Bởi vì anh biết mình có bản lĩnh khiến người khác nhìn chăm chú. Nhưng đối diện với Vân Thường, lần đầu tiên anh mất tự tin.

Anh chưa quen bạn gái bao giờ, đương nhiên không biết trong mắt phụ nữ mình như thế nào, huống hồ quá khứ của Vân Thường anh chưa từng tham gia vào, đó mới là nguyên nhân khiến anh bất an.

Cuộc sống của Vân Thường chia làm hai phần, nửa phần trước cực kỳ huy hoàng, nửa phần sau ảm đạm không ánh sáng. Mà anh vừa vịn xuất hiện vào nửa phần sau.

Cô có thể nhớ rõ tất cả những người cùng cô đi qua giai đoạn huy hoàng kia lại căn bản không nhìn thấy người xuất hiện trong ảm đạm là anh. Đáng về

anh thế nào Vân Thường đều không biết, bảo anh làm sao an tâm cho được?

Lục Diệp mím môi, ánh mắt trượt từng chút từng chút từ vàng trán của Vân Thường trượt xuống, cuối cùng dừng lại ở đôi mắt đen nhánh song mờ mịt của cô “Không sao, nhớ về sớm, anh đưa em xuống lầu.”

Vân Thường gật đầu, nắm chặt tay Lục Diệp “Dạ.”

Vân Thường vào quán trà sữa thì không đi vào trong mà đứng ở cửa, chờ Chu Nhân Trạch gọi cô. Cô không nhìn thấy nên không biết Chu Nhân Trạch ngồi chỗ nào.

Đứng chừng mấy giây thì nghe tiếng Chu Nhân Trạch, Vân Thường nhú mày, cố gắng phân biệt phương hướng của anh ta trong tiếng nhạc.

Vất vả va va đụng đụng đi tới trước mặt Chu Nhân Trạch, dọc đường còn đụng phải một cái bàn và một phục vụ.

“Sao bắt cần thế?” Chu Nhân Trạch đẩy một chén trà sữa vị khoai môn tới trước mặt Vân Thường, trách móc.

Vân Thường chỉ cười cười không trả lời, cúi đầu hỏi: “Về lúc nào thế?”

“Hạ cánh chiều hôm qua.” Giọng Chu Nhân Trạch ôn hòa như trước, anh ta nắm lấy tay Vân Thường, ánh mắt lấp lánh “Vân Thường, anh sẽ không đi nữa, ở lại đây luôn.”

Đi hay không đi thì có tác dụng gì? Vân Thường rũ rũi, che giấu ánh mắt châm chọc. Cô giẫy tay Chu Nhân Trạch ra “Chúc mừng, nhưng anh không cần nói với tôi, chúng ta...”

“Vân Thường.” Chu Nhân Trạch ngắt lời cô “Em còn giận anh hả? Lúc đó không phải anh không muốn từ biệt em mà là đi thật sự quá vội, không kịp nói, sau đó đến Melbourne rồi không làm sao liên lạc với em được, hơn hai năm rồi, em đừng giận có được không?”

Vân Thường lắc đầu, uống một miếng trà thơm nức, song không xua đi được vị chua chát trong miệng “Tôi không giận anh. Chúng ta chỉ là bạn bè bình thường mà thôi, tôi cũng không có tư cách tức giận.” Nói rồi, cô hít sâu một hơi, tiếp lời “Thế nên đàn anh không cần xin lỗi tôi.”

“Em nói cái gì?” Chu Nhân Trạch sững sờ tròn mắt “Vân Thường, rõ ràng chúng ta...” Câu tiếp theo anh ta không làm sao nói tiếp được nữa, rõ ràng cái gì? Giữa bọn họ không có nhận lời, cũng không có hẹn ước, nói đến cùng, thật sự không khác gì bạn bè bình thường.

Nhưng mà... Chu Nhân Trạch siết chặt nắm đấm, lúc đó hẳn là cô đã ngầm thừa nhận rồi, ngay cả bạn bè thầy cô trêu chọc họ cô cũng không phản bác. Anh ta cho là, giữa họ hẳn là nước chảy thành sông.

“Không có gì, đều do họ đùa giỡn bậy bạ.” Vân Thường nhai nát một viên trân châu trong miệng, câu tiếp theo của cô làm Chu Nhân Trạch như bị sét đánh, dường như cả hồ hấp đều bị đoạt mất.

Cô nói “Tôi kết hôn rồi!”

“Sao có khả năng đó!” Chu Nhân Trạch kích động đứng phắt dậy, tay túm chặt lấy mép bàn, sức lớn tới mức có thể cắm vào trong đó “Anh không tin! Không thể nào!”

“Thật.” So với phản ứng của Chu Nhân Trạch, Vân Thường bình tĩnh vô cùng, giống như mặt hồ không có gió, một tí gợn sóng cũng không “Vào một tuần trước.”

Đáy mắt Chu Nhân Trạch đỏ sẫm, chỉ cảm thấy máu nóng toàn thân đều sắp chảy ngược, ngực nặng trĩu kêu gào muốn phát tiết ra ngoài nhưng lại không có cách nào, anh ta nhìn Vân Thường chằm chằm không chớp mắt, từng chữ từng chữ từ kẽ răng nhả ra “Vì sao không chờ anh về?”

Chờ? Bảo cô chờ thế nào? Lúc cùng đường tận lối trong đầu cô cũng chỉ có một mình anh ta, nhưng chung quy anh ta ở bên kia địa cầu, nhìn không thấy sờ không tới.

Đến cuối cùng, cô cũng không kiên trì được nữa, đại khái là cô không đủ kiên định, không chịu được cô quạnh.

Giọng Vân Thường thoáng thấp xuống, thì thoảng xen vào âm mưu “Chúng ta không có quan hệ gì, dựa vào đâu anh bảo tôi chờ.” Nói xong câu này cô đứng dậy, quay lưng định đi.

Không ngờ lại đụng phải một người từ đằng sau đi tới, thân hình lung lay, ngã xuống đất.

Người nọ cũng tốt bụng, vội vàng đỡ cô dậy, lúc đối diện với đôi mắt không có tiêu cự của cô thì ngẩn ra, thương hại nói: “Mắt không thấy thì để người nhà tới đón cô đi, như vậy nguy hiểm lắm.”

Vân Thường cảm ơn người nọ, định đi ra ngoài, cổ tay lại bị người đằng sau túm chặt, giọng Chu Nhân Trạch run như lá khô trong gió thu “Mất... mất em làm sao thế?”

“Mù rồi.” Vân Thường quay đầu, dường như không hề để ý, giọng bình tĩnh kinh người “Cả đời này cũng không nhìn thấy nữa.”

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Ngày Thứ Bảy

Lục Diệp cảm thấy từ hôm qua tới giờ, sau khi trở về Vân Thường có vẻ bất thường, cứ ngồi một chỗ ngơ ngẩn, chẳng biết là nghĩ cái gì.

Thậm chí xắt rau cũng lơ đãng để cắt trúng ngón tay. Mấy bạn anh muốn mở miệng hỏi rốt cuộc cô bị làm sao, hỏi cô đi gặp ai, có quan hệ gì với cô mà biến cô thành như thế.

Nhưng đến cuối cùng anh vẫn nhin, sợ cô hiểu lầm mình quẩn thúc cô.

Tâm lý Lục Diệp mâu thuẫn vô cùng, cứ cảm thấy hỏi cũng không phải, không hỏi cũng không phải, sốt ruột đến độ xoay vòng vòng. Ngay cả Vân Thường cũng cảm giác được tâm trạng nôn nóng của anh.

“Lục Diệp, anh làm sao thế?” Lúc Lục Diệp lượn qua trước mặt cô lần nữa, Vân Thường ngẩng đầu hỏi.

“Không có gì.” Lục Diệp rầu rĩ đáp. Anh không phải người biết che giấu, ở bên ngoài luôn lạnh mặt với người khác, có điều cô không giống với họ, mỗi một nụ cười mỉm, một thay đổi của cô đều có thể khiến khích dây thần kinh mẫn cảm nhất của anh.

“Xảy ra chuyện gì sao anh?” Vân Thường không hề biết Lục Diệp đang buồn bực vì chuyện của cô, vẫn ngốc nghếch gắng hỏi.

“Không có.”

Anh không nói, Vân Thường cũng ngại hỏi, hai người cứ thế im lặng.

Giờ phút này Lục Diệp rối rắm vô cùng, anh mong Vân Thường hỏi thêm lần nữa, như vậy có lẽ anh sẽ thuận theo tiếng lòng mình mà nói ra, lại sợ Vân Thường gặng hỏi, đúng là mâu thuẫn chết luôn.

Thiếu tá Lục hung hăng vò cái đầu ngắn cùn cốn của mình, trong mắt xẹt qua chút căm kình, bực chết mất! Loại vấn đề này nếu bán một phát chết một cái thì có phải khỏe không!

Thiếu tá Lục luôn thẳng tính, không giấu được chuyện. Đi tới đi lui trong nhà mãi mà không giảm bớt bực bội, nói với Vân Thường một tiếng liền xách chìa khóa xe chạy mất dạng.

Lục Diệp đi rồi, tự dưng Vân Thường lại thấy nhà cửa trống trải. Đạo trước, tuy cô không thấy đường nhưng vẫn cảm giác được hơi thở của Lục Diệp rõ mồn một. Minh kêu một tiếng anh sẽ đáp lại một tiếng, cho dù không nói gì cả cũng được.

Nhưng bây giờ Lục Diệp đột ngột ra ngoài, một mình cô ngồi trong bóng đêm, tự dưng lại cảm thấy sợ hãi lạ lùng.

Vân Thường cười khổ, chẳng nào Lục Diệp cũng phải về quán doanh, cô ý lại anh như thế là không được.

Trước giờ, tính tình Vân Thường luôn lạnh lẽ, từ sau khi bị mù, tuy tính nết không đổi nhưng lúc có một mình lại cứ hay tìm việc gì đó để làm, nếu không sẽ bất an.

Thừa dịp Lục Diệp không có nhà, cô lau hết toàn bộ sàn nhà, cả nhà vệ sinh cũng không bỏ qua. Lại lôi quần áo hai người thay ra mấy hôm nay cho vào máy giặt, bây giờ mới nghỉ một chút.

eo hơi mỏi, cánh tay cũng đau. Chắc là lâu quá không hoạt động. Lục Diệp nuông chiều cô làm biếng thật rồi!

Vân Thường nghe tiếng chuông báo giờ trong nhà, cau mày, ba giờ chiều rồi sao Lục Diệp còn chưa về?

Rốt cuộc anh phiền não chuyện gì vậy? Vân Thường đoán không ra, xịu mặt ngồi trên giường cầm điện thoại lên.

Số điện thoại của Lục Diệp được cô đặt phím tắt, chỉ cần ấn một cái là được, đối với Vân Thường mà nói không khó cho lắm. Cô bấm số xong thì áp điện thoại vào tai chờ nghe giọng Lục Diệp.

Hơ? Sao hình như nghe được tiếng mở cửa?

Còn có tiếng chuông điện thoại!

Vân Thường thả điện thoại xuống, gọi với ra phía cửa “Lục Diệp?”

“Ừ.” Lục Diệp đáp một tiếng, nhưng là trong điện thoại “Anh về rồi.”

Về rồi còn nghe máy làm gì? Vân Thường ngắt điện thoại, nghe tiếng vang ngoài cửa phòng ngủ mới lên tiếng “Sao anh còn nhận điện thoại của em?”

Cô không phát hiện giọng mình thân thiết cỡ nào, như đang làm nũng!

Chân Lục Diệp khựng lại, không ngờ mình nhận điện thoại mà lại có hiệu quả đến thế. Anh đặt túi xốp trong tay xuống chân Vân Thường rồi đáp “Em gọi thì anh nghe thôi.”

Logic gì thế? Nhất thời Lục Diệp làm Vân Thường hết biết nói gì, đành chuyển đề tài “Anh vừa thả cái gì xuống sàn nhà thế?”

“Vải.” Lục Diệp nói rồi khom lưng mở túi ra “Lấy ở chỗ Giãn Viên Đường, hôm nay mới chuyển bằng đường không từ Thái Lan về, tươi lắm.”

Lục Diệp quay đầu nhìn trong phòng ngủ, thò tay kéo mâm đựng trái cây trên tủ đầu giường lại, lột một trái vải đưa tới miệng Vân Thường “Ném xem.”

Vân Thường há miệng cắn trái vải óng ánh đến chảy nước, ngọt quá, rất nhiều nước, nhiều thịt, quả nhiên là rất tươi. Cô nhả hạt trong miệng ra, đôi mắt cong cong cười với Lục Diệp “Ăn ngon lắm.”

Lục Diệp không nói chuyện, chỉ nhanh tay lẹ mắt đón lấy hạt trên tay Vân Thường, quăng cùng với vỏ vải lên cái mâm thủy tinh.

Hạt cứng va vào mâm phát ra tiếng lanh canh, Vân Thường nghiêng đầu lắng nghe “Tiếng gì vậy?”

Lục Diệp đang lột vải thì dừng lại, nghiêm túc nói xạo “Không có tiếng, anh không nghe thấy.”

Làm gì có? Vân Thường không tin anh đâu. Lỡ tai cô thính lắm, nhưng Lục Diệp không chịu nói cô cũng hết cách.

Đang nghĩ, Lục Diệp đã đưa trái vải thứ hai tới miệng cô.

“Vải ở chỗ nào?” Vân Thường nhả hạt thứ hai ra, đột ngột hỏi.

“Chỗ này.” Lục Diệp tưởng cô muốn sờ thử vải tươi, thuận tay kéo đệm ngồi trên ghế xuống đất, kéo luôn Vân Thường ngồi xuống.

Bây giờ đã cuối tháng ba, hơi nóng từ đất nửa tháng trước đã hết rồi, ngồi trên nền nhà còn hơi lạnh. Đệm ngồi là mẹ anh tự tay nhồi lông vịt vào, rất ấm.

“Anh cũng ăn.” Vân Thường mò một quả vải, lột xong cũng sờ soạng đưa tới miệng Lục Diệp, khổ nỗi cô lùn Lục Diệp lại cao, đưa ngay tới cằm người ta.

“Á! Em xin lỗi, xin lỗi!” Mặt Vân Thường đỏ bừng, xấu hổ quá, cô thiếu điều muốn chui xuống đất!

Dáng vẻ Lục Diệp bây giờ đúng là hơi buồn cười, cằm còn dính nước vải, nhóp nhóp, anh lại hồn nhiên không để ý, há miệng nuốt trái vải trên tay Vân Thường, đuôi mày khóe mắt đầy vui vẻ, rồi rầm buối sáng sớm quăng ra sau ốt.

Ăn xong còn nắm tay Vân Thường không thả, cúi đầu liếm nước vải dính trên ngón tay cô “Ngọt quá.”

Cũng chả biết là nói vải ngọt hay là ngón tay Vân Thường ngọt.

Mặt Vân Thường càng đỏ, động tác này của Lục Diệp khiến cô nhớ tới lúc anh say mồi hôm trước, người bình thường nghiêm túc trở nên báms người lại phóng túng.

May mà Lục Diệp không làm thêm gì quá đáng, tiếp tục lột vải cho Vân Thường, cô cũng lột cho Lục Diệp. Hai người cứ thế giúp nhau, không tới một lát cái mâm đã đầy vỏ.

Vân Thường loáng thoáng cảm thấy có gì đó không đúng, rõ ràng họ đều có thể tự lột vải, vì sao còn phải đưa tới miệng đối phương? Chẳng phải dư thừa sao?

Nhưng Lục Diệp đưa vải tới miệng cô cô không từ chối được, lại không nỡ để một mình anh làm, kết quả biến thành thế này.

Bất giác hai người đã tiêu diệt hết một phần ba vải. Vân Thường cũng biết mình ăn không ít, khi Lục Diệp định lột thêm cô vội vàng can lại.

“Đừng ăn nữa, bỏ vào tủ lạnh thôi, ăn nhiều nóng lắm.”

Lục Diệp khựng lại, liếc túi xốp, ăn nhiều lắm à? Mới bớt đi có một chút. Nhưng Vân Thường mở miệng nói không rồi, anh cũng không phản đối.

Cất túi xốp vào tủ lạnh, lặng lẽ thu dọn vỏ, lau sạch sàn nhà dính nước vải dưới sự gợi ý của Vân Thường, rửa tay, bấy giờ mới quay lại ngồi cạnh cô.

Ấm no sinh dâm dục, Lục Diệp nhìn gương mặt trắng nõn đang ửng hồng của Vân Thường cùng với đôi môi mọng nước, trong lòng như có cái vuốt đang

cào cào, hận không thể lập tức đè ngửa Vân Thường ra giường.

“Lục Diệp.” Lúc này, đột nhiên Vân Thường lên tiếng: “Anh giành vải của người ta, người ta làm sao giờ?”

Môi Lục Diệp giật giật, anh muốn ăn vải còn cần phải giành à? Giản Viễn Đường kinh doanh trái cây xuất nhập khẩu, anh muốn bao nhiêu vải là có bấy nhiêu!

“Không cần giành, anh ta có nhiều lắm.”

“Vậy chúng ta có cần tặng lại cái gì không?” Vân Thường không thích thiếu nợ người khác, cho dù là bạn bè cũng thế. Có điều người này là bạn của Lục Diệp, không phải bạn cô, cô phải hỏi ý kiến Lục Diệp trước.

“Không cần.” Chẳng qua là một giỏ vải thôi. Nhưng mấy câu này của Vân Thường ngược lại gọi lên thắc mắc bị anh đè xuống.

Hôm qua tóm lại cô đi gặp ai?

“Vân Thường,” Lục Diệp sán lại bên cô “Hôm qua em đi gặp bạn hả?” Tuy giọng anh vẫn trầm thấp như thường nhưng lòng thì thắc thỏm.

Vân Thường ngẩn ra, hơi kinh ngạc vì anh đột nhiên chuyển đề tài.

Có điều tại sao anh lại nhắc tới vấn đề này? Vân Thường thông minh cỡ nào chứ, chỉ trong chốc lát là hiểu nguyên nhân sáng hôm nay Lục Diệp muốn nói lại thôi.

Chu Nhân Trạch à? Anh muốn biết điều này. Song quả thật họ không có quan hệ gì. Vân Thường rũ mắt, chỉ là bạn học chọc ghẹo chơi mà thôi, tuy lúc đó họ cũng ngầm thừa nhận nhưng đến tột cùng không có ai đi chọc thủng lớp giấy chắn đó.

Lục Diệp thấy cô nửa ngày không nói, có chút nóng nảy, lại không dám ép cô. Lần đầu tiên thiếu tá Lục thích một người, thật sự không biết đối xử với cô thế nào mới tốt, sợ nói lại sai.

“Vân Thường, không phải anh muốn thăm dò hành tung của em, chỉ là...”

“Em biết.” Vân Thường cười nắm chặt tay anh, tay Lục Diệp rất to, cô không nắm được hết, dứt khoát đặt tay mình vào lòng bàn tay anh.

“Chỉ là một người bạn bình thường mà thôi.”

Người Lục Diệp cứng đờ, biết cô còn chưa nói thật.

“Có điều lúc đó em cho là bọn em sẽ quen nhau.” Vân Thường dứt lời liền cảm giác bàn tay Lục Diệp siết mạnh hơn.

Cô không giãy, mặc anh nắm, nói tiếp “Sau đó anh ta xuất ngoại, em không hề liên lạc gì với anh ta nhưng bây giờ anh ta về rồi.” Cũng đột ngột như lúc anh ta đi vậy.

“Em thích anh ta?” Không biết có phải cô cảm giác sai không, Vân Thường cứ thấy Lục Diệp hỏi câu này có vẻ nghiêng răng nghiêng lợi.

“Dạ, nhưng...” Nói chưa xong đã bị Lục Diệp đè ra giường bịt kín môi, một chữ cũng không nói được.

Vân Thường nóng nảy, để cô nói cho hết câu đã chứ! Đừng có ngắt lời người ta thế!

Giỏi lắm! Lục Diệp nghiêng răng, anh không biết là trong lòng cô còn nhớ người khác đấy!

Thiếu tá Lục nóng rồi, phản ứng đầu tiên là hung hăng đè Vân Thường dưới thân, tuy rằng anh đã muốn làm thế từ nãy.

Vân Thường bị anh hôn không có chỗ thở, vất vả lắm thừa lúc Lục Diệp cúi đồ vội vàng kêu lên “Em không thích! Không thích!”

Cô biết mình thừa nhận làm Lục Diệp tức, lại không đoán được nguyên nhân chân chính khiến anh tức giận. Cô cho rằng Lục Diệp so đo cô không tôn trọng bạn đời.

“Muộn rồi!” Cho dù không thích cũng không cho chạy! Lục Diệp liếm mút xương quai xanh của Vân Thường, bàn tay to khiêu khích những điểm nhạy cảm của cô, dễ dàng khơi mào ham muốn của Vân Thường.

Tất tật vấn đề và rồi rầm rầm đều bị quăng ra sau óc, chỉ còn lại dạt dào mãnh liệt và triền miên nồng nàn.

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Ngày Thứ Tám

Lục Diệp điên rồi! Đó là ý nghĩ đầu tiên sau khi Vân Thường thức dậy sáng hôm sau, cô xoa xoa cái eo và gốc đùi đau nhức, bỗng dưng phát hiện ngày hôm qua mình muốn đôi bên thành thực, vợ chồng phải tin tưởng lẫn nhau gì đó đều là mây bay.

Hôm qua căn bản anh không cho cô cơ hội nói nót! Một cô còn nghĩ anh giận, nên muốn ra sức giải thích, xem ra cơ bản anh không để ý!

Nghĩ như thế, bỗng nhiên Vân Thường lại có chút ảm ức, anh không để ý? Không quan tâm cô có thích người khác hay không? Cũng không đúng, hôm qua rõ ràng anh phản ứng kịch liệt thế mà.

Vân Thường cảm thấy đau đầu, quả nhiên là lính đặc chủng đã qua huấn luyện có khác, ngay cả tâm tư cũng khó đoán nữa!

Quả thật cô từng thích Chu Nhân Trạch. Lúc anh ta bỏ đi Úc không nói tiếng nào, cô từng khóc, cũng từng oán, ban đêm nằm mơ đều là hận, hận anh ta bỏ lại cô một mình, cũng hận anh ta không để ý đến cô.

Nhưng cô không phải người ưa xoắn xuýt, Chu Nhân Trạch đã không để ý cô, cô chẳng cần phải bám dính lấy anh ta. Thế nên cô cắt đứt mọi phương thức liên lạc với Chu Nhân Trạch, dường như trong đời cô chưa từng xuất hiện người này.

Thứ tựa tựa tình yêu dành cho anh ta cũng bị tiêu hao từng chút một trong hai năm qua. Chợt nghe tin anh ta về, nghe thấy giọng anh ta, cô có lòng cuồng thật nhưng thật tình là không có gì hào hứng hay kích động cả.

Có một số người, đã qua là trôi qua. Cô chẳng có trí tuệ lớn lao nhưng cũng biết chỉ có thể nắm bắt những gì đang có.

Lúc cô bị cha đánh chửi, dì ghê khinh bỉ, là Lục Diệp xem cô là châu báu trong tay, chăm sóc cô, che chở cô. Còn Chu Nhân Trạch, ở châu Úc xa xôi, trong lòng trừ hóa học của anh ta ra không có gì khác nữa.

Nặng nề thế nào, cô phân biệt rõ lắm.

Lúc này Lục Diệp đang xách bữa sáng mau chóng chạy về nhà, vừa đi vừa hát, đương nhiên, đều là mấy bài cánh xuân quân đội này nọ.

Thật ra anh không nghĩ phức tạp đến thế, mới đầu nghe chính miệng Vân Thường thừa nhận thích người đàn ông kia, quả thật anh giận sôi gan. Nhưng rất nhanh, anh đã nghĩ thông suốt, hiện tại ắt hẳn Vân Thường chẳng có bao nhiêu cảm tình với anh ta cho lắm.

Nếu không cô cũng sẽ không thân nhiên nói trước mặt anh như thế. Nói đến cùng chẳng qua chỉ là một đoạn quá khứ, một người cũ mà thôi.

Bây giờ Vân Thường là bà xã anh! Là người có tên trên sổ hộ khẩu nhà anh! Anh sợ cái gì? Mỗi ngày anh có thể nhìn thấy gương mặt tươi cười của cô, mỗi tối có thể ôm cô ngủ, như vậy còn không bằng mối tình đầu gì đó à? Đánh chết Lục Diệp cũng không tin!

Tuy Lục Diệp không quá rành chuyện nam nữ, nhưng suy cho cùng là người thông minh, biết lúc nào nên ép, lúc nào nên thả.

Anh không có khả năng đi ghen với chuyện bao nhiêu năm trước, tuy rằng... cũng có chút chút. Nhưng làm người luôn phải nhìn phía trước, hiện giờ Vân Thường là của anh. Ai cũng không cướp được!

Mặc dù anh không tự kỷ tới độ cho rằng hiện tại Vân Thường thích anh nhưng lâu ngày sinh tình thôi!

Không đúng, bước chân thiếu tá Lục sững lại, lâu ngày sinh tình? Khụ khụ, hình như bất kể ý tứ nào bọn họ cũng phù hợp hết... như vậy còn sợ không tóm được Vân Thường sao?

Bước chân thiếu tá Lục nhẹ bẫng, có lẽ là nghĩ tới "lâu ngày sinh tình" gương mặt luôn lạnh lùng nghiêm túc thoáng hiện ý cười.

Vân Thường biết Lục Diệp đi ra ngoài mua bữa sáng, súc miệng rửa mặt xong, xếp gọn chăn, lại mở cửa sổ thoáng gió, mới ngồi trên giường chờ anh.

Lơ dễnh sực nhớ ra, hình như mấy ngày nay họ không dùng biện pháp an toàn! Vậy sẽ có chuyện mất thôi!

Đôi mắt hạnh của Vân Thường tròn xoe, bỗng nhiên đưa tay sờ bụng mình, liền đó lại tự an ủi, mẹ cô kết hôn ba năm mới có cô, chuyện này chắc không nhanh vậy đâu.

Nhưng mà... Vân Thường cau mày, cô rất thích em bé, mềm mại, còn ư a nói chuyện, làm sao giờ, càng nghĩ càng thấy em bé đáng yêu quá!

Có điều họ mới kết hôn, không, mới biết nhau, tình cảm không ổn định, hai người đều cẩn thận duy trì quan hệ đôi bên. Hiện giờ hình như không thích hợp có em bé.

Vân Thường thờ dài, một lát phải nói với Lục Diệp một tiếng, tuy rằng lời này thật xấu hổ...

Lục Diệp về rồi, hai người ăn sáng xong Vân Thường muốn đi siêu thị, cô nghĩ nửa ngày vẫn không thốt nên lời được, đành tự mình hành động.

Một nỗi Lục Diệp nhất quyết đòi đi với cô, Vân Thường cãi không lại anh đành theo Lục Diệp chậm rì rì đi vào siêu thị.

“Vân Thường, em muốn mua gì?” Sáng sớm chắc không phải mua rau, vậy cô cần mua nhu yếu phẩm gì?

“Giấy vệ sinh!” Vân Thường nghĩ nửa ngày cuối cùng vẫn nói dối, bao cao su gì chứ, cô nói không được. Với lại cô cũng muốn mua băng vệ sinh, cái này cũng không nói thẳng được, vậy nói giấy vệ sinh là được rồi, đằng nào băng vệ sinh với giấy vệ sinh cũng để cùng chỗ.

Giấy vệ sinh? Trong nhà có mà? Lục Diệp thắc mắc song không nói, một tay đẩy xe, một tay dắt Vân Thường đi thẳng tới chỗ để giấy vệ sinh.

“Anh đi lấy giấy vệ sinh đi!” Đến nơi, Vân Thường lại không đi cùng Lục Diệp. Cô biết, theo bố trí của siêu thị này thì chỗ bọn họ đứng, đầu tiên là kệ băng vệ sinh, kế bên mới là giấy vệ sinh, vì thế mà lần lần lữa lữa không đi tới nữa, chỉ kêu Lục Diệp đi lấy.

Mới đầu Lục Diệp còn chưa hiểu, đến chừng vô tình liếc thấy lỗ tai hơi đỏ của cô mới sực hiểu ra. Thì ra là thế.

Anh khom lưng kề tai Vân Thường hỏi “Em có nhìn thấy muốn mua cái gì không?”

“Không thấy.” Vân Thường cúi đầu, bên tai là hơi thở nóng bỏng của anh, thẹn thùng run rẩy lông mi.

Lục Diệp cười khẽ một tiếng, thế này rồi mà còn mạnh miệng với anh! “Muốn mua nhãn nào?”

Vốn anh cho rằng một người đàn ông như mình mà đi mua món này sẽ xấu hổ lắm, song hiện tại lại cảm thấy chẳng có gì, đó là bà xã anh, cái gì cũng là của anh!

“Gi, gì cũng được!” Giọng Vân Thường càng lúc càng nhỏ, đến cuối cùng gần như thì thầm. Lục Diệp thấy da mặt cô mông quá, cũng không hỏi nữa, đằng nào anh cũng xem quảng cáo trên ti vi rồi, biết mấy nhãn hiệu, mua hết là xong chứ gì!

Lục Diệp không biết nhiều ít, mắt Vân Thường lại không thấy, thế nên đến cuối buổi, lúc hai người đẩy nguyên một xe băng vệ sinh ra quầy thanh toán, vô số người ghé mắt. Tổ chức tâm lý của thiếu tá Lục vô cùng tốt, dưới cái nhìn chăm chú của bao nhiêu người như thế mặt không đổi sắc tim không đập, ngay cả ánh mắt cũng không thay đổi.

Vân Thường còn đang mãi nghĩ vụ bao cao su, nhưng đến cùng vẫn không nói ra. Thật ra trong lòng cô còn ôm may mắn, dù sao mang thai không phải một chốc là có, thành ra cô giấu luôn chuyện này vào bụng.

Buổi chiều, Lục phu nhân gọi điện tới, nói với Vân Thường bà thuê người may cho cô một bộ sườn xám, mấy ngày nữa là xong, đặc biệt thông báo cho cô một tiếng, đến chừng đó bảo Lục Diệp chở cô về nhà họ Lục lấy.

Quý bà họ Lục luôn hoạt bát, khổ nỗi thượng tướng Lục và thiếu tá Lục đều là người nghiêm chỉnh, không ai điên không ai quậy với bà, khó khăn lắm mới được cô con dâu ngoan hiền, Lục phu nhân cao hứng tới mức cả ngày không ngậm miệng lại được, thương Vân Thường như con gái mình.

May quần áo, mua đồ ăn, sợ cô ở nhà họ Lục không quen.

Vân Thường chưa từng mặc sườn xám. Cô lớn lên trong một gia đình bình thường, có cơm ăn, có sách đọc là thỏa mãn lắm rồi, căn bản không đủ điều kiện cho cô mơ ước thêm gì khác.

Giờ đến nhà họ Lục, bỗng nhiên cái gì cũng có. Vân Thường cứ cảm thấy mình nợ nhà họ Lục nhiều lắm, nhiều tới nỗi cả đời này cũng không trả hết.

“Mẹ may đồ cho em?” Ngắt điện thoại, Lục Diệp sán lại hỏi.

Vân Thường gật đầu “Dạ, là sườn xám.” Cô không nỡ từ chối tâm ý của người lớn.

“Cho em thì lấy đi.” Lục Diệp đoán suy nghĩ của cô, vuốt tóc cô “Mẹ là vậy đó, thích tặng quà. Không cần ngại.”

Vân Thường chần chờ một lát mới nói “Nhưng... nhưng em cũng không có chỗ mặc tới sườn xám mà!” Cô gần như ở lì trong nhà, sườn xám với cô mà nói tuy thích nhưng không có chỗ dùng đến.

Lục Diệp cười “Mẹ muốn em mặc để khoe thôi!”

Hả? Vân Thường không hiểu, khoe cái gì? Cô có gì để khoe, không đẹp, mặt còn mủn nữa.

Nghi hoặc của cô viết hết trên mặt, Lục Diệp cười khẽ: “Mẹ thích nhất là người cao ráo, bà luôn cảm thấy mình lùn mặc sườn xám không đẹp nên mới may cho em.” Anh ngừng một chút nói tiếp: “Với lại anh nhớ, mấy ngày nữa hình như là sinh nhật một người bạn của mẹ, chắc mẹ định dẫn em đi.”

“Em có thể không đi không?” Vân Thường nín vạt áo Lục Diệp đáng thương hỏi, mắt cô không nhìn thấy, đi ra ngoài chỉ làm người ta rối thêm!

“Anh sẽ coi chừng em.” Lục Diệp không trả lời thẳng nhưng ý tứ rõ là, cô không thể không đi.

Vân Thường rụt vai, Lục Diệp cũng không chịu giúp cô.

“Đừng rồi.” Ngay lúc này, Lục Diệp chợt lên tiếng: “Sao mẹ biết số đo của em?”

Người Vân Thường cứng đờ, đánh trống lảng: “Em... em đi toilet.”

Ồ? Tính tò mò của thiếu tá Lục trỗi dậy, quờ tay ôm lấy cô vợ định trốn của mình, ấn cô ngồi lên đùi anh “Nói đi.”

“Không có gì.” Vân Thường chơi xấu, toàn bộ sức nặng cơ thể dồn hết lên mông, định bắt Lục Diệp mau thả cô ra.

Tiểu là da thiếu tá Lục cứng như sắt, xương làm bằng thép, đầu thêm để ý chút sức nặng này. Vươn tay khẽ gỡ nơi eo cô, uy hiếp “Nói hay không, hả?”

Vân Thường sợ nhột, cười đến mức cả đôi mắt hạnh đen nhánh mờ sương, chỉ vài cái đã nhũn trong lòng Lục Diệp “Em, em nói!”

Thiếu tá Lục nhân cơ hội sờ mó eo người ta mấy cái, chấm dứt, bây giờ mới siết chặt Vân Thường “Nói đi!”

“Lúc đó anh còn chưa về nhà,” Vân Thường then thùng “Sau đó mẹ lấy số đo của em nói muốn may áo cưới cho em.”

“Áo cưới?”

“Dạ, là loại cổ đại ấy, sau đó mẹ nói anh về mà không đồng ý, bà sẽ dẫn em... dẫn em...” mặt Vân Thường hơi đỏ “Cướp anh về! Nói là cướp chứ rề...”

Thiếu tá Lục cảm thấy nhất định mình bị sét đánh rồi, cướp anh? Cái gì vậy trời!

Vân Thường có phần thấp thỏm, cứ cảm thấy hình như mình bán đứng Lục phu nhân rồi “Lục Diệp, anh giận hả?”

“Không có.” Giọng Lục Diệp có chút hết chỗ nói, anh thật không hiểu, vì sao người nghiêm túc cứng nhắc như ba anh lại sống với mẹ anh được, hơn nữa hai người chưa hề cãi nhau bao giờ, sức nhẫn nại của ba anh người bình thường tuyệt không sánh kịp!

Có điều nói cái này, đột nhiên Lục Diệp nghĩ, mình còn nợ Vân Thường một hôn lễ.

“Vân Thường,” Anh hôn lên vành tai Vân Thường, nhột nhột làm Vân Thường rụt cổ, y chang chú thỏ con vừa ra khỏi hang thì gặp gió lạnh.

“Dạ?”

“Chúng ta còn chưa tổ chức hôn lễ.”

Vân Thường ngẩn ra rồi cười: “Cái đó có hay không không sao cả.” Cô nghĩ thế thật, đằng nào hai người lấy giấy chứng nhận xong đã là người một nhà rồi.

Lục Diệp không nói nữa, chỉ từ đằng sau ôm cô cứng ngắc, trong lòng đã có quyết định.

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ngày Thứ Chín

“Vân Thường, ly hôn đi!” Giọng Chu Nhân Trạch vang lên bên kia điện thoại, “Em và anh ta căn bản không có tình cảm, như vậy...”

Mặt Vân Thường lập tức lạnh xuống “Anh đi tìm ông ta?”

Ông ta đương nhiên là chỉ cha Vân Thường. Từ sau khi ông ta bán cô đổi lấy hai trăm ngàn, Vân Thường không liên lạc với ông ta nữa, cũng không mở miệng gọi ông ta một tiếng ba nào nữa.

“Vân Thường,” Chu Nhân Trạch không trả lời thẳng câu hỏi của Vân Thường, chỉ tận tình khuyên cô “Lục Diệp chẳng phải người đáng hoàng gì, nếu không cũng sẽ không làm vậy, em không oán hận chút nào sao?” Anh ta ngừng lại, giọng có chút chua chát “Anh nhớ lúc đó, tuy tính em hiền lành nhưng sẽ không mặc người khác ăn hiếp, vì sao bây giờ như thế mà em còn nhịn được?”

“Chu Nhân Trạch,” Giọng Vân Thường lạnh băng, như cột băng ngưng kết dưới mái hiên ngày đông, lạnh buốt, cứng rắn “Lục Diệp thế nào không cần anh nói, tự tôi biết là được. Tôi sẽ không ly hôn với anh ấy, cuộc sống sau này ra sao cũng không liên quan đến anh. Còn nữa, anh đã biết tất cả mọi

chuyện, hẳn là biết, hôn nhân của tôi và Lục Diệp được pháp luật bảo vệ.”

“Nhưng mà...”

Chu Nhân Trạch còn định nói gì đó song bị Vân Thường ngắt ngang “Chắc là anh có kiến thức thông thường chứ, biết phá hoại hôn nhân của bộ đội là phạm tội chứ, sau này đừng gọi nữa!”

Nói xong, Vân Thường ngắt điện thoại một cách dứt khoát.

Cô thật sự tức giận. Lục Diệp là người thế nào cô rõ ràng, mặc kệ vì sao hơn ba mươi rồi anh còn chưa kết hôn, đó đều là chuyện của anh, không đến phiên người khác can thiệp.

Lục Diệp nhà cô cô biết, tuy mới đầu chung sống có lẽ sẽ cảm thấy con người anh vừa ngạo mạn vừa lãnh đạm nhưng ở chung càng lâu, cô càng hiểu anh.

Anh rất tỉ mỉ, cũng rất mềm lòng, chỉ cần là yêu cầu của cô sẽ dốc sức làm, không hề từ chối.

Anh luôn lặng lẽ làm, cũng không nói ra miệng. Phải tỉ mỉ cảm thụ cái tốt của anh, bằng không sẽ bỏ sót nhiều lắm. May mắn, cô rất nhẫn nại, thế nên trong lúc thời gian trôi như tên bay chậm rãi gom góp điểm tốt của anh, sau đó cất giấu trong lòng mình từng điểm từng chút một.

Về phần Chu Nhân Trạch, năm đó khi anh ta lựa chọn đi Úc nghiên cứu hóa học của anh ta không nói một tiếng thì, giữa họ đã không có quan hệ gì nữa rồi.

Tình cảm cần đôi bên dốc lòng kinh doanh, chỉ một phía thì có nhiệt tình mấy cũng vô dụng.

Nói trắng ra, tình yêu giống như một đống lửa, cần hai người hai đầu che chở mới bùng cháy lên được. Chỉ cần một người trong đó dập tắt đống lửa này thì đầu kia có cháy hừng hực cỡ nào cũng là uổng công.

Chu Nhân Trạch, đại khái là đống lửa đã tắt trong lòng cô. Đời này, Vân Thường không bao giờ muốn đi thử nhóm lại nữa.

Cô cúi đầu, bấm bấm trên điện thoại, cuối cùng chán nản thả tay xuống. Muốn lập danh sách đen gì chứ, với cô mà nói tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng.

“Lục Diệp!” Vân Thường nhìn về phía phòng tắm gọi lớn. Bây giờ đã là tháng tư rồi, rõ ràng là tiết trời dễ chịu nhất trong năm, Lục Diệp lại cứ thấy nóng, nên sáng nào cũng kiên trì đi tắm.

“Sao vậy?” Lục Diệp không kịp quần khăn tắm, cả người đầy nước xồng xộc chạy ra, thấy Vân Thường ngồi yên ổn trên giường mới thở phào, giọng cũng nhẹ nhõm xuống “Có việc gì?”

Vân Thường giơ điện thoại lên “Giúp em lập cái danh sách đen.”

Lục Diệp cầm điện thoại, liếc thấy một chuỗi số thì cả người dờ ra “Sao phải tạo danh sách đen?”

Tuy biểu hiện lúc này của Lục Diệp không khác bình thường nhưng bụng thì như mở cờ. Vân Thường tạo phím gọi tắt cho số điện thoại của anh, lại thấy số người kia vào danh sách đen, so sánh là biết ngay!

Thiếu tá Lục cao hứng, lập tức vỗ ngực cam đoan “Giao cho anh, bảo đảm sau này anh ta có gọi cũng không chuyển tới được!”

Vân Thường mỉm cười, cô biết Lục Diệp nghe được chuyện của cô và Chu Nhân Trạch, nhất định rất dễ bụng, có một số việc nói bằng miệng chưa chắc người ta đã tin, nhưng trong lúc vô ý biểu hiện lại khiến người ta tin tưởng không nghi ngờ.

Vậy nên cô không nói, muốn dùng cách này nói cho Lục Diệp biết, cô đã không có tình cảm gì với Chu Nhân Trạch, hiện giờ người cô để ý là anh.

“Xong rồi ư?” Vân Thường vươn tay ra lại bắt cần đề lên lồng ngực trần trụi của Lục Diệp, lập tức rụt lại như phải bỏng.

Dáng người Lục Diệp rất đẹp, cơ bắp rắn chắc, tràn trề sức lực. Tuy cô không thấy nhưng sờ rồi. Bây giờ đột nhiên chạm phải cơ bắp của anh, mặt lập tức đỏ lên, tim cũng bắt đầu đập thành thịch.

Lục Diệp lại không chú ý Vân Thường lạ lùng, anh quăng điện thoại lên chiếc bàn đầu giường, cầm lấy quần lót và quần đùi Vân Thường mới lấy cho anh đặt trên giường lên mặc vào, xong mới ngồi xuống cạnh Vân Thường “Chúng ta ra ngoài một lát.”

Sao tự dưng lại ra ngoài? Vân Thường khó hiểu “Anh muốn mua gì à?”

Lục Diệp im lặng một lát “Mua cho em cái điện thoại mới, cái này không xài nữa.”

“Không cần!” Vân Thường vội vàng phản đối, điện thoại của cô còn nhiều tiền lắm, sao không xài nữa được. Huống hồ điện thoại đang xài tốt sao phải đổi?

“Anh nói dối là dối!” Thiếu tá Lục đột ngột phản nghịch tính nôm lệ trước giờ, cứng rắn lên. Ngoảnh mặt không nhìn Vân Thường, nét mặt kiên quyết không chịu thỏa hiệp.

Hơ? Anh chàng làm sao thế? Tuy giọng điệu Lục Diệp là mệnh lệnh nhưng chẳng có sức uy hiếp với Vân Thường. Không phải do Lục Diệp chiều cô hóa hư mà là cô đã nắm rõ tính nết Lục Diệp rồi, biết anh sẽ không vô duyên vô cớ nổi nóng, thế nên cô nghĩ là anh lại đang khó chịu.

“Không cần dối, dùng tốt mà, tự xưng dối số phiền lắm” Vân Thường níu tay Lục Diệp mà lắc “Được không anh?”

Thiếu tá Lục như bị đâm phải đuôi đứng phắt dậy “Không được! Không được! Phải dối! Dối ngay bây giờ!”

Nói xong mới phát hiện giọng điệu mình hơi nóng nảy, lập tức thấp thỏm nhìn sắc mặt Vân Thường, thấy Vân Thường lặng thinh không nói liền hối hận, há miệng muốn nói xin lỗi, Vân Thường bỗng ngẩng đầu lên mỉm cười với anh, mặt mày cong cong, đôi mắt sáng ngời “Được, bây giờ đi dối.”

Cô không biết vì sao Lục Diệp nhất quyết bắt cô dối số nhưng nếu anh đã muốn dối tất là có lý do của anh. Còn như giọng điệu anh vừa rồi, có nóng nảy thật nhưng cô chả việc gì phải để ý.

Anh có ngàn vạn điểm tốt, cô cần gì rồi rắm vì một chút tỳ vết nhỏ nhoi mà khiến quan hệ từ từ nóng nản lên của hai người trở nên lạnh lùng cứng ngắt.

Chênh lệch tâm lý quá lớn, nhất thời thiếu tá Lục ngăn người, hoàn hồn lại liền kéo Vân Thường từ trên giường lên ôm riết lấy cô, dán mặt vào mặt người ta không buông làm Vân Thường dờ khóc dờ cười.

Thiếu tá Lục kích động nha, không phải anh cố ý lớn tiếng với Vân Thường đâu, thật tình là... xấu hổ quá. Khó khăn lắm mới tiêu diệt một tên tình địch tiềm ẩn, anh đang hào hứng chuẩn bị thấy số điện thoại của gã ta vô danh sách đen bỗng dưng phát hiện mình không biết làm!!!

Anh không biết làm! Mò cả buổi vẫn không biết! Cuối cùng dứt khoát không mò nữa, đổi luôn điện thoại là xong nhưng Vân Thường lại không chịu!

Với tính cách kỳ quặc lại ưa sĩ diện của thiếu tá Lục, đương nhiên sẽ không nói cho Vân Thường biết anh không biết cách lập danh sách đen. Vân Thường lại thông minh, thiếu tá Lục sợ cô phát hiện sự thật rồi cười anh, vừa thẹn vừa giận, nhất thời lỡ miệng lớn tiếng với cô.

May mà cô hiểu, thiếu tá Lục mặt dày mày dạn cọt cọt lui trên gương mặt nhẵn nhụi của Vân Thường, may ghê!

Hai người ra phố, một lát sau đã đổi một cái điện thoại mới, lại gọi cho Lục phu nhân, báo cho bà số mới rồi dắt tay nhau đi dạo trên phố.

Lúc Lục Diệp rảnh rồi thường thích dẫn cô ra đây đi dạo. Anh biết kiểu gì mình cũng phải quay về bộ đội nên đành cố hết sức mình, để Vân Thường quen thuộc hết toàn bộ khu vực gần nhà họ.

Hai người sắp về đến khu nhà mình, Vân Thường bỗng nghe thấy tiếng chó sủa ăng ẳng. Lỗi tai cô rất thính, cho dù đang ở trên đường lớn xe cộ ồn ào cũng không bị ảnh hưởng bao nhiêu.

“Chó con?” Vân Thường giật tay Lục Diệp, gọi sự chú ý của anh, gương mặt hơi rịn mồ hôi đầy háo hức “Có phải là một chú chó con không?”

Lục Diệp nhìn chung quanh. Quả nhiên bên cạnh cửa quán trà thấy một chú cún gầy trơ xương. Lông toàn thân bản không nhìn ra màu sắc ban đầu nữa, nhỏ xíu rúm ró thành một cục, bộ dạng tội nghiệp đang nhìn về hướng bọn họ. Tuy hơi xấu nhưng mắt to đen nhánh, nhìn rất chọe người thương.

“Chó hoang.” Lục Diệp thu hồi tầm mắt, quay đầu nói với Vân Thường.

“Nhỏ lắm đúng không?” Giọng nói luôn dịu dàng của Vân Thường có chút kích động “Em nghe là biết mà, nhất định nó là một con cún con! Nó có màu gì?”

Lục Diệp khựng lại “Anh không biết.”

Hơ? Vân Thường ngược nhìn anh không hiểu.

“Bản quá.”

“Vây à!” Vân Thường có chút nuối tiếc gục đầu xuống, giọng nhỏ đi, do dự mấy giây mới hỏi “Là chó hoang?”

Lục Diệp ừ một tiếng, mắt thoáng ý cười song lại không nhiều lời, chỉ chăm chú nhìn nét mặt rồi rắm lại khát vọng của Vân Thường lúc này, cảm thấy đáng yêu lạ lùng.

“Lục Diệp,” Ngón trỏ Vân Thường gãi gãi lên mu bàn tay Lục Diệp, giống như sợi lông vũ phất qua, nhẹ mà nhột nhột “Em, em... có thể nuôi một con cún không?”

Giọng cô nghe rất đáng thương, vẻ mặt e dè còn có chút mong chờ. Chỉ chốc lát đã khơi dậy phần tử ác ma trong lòng thiếu tá Lục.

Lục Diệp không nói, ý cười trên mặt càng rõ rệt đáng tiếc Vân Thường không nhìn thấy.

“Lục Diệp...” Vân Thường lắc cánh tay anh, giọng mềm mại.

Thiếu tá Lục ăn hiếp người ta, vẫn im ru.

Vân Thường gục đầu, cả bờ vai cũng rụt xuống “Được rồi, em...”

Nói chưa xong đã bị Lục Diệp kéo đi tới cửa quán trà, tiếng chó con non nót càng sủa rõ hơn, Vân Thường cũng càng chờ mong.

Lục Diệp khom lưng, tay trái còn nắm tay Vân Thường, tay phải tóm chú cún bần thủ lên, nhủ mày nói với Vân Thường “Đi thôi!”

“Đi đâu?”

“Bệnh viện thú cưng.”

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Ngày Thứ Mười

“Lục Diệp! Anh mau đi xem Đại Mao sao rồi?” Mới sáng sớm vừa mở mắt ra, Vân Thường còn chưa kịp ăn bữa sáng Lục Diệp mua về đã giục anh đi xem thành viên mới của gia đình: một chú Samoyed.

Hôm qua họ đưa chú chó hoang nhặt được tới bệnh viện thú cưng, bác sĩ nói cho họ biết, nó là một chú cún Samoyed thuần chủng! Vừa được hai tháng rưỡi, một chú chó đẹp, đúng thời điểm nhận nuôi tốt nhất!

Vân Thường rất thích Samoyed, chỉ riêng bộ lông mềm mượt trắng như tuyết là cô đã thích không buông tay rồi. Cứ tưởng là một chú chó ta bình thường, ai ngờ lại tình cờ nhặt được giống chó cô thích nhất.

Tắm cho chú cún xong, chích ngừa, nghe bác sĩ giải thích tập tính của chó Samoyed, Lục Diệp và Vân Thường lại đi siêu thị mua các loại đồ ăn dành cho chó con rồi mới dắt chú cún về nhà.

Còn phần tên của bé Samoyed này, Lục Diệp nhường quyền quyết định cho Vân Thường. Nói thật, anh không thích giống chó cao quý tao nhã này lắm, so ra thì anh thích chó quân sự oai phong hung hãn với chó ngao Tây Tạng hơn, có điều Vân Thường thích thì lại là chuyện khác.

Vân Thường hào hứng hoàn toàn rối loạn, nghĩ tên cho bé Samoyed thật lâu, cái nào cũng cảm thấy không tốt. Lôi kéo anh chàng Lục Diệp càng không giỏi đặt tên một mực bắt anh công hiến một cái tên dễ nghe.

Vợ đã yêu cầu đương nhiên thiếu tá Lục không từ chối rồi, anh nhủ này nghĩ nửa buổi trời, rốt cuộc nhả ra một câu thăm dò “Kêu Đại Mao nhé?”

“Tại sao kêu Đại Mao?” Vân Thường chu môi, hiển nhiên không vừa lòng với cái tên này.

Thiếu tá Lục nhìn ra suy nghĩ của cô, cá tính kỳ cục lại trở dậy.

Không phải một con chó thôi à? Dám chê cái tên anh đặt nữa!

“Em xem” thiếu tá Lục kéo tay Vân Thường sờ sờ bé Samoyed gầy quắt “Mấy ngày nữa lông nó sẽ nhiều lên, giống...” Thiếu tá Lục trầm ngâm mấy giây mới miễn cưỡng nghĩ ra được một từ “Cục bông.”

Hình như thế thật. Vân Thường nghiêng đầu ngẫm nghĩ một hồi, lông Samoyed có vẻ dày thật, quả thật rất giống cục bông, hay là kêu Đại Mao? Nhưng có phải khó nghe lắm không?

Vân Thường cắn răng, quyết định cuộc một lần, cô sờ sờ đầu bé Samoyed, kêu thử một tiếng “Đại Mao?”

Nếu bé Samoyed sủa thì gọi cái tên này! Nếu không sủa thì đổi tên khác. Vân Thường tính chơi xấu, cô không muốn bé Samoyed nhà cô xài cái tên quê một cục này lại ngại từ chối thẳng, bèn bày ra gương mặt tươi cười với Lục Diệp: “Anh xem, nó không...”

Nói chưa xong thì nghe tiếng chó sủa ồ ạt một tiếng, Vân Thường sững sờ mở to mắt, đôi mắt xinh đẹp đầy kinh ngạc, cô túm cánh tay Lục Diệp “Nó, nó sủa rồi?”

Lục Diệp tinh bơ cầm lấy tô đựng đồ ăn của bé Samoyed, phá ngang bữa ăn đang ngon của nó, không hề áy náy đổi mắt với đôi mắt đen tui thân của Samoyed, quay đầu nói với Vân Thường: “Em xem, nó đồng ý rồi. Không thì em kêu lại thử xem?”

Vân Thường không tin, gọi một tiếng nữa “Đại Mao?”

Thiếu tá Lục bình thân kéo cái tô đồ ăn của bé Samoyed ra xa tí nữa.

Oằng oằng oằng. Lần này bé Samoyed càng sủa dữ. Đồ ăn của bé! Đồ ăn thơm nức của bé!

Thiếu tá Lục trả tô lại “Em coi, nó cao hứng kìa!”

Thế là, cái tên Đại Mao được quyết định như thế đó.

“Ăn trước đã.” Lục Diệp nhanh tay lẹ mắt đề Vân Thường đang định chạy vô phòng khách, kiên trì nói.

“Em...”

“Ăn trước đã!” Thiếu tá Lục kiên quyết không nhượng bộ.

“Em đi đánh răng!” Vân Thường đẩy Lục Diệp, bộ dạng em có lý do không ăn trước. Lục Diệp hết cách, đành thả cô ra “Nhanh chút, bằng không bữa sáng nguội mất.”

Vân Thường vội vàng gạt đầu, đứng dậy đi ra phòng tắm ngoài phòng ngủ, bước chân có vẻ vội vã.

Thiếu tá Lục đi theo sau coi chừng, thấy cô đi đánh răng thật mới quay về phòng ngủ.

Quả thật là Vân Thường đi đánh răng rửa mặt, chẳng qua làm xong cô không về phòng ngủ mà lên tới phòng khách. Theo trí nhớ tối qua lần mò tới ổ của bé Samoyed, sờ sờ cái đầu còm nhom của nó “Đại Mao, Lục Diệp cho mày ăn sáng chưa?”

Bé Samoyed ừ ừ cái đầu của nó vào tay cô, còn cọ cọ lòng bàn tay cô, tìm Vân Thường lập tức mềm nhũn, quỳ trên nền nhà cẩn thận ôm Đại Mao vào lòng, vuốt bộ lông còn xơ xác của nó “Ngaoan, sẽ nhanh béo lên thôi.”

Nói cũng lạ, vốn dĩ bé Samoyed này không gần người nhưng có lẽ do Vân Thường nhặt nó về, Đại Mao rất thân thiết với Vân Thường, cứ như là Vân Thường nuôi nó từ bé vậy.

“Vân Thường!” Vân Thường vừa định thả Đại Mao ra thì nghe giọng nói trầm thấp của Lục Diệp bên tai, dường như còn có chút... giận dữ?

Vân Thường vội vàng thả Đại Mao xuống, bò dậy, nịnh nọt cười với Lục Diệp “Em định về phòng ngủ rồi! Thật đó! Không gạt anh đâu!”

Thực chất tuổi cô không lớn lắm, chỉ vì biến cố gia đình mà trở nên chín chắn, bình tĩnh. Sau khi lấy Lục Diệp, từ đầu Lục Diệp đã cưng chiều cô, dần dần khiến phòng bị của Vân Thường đỡ xuống, trước mặt Lục Diệp cũng càng trở nên tùy hứng.

Lục Diệp không nói, anh cứ nói cô đi đâu rồi, hóa ra là đi coi chó! Con chó này có gì đẹp mà coi? Vừa còi vừa bé, xấu chết được!

Hừ!

Thiếu tá Lục nổi cơn ghen tị với Đại Mao mới hai tháng rưỡi, cố ý xụ mặt không nói.

Tuy Vân Thường không thấy đường nhưng cũng biết anh giận rồi. Rề rà cọ lại bên người ta, ngược mặt lên “Em đi rửa mặt thật mà! Thật đó! Mới chạy qua xem Đại Mao thôi à! Không tin anh coi!” Cô há miệng, nhe hàm răng trắng bóc ra “Có phải đánh răng rồi không?”

Thiếu tá Lục nhướn mày, bày ra bộ dạng cao quý lạnh lùng “Đánh sạch rồi?”

“Sạch rồi!” Vân Thường vội vàng gạt đầu.

“Ồ!” Thiếu tá Lục rặn mỗi một từ, bàn tay từ cánh tay Vân Thường leo dần lên trên, cuối cùng bọ lấy mặt cô, trong mắt xẹt qua chút khó hiểu “Vậy để anh kiểm tra xem”

Hơ? Kiểm tra? Kiểm tra kiểu gì?

Thiếu tá Lục là một ông chồng tốt, nhanh chóng giải đáp thắc mắc của Vân Thường.

Vân Thường đỏ mặt, vịn cánh tay Lục Diệp, vất vả tiếp nhận nụ hôn nồng nàn này. Mới sáng sớm đã mãnh liệt thế này, ngượng quá đi mất.

“Ăn sáng hay không, hả?” Mối thiếu tá Lục còn dán trên môi Vân Thường, nói đơn giản nhưng đúng là lời thô thê giữa tình nhân với nhau.

“Ăn...” Cô vợ bé bỏng Vân Thường, bị thiếu tá Lục thu thập không còn tí nóng nảy nào.

“Đi rửa tay!”

Chờ hai người rề rà ăn xong bữa sáng, lại cho Đại Mao ăn đồ ăn chó, Vân Thường liền chuẩn bị đi mua xương bò non cho Đại Mao mài răng, nghe bác

sĩ thú cũng nói, như vậy chẳng những bổ sung được dưỡng chất còn rèn được khả năng nhai của chó con nữa.

Lục Diệp không cho cô đi, tự đi xuống lầu mua, thuận tiện mua cho Vân Thường ít đồ ăn vặt mới về. Anh nghe nói con gái thích nhất là ăn vặt này nọ, có lẽ Vân Thường cũng thích?

Nhà có thêm Đại Mao, thêm ồn ào. Tuy Đại Mao không sống động như cún con bình thường nhưng cũng gây thơ dễ thương. Cả ngày Vân Thường chỉ chăm chăm chú ý Đại Mao, hoàn toàn xem Đại Mao như một đứa bé mà cưng chiều.

Thiếu tá Lục cảm thấy mình bị một con chó cướp mất sự chú ý của vợ thật mất mặt, muốn quăng con chó còm nhom này đi, cuối cùng chỉ có thể sống chết mặc bay.

Anh chưa từng thấy Vân Thường hoạt bát thế này bao giờ, so với lúc trước hiểu chuyện khoan dung cứ như hai người khác nhau. Anh muốn thấy cô vui vẻ, cho dù liều mạng anh cũng muốn thấu tóm toàn bộ sự chú ý của cô trong ba mươi ngày còn lại.

Nhưng mà, thời gian anh có thể tận tâm tận lực bên Vân Thường chỉ có bốn mươi ngày này. Sau khi anh đi, một mình Vân Thường nhất định rất cô đơn, có con chó này ít nhiều cô dễ chịu hơn.

Ăn tối xong, hai người xuống lầu đi bộ một lát thì quay về tắm rửa đi ngủ. Giờ giấc làm việc nghỉ ngơi của Lục Diệp tuy không quy luật nhưng Vân Thường lại có thói quen ngủ sớm, Lục Diệp là lính đặc chủng, tất nhiên thế nào cũng được, đồng hồ sinh học của hai người không có gì xung đột.

“Lục Diệp,” Nằm trên giường, Vân Thường muốn nói lại thôi.

“Sao vậy?” Lục Diệp nghiêng người kéo cô ôm vào lòng. Người Vân Thường hơi lạnh, buổi tối có anh ôm sẽ không lạnh nữa.

“Ngày mai, ngày mai...” Vân Thường cắn môi “Là thanh minh... anh đi thăm mẹ em với em được không?”

Lục Diệp biết, mẹ Vân Thường bị tai nạn xe qua đời lúc cô thi vào cao đẳng. Kể nghĩ đến Vân Thường mất mẹ lúc còn nhỏ thế, anh lại thấy đau lòng.

Tuy anh trưởng thành sớm nhưng sức ảnh hưởng của Lục phu nhân đến anh vẫn rất lớn. Mỗi lần anh từ bộ đội về đều thấy được một bàn đồ ăn đầy ắp, toàn là những món anh thích. Còn có quần áo của anh, hầu như do bà mua cả.

Nhớ thời niên thiếu phản nghịch, bản thân luôn chống đối ba anh, lần nào cũng ăn một trận roi, những khi đó mẹ lại bên anh, dùng cách thức đặc biệt của bà làm anh vui trở lại.

Bình thường, tuy rằng anh chưa hề bày tỏ tình cảm với mẹ nhưng trong lòng Lục Diệp, địa vị của Lục phu nhân e rằng cả thượng tướng Lục cũng không thể thay thế.

Anh không biết tư vị mất mẹ cũng đoán được nỗi đau khổ ấy.

Lục Diệp vuốt mái tóc mềm của Vân Thường, dịu giọng: “Ừ, sáng sớm mai mình đi.”

“Cám ơn anh.” Nhiều năm rồi, lần nào cũng chỉ có mình cô đi thấp nhang cho mẹ, vừa đau lòng vừa tuyệt vọng. Lần này có Lục Diệp đi cùng chắc sẽ đỡ hơn nhiều lắm.

“Mẹ thích hoa gì?” Lục Diệp không tính đi tay không. Dù người không còn nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên con rể gặp mẹ vợ.

“Em không biết.” Vân Thường hơi xấu hổ “Nhà em không giàu có, không có dư tiền mua mấy thứ đó nên lúc mẹ em còn sống cũng không có nói mình thích hoa gì.” Thực tế, vì cái nhà đó, không chỉ hoa, mẹ cô cũng chẳng tỏ vẻ đặc biệt thích cái gì khác.

Lòng Lục Diệp chưa xót “Vậy trước nay em đi thăm mộ hay mua cái gì?”

“Không có gì cả,” Vân Thường mỉm môi cười “Em không có tiền, xách theo hầu như là ít trái cây, lúc mẹ còn sống rất thực tế.”

Cô học đại học bốn năm, ba cô chưa cho cô lấy một đồng, học phí và sinh hoạt phí đều do cô tranh thủ thời gian làm thuê bù vào. Lúc đó một đồng cũng phải sẻ đôi, mua cũng toàn là trái cây rẻ tiền bày bán vỉa hè, nhưng cô biết mẹ sẽ không trách cô.

Vất vả lắm mới có ngày ngóc đầu, tốt nghiệp đại học xong, công việc cũng rất ổn, mất lại đột ngột mù. Đã gần một năm cô không đi thăm mộ mẹ rồi.

Lục Diệp than một tiếng, trong bóng đêm anh nhẹ nhàng hôn lên trán cô “Sau này anh đều đi cùng em.” Em đi đâu anh cùng em đến đó.

Thiếu tá Lục không lãng mạn, không biết nói ngon ngọt, hiếm có cử chỉ tình cảm ngọt ngào thế này nhưng chỉ thỉnh thoảng thế thôi cũng đã khiến Vân Thường cảm giác như cả trái tim được mặt trời soi rọi, ấm áp dễ chịu mà cảm động.

“Lục Diệp, ngoài mẹ em, anh là người tốt với em nhất.” Mũi Vân Thường cay cay, vươn tay ôm lấy thắt lưng cường tráng của Lục Diệp.

“Em là vợ anh.” Thiếu tá Lục lẩn qua lộn lại bao nhiêu câu hay ho, cuối cùng chỉ nói được một câu khô khốc như thế. Nói xong lại ảo não, tự trách mình vụng miệng.

Song Vân Thường rất thỏa mãn, đời người chẳng phải thế sao, vợ, chồng, hai người một mảnh trời.

Vùi đầu trước ngực Lục Diệp, Vân Thường nghĩ, cuộc đời xui xẻo của cô sau khi gặp được anh đại khái đã chấm dứt rồi.

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Ngày Thứ Mười Một

Hôm sau, Vân Thường và Lục Diệp dậy từ sáng sớm. Mẹ Vân Thường nằm ở ngoại ô, đi sớm chừng nào hay chừng ấy. Thanh minh người đi tảo mộ nhất định rất đông, mẹ Vân Thường lại kém, Lục Diệp không muốn cô chen chúc với nhiều người như vậy.

Ăn xong bữa sáng, cho Đại Mao ăn, hai người ra cửa, mua trái cây và hoa tươi. Nghĩ nghĩ, Lục Diệp lại lên mua một chai rượu, coi như là rượu mừng cưới của hai người.

Nghĩa địa còn thưa thớt, Lục Diệp dắt Vân Thường quẹo qua mấy khúc quanh theo hướng dẫn của cô, vòng qua một khoảnh rừng nhỏ, cuối cùng tới nơi.

Chỗ này chỉ là một khu mộ bình thường, không có nhân viên chuyên trông coi quản lý, khắp nơi đều là phần mộ hoang vu, cỏ dại đủ loại mọc đầy, có mộ bị nước mưa xối mòn cơ hồ bằng phẳng, nhìn thế lương lạ lùng.

Vân Thường quỳ trước mộ mẹ, lấy khăn vải đã chuẩn bị sẵn nhẹ nhàng lau chùi bụi trên bia. Lục Diệp ở bên lặng lẽ nhìn cô, thỉnh thoảng kéo tay cô chỉ dẫn phương hướng.

“Mẹ, con kết hôn rồi.” Vân Thường siết tay Lục Diệp, “Anh ấy tên Lục Diệp, rất tốt với con.”

Lục Diệp chăm chú nhìn người phụ nữ trong ảnh, lòng vừa chua vừa xót. Vân Thường rất giống mẹ, nhất là đôi mắt hạnh, đen bóng dịu dàng, dường như được làm bằng nước, có thể rửa sạch tất cả bẩn thỉu trên thế gian.

Anh thả tay Vân Thường ra, quỳ thẳng trên đất, dập đầu ba cái, trịnh trọng kêu một tiếng mẹ.

Khui chai rượu, mùi rượu thơm nồng lập tức tỏa ra khỏi chai. Lục Diệp đều đều rót chai rượu trước bia “Mẹ, con là Lục Diệp, con mời mẹ một ly.”

Một câu của anh khiến nước mắt Vân Thường tuôn rơi. Cô còn nhớ lúc nhỏ, trước cửa nhà cô có một cây ngân hạnh [3] vừa to vừa cao, không biết bao nhiêu tuổi rồi nữa. Cành lá sum suê, tán cây che mát được rất nhiều người. Mùa hè, lúc rảnh mẹ cô thích bông cô ngồi dưới gốc cây đan áo len cho cô, chờ đến mùa thu, cô có thể mặc áo len mới.

Cho dù nhà không có tiền, mẹ luôn nghĩ mọi cách cho cô thứ tốt nhất, không để cô ghen tị vì người ta có thứ tốt, càng không để cô vì muốn được thứ gì đó mà dùng mọi thủ đoạn.

Mẹ cô không được học hành bao nhiêu, chỉ là một phụ nữ rất bình thường nhưng trong cuộc đời của Vân Thường, sự tồn tại của bà không ai thay thế được. Không chỉ vì bà là mẹ cô, quan trọng hơn là, bà cho cô sự giàu có cả đời đếm không xuể.

Là bà dạy Vân Thường đạo lý làm người. Bởi thế nên trên con đường trưởng thành sau này, cho dù đối mặt với vô số cám dỗ, Vân Thường vẫn kiên định như cũ, giữ bản thân trong sạch nhất cho người mình yêu thương nhất.

Lúc đó, mẹ cô luôn nói cây ngân hạnh phù hộ con gái, sau này đời cô nhất định bình an, hạnh phúc.

Trước cô không tin. Cô có mẹ kế, mất lại mẹ, làm sao dính líu đến hai chữ bình an được nữa, nhưng gặp được Lục Diệp rồi, hình như tất cả mọi chuyện đều rẽ sang lối khác. Hiện giờ cô thật sự rất tốt, như mẹ cô hi vọng, bình an hạnh phúc. Đáng tiếc bà không được chứng kiến.

Lục Diệp vụng về đưa tay lau nước mắt cho cô song không khuyên dỗ. Một năm nay nhất định Vân Thường đã chịu đủ uất ức, lần này để cô khóc cho đã đi, cứ để mãi trong lòng sẽ bệnh mất.

Người đến tảo mộ đông dần, khu mộ vốn yên tĩnh cũng bắt đầu rộn ràng lên. Gió phượng bắc thật khủng khiếp, thảng tư rồi mà còn lạnh chết người, nước mắt vương trên mặt Vân Thường bị gió thổi qua, gương mặt vốn trắng nõn lập tức vừa đỏ vừa đau.

Lục Diệp nhìn mà xót ruột, kéo mũ cô lên cao một chút cho lông dính trên mũ khỏi chọc vào mắt cô “Về nhà?”

Vân Thường khụt khịt mũi, gật đầu “Mẹ, con đi đây, sau này con lại tới thăm mẹ.” Cô sờ tấm ảnh trên bia, ánh mắt lưu luyến.

“Đi thôi.” Lục Diệp dắt cô đi, khóc một lần là đủ rồi, anh không muốn thấy cô rơi lệ nữa, cho dù là vì mẹ cô cũng không được!

Lúc quay về, người đông quá, Lục Diệp thấy Vân Thường chen chen lấn lấn đi tới, thỉnh thoảng còn bị người ta đụng phải. Cuối cùng nhịn hết nổi, trực tiếp bế xốc cô lên bồng trong lòng.

“Lục Diệp, thả em xuống đi! Thế này không ổn!” Vân Thường xấu hổ, đồng người nhìn thế mà! Động tác này thật sự quá thân mật.

“Tự em đi không được.” Lục Diệp không nghe, nghĩ nghĩ, lại cảm thấy da mặt Vân Thường mòng thật bèn bồi thêm một câu “Vùi mặt vào trong lòng anh.”

Vân Thường không cãi lại anh được đành làm theo. Ngực anh thật ấm, làm mặt cô nóng lên, Vân Thường lén lút ngẩng đầu hít thở một hơi, đột nhiên mơ hồ ngửi thấy mùi rượu trên người Lục Diệp.

Vừa rồi ở ngoài mộ, mãi lo đau lòng quên hỏi anh chuyện này. Vân Thường nhớ tới lần trước Lục Diệp say rượu, mi mắt giật giật “Lục Diệp, anh mua rượu làm chi? Mẹ em đâu có thích uống.”

Lục Diệp im lặng, uống rượu mừng gì đó thật tình anh nói không nên lời, bởi vì anh bắt luôn con người ta về nhà, căn bản không có tổ chức hôn lễ gì hết.

“Đi tào mộ đều thế cả.” Thỉnh thoảng nói dối cũng không vấn đề gì lớn.

“Thật à? Nhưng sao em không chú ý nhỉ?” Vân Thường ngoẹo đầu suy nghĩ, không nghĩ ra còn có chuyện này.

“Ừ, tại em không chú ý đó.” Lục Diệp được đăng chân lần đầu tiên, ôm chặt eo Vân Thường, mở cửa xe “Ôm chắc vào.” Cảm giác trên cổ bị ôm chặt hơn mới nhún người xuống, đặt Vân Thường vào ghế lái phụ.

Hai người đang đi trên đường thì nhận được điện thoại của Lục phu nhân, nói là mới đem đồ qua cho họ, thấy hai người không có nhà nên đặt đồ trong phòng khách rồi.

Lục Diệp dạ một tiếng, cũng không hỏi là đồ gì liền ngắt máy. Hai người về nhà rồi, Lục Diệp dắt Vân Thường vào phòng tắm trước, dùng khăn lông lau mặt cho cô, lau sạch sẽ mới ra phòng khách xem đồ gì.

Chỉ có một bộ sườn xám màu xanh lá cây sẫm với một thùng trứng vịt muối đã luộc chín. Nghe mẹ anh nói trong điện thoại thì, trứng này do vịt nuôi sông đẻ, hoàn toàn là thực phẩm xanh tự nhiên, không có thuốc gì, ăn đặc biệt thơm ngon.

Vân Thường đi từ phòng tắm ra, bảo Lục Diệp đặt thùng trứng lên bàn, lại lấy một cuộn màng bọc thức ăn, bày Lục Diệp quấn bốn cái làm một, cứ thế đặt ngay ngắn trong tủ lạnh. Lục Diệp làm theo lời cô, anh làm nhanh gọn, mấy phút sau đã quấn xong thùng trứng.

Vân Thường giữ lại bốn quả cho bữa trưa, còn dư nói Lục Diệp cất hết vào tủ lạnh.

Vừa vặn tới giờ cơm trưa, Vân Thường làm hai món đơn giản, lại cất trứng muối, thế là xong bữa trưa.

Trứng vịt muối này quả thật rất thơm, mùi vị không giống với trứng hay mua bên ngoài, Vân Thường thích lắm. Có điều sao lòng trắng ít thế nhỉ? Hình như cô ăn toàn lòng đỏ.

“Lục Diệp,” Vân Thường cắn dưa, “Sao lòng đỏ nhiều thế?”

Đúng lúc, Lục Diệp đang lén lút nhét lòng trắng vừa chồm từ chén Vân Thường ra vào miệng, nghe Vân Thường hỏi thế, nuốt nửa thì mắc nghẹn.

Anh khụ một tiếng, nhìn Vân Thường ăn xong miếng lòng đỏ cuối cùng trong chén lại khều một miếng khác thả vào chén cô, nghĩ nghĩ, sợ cô nghi ngờ, bỏ thêm một chút lòng trắng vào.

“Vịt nuôi bờ sông trứng con nào cũng thế.”

Vậy à? Vân Thường cứ cảm thấy không đúng lắm nhưng cũng không nghĩ nhiều, đại khái là thả hoang không giống với nuôi trồng nhỉ.

Ăn xong, Lục Diệp lại không chịu yên, cứ một mực đòi Vân Thường thử bộ sườn xám. Vân Thường hết cách, đành cầm sườn xám vào phòng ngủ, ai ngờ Lục Diệp cũng vào theo.

Tuy hai người làm gì cũng làm hết rồi nhưng Vân Thường vẫn ngượng khi ngênh ngang thay đồ trước mặt Lục Diệp nên kêu anh đi ra. Khô nổi thiếu tá Lục không làm, anh đi vào rồi đứng hòng đi ra!

Lý do là mắt Vân Thường không thấy, cần có người giúp mà nhất quyết ở lại, hơn nữa khi Vân Thường còn chưa định thần đã lột sạch quần áo người ta ra, một hơi trông bộ sườn xám lên người Vân Thường.

Vân Thường rất thanh tú, mặt hạnh phúc, mặt quả trứng, không thể nói là đặc biệt xinh đẹp nhưng lại có một loại khí chất nền nã. Bộ sườn xám này thật sự là do ni cho riêng Vân Thường, mặc vào làm khí chất của Vân Thường lại tăng thêm một bậc.

Lục Diệp ngạc nhiên quá đỗi, phát hiện dường như trong nháy mắt Vân Thường nhà anh như lột xác từ trong ra ngoài, cả người sáng ngời làm anh không

đôi mắt được, nét quý phái, tao nhã lơ đãng lộ ra khiến anh suýt không kèm được.

Nhất là lúc gương mặt cô đỏ bừng, hai tay túm túm áo, hầu kết Lục Diệp trượt lên trượt xuống, tim đập thình thịch trong ngực, cơ thể bỗng chốc nóng bừng lên.

Nắm tay Vân Thường cời từng nút thắt sườn xám, ánh mắt Lục Diệp di chuyển bắt đầu từ đôi mắt Vân Thường dời dần xuống dưới, chậm rãi thưởng thức cơ thể mềm mại trắng mịn tuyệt đẹp của cô khi bộ sườn xám trượt dần xuống.

“Lục, Lục Diệp...” Vân Thường ôm cổ Lục Diệp, ngửa mặt bị động đón nhận nụ hôn anh đặt nơi cổ mình, lòng thoáng hoảng hốt.

Giờ không phải đêm đen, toàn bộ cơ thể cô bị Lục Diệp nhìn thấy hết, không chỗ nào che giấu. Cảm giác này, cứ như từ trong ra ngoài bị anh xâm chiếm, không nơi nào trốn được.

“Gọi ông xã.” Tay Lục Diệp nhẹ nhàng phủ lên đôi ngực mềm mại của cô, đôi môi nóng cháy dán trên xương quai xanh, dịch dần xuống dưới liếm hôn từng chút một.

Vân Thường run rẩy, cả người nhũn ra không còn chút sức. Cô hé đôi môi đỏ tươi do Lục Diệp hôn, rũ mắt xuống, hàng mi dài thẹn thùng rung rung, giống như cánh bướm trên lá, giương cánh muốn bay.

Không gọi được, hình như hai từ này nói ra miệng có gì đó khác với bình thường. Cô vừa thẹn vừa sợ, đôi mắt hạnh xinh đẹp ướt rượt, như nước hồ ngày mưa phùn tháng năm, mơ màng hấp dẫn.

Lục Diệp đè lên người cô, tách đôi chân thon dài của cô ra, ấn lên mé đùi trong non mềm của cô một dấu vết mập mờ, khẽ cắn một cái, làm cơ thể Vân Thường khẽ run, nhanh chóng động tình.

Bên dưới Lục Diệp cứng đờ đáng sợ, nghênh ngang đặt trên đùi cô, lại không tiến vào, tay không ngừng vuốt ve yêu thương trên ngực và eo cô, môi quyến luyến nơi vành tai nhạy cảm của cô “Gọi ông xã!”

Cơ thể trống rỗng đáng sợ, lần đầu tiên dục vọng của Vân Thường dữ dội như thế. Cô e lệ mở chân ra, quán lấy thất lung cường tráng của Lục Diệp, ý tứ không cần phải nói song Lục Diệp làm như không thấy, hờn hên lặp lại bên tai cô “Gọi ông xã!”

Vân Thường bị anh ăn hiếp sắp khóc đến nơi, cắn răng, đôi chân lúng lẫm tuyệt đẹp cọ sát nơi eo Lục Diệp, rừ rừ “Ông, ông xã...”

Hơi thở Lục Diệp nghẹn lại, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống Vân Thường. Trán đầy mồ hôi hột, anh nhắc eo Vân Thường lên, siết chặt cô vào lòng, ra lệnh “Nói lớn chút!”

Ranh giới, lui một lần sẽ có lần hai. Mặt Vân Thường cơ hồ bốc lửa, khóe mắt cũng đỏ lên, giọng nói mang theo quyến rũ say đắm lòng người “Ông xã...”

“Ngaoan.” Lục Diệp khàn giọng, hung hăng hôn cô, khẽ nâng người cô lên, cuối cùng hùng dũng xông vào.

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Ngày Thứ Mười Hai 1

“Em ra ngoài đi loanh quanh.” Ăn sáng xong, Vân Thường quần khăn quàng cổ, nói với Lục Diệp đang cho Đại Mao ăn.

Lục Diệp dừng tay, định nói để anh đi cùng cô, nghĩ nghĩ lại nuốt vào bụng, chỉ quay đầu nhìn Vân Thường một lượt từ đầu tới chân, xác định cô sẽ không bị lạnh mới nói “Đừng đi xa quá.”

Vân Thường thở phào, gật đầu nói được, nhanh nhẹn đẩy cửa ra ngoài.

Trải qua chuyện hôm qua, cô thật khó mà thân thiện ở chung với Lục Diệp, vất vả lắm mới lết hết buổi tối, tóm lại là tìm được cơ hội hít thở.

Hôm qua họ thật sự quá điên cuồng quá thâu đáo, cái cảm giác may rủi khi giao hết bản thân cho đối phương, quá mức sung sướng nhưng cũng khiến người ta hoảng sợ.

Rõ ràng là cái gì cũng làm hết rồi nhưng vẫn thẹn thùng. Mỗi lần nghĩ tới ngày hôm qua mình vất bỏ mọi e dè, uyển chuyển rên rỉ dưới người anh một cách dâm dăng, mặt Vân Thường lại nóng ran.

Khổ nỗi chuyện hôm qua cứ như bị người ta dùng dao khắc trong óc cô, vừa sâu vừa rõ, chỉ cần chạm nhẹ là khơi dậy mọi ký ức của cô.

Vân Thường đưa tay sờ hai má bị gió thổi khô rát, không biết Lục Diệp có cảm thấy cô quá còi mớ hay là dâm dăng không?

Vân Thường vừa nghĩ lung tung vừa thận trọng đi trên lối dành cho người mù. Đằng nào cũng đi ra ngoài, thuận tiện mua ít đồ ăn rồi về, đỡ mất công chiều còn phải đi nữa.

Thời gian còn sớm, siêu thị mới mở cửa không lâu. Người rất ít, Vân Thường quen lối đi tới khu bán rau thịt, mua ít đồ ăn với sự giúp đỡ của nhân viên siêu thị rồi ra về.

Nghĩ nghĩ, không về thẳng nhà, lại quẹo vào một quán trà sữa ở góc đường mua một ly cao lương đậu đỏ, vừa đi về vừa hút.

Nghĩ lát về nhà nhất định phải trấn tĩnh, đằng nào cũng là chuyện của hai người. Lục Diệp không xấu hổ, có gì mà cô phải nóng mặt chứ!

Cảm giác đặt chân trên lối đi cho người mù rất rõ ràng, Vân Thường đi không chậm, không khác người bình thường nhiều lắm. Lại qua một khúc cua nữa là về tới khu nhà mình rồi, hôm nay ánh mặt trời rất đẹp, không giống tiết trời tháng tư, cho dù là sáng sớm nhưng đã nắng rực như buổi trưa.

Trán Vân Thường hơi rịn mồ hôi, cô bước nhanh hơn, nhớ đến đá viên trong tủ lạnh nhà mình, liền cảm thấy cổ họng càng thêm khát.

Bên tai bỗng nhiên truyền đến tiếng ầm ầm, Vân Thường đóng tai nghe ngóng, hình như là tiếng xe motor, hơn nữa còn rất gần mình.

Nhưng không phải nội thành cấm xe motor chạy trên đường sao? Vân Thường thấy lạ lùng, cũng không để ý lắm, chăm chăm đi đường của mình.

Tiếng ầm ầm càng lúc càng lớn, đột nhiên Vân Thường cảm thấy có chút kinh hồn, dưới chân không có đường dành cho người mù nữa, chỉ còn một đoạn ngắn là tới khu nhà mình rồi, trong lòng bỗng dưng dâng lên cảm giác bất an. Cô túm chặt đồ trên tay, bước lùi lại mấy bước, định chờ tiếng ầm ầm biến mất lại rồi.

Song đã muộn, lỗ tai cơ hồ bị điếc bởi tiếng ầm ầm đó, lông tơ trên người Vân Thường dựng hết lên, đó là linh cảm bản năng của con người lúc nguy hiểm.

Rau thịt tươi văng tung tóe trên đất, cuối cùng ý thức trở về, chỉ còn câu nói của Lục Diệp trước lúc rời nhà, đừng đi xa quá.

Lục Diệp cho Đại Mao ăn xong thì xem ti vi trong phòng khách, thấy lâu quá rồi mà Vân Thường vẫn chưa về.

Anh có phần không yên tâm, nhưng nghĩ lại, cảm giác của Vân Thường cao vô cùng, mình đứng là lo bò trắng răng quá.

Có lẽ Vân Thường ngượng nên mới chưa về thôi? Đúng rồi, nhất định là thế, hể nghĩ đến đáng về áp a áp ứng sớm nay của Vân Thường là Lục Diệp lại thấy buồn cười.

Cô vợ nhà anh quá thẹn thùng, xem ra sau này còn phải cẩn thận dạy dỗ, bằng không nóng mặt lên là trốn mất tăm thì làm sao?

Lục Diệp nhấp nhòm nhìn hình ảnh đầy màu sắc trên ti vi, nhớ đến sóng mắt long lanh quyến rũ của Vân Thường tối qua, người không kèm được lại nóng ran.

Đại Mao ăn xong, ườn cái bụng nhỏ ra, chạy tới cái khay nhỏ đựng cát bên cạnh chậu cây ráy [4] trút bầu tâm sự, lại lon ta lon ton chạy trở lại chỗ Lục Diệp.

Đại Mao rất gần gũi với Vân Thường và Lục Diệp, tuy so với Lục Diệp, nó càng thích Vân Thường hơn. Nhưng này giờ tìm tới tìm lui không thấy Vân Thường đâu đành nằm úp bên Lục Diệp đòi vuốt ve.

Lục Diệp chẳng mấy khi nhẫn nại với mấy con thú xù lông bé tí này. Thực tế, trừ Vân Thường và súng của anh ra, anh chẳng kiên nhẫn với bất cứ thứ gì.

Sờ sờ hai ba cái trên thân hình gầy gò xương của Đại Mao cho có lệ, lại ngẩng đầu xem đồng hồ. Hơn mười giờ rồi, Vân Thường ra ngoài hai tiếng rồi, sao còn chưa về chứ?

Chân mày Lục Diệp nhíu lại, cầm điện thoại gọi cho Vân Thường. Tắt máy, sáng nay Vân Thường quên khởi động máy à? Bỗng dưng Lục Diệp cảm thấy bức bối, quơ lấy áo khoác trên sofa khoác lên người, đuổi Đại Mao định bám theo vào nhà, đẩy cửa ra ngoài đi tìm Vân Thường.

Khu này rất rộng, Lục Diệp không tìm hết mọi nơi mà tìm ở những chỗ anh và Vân Thường hay đi một lượt song không thấy bóng Vân Thường đâu cả.

Tìm không thấy người, đương nhiên Lục Diệp sẽ không về. Anh nghĩ nói không chừng Vân Thường thuận đường đi mua đồ ăn, định đi siêu thị xem thử, ai ngờ vừa ra khỏi khu nhà thì thấy rất đông cảnh sát giao thông vây chung quanh, cả rào cách ly cũng chẳng lên rồi.

Đầu Lục Diệp nổ đùng, sai bước xông lên túm một người đứng xem hỏi liền “Xảy ra chuyện gì?”

Người nọ có vẻ tức giận nhưng chạm phải đôi mắt đen khiếp người của Lục Diệp, con giận trong nháy mắt bị đè xuống.

“Tai nạn xe, mới vừa nãy.”

Mi mắt Lục Diệp giật thót, chỉ cảm thấy máu toàn thân trào ngược lên đỉnh đầu, làm đầu anh muốn nổ tung “Là ai?”

Người nọ thấy cơ mặt anh vặn vẹo hết cả, vồn vện mấy chữ mà như từ kẽ răng rít ra, kinh hồn bạt vía “Nghe, nghe nói là xe motor phạm luật ra đường, đụng một... một người mù...”

Dứt lời, cả người bỗng bị Lục Diệp hất qua một bên. Lục Diệp cảm giác trước mắt tuyền một màu đen, hai tay run khùng khiếp, ngay cả cơ bắp toàn thân đều tê rần, huyết thái dương giật giật, dường như giây tiếp theo sẽ nổ tung, huyết dịch toàn thân nháy mắt đông cứng, kết thành từng vụn băng đảm cho cả người anh máu tươi đầm đìa.

Anh xé rào cách ly, gắng gượng đi từng bước tới trước mặt cảnh sát giao thông “Vừa rồi gặp tai nạn xe cộ là ai?” Trời biết anh đã dốc bao nhiêu can đảm mới hỏi được câu này. Anh cầu mong tất cả chuyện này chỉ là một sự nhầm lẫn, cầu mong người đó không phải Vân Thường. Cầu mong giây tiếp theo cô vợ nhỏ của anh sẽ xuất hiện trước mặt anh, dặt tay anh gọi Lục Diệp...

Tai nạn xe vốn đã rối loạn không chịu nổi, cảnh sát giao thông có chút bực mình muốn mời Lục Diệp ra khỏi phạm vi cách ly nhưng thấy sắc mặt anh thật sự quá khó coi, nghĩ nói không chừng là người nhà thủ phạm bèn đáp: “Một phụ nữ, mắt không thấy đường, lúc rẽ thì bị xe motor tông phải.”

Lời của viên cảnh sát nhanh chóng đẩy Lục Diệp xuống địa ngục. Đáy mắt anh lập tức u ám, nỗi đau khùng khiếp làm cơ mặt anh vặn vẹo một cách đáng sợ, hai tay siết cứng bả vai viên cảnh sát, tựa như ác quỷ mới từ địa ngục trời lên “Tôi là người nhà! Cô ấy đây? Cô ấy ở đâu?”

Viên cảnh sát hoảng sợ trước vẻ mặt của anh, dờ dẫm đáp: “Đưa tới bệnh viện trung tâm bên này rồi.”

Chỉ cuối cùng vừa dứt, Lục Diệp buông anh ta ra ngay tức khắc, chạy như điên về phía bệnh viện.

Gió thán tư thổi ào ào bên tai, lạnh lạnh. Những chồi non xanh mới nhú ra khỏi thân cây, khô quắt xấu xí.

Cổ họng khô rát cơ hồ bốc khói, Lục Diệp vừa sợ vừa hối hận, vì sao buổi sáng không đi cùng cô! Rõ ràng biết cô không nhìn thấy còn để cô đi một mình, vì sao!

Nếu anh dẫn cô đi chắc chắn không có chuyện hôm nay! Lục Diệp giống như con nhặng mất đầu, xồng xộc xông vào bệnh viện, túm lấy một bác sĩ hỏi người phụ nữ bị tai nạn ban nãy được đưa vào đâu.

Vốn dĩ bác sĩ còn có ca mổ nhưng thấy vẻ mặt Lục Diệp đáng sợ quá liền trực tiếp rẽ ngang giúp anh tra cứu.

Lục Diệp cao to, dáng người khỏe đẹp. Tuy rằng cơ bắp không khoa trương nhưng rắn chắc lại đầy sức mạnh, do chạy bộ kịch liệt mà cời bỏ áo khoác, chỉ mặc mỗi cái áo ba lỗ, phơi bày hết cơ bắp trắng kiện ra ngoài.

Anh vốn là lính đặc chủng, lại thường xuyên ra ngoài làm nhiệm vụ, sao trên tay không có vài mạng người cho được. Bây giờ nghe Vân Thường bị xe tông, ruột gan rối bời, khí thế mạnh mẽ trên người bộc lộ ra hết, còn mang theo hơi thở chết chóc tanh nồng, thật sự là khiếp người vô cùng.

Thành ra cho dù bác sĩ bất mãn thái độ của anh nhưng không dám xung đột với anh. Lục Diệp lúc này, y như một tên côn đồ cùng hung cực ác, cho dù có gương mặt xuất sắc kia cũng không che lấp được khí thế hung thần.

Vân Thường đang ở trong phòng cấp cứu, Lục Diệp không thể vào được đành giương mắt chờ bên ngoài.

Lục Diệp thật sợ, anh chứng kiến người chết rất nhiều, có đồng đội, có sĩ quan huấn luyện, có tội phạm nhưng chưa từng hoảng hốt như lần này.

Anh sợ anh không còn được thấy Vân Thường tươi cười nữa, sợ cuộc sống của mình không có cô, càng sợ cô cho mình ám áp không gì thay thế được rồi đột ngột bỏ đi.

Cửa phòng cấp cứu mở, anh gần như không dám bước lên, chỉ ngơ ngác đứng ngây ra đó, mờ to mắt nhìn bác sĩ từ từ tới gần anh.

“Người nhà bệnh nhân phải không?”

Lục Diệp gật đầu, nắm đấm siết chặt, căn bản không dám nhìn người trên giường lấy một cái.

“Bệnh nhân gãy xương nhiều chỗ, vết thương trên đùi nặng nhất, phải cắt chi, lập tức chuyển vào phòng bệnh nhân nặng, xin hãy chuẩn bị sẵn sàng.”

Trước mắt Lục Diệp đen ngòm, đẩy mạnh bác sĩ ra muốn vén cái chăn đắp người bệnh nhân ra lại bị mấy bác sĩ y tá ra sức kéo lại.

“Cút! Cút ra cho tôi!” Mắt Lục Diệp đỏ ngầu, như con thú hoang bị dồn đến đường cùng “Đó là vợ tôi! Thà tôi ra!” Sức anh quá lớn, mấy người không kéo nổi anh, chỉ kiên trì được vài giây là bị anh gạt ra.

Lục Diệp xông lên hất chăn ra “Vân Thường...” Nói đến đó thì đột ngột nghẹn lại, trên giường là một người đàn ông!

Về mặt bác sĩ rất quái dị “Đây là... vợ anh?”

Chương 16: Ngày Thứ Mười Hai 2

Chênh lệch quá lớn thiếu điều làm Lục Diệp suy sụp, anh nhắm mắt, giọng khàn đặc “Không phải là phụ nữ sao? Người phụ nữ kia đâu?”

Bấy giờ bác sĩ mới sực hiểu “Là người phụ nữ bị mù? Cô ấy may mắn lắm, chỉ bị xây xát thôi, ở phòng bệnh bên cạnh.” Nói rồi bác sĩ chỉ đường sau Lục Diệp.

Lục Diệp nhẹ nhàng đẩy cửa phòng bệnh, như sợ quấy nhiễu cái gì đó vậy, từ khe cửa rộng dần, từ từ nhìn rõ người khiến anh mong ngóng nhớ thương.

Mặt Vân Thường tái nhợt, yên lặng dịu ngoan nằm trên chiếc giường trắng tinh, không duyên không có khiến người ta thương tiếc.

Anh chậm rãi đi tới, ngồi xuống cạnh giường. Lỡ tai Vân Thường rất thính, sớm đã phát hiện có người vào phòng. Cô hơi nhồm nừa người trên dậy, đóng tai gọi “Lục Diệp?”

Lục Diệp ừ một tiếng, đưa tay vuốt ve mặt cô. Giương mặt mịn màng hơi lạnh, không biết là do gió thổi hay do sợ hãi.

“Em không sao, đừng lo.” Vân Thường nắm tay anh, cười an ủi. Mắt hạnh tròn xoe cong cong như trăng non, chứa đầy dịu dàng, cho dù mới trải qua tai nạn xe vẫn không tìm thấy chút dấu vết gì của sợ sệt khủng hoảng.

Tim Lục Diệp như bị nhúng trong dầu, vừa xót vừa đau. Anh không biết nên nói gì làm gì, chỉ có thể tận lực dịu dàng vuốt ve cô, như an ủi một chú mèo con, từng chút từng chút một, vừa dịu dàng vừa yêu thương.

Vân Thường không có gì đáng ngại, Lục Diệp kiểm tra vết thương trên người cô một chút liền đưa cô về nhà.

Không khí đè nén một cách lạ lùng, hai người đều không biết nên mở miệng nói gì. Mắt Vân Thường không thấy, song Lục Diệp cũng không thể trói cô trên người anh, xảy ra chuyện thế này, về sau anh làm sao yên tâm để cô đi một mình? Không đời nào!

Kinh hoàng thế này một lần là đủ rồi, anh không muốn có lần thứ hai nữa đâu!

Nghĩ đến đây, Lục Diệp đứng bật dậy khỏi sofa, trong lòng đã có quyết định.

“Về nhà mẹ ở một thời gian.” Anh đi tới cạnh Vân Thường, bỗng nhiên mở miệng.

Vân Thường ngẩn ra, giọng hơi chát “Tại sao?” Anh cũng ghét bỏ cô quá phiền phức rồi ư? Mới mẹ qua đi liền không chờ kịp mà vất bỏ cô sao?

“Anh phải về bộ đội.” Lục Diệp bình tĩnh đáp, giọng điệu kiên quyết vô cùng “Lát nữa đi!”

“Sao đột nhiên lại quay về?” Vân Thường túm cánh tay anh, có phần bất an “Không phải anh, anh có bốn mươi ngày nghỉ sao?”

Lục Diệp vỗ vỗ tay cô “Trước khi anh về còn đang dẫn dắt một nhóm học viên, anh phải phụ trách họ.”

“Không thể không đi ư?” Vân Thường cúi đầu, lấp bắp.

Lục Diệp lắc đầu, sực nhớ cô không nhìn thấy, miệng mấp máy hồi lâu cuối cùng nhả ra hai chữ “Không thể.”

“Dọn đồ một chút, anh đưa em về nhà mẹ.” Lục Diệp ngừng một chút, kéo Vân Thường đứng dậy.

Vân Thường cúi đầu, không động đậy cũng không đi. Lục Diệp âm thầm thở dài, nâng cầm cô lên, quả nhiên, vành mắt đỏ rồi. Bị anh nhìn như thế, nước mắt không ghìm được, lăn từng giọt từng giọt xuống.

“Khóc cái gì, có phải anh đi luôn đâu.” Tim Lục Diệp không phải áo mưa, không có chức năng chống nước, cô khóc như thế làm ngực anh lập tức vừa căng vừa đau, thiếu điều không thở nổi.

Vân Thường lặng lẽ gạt đầu, không nói thêm nữa, nghe lời vào phòng ngủ dọn quần áo. Lục Diệp đứng bên cạnh nhìn cô, ánh mắt tham lam chăm chú, dường như muốn khắc cả người cô vào trong mắt mình đem đi cùng vậy.

Lúc Lục Diệp dẫn Vân Thường về nhà, Lục phu nhân hoan hỉ vô cùng, nhưng khi bà biết Lục Diệp phải về bộ đội ngay thì, bà lập tức túm lỗ tai Lục Diệp, chỉ tiếc rên sát không thành: “Mấy hết hạn nghỉ phép kết hôn rồi à con? Bây giờ về bộ đội, mày nói cho mẹ lý do vì sao phải về xem! Nói không ra hôm nay mày đừng hòng đi!”

Lục Diệp lặng thinh không nói, mặc mẹ anh néo lỗ tai dò bưng cũng không nói. Thượng tướng Lục nhìn không được, liếc mắt một cái đã ngăn chặn hành động của Lục phu nhân, kéo Lục Diệp vào thư phòng.

“Con với nó cãi nhau hả? Cho nên thẳng ranh kia tính chạy trốn? Đừng sợ, mẹ bắt nó về giùm con!” Lục phu nhân vỗ nhẹ tay Vân Thường, cười híp mắt an ủi.

Vân Thường đỏ mặt, vội vàng lắc đầu “Không có ạ, mẹ, không có thật mà, Lục Diệp còn có việc, để anh ấy về bộ đội có việc khẩn cấp.”

“Nó có việc cái con khi!” Lục phu nhân đập bàn trà, lập tức lộ ra tác phong hung hãn “Hôm nay nó mà dám đi, ngày mai mẹ đi bộ đội tóm nó về! Xem ai dám cản mẹ!”

“Mẹ,” Vân Thường dờ khóc dờ cười, trong lòng lại vô cùng cảm động “Bọn con không có gì thật đó, chuyện bộ đội quan trọng hơn, Lục Diệp không nói láo đâu.”

Lục phu nhân than một tiếng, vuốt tóc Vân Thường “Con bé này, không để tâm gì cả, may mà đầu thằng Lục Diệp bằng đá, không thì làm sao giờ!”

Đầu Lục Diệp bằng đá? Vân Thường không hiểu, cũng không dám hỏi, sợ Lục phu nhân lại mắng Lục Diệp, đành ngoan ngoãn ngồi cạnh Lục phu nhân, làm bà nhìn càng thêm đau lòng.

Đàn ông làm việc lúc nào cũng nhanh, mới có mười phút, Lục Diệp đã ra khỏi thư phòng của thượng tướng Lục. Vừa bước ra, mắt anh liền dán lên người Vân Thường, làm như nhìn hoài không đủ.

Lục phu nhân thấy thế, môi nhếch lên, cho là thượng tướng Lục đã thuyết phục được Lục Diệp rồi, bèn quay sang Vân Thường: “Sao nào, mẹ...”

“Vân Thường,” Bà nói chưa xong đã bị Lục Diệp ngắt lời. Anh đứng cách Vân Thường không xa, thân hình thẳng tắp hiên ngang, sắc mặt nghiêm túc song đáy mắt là dịu dàng nhân hậu “Bình thường một mình em đừng đi ra ngoài, đi siêu thị cũng không được. Muốn tản bộ thì đi dưới lầu được rồi, anh...” Anh nhìn đôi mắt trống rỗng của Vân Thường, ánh mắt miêu tả khuôn mặt cô từng đường từng nét “Anh sẽ gọi điện cho em.”

“Chuyện gì đây?” Nụ cười trên mặt Lục phu nhân lặn mất tăm, tuy bình thường bà luôn tươi cười hiền lành nhưng bây giờ nghiêm mặt lên nhìn khá uy nghi. Bà lờm Lục Diệp, sắc mặt hờ hững “Nói rõ ràng.”

Lục Diệp nhìn mẹ anh, biết bà đang bắt bình thay cho Vân Thường, hai chân đập gót đánh bốp, chào kiểu lính với bà: “Mẹ, chuyện trong nhà nhờ mẹ lo lắng nhiều hơn.” Nói xong không quay đầu sai bước đi.

Lục phu nhân bị anh chọc tức không ra tiếng, mặt vẫn bình tĩnh như cũ, bà thông thả ngồi ngay tại chỗ, ngoắc tay với người làm trong nhà bảo dắt Đại Mao đi xuống cho ăn, lại nhỏ nhẹ an ủi Vân Thường một bận, đưa cô về phòng Lục Diệp nghỉ ngơi, bấy giờ mới đóng cửa lại tính nợ với thượng tướng Lục.

“Rốt cuộc vì sao Lục Diệp muốn về?” Tính Lục phu nhân hoạt bát, nhìn có vẻ rất dễ ở chung, rất nhiều người quen biết đều cho rằng bà dễ tính. Thực ra, Lục phu nhân nổi nóng lên thì ngay cả thượng tướng Lục cũng phải nhường nhịn ba phần.

“Con cháu tự có phúc của nó, em lo cái gì!” Thượng tướng Lục xua tay, có vẻ không muốn nói.

Lục phu nhân nhướn mày, đứng bật dậy khỏi sofa, giọng không lớn nhưng lập tức làm thượng tướng Lục đau đầu “Được thôi, tôi tự đi hỏi.”

“Em chờ đã, chờ đã!” Thượng tướng Lục vội vàng đuổi theo, tóm bà xả nhà mình về. Ông biết, với tính nết vợ mình, bà dám đuổi tới quân đội thật lắm.

Đành than một tiếng, kê tai Lục phu nhân, tí mỉa nói rõ đầu cua tai nheo một lượt.

Lục phu nhân càng nghe mắt càng sáng, cuối cùng cười không khép miệng lại được, vỗ đùi nói “Không hổ là con trai em! Vậy mới là đàn ông chứ!”

Thượng tướng Lục lắc đầu không nói. Chuyện này quả thật Lục Diệp làm rất quả quyết. Nhưng còn nguy hiểm? Ông nhìn sắc mặt hung phấn của vợ, cái giá này quả thật rất rất lớn. Nếu không cẩn thận...

Thôi, con cháu tự có phúc của nó, lời này ban nãy ông mới nói rồi, giờ tự tặng cho mình vậy.

Vân Thường nằm trên giường, vết thương trên người đau rát, lòng càng đau hơn. Đến giờ cô vẫn chưa hiểu vì sao bỗng nhiên Lục Diệp lại đi. Rõ ràng nghị kết hôn còn cả tháng, nói không đề ý là giả.

Song đến cuối cùng vẫn không cần được anh. Cô luôn kiên cường, song bây giờ lại không thể không hung hăng dè ẹp nước mắt muốn tràn mi mà ra.

Chẳng những lưu luyến, còn có tủi thân và sợ hãi.

Bữa trưa, Lục phu nhân đích thân lên lầu gọi Vân Thường. Vốn Vân Thường không muốn ăn nhưng không cưỡng lại được Lục phu nhân, đành miễn cưỡng ăn một chén canh gà ác nhỏ, ai ngờ mới thả chén xuống, dạ dày đột nhiên nhộn nhạo khó chịu.

Vắt vả lăm lăm mới nhịn xuống được, lão đảo chạy vào toilet ới sạch sẽ, bấy giờ mới thấy thoải mái đôi chút.

Lục phu nhân hết hồn, chạy theo vào nào là vỗ lưng cho cô, nào là đưa nước súc miệng, làm Vân Thường cảm thấy ngại ngùng.

“Mẹ, không sao, ối ra là tốt rồi.”

“Thế này là sao? Lát nữa bảo tài xế lái xe, mẹ đưa con đi bệnh viện kiểm tra toàn diện.” Lục phu nhân không thôi lo lắng, con vừa mới đi, con dâu liền xảy ra chuyện, thật là chuyện này chưa yên chuyện khác đã tới.

“Không cần đâu ạ.” Vân Thường rửa mặt xong, lấy khăn lông lau bọt nước “Có lẽ là buổi sáng bị tai nạn xe hù dọa, con đã kiểm tra ở bệnh viện rồi.”

“Nhưng mà...”

“Mẹ, con mới vừa ra khỏi bệnh viện, để sau lại đi được không, bệnh viện đâu phải chỗ tốt lành gì.”

Cô nói vậy rồi, Lục phu nhân cũng không ép thêm, đành theo ý cô. Khi hai người ra khỏi toilet, bỗng nhiên Lục phu nhân như bị xối nước lên đầu, đứng khựng lại, quay đầu hỏi “Hay là con có rồi?”

Suýt nữa Vân Thường va phải người Lục phu nhân, vừa hoàn hồn thì nghe câu này của bà, khước miệng co rúm lại “Mẹ, sao có khả năng chứ, mới có mấy ngày.”

Lục phu nhân sờ đầu, cũng cảm thấy mình vớ vẩn, có điều cháu nội trắng trẻo nõn nà, đến chừng nào mới có đây?

Bị một trận như thế, Vân Thường chẳng muốn ăn gì nữa, đi thẳng lên lầu nghỉ ngơi. Lục phu nhân đành dặn nhà bếp nấu một nồi cháo ngô, luôn hâm nóng, chờ Vân Thường muốn ăn lúc nào thì đem lên cho cô lúc ấy.

Ban đêm, Lục phu nhân nằm trên giường trần trọc mãi không ngủ được, hại thượng tướng Lục cũng mất ngủ theo.

“Đừng cựa nữa, ngủ đi!” Thượng tướng Lục đè bàn tay to đè lên người vợ, ra lệnh.

Lục phu nhân vừa nghe tiếng ông, lập tức lên tinh thần, cọ mặt qua: “Anh nói có phải Vân Thường có rồi không? Hôm nay nó ối đó! Tuy mới mười ngày, nhưng có khi... có thật cũng nên!”

Thượng tướng Lục bắt lực ôm trán, bị logic mạnh mẽ của vợ mình làm ngốc luôn rồi “Đừng nằm mơ nữa, không thể nào!” Mới mười ngày mà có phản ứng nôn nghén? Nói chơi hả!

Tâm tình Lục phu nhân rớt bịch xuống, thờ dài, thẳng ranh kia kém quá, cứ thế về bộ đội, để lại đứa con rồi đi cũng được mà!

Giờ phút này, Lục Diệp vũ trang tận răng leo lên trục thẳng, anh nắm chặt súng bắn tia trong tay, ánh mắt kiên định cố chấp.

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Ngày Thứ Mười Ba

“Có việc gì?” Mặt Vân Thường lạnh tanh, dường như người đang đứng trước mặt cô là một người lạ vừa mới biết.

“Anh tìm em lâu lắm rồi.” Chu Nhân Trạch lộ vẻ khổ sở “Khu nhà này anh không vào được, đành quanh quẩn ở đây mỗi ngày chờ em, Vân Thường, em không thể từ từ với anh chút sao?”

Van vì tội nghiệp như thế, làm như là cô bỏ rơi anh ta không bằng. Lòng Vân Thường tĩnh lặng như hồ nước, không chút gợn sóng vì câu nói của anh ta.

“Anh có chuyện gì? Thời gian của tôi eo hẹp lắm.” Khó khăn lắm Lục phu nhân mới nhả ra cho cô được ra ngoài đi dạo nửa tiếng, cô không muốn lãng phí thời gian quý báu của mình vào mấy chuyện lông gà vờ vịt này.

“Vân Thường.” Chu Nhân Trạch chụp vai cô, hết lời khuyên bảo “Đến tột cùng vì sao em phải nhịn chứ? Ly hôn không tốt sao? Anh nghe nói ngày hôm qua người đàn ông kia đã đi rồi, xem ra anh ta cũng không thích em, vì sao em cứ nhất định phải treo cổ trên cái cây đó chứ?”

Anh ta không thể hiểu được suy nghĩ của Vân Thường. Người đàn ông kia mua cô như một món hàng, một chút tình cảm đều không có, còn anh ta đâu, quen cô bốn năm, chẳng lẽ không bằng được người đàn ông mới mười ngày kia?

Anh ta còn chưa chê cô, chê cô đã thành đàn bà của người khác, đến tột cùng cô còn vờ vịt gì nữa? Chẳng qua không liên lạc với cô có hai năm thôi,

đây là tại anh ta quá bận rộn, thậm chí có bữa không kịp ăn cơm nữa. Thế thì thời gian đâu mà đi để ý mấy chuyện trăng gió chứ?

Không phải hai người yêu nhau thì nên hỗ trợ thông cảm cho đối phương sao? Anh ta không hiểu, Vân Thường hiểu biết quan tâm người khác lắm mà, sao tự dưng lại rúc vào sừng trâu như thế chứ?

Anh ta còn chưa đủ tử tế với cô sao? Vừa lấy được tấm bằng thạc sĩ liền tức tốc quay về ngay tức khắc, giáo sư hướng dẫn giữ lại cũng từ chối chỉ vì muốn thấy mặt cô, vậy mà chờ anh ta là cái gì? Cô đã kết hôn rồi!

Được, anh ta không trách cô, mắt cô bị mù, lúc ấy quả thật rất khổ, cưới thì cưới. Nhưng giờ anh ta đã về rồi! Anh ta có khả năng nuôi cô, vì sao tự dưng cô lại muốn vạch rõ giới hạn với anh ta chứ? Thật không hiểu nổi mà.

Sau khi bị Vân Thường từ chối, quả thật anh ta vừa đau lòng vừa thất vọng. Nói thật, bây giờ cô đã không phải là Vân Thường hằng hái muốn người chú ý năm đó nữa rồi, mắt đã mù, lại kết hôn. Còn anh ta ở nước ngoài phủ thêm một lớp vàng, còn chói mắt hơn xưa nữa.

Anh ta dư sức tìm được phụ nữ ngon hơn cô, chẳng qua tình đầu khó quên. Ban đêm nhắm mắt đều là điểm tốt hồi xưa của cô, từng nụ cười từng cái nhăn mày của cô, cứ lướt qua trước mắt.

Quên không được, vậy thì cố gắng tranh thủ. Cho dù cô đã trở thành vợ người khác, dù là bản thân đã ghen tị gần như phát cuồng!

Vân Thường lạnh lùng hất tay Chu Nhân Trạch ra, ánh mắt trống rỗng lạnh lẽo. Cô túm chặt khăn quàng Lục Diệp dính thân đi trung tâm thương mại lựa cho cô, ngừng đầu: “Xem ra trước đó tôi không nói rõ ràng. Chu Nhân Trạch, anh nghe cho kỹ đây, tôi tuyệt đối không ly hôn với Lục Diệp, mặc kệ vì lý do gì. Còn anh,” Cô ngừng một lát mới nói tiếp “Tôi xem như chưa từng quen biết.”

Chu Nhân Trạch hoảng hồn trước sự quyết liệt của cô “Vân Thường, em...”

“Tôi không tức giận.” Vân Thường ngắt lời anh ta, hờ hững: “Anh nói anh tìm tôi lâu lắm, cũng chỉ mới vài ngày mà thôi. Nhưng năm đó anh đột ngột bỏ đi, tôi tìm anh bao lâu, anh có biết không?”

Nhớ lại chuyện cũ, miệng Vân Thường đắng nghét, đó thật sự là những tháng ngày khó vượt qua.

“Tôi đến ký túc xá tìm anh, bọn họ cũng không biết. Tôi lại chạy đến khoa anh, thậm chí cả trường khoa của anh tôi cũng tìm, sợ anh gặp chuyện gì ngoài ý muốn. Kết quả thì sao?” Cô cúi đầu, khoe miệng đầy châm chọc, không biết là châm chọc bản thân hay là Chu Nhân Trạch nữa “Ông ấy rất sùng sốt, nói anh đã đi Melbourne rồi.”

“Khi đó quả thật tôi rất giận nhưng vẫn ôm hi vọng, nói không chừng anh có chuyện gì khó xử, hoặc là đến nơi sẽ liên lạc với tôi. Nhưng mà chờ đến phút cuối ngay cả tìm cơ giùm anh tôi cũng không muốn nữa.”

Mặt Chu Nhân Trạch đầy áy náy, anh ta không nên không liên lạc với Vân Thường. Nhưng mà đàn ông đều mang tư tưởng gầy dựng sự nghiệp, tuy nói anh ta bận song không bận tới mức gọi một cú điện thoại cũng không có thời gian. Chẳng qua anh ta nghĩ nhất định phải học hành đằng hoàng, lấy tấm bằng thạc sĩ trong thời gian ngắn nhất, nhanh chóng quay về cho cô một niềm vui bất ngờ.

“Vân Thường, anh thừa nhận mình sai rồi, nhưng em cũng nói mà, lúc đó em cũng chờ anh đúng không? Anh có lỗi với em, anh dùng nửa đời sau bù đắp cho em được không?” Anh ta nhìn Vân Thường chăm chăm, ánh mắt nóng cháy đầy khao khát. Đáng tiếc Vân Thường không nhìn thấy.

Lúc đi học, tính Vân Thường rất dễ. Mỗi lần bọn họ có va chạm nhỏ, chỉ cần anh ta nhìn cô thế này, cô sẽ bao dung tha thứ anh ta ngay.

Anh ta thích Vân Thường dịu dàng, sẵn sàng, đây cũng là nguyên nhân anh ta không buông tay Vân Thường được.

“Anh đang nói giỡn chơi à?” Vân Thường nghiêng đầu, gương mặt thanh tú lần đầu tiên nở nụ cười với anh ta “Tôi đâu phải con ngốc, tại sao phải tin một tên đàn ông vô trách nhiệm!”

“Vân Thường!” Tính tình có tốt mấy Chu Nhân Trạch cũng không nhịn được nữa, anh ta đã vắt hết tự tôn đi năn ni rồi, chẳng những cô mặt nặng mày nhẹ với anh ta, còn đối cách làm nhục anh ta nữa!

Anh ta thích cô thật, nhưng nhục nhã thế này không người đàn ông nào nhịn được! Cái gã hơn ba mươi tuổi còn chưa kết hôn kia sao bị được với anh ta! Nhất là gã kia còn là một tên lỗ mãng trong quân đội, anh ta ghét nhất là loại đàn ông đầu óc tóp teo tứ chi phát triển!

“Vân Thường, chắc em không biết nhỉ” Gương mặt tuấn tú của Chu Nhân Trạch đầy kiêu ngạo “Hiện giờ Lưu Trân Nỳ đang theo đuổi anh. Cô ấy xinh đẹp hơn trước nhiều, giờ đang công tác ở CA.” Câu tiếp sau anh ta không nói, không ngoài câu hiện tại cô không thể sánh bằng Lưu Trân Nỳ.

Vân Thường nhếch môi cười lạnh, cho dù không thấy đường cô vẫn ngừng đầu lên “Ồ, cô ta tuyệt thế à?”

“Đương nhiên!”

“Vậy giờ anh còn chặn đường tôi làm gì? Thích bị nhục à?” Chu Nhân Trạch ngó ra mấy giây không nói nên lời. Giờ phút này, Vân Thường cảm thấy khoái chí, dường như bức tức hai ngày qua theo câu này đưa nhau đổ ra.

Tiếc nuôi duy nhất là cô không thấy đường, bỏ lỡ vẻ mặt Chu Nhân Trạch bây giờ. Chắc, Vân Thường len lén thờ dài, nếu có Lục Diệp ở đây thì hay rồi,

đội về nhà cô có thể hỏi anh.

Không muốn dây dưa với Chu Nhân Trạch thêm nữa, Vân Thường quay lưng bỏ đi, được vài bước sức nhớ ra gì đó, cô đột ngột dừng lại, quay đầu gọi “Chu Nhân Trạch?”

Chu Nhân Trạch tưởng cô thay đổi ý định, đáp một tiếng, đương lúc cân nhắc nên nói tiếp thế nào, thuận thế đáp ứng hay là nên hù dọa cô thì nghe Vân Thường điềm điềm lên tiếng “Quên không nói, chúc các người hạnh phúc! Lúc kết hôn đừng quên gửi thiệp cưới cho tôi!”

Chu Nhân Trạch không bám theo nữa, Vân Thường thở hắt ra. Cô không phải kiểu người thích đầu lìa ngó ý còn vương tơ lòng, quá khứ là quá khứ, chẳng có lý do gì có thể đảo loạn cuộc sống hiện giờ của cô.

Thật ra mình cũng quá vô tình đi, Vân Thường nghĩ thầm, Lục Diệp mà dám lâu không về như thế, cô cũng quên anh luôn! Hừ!

“Sao về nhanh vậy?” Đẩy cửa vào nhà, Lục phu nhân giật mình. Con bé này cứ quần lầy bà đòi ra ngoài đi dạo, kết quả mới đi có mấy phút đã về rồi.

“Bên ngoài hơi lạnh, con không muốn đi nữa.” Vân Thường cười cười cời khăn quàng trên cổ xuống, nương theo tiếng đi tới ngồi xuống cạnh Lục phu nhân.

Lục phu nhân ngược nhìn mặt trời chói chang bên ngoài, khoe môi cong cong, không nói gì.

“Nào, Vân Thường, ăn thanh long đi con, Giản Viễn Đường đưa tới đó, toàn đồ tươi nhất.” Lục phu nhân nhét một miếng thanh long đã cắt xong vào miệng Vân Thường.

Khẩu vị của bà và Vân Thường rất giống nhau, cơ bản bà thích ăn gì Vân Thường cũng thích hết. Quả nhiên, Vân Thường cắn một nửa, cười tít mắt “Ngọt quá.”

“Ăn nhiều vào.” Lục phu nhân đẩy đĩa trái cây tới trước mặt Vân Thường, bản thân cầm khăn tay người làm đưa lau tay.

Vân Thường gật đầu, cũng không khách sáo, ăn xong miếng thứ nhất liền cầm lấy miếng thứ hai.

“Ngày mai đi tụ họp với mẹ nhé?”

“Khụ khụ,” Miếng trái cây tuột xuống cổ làm Vân Thường suýt nghẹn “Mẹ, con...”

“Đừng lo.” Lục phu nhân vỗ vỗ lưng cô “Là sinh nhật một người bạn gái của mẹ, không bao nhiêu người, khó khăn lắm mẹ mới có một cô con dâu xinh thế này, dẫn đi ra khoe với họ!”

Vân Thường bị Lục phu nhân nói đỏ cả mặt, gương mặt trắng nõn ửng hồng cơ hồ nhéo ra nước. Lục phu nhân nuốt nước miếng, đột nhiên thò tay nhéo mặt cô, sau đó tỉnh bơ như chưa có chuyện gì xảy ra, hiền lành dịu giọng “Không cho từ chối, mặc sườn xám mẹ may cho con!”

Nói tới mức này rồi, Vân Thường cũng không thể cự tuyệt nữa, đành gật đầu vâng dạ, đổi lại Lục phu nhân lại nhéo mặt cô cái nữa.

“Sếp, đây là bản đồ!” Một anh lính mặt đầy thuốc màu cung kính chào Lục Diệp, nhét một tấm bản đồ bị xếp nhăn nhúm vào tay anh.

“Vất vả rồi.” Lục Diệp gật đầu nói.

Không vất vả không vất vả! Anh lính còn định nói thêm thì Lục Diệp đã cúi đầu xuống nghiên cứu bản đồ, đành nuốt trở vào bụng, sùng bái nhìn Lục Diệp một cái, bấy giờ mới rời khỏi chỗ Lục Diệp gác.

Đó là thiếu tá Lục, từng đóng ở biên giới năm năm, khiến vô số trùm ma túy nghe tên là vỡ mặt! Hôm nay rút cuộc anh cũng được gặp thần tượng của mình rồi!

Lục Diệp nhíu mày nhìn bản đồ. Rõ ràng bản đồ này đã xưa lắm rồi, hơn nữa chỉ có một phần biên giới rừng rậm, trên đó còn có rất nhiều chỗ không rõ ràng, chỉ có thể tham khảo phương hướng qua loa, căn bản không dám căn cứ ký hiệu trên đó mà bố trí các chi tiết nhỏ.

Địa hình đất Hải Nam này vốn phức tạp, đây lại là một cánh rừng nguyên thủy, lúc anh ở trong quân từng nghe qua uy danh lừng lẫy của vùng đất hung hiểm này nhưng chưa tới bao giờ.

Nhiều năm như vậy, bên trong không biết đã biến thành cái dạng gì rồi, bản đồ này, thật là vô bổ!

Lục Diệp than thở, xem ra đành tùy cơ hành động thôi. Anh buông bản đồ, đi ra khỏi bóng cây, mặt trời rất chói, vừa ra mắt liền bị chiếu không mở ra được, may mà anh từng nằm ở Vân Nam thời gian dài, khí hậu ở đây không khác Vân Nam bao nhiêu, cũng không đến mức không thích nghi được.

Lần này nhất định phải búng ỏ ma túy này! Anh sẽ càng nỗ lực càng cố gắng hơn trước! Nỗ lực có đủ thực lực bảo vệ cô, không để cô bị thương!

Lục Diệp siết chặt nắm đấm, càng nhanh càng tốt! Phép kết hôn của anh chỉ có bốn mươi ngày, nhất định anh phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ quay về với cô! Anh vò cái đầu đinh mới tự cắt, đầy mắt thâm trầm đầy dục vọng.

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Ngày Thứ Mười Bốn

Tờ mờ sáng Vân Thường đã bị Lục phu nhân lôi ra khỏi ổ chăn, hét làm mặt lại tô son đỏ, quần hơn một tiếng đồng hồ, mãi đến khi Lục phu nhân cảm thấy vừa ý thì Vân Thường đã bị lắc lư cho đầu văng mất hoa.

Mất Vân Thường không thấy đường, cũng không biết Lục phu nhân biến cô thành bộ dạng gì nữa, trong lòng hơi căng thẳng. May mà tính Lục phu nhân hoạt bát, dọc đường đi miệng liên thoắng không ngớt, chờ đến nơi, tâm trạng căng thẳng của Vân Thường đã vui đi quá nửa.

Lục phu nhân không lừa cô, người tụ họp không nhiều thật, không như tưởng tượng của cô là kiểu họp mặt ồn ào ầm ỹ. Lúc họ đẩy cửa vào, trong phòng chỉ có tiếng mấy phụ nữ đang nói chuyện. Vân Thường vịn cổ tay Lục phu nhân, theo bà bước từng bước vào trong.

“Chà, rốt cuộc chị tới rồi!” Một giọng phụ nữ có vẻ đôn hậu vang lên bên tai, Lục phu nhân quay đầu giới thiệu với Vân Thường: “Đây là cô Vương, thọ tinh hôm nay.”

Vân Thường mỉm cười với hướng phát ra âm thanh, ngoan ngoãn gọi “Cô Vương, sinh nhật vui vẻ.”

“Ôi, tốt tốt! Đây là vợ Lục Diệp hả?” Người phụ nữ quan sát Vân Thường một vòng, đi tới có vẻ vui mừng kinh ngạc hỏi.

“Đương nhiên! Đây là Vân Thường nhà tôi.” Lục phu nhân kiêu ngạo như con công, khoe khoang thấy rõ.

“Bé ngoan, nhìn rất có phúc.” Người phụ nữ chắc chắn khen ngợi, kẻ đó nói giọng hâm mộ “Bùi Quân nhà tôi mà dẫn được một cô vợ về thì tốt rồi.”

Hóa ra là mẹ của Bùi Quân, Vân Thường chợt hiểu. Lục Diệp từng nói qua, trong bốn người họ chỉ còn Bùi Quân chưa cưới, sắp bốn mươi tới nơi rồi, chẳng trách mẹ anh ấy sốt ruột.

“Tùy duyên đi, bằng không tôi cũng tìm không được con dâu tốt như Vân Thường nhà tôi!” Lục phu nhân dắt Vân Thường đi tới sofa ngồi xuống, không hề khách sáo kéo hơn phân nửa đồ ăn vặt trên bàn đến trước mặt, điểm danh từng món cho Vân Thường nghe, hỏi Vân Thường ăn hay không, hại Vân Thường ngượng mặt.

“Đừng khách sáo, đều là người nhà cả.” Vân Thường mới nhấp một hớp trà Long Tĩnh thăm hóng thì cảm giác sofa bên cạnh mình có một người ngồi, cô len lén giật Lục phu nhân đang ăn ngon, muốn bà giới thiệu cho mình.

Trước mặt người quen, Lục phu nhân là một người thô lỗ, miệng nhồm nhoàm đồ ăn, nói chuyện ú ớ không rõ tiếng “Là...ai à, đây là mẹ Giản Viễn Đường! Con kêu cô Hà là được.” Nói rồi cầm đầu vào món pudding trái cây trước mặt, vừa ăn vừa hỏi “Chao ôi, chị Vương, tay nghề đầu bếp nhà chị tuyệt quá, ngày mai cho tôi mượn dùng đi!”

Vân Thường bị Lục phu nhân chọc suýt cười thành tiếng, lại ngại mẹ Giản Viễn Đường bên cạnh đành nhin cười, nhin tới đồ mặt.

Da cô rất trắng, gần như không thấy được lỗ chân lông, gương mặt đỏ bừng này thật giống quả đào mặt, tươi tắn nõn nà, chỉ nhìn không là khát nước rồi.

“Cô Hà...”

“Xem xem cô dâu nhỏ này.” Mẹ Giản Viễn Đường kéo Lục phu nhân “Nõn tới mức nhéo ra nước luôn, bao lớn rồi?”

“Hai mươi ba,” Lục phu nhân yêu thương sờ đầu Vân Thường.

“Nhỏ thật đấy!” Mẹ Bùi Quân đột nhiên xen vào “Ôi cha, Lục Diệp nhà chị trâu già gặm cỏ non mất rồi?”

Mấy người đều phì cười, Vân Thường xấu hổ mặt càng đỏ hơn. Cô chẳng có kinh nghiệm ứng xử với người lớn, sợ mình sơ ý nói lời, đành cúi đầu, lộ ra cái cổ trắng nõn và vành tai đỏ ửng.

“Đừng ăn hiếp Vân Thường nhà tôi!” Lục phu nhân bắt đầu che chở con mình.

“Rồi rồi, bé con da mặt mỏng, không giòn nữa.” Bà Giản cười đến đầu tóc rũ ra, quay sang hỏi: “Đúng rồi, sao chị Lý chưa tới nữa, lần này có mỗi ba người chúng ta.”

Bà Bùi trề môi: “Con dâu người ta có thai rồi, của báu đấy! Dẫn đi Hải Nam du lịch rồi.” Nói đến đây vẻ mặt lại hâm mộ “Xem người ta, cháu nội cũng có rồi.”

Mấy người phụ nữ mạnh ai nấy thôn thức một bận, Vân Thường không chen vào được, cũng không dám xen vào, sợ đề tài dòi dến trên người mình lại bị trêu chọc một trận, đành ngoan ngoãn ngồi bên đóng vai bé dề con.

Đến cuối cùng còn bị khen là ngoan ngoãn xinh xắn lại hiểu chuyện. Vân Thường dờ khóc dờ cười, ngoài mặt thì mỉm cười chấp nhận.

Bốn phụ nữ tụ lại một chỗ, cũng chỉ là kể chuyện thường ngày. Nói là tụ họp sinh nhật, thực tế không khác gì bạn bè bình thường gặp mặt, ngược lại khiến Vân Thường thờ phào. Nếu hôm nay là buổi tiệc champagne vậy dầm gì đó, cô còn không biết nên ứng phó thế nào.

Bữa trưa rất phong phú. Máy nhà đều là người miền bắc, khẩu vị không khác nhau nhiều lắm, đồ trên bàn ăn hầu như là những món miền bắc quen thuộc, có điều tài nghệ đầu bếp quả thật rất tuyệt, Vân Thường ăn nhiều hơn thường ngày những nửa chén cơm.

Ăn xong, đang uống trà, cửa phòng khách đột ngột bị đẩy ra, từ ngoài vọng vào tiếng con gái lạnh lớt: “Mẹ, con về rồi nè!” Là một cô gái xấp xỉ tuổi Vân Thường, nghe giọng là biết nhất định là một người hoạt bát, tính nghịch.

“Lại đây, Văn Văn, mấy cô con ở đây, lại đây nói chuyện với các cô nào.” Bà Bùi nói với cô gái đi vào cửa “Đúng rồi, còn có vợ anh Diệp con nữa, lại đây ra mắt chị dẫu.”

Cô gái kia đang nhanh nhẹn đi lại phía này, ai ngờ nghe mẹ nói xong lập tức đứng lại, quan sát Vân Thường với ánh mắt thù địch.

Mắt Vân Thường không thấy nhưng cảm giác rất nhạy, dễ dàng phát hiện ánh nhìn rơi trên người mình, cô ngẩng đầu chào hỏi Bùi Văn Văn: “Chào cô, tôi là Vân Thường, vợ Lục Diệp.”

Dứt lời, cô gái kia hừ nặng một tiếng “Tôi biết cô, mua về bằng hai trăm ngàn chứ gì, thêm tiền tới điên rồi! Thật đúng là không lên được mặt bàn!”

Bà Bùi biến sắc, quát: “Văn Văn, nói gì thế hả!” Sắc mặt Lục phu nhân cũng rất tệ, chuyện này quả thật bà làm không ổn thỏa nhưng Vân Thường là cô gái tốt cả ngàn người mới được một, bà thật sự yêu thương Vân Thường. Bình thường ở nhà không khi nào quên nhắc thượng tướng Lục nói chuyện nhỏ tiếng chút, đừng làm Vân Thường hoảng, lý nào để người khác ăn hiếp được.

Song dù sao hôm nay cũng là sinh nhật chị em tốt của bà, tình huống như thế bà cũng không thể làm mất mặt bạn, đành liếc mắt lườm Bùi Văn Văn, ai cũng nhìn thấy sự bất mãn trong mắt bà.

Đáng tiếc Bùi Văn Văn là người không biết quan sát, nên nói là từ nhỏ tới lớn chỉ có cô ta cau mặt với người khác, không có việc người ta xụ mặt với cô ta, thành thử cũng không chú ý sắc mặt đột ngột thay đổi của người lớn, tự mình độc thoại: “Nghe nói cô còn mù nữa? Người như cô mà cũng dám xưng là vợ anh Diệp? Đúng là cười chết người!”

Bùi Văn Văn năm nay vừa lên năm thứ tư, tuổi không lớn nhưng mồm miệng thì độc hết chỗ nói.

“Anh Diệp có tổ chức hôn lễ với cô à? Thừa nhận cô rồi à? Đừng nằm mơ nữa! Cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga!”

“Văn Văn, cầm miệng!” Lời này thật sự không nể mặt mũi, bà Bùi gằn giọng quát.

Lục phu nhân đã đứng dậy. Bà thong dong dùng khăn tay lau tay, nhìn Bùi Văn Văn hỏi: “Có phải Văn Văn bất mãn gì với nhà chúng tôi không? Nói cô nghe thử.”

Bùi Văn Văn không nghe ra giọng điệu lạnh lùng của Lục phu nhân, cô ta là công chúa nhỏ được cả nhà cưng chiều, tính tình ngang ngược xưa nay, tuy không đến mức gây ra sự cố gì quá lớn nhưng cũng là kiểu mất mọc trên đỉnh đầu, ngang ngược hống hách. Bùi Quân không thích cô em ruột này cho lắm, xưa nay luôn tránh từ xa.

“Không có, cô à, là à đàn bà này không xứng với anh Diệp!”

Lục phu nhân nhướn mày nhìn cô ta “Vậy ai xứng?”

Đương nhiên là cháu! Câu này còn chưa thốt ra, Bùi Văn Văn bỗng chú ý đến sắc mặt lạnh tanh của Lục phu nhân, đột ngột cầm miệng như bị người ta bóp cổ, nhìn Lục phu nhân lại nhìn Vân Thường vẫn dịu dàng thùy mị ngồi trên sofa, há miệng song không nói được lời nào nữa.

Bùi Văn Văn không ngu, ngược lại, cô ta rất thông minh. Sờ dĩ mới vào cửa đã nói như thế ngoài việc bị câu “Tôi là vợ Lục Diệp” của Vân Thường kích thích.

Từ trung học cô ta đã yêu thâm Lục Diệp, cảm thấy đáng vẽ mặc âu phục trắng thớm của Lục Diệp đẹp trai ngậy người. Đáng tiếc phần lớn thời gian Lục Diệp cầm rế trong quân, cô ta gặp được anh không nhiều lần lắm, không có cách nào bám lấy anh.

Lục Diệp hơn ba mươi tuổi rồi, không có bạn gái cũng không kết hôn, cô ta cho rằng chờ mình tốt nghiệp xong là có thể yên tâm to gan theo đuổi Lục Diệp. Ai ngờ nửa đường nhảy ra một Vân Thường, hoàn toàn đập nát giấc mơ thiếu nữ của cô ta.

Sao cô ta không tức cho được?

Thật ra chuyện Bùi Văn Văn có cảm tình với Lục Diệp, nhà họ Bùi ai cũng biết nhưng không để tâm, con nhóc nào chả say mê quân nhân, huống chi bản

thân Lục Diệp rất được, một thân quân phục kia càng làm anh nổi bật.

Cứ tưởng một thời gian nữa Bùi Văn Vãn có thể quên Lục Diệp, ai mà biết ngay lúc này lại xảy ra vấn đề.

Bà Bùi hung hăng trừng Bùi Văn Vãn một cái, quay sang áy náy nhìn Lục phu nhân và Vân Thường: “Xin lỗi, con bé còn nhỏ, không hiểu chuyện. Vân Thường, cháu đừng so đo với nó nhé.” Nói rồi vẫy tay gọi Bùi Văn Vãn “Còn không lại đây xin lỗi chị dâu!”

Người ta cũng đã nói cô ta còn nhỏ rồi, nếu Vân Thường còn so đo thì rõ ràng quá hẹp hòi, huống chi Vân Thường cũng không tính làm gì.

“Không sao ạ,” Sắc mặt Vân Thường không đổi “Cháu không giận em ấy đâu.”

Bà Bùi mới thở ra thì nghe con gái nhà mình tức giận hỏn hển “Ai là em cô? Không biết xấu hổ! Vừa mù vừa không biết xấu hổ!”

Mặt Lục phu nhân lập tức tối sầm, lần này không buồn che giấu nữa, bà kéo Vân Thường đứng dậy khỏi sofa, chẳng thèm giữ thể diện cho bà Bùi nữa, giọng lạnh như băng “Vân Thường, theo mẹ về nhà.”

Đương nhiên bà không thể dạy dỗ con người ta trước mặt mẹ nó nhưng bảo vệ con mình thì bà vẫn làm được.

Vành mắt Vân Thường nóng lên, thái độ che chở tuyệt đối này từ sau khi mẹ cô qua đời cô không còn được hưởng thụ nữa. Cô gạt đầu, nắm chặt tay Lục phu nhân, trong lòng ảm áp.

Bà Bùi tức nghẹn lại không nổi tiếng mắng cục cưng của mình, đành ra sức đưa mắt ra hiệu cho Bùi Văn Vãn, đáng tiếc Bùi Văn Vãn làm ngơ không thấy.

Mà lúc này, Lục phu nhân và Vân Thường đã đi nhanh ra cửa rồi. Bà Bùi nghiêng răng, đẩy Bùi Văn Vãn ra trước, lần đầu tiên sầm mặt với Bùi Văn Vãn “Xin lỗi cô và chị dâu con ngay!”

Bùi Văn Vãn bĩu môi muốn phản bác, nhưng nhìn thấy gân xanh giật giật trên trán mẹ mình, không cam lòng bước lên chắn trước mặt Vân Thường: “Ê, tôi...”

“Ờ...” Dạ dày Vân Thường đột nhiên muốn nôn mửa, muốn đẩy Bùi Văn Vãn chạy ra ngoài, khổ nỗi Bùi Văn Vãn cứ như tảng đá, đẩy mãi không nhúc nhích.

Động tác của Vân Thường làm Bùi Văn Vãn cực kỳ bất mãn, cô ta hạ mình xin lỗi à mù này rồi, à còn dám xô mình! Đuôi mắt liền héch lên “Cái cô này sao thế, tôi...”

Nói chưa xong chỉ nghe ủa một tiếng, thân hình Vân Thường lung lay, không nhận được nữa, ói hết vào người cô ta.

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Ngày Thứ Mười Lăm

“Há há há” Lục phu nhân cười thiếu điều ngã vào lòng thượng tướng Lục. Thượng tướng Lục nghiêm mặt già, ngại cho Vân Thường ngồi trước mặt cũng không tiện nói gì, đành uốn thẳng người, đỡ ra cho Lục phu nhân dựa.

“Vân Thường, làm tuyệt lắm!” Lục phu nhân lau nước mắt ứa ra nơi khoe, trong mắt xẹt qua một chút khốc liệt “Nhà họ Lục chúng ta tuyệt đối không cho người khác ăn hiếp không công như thế! Mẹ còn định ra mặt giùm con đó, há há há.” Nói rồi không nhận được lại phì cười.

Vân Thường xấu hổ đỏ mặt, hai ngón tay trắng mịn nín chèo áo Lục phu nhân năn nỉ, “Mẹ, đừng nói nữa mà.” Cô không có ý ói lên người Bùi Văn Vãn, lúc đó tự dưng lại buồn nôn, vốn định chạy ra ngoài, ai ngờ Bùi Văn Vãn cứ chắn trước mặt không đi, thật tình cô không nhận được.

Cô chẳng cảm thấy xả giận gì, chỉ là trước mặt bao nhiêu người mà ói lên người cô ta như thế, xấu hổ quá. May mà mắt cô không thấy, bằng không chi có nước tìm cái lỗ chui vào.

“Rồi rồi, mẹ không nói nữa.” Lục phu nhân vỗ về mặt Vân Thường, nín cười, kể đó có phần lo âu: “Hai ngày nay con ói hai lần rồi, đi bệnh viện kiểm tra thôi, có phải lúc tai nạn va vào đâu không?”

Vấn đề này Vân Thường cũng đã nghĩ qua, có điều ngoại trừ buồn nôn ra, chỉ hơi choáng đầu, không có triệu chứng nào khác nữa, ăn được ngủ được, hẳn là không vấn đề gì. Thật tình cô không muốn đi bệnh viện. Ở đó cô đã trải qua quá nhiều lần sinh lý tử biệt rồi, lần nào vào bệnh viện cũng mất mấy ngày thần kinh mới đỡ căng thẳng.

“Không đâu ạ. Con khỏe lắm mà, chắc là tại hoảng quá.” Vân Thường lắc đầu, vẫn không chịu đi bệnh viện “Mẹ, mẹ đừng lo, nói không chừng ỏi lần này xong sẽ hết thôi.”

Lục phu nhân nhìn cô quả trách “Con bé này, sao mà cứng đầu thế hả. Mẹ nói với con rồi đó,” Lục phu nhân dừng một chút nói tiếp “Còn ỏi nữa thì nói gì cũng phải đi bệnh viện cho mẹ.”

Vân Thường gật đầu, mỉm cười vâng dạ.

Đang nói chuyện, đột nhiên Vân Thường cảm thấy dưới chân nhột nhột, cô khom lưng sờ sờ, kêu thừ một tiếng “Đại Mao?”

Dứt lời liền cảm giác tay mình âm ẩm, Đại Mao đang thè lưỡi liếm tay cô. Vân Thường bị nó liếm nhột nhột, rụt tay bỗng Đại Mao lên ôm.

“Ồ? Hình như nặng thêm rồi.” Hai tay cô sờ sờ trên người Đại Mao, dường như đang xác nhận mấy cái xương gior ra của nó đã thụt về hay chưa.

Lục phu nhân cũng thò tay sờ đầu Đại Mao “Đừng tưởng nó nhỏ, ăn được lắm, một ngày ăn sáu bữa!” Tuy xuất thân con nhà gia giáo nhưng có lẽ vì theo thượng tướng Lục nhiều năm, mưa dầm thấm đất, Lục phu nhân cũng thích loại chó to hung dữ như chó ngao Tây Tạng này nọ, không mấy hứng thú với Samoyed cho lắm.

“Ăn nhiều tốt, thêm thịt.” Vân Thường vui vẻ nhéo lỗ tai Đại Mao, đề cái đuôi quẫy loạn của nó lại, bỗng nhiên nói với Lục phu nhân: “Mẹ, con muốn học chữ nổi.”

Lục phu nhân giật mình, lưng bắt gặp ánh sáng lên, ngay cả thượng tướng Lục cũng nhìn lại.

“Sao tự dưng lại muốn học cái đó?” Trong suy nghĩ của Lục phu nhân, bà chưa hề xem Vân Thường là người tàn tật, với lại từ đó đến nay, Lục phu nhân luôn muốn tìm cơ hội dẫn Vân Thường đi bệnh viện kiểm tra toàn diện một lần, xem rốt cuộc mắt cô bị gì.

Ban đầu Vân Thường gặp tai nạn xe không hề nghiêm trọng song hai mắt đều mù, nhìn sao cũng thấy bất thường.

Nhưng Lục phu nhân cũng không dám đường đột dẫn Vân Thường đi, lỡ Vân Thường tưởng họ chê cô, thế thì có lòng tốt lại hỏng việc, nên bà mới chần chừ chưa làm.

Lần này tự nhiên Vân Thường đề xuất muốn học chữ nổi, Lục phu nhân mới sực phát hiện, mắt cô vẫn chưa nhìn thấy.

“Cũng không có gì ạ.” Vân Thường cười e thẹn “Cứ ở nhà mãi cũng buồn, cũng nên kiếm việc gì đó làm.” Nếu không cô thật sự thành đồ bỏ đi mất.

“Muốn học thì đi học!” Lục phu nhân há miệng, định nói thì bị thượng tướng Lục lờm một cái. “Ngày mai bắt đầu!”

Không hỏi lý do, không lằng nhằng, duy trì vô điều kiện như thế làm Vân Thường muốn khóc ngay tại chỗ. Từ sau khi vào nhà họ Lục, cô luôn được chăm sóc chu đáo. Bất kể là Lục Diệp hay Lục phu nhân, thậm chí thượng tướng Lục, cô đều có thể cảm nhận được sự quan tâm không được tự nhiên của họ.

Dường như mọi yêu thương cô mất đi sau khi mẹ qua đời, trong nháy mắt đưa nhau quay về. Vân Thường cảm động luống cuống tay chân, họ quá tốt quá tốt với cô, tốt đến mức cô không biết báo đáp thế nào. Sợ mình làm sai gì đó khiến họ thất vọng.

Có vẻ Lục phu nhân nhìn thấu được suy nghĩ của cô, bà vuốt tóc cô thân thiết hiền lành: “Vân Thường, con không cần cảm thấy áp lực, cha mẹ ai cũng yêu con mình cả.”

Cha ruột cô không cần cô, bán cô như một món hàng, ngược lại gia đình chồng nửa đường nhặt được lại yêu thương cô như báu vật.

Vân Thường nghiêng đầu dựa vào vai Lục phu nhân, trái tim phiêu bạt chìm nổi từ sau khi mẹ ruột qua đời dường như cũng yên ổn lại, trở nên bình yên vững vàng.

Cô lại có mẹ, có ba rồi.

Lục phu nhân làm việc rất nhanh, ngày tối hôm đó đã tìm cho Vân Thường một giáo viên dạy chữ nổi, ngày mai có thể tới dạy.

Vân Thường cứ tưởng Lục phu nhân sẽ đưa cô đến trường dạy chữ nổi, ai ngờ lại mời về nhà dạy! Nghĩ cũng phải, người tình tể như Lục phu nhân đời nào quăng cô vào một đám người chứ.

“Sếp, bọn chúng đã chui vào rừng mưa rồi.” Một người lính mặc đồ xanh lá ngụy trang nằm sấp trên đất thì thầm với Lục Diệp.

Lần này Lục Diệp vừa về bộ đội liền bị phái đi Hải Nam tiếp nhiệm vụ bắt bọn buôn ma túy. Vốn dĩ nhiệm vụ này có người phụ trách nhưng đến cuối cùng thật sự không có cách bắt được băng trùm ma túy này, vừa hay Lục Diệp quay về, cấp trên lập tức đổi người.

Băng buôn lậu ma túy này không phải buôn lậu nhỏ lẻ bình thường, mà một tập đoàn ma túy lớn chiếm cứ một dải Hải Nam, Quảng Đông, Vân Nam.

Tập đoàn buôn lậu này trước giờ vẫn là cái đinh trong mắt đội phòng chống ma túy, nê hà bọn chúng thật sự quá gian xảo, lần nào cũng chỉ bắt được vài

tên tép riu, căn bản không mò được một chút thể lực trung tâm

Nhưng lần này ở Hải Nam đã xảy ra một chuyện lớn. Một thanh niên ra ngoài xã hội vì không có tiền mà đi bán ma túy, nếm được ngon ngọt rồi thì không ngừng lại được. Tiền bạc mê hoặc quá lớn che mắt người trẻ tuổi đó, quên mất sự nguy hiểm và vi phạm pháp luật khi bán ma túy, lại cố động cả nhà cùng nhau bán ma túy!

Song cha mẹ y đều là nông dân lương thiện, đương nhiên không bị y nói động, ngược lại hết lời khuyên nhủ con nhưng đặt chân lên đường rẽ không khó, muốn quay về đường ngay thì khó càng thêm khó.

Gã thanh niên kia căn bản không nghe cha mẹ khuyên răn, còn phao tin bỏ nhà đi, sẽ không quay về. Cha mẹ y bất lực, đành thừa lúc y ngủ trối y lại, ép y thể từ nay về sau không bán ma túy cũng không hút nữa.

Cho dù rất phần nộ với đứa con không ra gì song đến cùng cũng là ruột rà máu mủ của cha mẹ, không nỡ trối dây quá chặt, kết quả chỉ một lát đã bị y cởi ra được.

Con tức bốc lên đầu, gã thanh niên quên mất người trước mắt là cha mẹ sinh ra nuôi nấng y, cầm dao phay chém chết cha mẹ mình, ngay cả em gái mới học cấp hai cũng không bỏ qua.

Sự kiện này trở thành mồi lửa đánh vỡ tập đoàn buôn ma túy. Quân khu phái rất nhiều tinh anh trong đội đặc chủng hỗ trợ đội phòng chống ma túy truy bắt chúng. Tập đoàn ma túy lớn nhất miền nam này, dưới sự truy lùng nghiêm ngặt của đội phòng chống ma túy cuối cùng cũng bị phá vỡ.

Nhưng bọn đầu não của chúng lại chạy thoát! Từ Vân Nam đến Quảng Đông lại đến Hải Nam, trốn đủ ba tỉnh, tuyến đường chạy trốn của chúng chẳng hề có quy luật nào nhưng lần này đội phòng chống ma túy quyết tâm bắt cho bằng được chúng, vì thể bám chặt theo sau không tha.

Lục Diệp úp sấp trên nền đất lầy lội ẩm ướt, người mặc đồ nguy trang dày cộp. Sinh vật có độc trong rừng mưa thật sự quá nhiều, cho dù hiện tại nhiệt độ đã vượt qua ba mươi, anh cũng không dám cởi đồ ra.

Anh ngẩng đầu nhìn về chỗ sâu trong rừng mưa, tầm nhìn mới tiến được mấy bước đã bị cây cối um tùm che khuất. Góa phụ đen phương Nam [5] căn mẫn chẳng tở trên một cành cây bên trên, thỉnh thoảng có chim chóc lướt qua mang theo hơi nóng, đều khiến đám nhện phòng bị giờ chân lên.

Trong rừng mưa này có quá nhiều quá nhiều nguy hiểm, dù là thi thoảng sơ ý đụng phải hoa cỏ cây lá gì đó, đều có thể là nguyên nhân dẫn tới tử vong.

Lúc Lục Diệp tiếp nhận nhiệm vụ này, cấp trên có lệnh, tận lực là được. Anh siết chặt cây súng trong tay, ánh mắt sắc bén lướt qua từng người lính đặc chủng chung quanh anh, giọng nói trầm thấp vang lên trong rừng mưa “Sợ không?”

Khôi hài! Những binh lính này có thể trở thành tinh anh trong tinh anh, có người nào chưa từng gãy gậy trên lằn ranh sinh tử đâu? Sợ? Bao nhiêu năm rồi không biết cái từ đó viết như thế nào nữa!

“Sếp, anh nói đi!”

“Vây được”, Lục Diệp dán sát tai vào bộ đàm, mặt mày trở khác “Kiểm tra kỹ bộ đàm và đạn dược của mình,” Anh dừng một lát, khí thế đột ngột trầm xuống “Đuổi theo!”

Hai ngày hai đêm truy kích liên tục không ngừng, trùm ma túy phía trước rõ ràng đã lộ ra một mối, tốc độ chạy trốn chậm lại dần dần nhưng Lục Diệp biết, thời điểm này không thể thả lỏng, chó cùng rứt giậu, anh chưa bao giờ quên câu này.

“A!!!” Ngay lúc này, phía trước đột nhiên truyền đến một tiếng thét thảm thiết, Lục Diệp rung lên, dẫn binh tức tốc xông tới chỗ đó!

Phục kích đã kết thúc, tiếp theo cần phải hành động như sấm rền chớp giật!

“Câm miệng!” Kim Hưng bịt miệng Kim Lợi, hung tợn cảnh cáo bên tai gã. Hiện tại bọn chúng đã đi tới bước đường cùng, nếu đám lính kia đuổi tới, bọn chúng xong thật rồi!

“Mau bám theo!” Kim Hưng túm cánh tay em mình chạy vào sâu trong rừng mưa. Bọn chúng trốn lâu lắm rồi, tiến vào rừng mưa cũng đã hai ngày, từ hơn ba mươi người ban đầu hiện giờ còn không đến mười người. Cánh rừng mưa này như một con mãnh thú hung tàn, há to cái mồm nuốt chửng từng người từng người một.

“Anh, anh...” Gã thanh niên mới chừng hai mươi khóc nước mắt nước mũi đầy mặt, hoảng sợ chỉ vào chân mình, cả người run rẩy cơ hồ không đứng vững được “Đĩa, đĩa!”

Kim Hưng biến sắc, khom người trực tiếp kéo ống quần Kim Lợi lên, hình ảnh đập vào mắt tức thì làm gã tê dại từ đầu tới chân.

Hai con đĩa đen bóng béo múp đang dán trên chân Kim Lợi, trong đó một con đã chui nửa thân vào mạch máu gã, còn một con đang cắn chết cứng trên chân gã, ra sức chui vào trong. Chân Kim Lợi đã sưng to gấp đôi bình thường.

“Đi mau! Muốn chết à?” Đằng trước bỗng nhiên truyền tới một giọng khản đặc.

Kim Hưng nghiêng răng “Đại ca, chúng em...”

Nói chưa xong, chỉ nghe ‘đoàng’, một tiếng sủng vang lên, một gã trung niên vẻ mặt khó chịu đang đứng cạnh Kim Lợi ngã ngửa ra đất.

Một cái lỗ máu trên đầu đang tuôn máu nhỏ giọt, óc trắng nhầy nhụa vương vãi trên đất. Mặt gã trung niên đầy máu đỏ lôm, mắt mở trừng trừng, dường như trông mắt muốn lòi cả ra ngoài, nhìn còn khủng khiếp hơn đám đĩa bằm dính kia.

Chân Kim Hưng nhũn ra, biết là xong rồi.

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Ngày Thứ Mười Sáu 1

Vân Thường rất thông minh. Tuy trước đó chưa từng tiếp xúc với chữ nổi nhưng học cực kỳ nhanh, khiến giáo viên thán phục không thôi, khen ngợi cô mãi. Ngày học đầu tiên đôi bên đều vui vẻ, kết thúc rồi thậm chí Vân Thường còn cảm thấy chưa đã.

Lục phu nhân sợ Vân Thường mệt, một ngày chỉ sắp xếp cho cô học hai tiếng rưỡi, hơn nữa chỉ vào buổi sáng, buổi chiều là thời gian hoạt động tự do của Vân Thường.

Có việc để làm, Vân Thường hào hứng vô cùng, ngay cả đôi mắt trống rỗng mờ mịt cũng sáng hơn ngày thường không ít. Nói cho cùng cũng chỉ là một cô gái bình thường, cho dù ưu tú hơn người khác một chút, kiên cường hơn một chút thì cũng cần có chỗ để gửi gắm cuộc sống.

“Học vui lắm hả con?” Thật ra nhìn tình hình cô là Lục phu nhân biết đáp án rồi có điều vẫn không nhịn được mà hỏi.

“Dạ.” Vân Thường gật mạnh đầu, trên mặt hiện lên ý cười “Giáo viên nói chiếu theo tiến độ học tập của con, không lâu nữa con có thể tự đọc một số sách đơn giản rồi!”

“Vậy thì tốt.” Lục phu nhân gấp một miếng nhum biển tươi cho vào chén Vân Thường “Ném thử đi con, mới chuyển từ bờ biển về đó, tuy bây giờ không phải mùa sinh sản nhưng mùi vị cũng được lắm.”

Nhum biển có giá trị dinh dưỡng cao nhất, gạch nhum biển bên trong vừa tươi vừa mềm, vào miệng là tan, cảm giác khá ngon. Nhưng bình thường chỉ có thể ăn nhum biển sống ở bờ biển, thành thử đặc biệt đắt tiền.

Lục phu nhân thích ăn hải sản tươi, thượng tướng Lục quen biết rộng, qua lại cũng nhiều, thành thử bất kể thời tiết nào, trên bàn cơm nhà họ Lục mỗi bữa nhất định có vài món hải sản.

Vân Thường chưa ăn nhum biển bao giờ, không dám ăn. Lục phu nhân dứt khoát thả đĩa xuống, dùng muỗng múc gạch nhum ra đưa đến miệng cô “Ăn đi, không sao đâu con, ngon lắm, thơm hơn gạch cua nhiều.”

Vân Thường chuẩn bị tâm lý mấy giây rồi cuộc há miệng, không tanh như cô nghĩ, ngược lại vừa thơm vừa béo, chỉ ăn một miếng cả miệng thơm lừng. Vân Thường nheo mắt hưởng thụ cảm giác gạch nhum trượt vào cổ họng, không khỏi cảm thán, quả nhiên về mặt ăn uống Lục phu nhân đúng là uy tín!

Ăn trưa xong, Vân Thường đang chuẩn bị uống trà với Lục phu nhân, ai ngờ mới đứng dậy khỏi ghế thì cảm thấy dạ dày bốc dịch chua, lão đảo chạy vào toilet, ôm lấy bồn cầu ói sạch sẽ những thứ vừa ăn xong mới thấy thoải mái đôi chút.

Lục phu nhân cũng theo vào, thấy mặt cô trắng bệch, trán đầy mồ hôi lạnh, nói gì cũng không chịu thỏa hiệp nữa “Đi! Đi bệnh viện!” Nói rồi phẩy tay với người làm bên ngoài, dặn người làm đi báo tài xế.

“Mẹ, con...” Vân Thường vịn bồn cầu đứng dậy, hai chữ không sao còn chưa nói đã thấy trước mắt tối đen, ngã ngồi xuống đất trong tiếng la hoảng của Lục phu nhân.

“Ông Lục! Ông Lục!” Lục phu nhân vội vàng chạy tới định đỡ Vân Thường dậy, khổ nỗi Vân Thường cao hơn bà gần cả tấc, Lục phu nhân mệt đổ mồ hôi mà không kéo cô dậy được, nóng ruột lạt cả giọng “Mau tới giúp một tay!”

“Mẹ, không sao không sao!” Vân Thường vội vàng an ủi Lục phu nhân đồng thời chống hai tay xuống đất muốn tự đứng dậy nhưng đầu óc choáng váng, trời đất quay cuồng, không làm sao đứng dậy được.

“Con im cho mẹ!” Lần đầu tiên Lục phu nhân lớn tiếng với Vân Thường, đáng lý không nên nghe Vân Thường mới đúng! Nếu đi bệnh viện sớm thì cần gì chịu tội thế này!

Lục phu nhân còn định nói nữa, vừa may thượng tướng Lục vào tới, bà vội vàng quay sang hô thượng tướng Lục: “Mau lên, diu Vân Thường dậy, đi

bệnh viện!”

Nhà họ Lục rất gần bệnh viện, cơ hồ chỉ vài phút là tới nơi rồi. Không cần lấy số, đi thẳng vào lối cấp cứu; bởi vì trên đường đã gọi điện báo trước cho viện trưởng, sau khi đến bệnh viện không hề trễ một phút nào, trực tiếp lấy máu chụp phim, tốc độ khá nhanh.

“Trong não có máu tụ, nên mới ói và choáng.” Viện trưởng đeo cặp kính lão nhìn phim chụp một cái, nói với Lục phu nhân: “Trước đó cô ấy có bị va chạm mạnh vào đầu không?”

Sắc mặt Lục phu nhân khó coi, ngón tay túm chặt túi xách: “Nửa năm trước từng bị xe tông.”

“Còn không phải ầu ẩu tả hả!” Ông viện trưởng già đập bàn, chỉ vào phim chụp nói với thượng tướng Lục: “Ông xem, lúc đầu bị xe tông trong não đã có máu tụ rồi, đề lên dây thần kinh thị giác nên mắt nó mới mù. Ông Lục, hai người làm sao thể hả, lúc đó đáng lẽ phải làm phẫu thuật xâm lấn tối thiểu [6], vì sao không làm?” Nói rồi, tay ông nhúc nhích “Ông xem, bây giờ máu tụ trong não cô ấy đã dịch chuyển rồi...”

“Vậy sao bây giờ? Có chữa khỏi không?” Mặt Lục phu nhân tái xanh, ánh mắt lạnh buốt, chỉ một lát đã biết rốt cuộc là thế nào.

Sau khi Vân Thường gặp tai nạn đầu tiên, không có lý nào bệnh viện không thuyết minh tình trạng của Vân Thường cho gia đình biết, vớng mạc tổn hại hoàn toàn cái gì, đều là cứt chó cá! Thực tế là cha Vân Thường không muốn tốn tiền, thả làm hại cả đời Vân Thường!

Lục phu nhân chỉ cảm thấy cả người lạnh buốt, vừa tức giận vừa đau lòng, cô bé ngoan như Vân Thường sao lại có một người cha vô lương như thế!

“Không phải không chữa được,” Bác sĩ ho một tiếng “Chỉ là có hơi phiền phức...”

“Mặc kệ thế nào cũng phải chữa!” Thượng tướng Lục kiên quyết, hùng hồn.

“Đừng! Kiểu gì cũng chữa hết!” Lục phu nhân ở bên phụ họa, bây giờ Vân Thường là con ông bà, chỉ cần có một chút hi vọng ông bà sẽ không bỏ qua!

“Thật ra tình huống trong não cô ấy không nghiêm trọng, thần kinh thị giác tổn thương không nặng lắm”, Viện trưởng nhìn Lục phu nhân qua cặp kính lão “Tuy rằng nửa năm trước làm phẫu thuật mới là thời điểm tốt nhất nhưng bây giờ chữa cũng không rắc rối, với lại số cô bé này may mắn, máu tụ trong não đã tự tan một ít rồi, phiền toái duy nhất là...”

Lục phu nhân là người hấp tấp, bị như kiểu này nôn nóng suýt nhảy dựng lên, vất vả lắm mới dẫn con sốt ruột xuống, hít sâu một hơi hỏi: “Còn rắc rối gì nữa?”

Ông viện trưởng già tháo cặp kính lão xuống, xoa xoa sống mũi bị đè, bây giờ mới rề rà trong ánh mắt nôn nóng của Lục phu nhân: “Cô ấy có thai, được hai tuần rồi.”

Vân Thường nằm trên giường bệnh, trong lòng thấp thỏm, không biết cơ thể mình lại xảy ra vấn đề gì, có phải bị bệnh gì xấu không?

Đang nghĩ vớ vẩn, cửa phòng bệnh bị đẩy bật ra, tiếng động lớn làm Vân Thường hết hồn.

“Vân Thường! Vân Thường!” Nếu mắt Vân Thường thấy được, nhất định sẽ hình dung chính xác tình trạng hiện giờ của Lục phu nhân, chính là trong truyền thuyết nói đẹp đến sắp bay lên luôn rồi.

“Mẹ?” Giọng Lục phu nhân không trầm trọng, chắc là không phải vấn đề lớn gì nhỉ? Vân Thường nghiêng đầu ngẫm nghĩ, ngược mặt lên hỏi: “Con... con bị sao vậy ạ?”

Nghĩ đến nguyên nhân Vân Thường bị mù, sự hào hứng của Lục phu nhân vơi đi một ít. Bà nghĩ nghĩ, đi tới ngồi trước giường Vân Thường, nắm tay cô “Vân Thường, hiện giờ con... có cảm giác gì với ba con?”

Vân Thường ngớ ra, liền đó nắm ngược lại tay Lục phu nhân “Con chỉ có một người ba.”

Lục phu nhân thông minh cỡ nào chứ, lập tức hiểu được ý Vân Thường, bà vỗ vỗ tay cô, trong mắt toàn là thương tiếc “Con nghe mẹ nói, mắt con...”

Từ sau tai nạn xe nửa năm trước, lần đầu tiên Vân Thường nghiêm túc lắng nghe tình trạng mắt mình, càng nghe trong lòng càng thê lương, không có chút vui mừng nào với khả năng có thể hồi phục thị lực.

Đó là cha ruột của cô, chỉ vì không muốn tiêu tiền phẫu thuật não cho cô mà lừa cô, nói mắt cô vĩnh viễn không lành lại được. Hồ dữ còn không ăn thịt con, Vân Thường nghĩ không ra, vì sao Vân Quang Phương có thể tàn nhẫn với cô như thế.

Cũng phải, con gái như cô nuôi chỉ tốn tiền, không như con trai, ngay cả đứa con trai mẹ kế dẫn theo còn được cưng hơn cô, cho dù kẻ đó làm thế với cô...

Từ khi cô còn nhỏ, Vân Quang Phương đã không thích cô. Có điều Vân Thường không biết là Vân Quang Phương lại ghét cô đến mức này, dù rằng trong cơ thể cô chảy dòng máu của ông ta cũng không làm ông ta mềm lòng với cô được một chút.

Thôi thôi, chẳng lẽ ông ta cũng đã bán cô rồi, ông ta không thích cô, cô cũng chẳng có bao nhiêu thân tình dành cho ông ta, từ nay về sau đường ai nấy đi thôi!

Lục phu nhân biết, tuy ngoài miệng Vân Thường nói không để ý song thực tế nhất định sẽ đau lòng. Bà vuốt tóc Vân Thường, vén lại tóc mai bị rối của cô, an ủi: “Không sao, mắt con sẽ lành lại, thần kinh thị giác không hề bị tổn thương, sau này chỉ cần châm cứu mỗi ngày để máu tụ trong não tự tan đi là được, thuốc cũng không cần uống!”

Vân Thường gật đầu, thương cảm thoáng vui đi, có thể hồi phục thị lực, cô có thể nhìn thấy Lục Diệp rồi, cô còn chưa biết đáng về anh thế nào nữa...

“Vân Thường,” Mặt Lục phu nhân hồng hào, giọng nói cũng không giấu được vui mừng “Còn có một tin tức nữa.”

“Gì ạ?”

“Con có thai rồi, bé cưng đã được hai tuần rồi.”

“Gi... gì ạ?” Vân Thường mở tròn mắt, cảm giác đầu mình lại choáng váng rồi, ngay cả lưỡi cũng lú lại, sao lại mang thai? Nhanh như vậy sao? Cô sắp làm mẹ rồi!

Còn chưa kịp cao hứng, Vân Thường sực nghĩ đến một vấn đề “Châm cứu liệu có không tốt cho bé cưng không ạ?”

“Không đâu.” Lục phu nhân khẳng định “Đã hỏi bác sĩ rồi, không ảnh hưởng đến bé cưng tí nào!” Thực ra, chỉ cần không kích thích đến huyết đạo tay chân hoặc là bụng dưới, châm cứu trong thời kỳ mang thai không sao cả. Nhưng cho dù vậy cũng phải cẩn thận tuyệt đối, nếu sơ sẩy đưa bé trong bụng sẽ chết lưu.

Có điều Lục phu nhân sẽ không nói cho Vân Thường biết mối lo này, chẳng thà ngay từ đầu giấu diếm Vân Thường còn hơn mọi người cùng lo.

Vậy à! Vân Thường không tự chủ được sờ bụng dưới bằng phẳng của mình, khỏe mỗi càng lúc càng cong. Bụng của cô có một quả trứng, trứng của cô và Lục Diệp!

Chừng nào anh mới về nhỉ...

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Ngày Thứ Mười Sáu 2

Trong rừng mưa rậm rạp âm thấp, Lục Diệp dẫn lính triển khai sục sạo từng tác đất một, bọn buôn ma túy đã bị họ bao vây trong phạm vi hẹp, chỉ cần thu hẹp vòng vây từng chút một thế này, tuyệt đối không bỏ sót tên nào!

“Đại ca, làm sao giờ?” Kim Hưng nhìn Kim Lợi gần hôn mê, nghiêng răng hỏi. Không thể tiếp tục thế này được! Cần phải nghĩ cách thoát khỏi cửa ải này! Bằng không chỉ có thể làm ba ba trong rọ! Trốn sao cũng không thoát được một chữ chết!

“Gài mìn!” Trùm ma túy suy nghĩ, cuối cùng hạ quyết tâm, khàn giọng nói.

“Đại ca!” Mấy kẻ đứng bên kinh hãi la lớn, mìn trong tay gần như là chỗ dựa cuối cùng của chúng, nếu như xài hết toàn bộ mà chúng còn chưa thoát khỏi đám đặc chủng này thì...

Cả bọn lập tức run lập cập. Tuy trước khi bán ma túy cũng nghĩ qua sẽ có ngày thế này nhưng trước sự căm dỗ của đồng tiền ai mà nghĩ được nhiều đến thế! Ngộp trong vàng son được ngày nào hay ngày ấy, có thể hưởng thụ được khoái lạc thì mặc sức mà hưởng thụ thôi.

Song, phương thức sinh tồn bất chính chung quy không thể lâu dài, đến cuối cùng vẫn bị truy nã.

Có điều chúng không muốn chết, tạm bợ cũng được! Nom nớp lo sợ cũng tốt! Bất kể là cách gì, sống được là tốt rồi! Chỉ cần còn sống là còn hi vọng!

“Đi mau!” Tên trùm ma túy bỗng nhiên quăng balo trên người, ánh mắt quyết tuyệt như thể giây cuối cùng trước khi nhảy vực “Dùng mìn có lẽ còn có hi vọng...”

Còn lại gã không nói tiếp nhưng tất cả đều đã hiểu. Cũng không có kẻ nào chống đối, đều lặng lẽ đặt mìn chung quanh.

“Kim Hưng!”

“Rồ! Đại ca!” Kim Hưng lôi Kim Lợi, sớm đã mệt mỏi hồng hộc song vẫn đi theo mọi người cùng gài mìn. Không dám buông lỏng, không dám nghỉ ngơi, bằng không sẽ bị đồng bọn vắt bỏ. Ở đây không có đồng đội hợp tác, không có bạn bè giúp đỡ lẫn nhau, chỉ có cạnh tranh sinh tồn nguyên thủy ác liệt

và khắc nghiệt.

Trùm ma túy nhìn Kim Lợi thoi thóp, ánh mắt sắc bén lạ thường “Quăng nó lại, nó sẽ liên lụy chúng ta!”

Kim Hưng nghẹn thở “Đại ca, nó... nó là em trai em...”

“Bây giờ có là cha mày thì cũng phải quăng lại đây! Tao...”

Nói chưa xong, chỉ nghe từ đằng xa đột ngột vọng đến một tiếng súng kinh hồn, đám người nhào xuống đất, run cầm cập nằm rạp ở đó, không dám rục rịch.

“Đằng trước bên trái góc bốn trăm độ, bốn trăm tám mươi thước! Đòi khẩu bắn tia nòng lớn! Bắn!”

“Trúng mục tiêu!”

“Hạ một mục tiêu!”

Lục Diệp cầm kính viễn vọng, lạnh lùng ra hết mệnh lệnh này đến mệnh lệnh khác.

“Sếp, chúng chạy tới trước!” Tay súng bắn tia ngắm mấy giây lại hạ súng xuống báo cáo.

“Đuổi theo! Quăng hết đồ thừa trên người xuống! Toàn lực truy kích!” Lục Diệp tợp một ngụm hết sạch nước trong túi xong trực tiếp quăng bỏ, ngay cả balo đựng đồ tiếp tế cũng vất.

Những lính đặc chủng khác trong đội nhận lệnh của anh, không chút chần chừ, đều học Lục Diệp uống sạch nước rồi hành trang gọn nhẹ ra trận.

Trong rừng mưa, nằm sấp mà tiến lên tốc độ rất chậm, bởi vì cần phải chú ý tình huống xung quanh, nếu không sơ sẩy là đụng phải độc vật.

Nhưng dù là vậy, họ vẫn càng lúc càng tới gần đám buôn ma túy này. Tâm tình đội viên đều hưng phấn, truy đuổi bao nhiêu ngày nay rồi, vất vả khoan nói, chủ yếu là đám khốn kiếp này thật sự quá đáng hận!

Bao nhiêu gia đình vì chúng mà tan nát, bao nhiêu con người vì chúng mà chết! Nhất định họ phải bắt được đám người tàn bạo này!

Ngay lúc đó, dường như có tiếng sấm giạt bên tai! Đùng một tiếng, Lục Diệp quay ngoắt lại, ánh lửa gần như đâm vào mắt anh không dời được, mà màu máu đỏ lại như thuốc nhuộm màu đậm đặc, nháy mắt đập vào mắt anh, một người lính phân tán vòng ngoài đã bị mìn nổ hoàn toàn biến dạng.

“Sếp!” Cả đội đỏ mắt! Mấy người xúc động thậm chí vác súng lên muốn liều lĩnh xông tới.

Tuy đều là lính đặc chủng chịu qua đủ loại huấn luyện đặc biệt, cũng đối mặt với rất nhiều tình huống thế này song không cách nào thích nghi được, rõ ràng một phút trước đồng đội còn đang nói nói cười cười với mình, một giây sau đã vĩnh viễn cách xa.

“Quay lại cho tôi!” Giọng Lục Diệp không lớn nhưng như một cây đinh trong giây lát đóng đinh từng người lính đang chuẩn bị xông lên tại chỗ.

Sát khí trong mắt Lục Diệp bắn ra bốn phía, ánh mắt sắc bén như lưỡi kiếm bén ngót, dường như có thể phá vỡ cánh rừng mưa che kín bầu trời này, xông thẳng lên mây!

“Tôi đi đằng trước gỡ mìn, các cậu phụ trách dứt điểm!” Nói rồi Lục Diệp quăng kính viễn vọng trong tay vào lòng cậu lính bên cạnh, bản thân đứng thẳng người, bẻ một cành cây, tự mình đi trước.

“Sếp!” Mấy người lính còn muốn nói nhưng nhìn vào đôi mắt đen dọa người của Lục Diệp thì im bặt.

“Trong đội có người rảnh gỡ mìn?”

Cả toán lính đặc chủng lắc đầu, trong mắt xẹt qua chút xấu hổ. Họ đều biết gỡ mìn, đây là một môn học bắt buộc của một lính đặc chủng ưu tú nhưng chỉ là biết một hai, căn bản không thể nói là thành thạo được.

Lục Diệp không nói gì thêm, chỉ quay đầu, mặt mày bình thản bắt đầu gỡ mìn.

“Đại ca!” Lại thêm một người nữa vỡ đầu, Kim Hưng đã tuyệt vọng rồi. Chúng chạy không thoát, bây giờ cả băng chỉ còn ba người. Trốn thế nào? Làm sao trốn? Trốn xong rồi phải làm gì tiếp?

Gã nhìn Kim Lợi mặt đỏ như muốn rì máu ra, trong mắt là hồi hận tràn trề.

Lúc đầu... nếu đừng lôi kéo em trai thì tốt rồi.

Chạng vạng, tiếng chim hót véo von, sắc trời tối dần, cây cối tỏa bóng xanh sẫm kỳ cục, nhìn mà rợn tóc gáy. Thình thoảng có những con chim lớn về tổ trễ lướt qua trên đầu khiến bọn chúng run lấy bầy, sợ đó là những viên đạn chỗ nào cũng tới được.

Trùm ma túy nhìn Kim Hưng đang kéo lê Kim Lợi, trong mắt xẹt qua một chút xảo quyệt.

“Mày, quăng nó lại! Đi trước!”

“Đại ca!” Kim Hưng phản nộ tròn mắt “Không, nó là em ruột của em, em...”

Ngay lúc này, bỗng nhiên Kim Lợi yếu ớt hé mắt, thờ dốc một cách bất thường “Anh... anh, anh mặc kệ em, đi đi!” Chử đi vừa dứt, đột nhiên gã như uống thuốc đặc trị, hai mắt bỗng sáng ngời, vừa nhìn là biết hồi quang phản chiếu “Đi mau!”

“Không được! Anh không thể bỏ em lại được!” Tay Kim Hưng ôm cứng eo Kim Lợi, mỗi một chữ như thể rít qua kẽ răng gã.

“Anh nói em trai em...” Nói chưa xong thì cảm giác có một sức mạnh kinh hồn xô mình ra khỏi chỗ đứng, bên tai vang lên tiếng súng, tiếng viên đạn găm vào máu thịt bị phóng đại vô tận.

“Tiểu Lợi!” Lúc Kim Hưng quay đầu lại thì em trai gã đã chảy máu nhắm mắt ngã gục trên đất bất động. Vì thằng anh không bằng sức sinh như gã có thể sống mà nó chần dùm gã một phát súng chí mạng.

Gã bất chấp tất cả xông tới, lòng nguội như tro tàn. Gã hại em của rất nhiều người, có tiền, không tiền. Những lúc đó, gã lạnh lùng thờ ơ nhìn chúng hít ma túy như trò hề, nhìn chúng vì sức hấp dẫn không lồ của buôn ma túy mà hoàn toàn trầm luân.

Chưa từng cảm thấy cắn rứt lương tâm, nhưng bây giờ, quả báo tới rồi. Đứa em trai từ nhỏ sống nương tựa vào gã đi rồi, bỏ gã lại...

Nước mắt ướt sũng mặt, cả thế giới biến thành màu đen. Kim Hưng đột ngột buông Kim Lợi ra đứng dậy, nhìn chòng chọc hướng viên đạn bay tới, ánh mắt quyết tuyệt khiếp người.

Gã muốn trả thù! Là đám đặc chủng này hại chết em gã! Gã nhất định phải kéo bọn chúng chết cùng với em gã!

“Sếp, bắt được đầu sỏ rồi!” Một người lính hưng phấn báo cáo với Lục Diệp: “Chân bị chúng tôi bắn bị thương, không đi được! Chỉ còn một tên chưa bắt được!”

Lục Diệp gật đầu, ra lệnh với người lính kia: “Để lại hai người là được, những người khác lập tức rút ra khỏi rừng mưa! Không cần quay về đường cũ, liên lạc thẳng với trực thăng!”

“Sếp!”

“Đây là lệnh! Nhanh lên!” Lục Diệp lơ đãng liếc sắc trời âm u, giọng càng thêm nghiêm khắc.

“Rõ!”

Những người còn lại rút lui không lâu, một tiếng đùng đoàng vang lên, chân trời vang lên tiếng sấm rền không ngớt, từng tiếng rung chuyển màng nhĩ Lục Diệp, không tới một lát, mưa trút xuống như thác.

Tim Lục Diệp thót lại, phẩy tay ra hiệu cho hai người lính ở lại bám theo, anh biết, thời tiết kiểu này cần phải đánh nhanh thắng nhanh, bằng không sợ ý một cái là sống và chết cách nhau không xa.

Mưa to làm thị giác và thính giác nhạy bén của Lục Diệp giảm hẳn đi. Theo lời khai của tên trùm vừa bị bắt, cái gã chưa tóm được tên Kim Hưng, gã còn một đứa em trai cũng đi theo gã buôn ma túy có điều đã bị họ bắn hạ rồi.

Mưa đổ xối xả trên người, mắt bị nước mưa cọ rửa cơ hồ không mở lên nổi. Lục Diệp suy nghĩ, kêu hai người lính đi sau tìm đại một chỗ trốn, bản thân anh tiếp tục đuổi theo. Mặc kệ thế nào, lần này tiếp tục truy đuổi thật ra có kèm chút ý nghĩ tư lợi của cá nhân, anh không thể để cấp dưới của mình cùng mạo hiểm với anh được.

Kim Hưng thật sự gian xảo, Lục Diệp đội mưa đuổi theo nửa tiếng đồng hồ mà không đuổi kịp. Dững mảnh như anh mà cũng chịu không nổi, Lục Diệp nằm rạp trên cỏ thờ phỉ phò, thân thể đã mệt mỏi đến cực điểm.

Phải nhanh! Động tác nhất định phải nhanh! Lục Diệp quệt nước mưa trên mặt, dùng thế lý ngư đà đỉnh nhảy bật lên, chỉ còn một tên cuối cùng! Chỉ cần giải quyết tên này là anh có thể gặp Vân Thường rồi!

Không biết bây giờ cô đang làm gì, nhớ anh, hay là... không nhớ anh.

Ngay lúc đó, lông tơ trên người Lục Diệp đột ngột dựng đứng, đó là giác quan đặc biệt khi có nguy hiểm sau khi chui từ cội chết trở ra, đồng tử mắt anh rụt lại, thân thể đột ngột nhào xuống đất.

Nhưng đã muộn rồi, chỉ nghe đoàng một tiếng, Lục Diệp chỉ cảm thấy trước ngực đau buốt, xung lực khủng khiếp đẩy anh văng từ chỗ đứng ra mấy mét.

Ý thức cuối cùng, đôi mắt ngấn nước của Vân Thường lướt qua trong óc anh.

Lục Diệp, anh nhớ về sớm, cô nói. Đôi môi xinh đẹp hơi nhếch, khiến anh nhìn là không kiềm được xúc động muốn hôn.

Đáng tiếc anh muốn nuốt lời rồi.

“Sếp! Sếp! Anh sao rồi? Mau! Liên lạc trực thăng!”

“Tiêu rồi! Mưa to nhiều sóng vô tuyến rồi! Không liên lạc được!”

....

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Ngày Thứ Mười Bảy

Châm cứu xong, Vân Thường cùng Lục phu nhân về nhà. Hiện giờ Lục phu nhân canh chừng cô kỹ lắm, căn bản không cho phép cô đi một mình, sợ cô đụng chỗ này chỗ kia.

Tuy Vân Thường rất tự tin vào bản thân nhưng bởi vì trong bụng có một quả trứng nên cũng không thể giống như trước, muốn đi đâu thì đi. Dù sao quả trứng này thật sự quá yếu ớt, cô phải cẩn thận che chở. Thế nên hiện giờ phạm vi hoạt động của cô cơ bản giới hạn trong nội bộ khu nhà.

May mà lần đầu làm mẹ, tâm tình Vân Thường vừa háo hức vừa thấp thỏm, sờ bụng mình thôi cũng có thể nghiên cứu nửa ngày, thành thử cũng không cảm thấy buồn chán.

Ăn xong bữa tối, Vân Thường ngồi trong phòng khách chơi với Lục phu nhân và thượng tướng Lục một lát liền bị Lục phu nhân đuổi về phòng nghỉ ngơi.

Tắm rửa xong, ôn tập chữ nổi học mấy ngày trước lại một lượt, bảy giờ Vân Thường mới nằm xuống giường chuẩn bị ngủ.

Song không biết sao, tối nay cô ngủ không được, tâm trạng đảo lộn khó chịu, vừa buồn bực vừa rầu rĩ, lăn qua trở lại trên giường mãi mà không buồn ngủ.

“Cái gì?” Thượng tướng Lục siết điện thoại trong tay, mặt lập tức biến sắc, gân xanh trên trán giật giật, Lục phu nhân ở bên nhìn mà bất an.

Bao nhiêu năm rồi... lần trước chồng bà có nét mặt thế này là khi sĩ quan huấn luyện của ông bị xã hội đen bắn vỡ đầu...

“Tôi tới ngay tức khắc!” Thượng tướng Lục nói xong lập tức ngắt điện thoại, áo khoác cũng không kịp mặc, nhảy bật dậy khỏi giường định chạy ra ngoài.

“Xảy ra chuyện gì?” Lục phu nhân choàng áo ngoài lên đuổi theo hỏi thượng tướng Lục.

Thượng tướng Lục đang chạy khựng lại, cuối cùng quay đầu, ánh mắt phức tạp “Anh nói cho em, em đừng kích động, Lục Diệp bị thương rồi, đã chuyển từ bệnh viện bên Hải Nam về, có lẽ...” Ông dừng lại, giọng hơi run “Tình huống không ổn lắm”

Tim Lục phu nhân ngừng đập, hô hấp cũng khó nhọc, nước mắt trào ra.

Nhưng bà không ảm ỹ, chỉ run run cài khuy áo, môi run rẩy: “Đẫn em đi, em đi bệnh viện với anh!”

Thượng tướng Lục thoáng lưỡng lự: “Vân Thường...”

“Đừng nói với nó! Để nó nghỉ ngơi đằng hoàng! Không đến lúc vạn bất đắc dĩ, giấu được bao lâu thì giấu!”

Thượng tướng Lục gật đầu, dặn dò người làm mấy câu mới dẫn Lục phu nhân hốt hơ hốt hải đi bệnh viện.

Tuy đã nửa đêm nhưng đèn đuốc trong bệnh viện sáng choang, người không thấy giảm bao nhiêu.

Lục phu nhân bám chặt lấy thượng tướng Lục, chạy tới phòng cấp cứu.

Ngoài cửa phòng cấp cứu đứng một hàng lính, người nào cũng mặc áo ngự trang, mặt còn có thuốc màu chưa rửa sạch, đứng thẳng lưng, trên người mang theo sát khí, nhìn hoang dã mà dữ dội mãnh.

Lục phu nhân ráng kèm nước mắt có xu hướng chảy xuống lần nữa, nếu con bà không bị thương sẽ thẳng tắp đẹp trai hơn bất cứ người nào đứng đây,

nhưng mà...

“Tình hình sao rồi?” Thượng tướng Lục làm lính cả đời, khí thế toàn thân tản ra không hề che giấu, vừa mạnh mẽ vừa cứng rắn, cho dù là những người lính đặc chủng này vừa từ rừng mưa bước ra vẫn không bị được.

“Báo cáo thủ trưởng!” Một người lính bước đến trước mặt thượng tướng Lục, so vai, dập hai gót chân, cung kính chào ông, sau đó liếc nhìn hướng phòng cấp cứu, trong mắt thoáng ảo não và sát khí “Tên cướp bắn một phát vào ngực thiếu tá Lục, lúc đó thiếu tá lệnh cho chúng tôi rút lui...”

Người lính kia nói gì sau đó thượng tướng Lục đã không nghe được nữa, một câu bị súng bắn vào ngực khiến tim thượng tướng Lục thất lại. Ngực, là chỗ nào chứ, tim đó!

Con trai ông từ khi làm lính tới nay tuy thương lớn thương nhỏ gì đều đã bị qua nhưng đây tuyệt đối là lần nghiêm trọng nhất. Nếu không cẩn thận... thượng tướng Lục căn bản không dám nghĩ tiếp.

Thượng tướng Lục gạt đầu, sắc mặt vẫn nghiêm túc như thường, không nhận ra được nét lo âu sợ hãi. Chỉ là nắm đấm siết chặt cùng gân xanh trên mu bàn tay đã tiết lộ tâm trạng thật của ông.

Giờ phút này tim Lục phu nhân cũng như đang trong chảo dầu sôi, đau buốt, đau tới mức phát sốt.

Nhưng mà phải nhin! Không thể suy sụp! Phải cùng chồng chờ kết quả phẫu thuật! Con bà là người kiên cường nhất, cũng là người có trách nhiệm nhất, tuyệt đối sẽ không làm cả nhà già trẻ lớn bé lo lắng cho mình!

Lục phu nhân quay mặt đi, trán tựa vào vách tường, từng giọt nước mắt nhỏ tí tách xuống hành lang lạnh băng của bệnh viện.

Lục Diệp là đứa con ngoan nhất trên đời, trừ chuyện tình cảm của nó, bà chưa hề phải lo lắng thay cho nó bất cứ chuyện gì.

Con bà rất xuất sắc, từ nhỏ đã hiểu chuyện, có lẽ là vì kế thừa dòng máu nhà họ Lục, tính cách gần như đúc ra từ một khuôn với thượng tướng Lục. Tuy nhìn có vẻ lạnh lùng cứng rắn, thực tế lại mềm lòng nhất. Rất bao dung bà, thậm chí có thể nói, hai người đàn ông một lớn một nhỏ nhà họ Lục đều chiều bà.

Người ngoài đều hâm mộ bà có một người con ngoan, bà cũng kiêu ngạo vì con. Nhưng có ai biết, bao nhiêu lần Lục Diệp đi làm nhiệm vụ là bấy nhiêu đêm bà thao thức không ngủ.

Lo lắng, sao không lo cho được! Mặc dù biết nó rất dũng mãnh nhưng con đi ngàn dặm mẹ lo âu, càng huống chi mỗi lần nó tham gia, đều là loại nhiệm vụ đi lại trên lằn ranh sinh tử.

Chỉ là nhiều năm nay, Lục Diệp vẫn không xảy ra chuyện gì to tát, bà cũng dần dần thả lỏng, ai ngờ ngay lúc bà không đề phòng, nỗi lo ngày ngày đêm đêm trước kia thoáng cái thành sự thật, đột ngột quá khiến bà không sao tiếp thu được.

Thượng tướng Lục nắm chặt tay Lục phu nhân, ôm bà vào lòng, giọng nói trầm thấp vang bên tai bà: “Đừng lo.”

Lục phu nhân nhắm mắt, vùi đầu vào lòng thượng tướng Lục, không nói chuyện, nước mắt chảy không ngừng.

Lúc này, đèn đỏ trên cửa phòng mổ vụt tắt, cánh cửa nặng nề từ từ đẩy ra. Thần kinh tất cả mọi người căng ra, thân thể thượng tướng Lục cứng đờ như khúc gỗ, đi tới trước mặt bác sĩ, há miệng, lần đầu tiên trong lòng cảm thấy sợ sệt.

“Nó sao rồi?”

Bác sĩ tháo khẩu trang xuống, mặt mũi bóp ấn đường “Hoi phiền phức. Tuy không bị thương chỗ trí mạng nhưng bị mưa xối quá lâu làm vết thương viêm nhiễm, lại gần tim, nếu không cẩn thận viêm nhiễm lan ra thì hết cách.”

Thượng tướng Lục gần như siết vỡ nắm đấm của mình, con người sắt đá chinh chiến nửa đời kia bây giờ cất giọng run rẩy như ngọn nến tàn lay lắt trong gió “Chùng nào mới tình được?”

“Hiện tại còn chưa thể xác định, còn phải quan sát một thời gian. Nếu chứng viêm không phát tán, vậy thì dễ nói.” Bác sĩ bình tĩnh, giọng nói của người đã quen với sinh lão bệnh tử “Hiện tại phải lập tức chuyển bệnh nhân vào phòng vô trùng, tối nay cần quan sát kỹ, người nhà không cần chờ ở ngoài, kết quả thế nào sáng mai mới biết.”

Bác sĩ vừa dứt lời, thượng tướng Lục liền có quyết định, ông quay sang nói với Lục phu nhân “Em về nhà, anh ở lại đây!”

Bề ngoài Lục phu nhân có vẻ dễ nói chuyện, thực tế tính tình cực kỳ bướng bỉnh, quyết định chuyện gì tuyệt đối không thay đổi, bà lắc đầu, quệt nước mắt trên mặt, chỉ nói một chữ “Không!”

Con còn nằm trong phòng cấp cứu sống chết chưa biết, bà làm mẹ có thể đi ngủ được ư? Chẳng qua là đổi một chỗ khác tiếp tục chờ mà thôi, chi bằng ở chỗ này, ít nhất có thể biết tình huống của con đầu tiên.

Thượng tướng Lục biết tính cố chấp của vợ mình, huống hồ bây giờ ông vừa sốt ruột vừa bất lực, bạn già ở bên cạnh có lẽ đỡ hơn một chút, thành ra ông cũng không kiên trì.

Có điều bây giờ mới đầu tháng tư, hành lang bệnh viện còn lạnh lắm. Thượng tướng Lục vẫy tay, kêu tài xế nhà mình lại, bảo anh ta về nhà chuẩn bị đồ cần thiết.

Trời lạnh thế này mà ngồi ngoài hành lang một đêm, sức khỏe ông tốt chịu đựng được nhưng Lục phu nhân chắc chắn không được. Ông bà tới đây canh con chứ không tới hành hạ mình.

Vân Thường trần trọc trên giường nửa đêm, cuối cùng không ngủ được, nghĩ nghĩ dứt khoát bò dậy xuống nhà bếp lấy ít trái cây ăn khuya.

Vừa ra khỏi phòng Vân Thường liền cảm thấy không đúng, trong nhà ồn quá, người làm đi qua đi lại trên hành lang. Cô nhú mào, trực giác cảm thấy nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi.

Cô thò tay túm lấy một người làm đi lướt qua cô “Xảy ra chuyện gì?”

Người kia dừng chân, nói không được mạch lạc “Không, không có gì, cô chủ cần gì, tôi đi lấy cho cô.”

Không đúng! Tuyệt không đúng!

“Thượng tướng Lục và phu nhân đâu?” Chẳng lẽ ông bà đang tiếp khách?

“Đi, đi ra ngoài rồi.”

Khuya thế này rồi còn đi ra ngoài! Vân Thường căng thẳng, hỏi dồn “Đi đâu?”

“Bệnh viện, không... đi, đi gặp bạn cũ.”

Gặp bạn cũ mà phải che che lấp lấp thế này? Với lại rõ ràng mới đầu người làm này nói là bệnh viện!

Vân Thường chỉ cảm thấy tim đập càng lúc càng nhanh, tay bắt giắc túm chặt cánh tay người nọ, giọng cũng lạnh đi: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, cô không nói tôi đi hỏi từng người một!”

Người làm nọ thoáng khó xử, cuối cùng cắn răng nói thật “Thiếu tá Lục bị thương vào bệnh viện rồi...”

Đầu Vân Thường nổ vang, chân nhũn ra thiếu chút ngã ngồi xuống nền nhà, may mà người làm nhanh tay lẹ chân đỡ cô mới không làm cô ngã xuống.

Sức lực toàn thân nháy mắt bị rút cạn, tim đập cơ hồ muốn phá vỡ lồng ngực ra ngoài, đầu óc Vân Thường trống rỗng, đẩy người làm ra loạng choạng chạy đi.

Lục Diệp bị thương rồi, nhưng vì sao ba mẹ lại giấu cô?

Nếu bị thương nhẹ căn bản không cần làm thế! Khả năng duy nhất là nhất định Lục Diệp bị thương rất nặng!

Giờ phút này tim Vân Thường như bị người ta dùng dao đâm từng nhát, rạch nát, cơn đau bén nhọn đó lan ra toàn thân, chọc thủng cả người cô.

Người Vân Thường lạnh buốt, tay chân gần như mất cảm giác, chỉ biết máy móc đi tới. Độ ẩm bàn tay Lục Diệp dấp tay cô lúc trước phóng đại cực hạn trong tim, nhớ nhung làm cô hận không thể chết đi được!

Nước mắt dường như không sao chảy hết được, từng hạt to tròn lăn xuống, cô đặt tay trên bụng dưới bằng phẳng của mình, trong lòng thê lương.

Bé cưng, mẹ đưa con đi gặp ba.

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Ngày Thứ Mười Tám

Cả một đêm Vân Thường không ngủ, nhiệt độ ngoài hành lang bệnh viện rất thấp, chân đặt trên nền gạch lạnh gần như mất cảm giác.

Lục phu nhân yêu cầu Vân Thường đi nghỉ không chỉ một lần nhưng nói sao cô cũng không nghe. Nhất định ngồi bên ngoài phòng vô trùng canh Lục Diệp, dường như làm thế cô có thể truyền sức mạnh của mình cho anh, cùng anh chiến đấu.

Cả phòng vô trùng đóng kín mít, bên ngoài không nhìn thấy bên trong, bên trong cũng không nhìn được bên ngoài nhưng với Vân Thường mà nói chẳng có gì khác biệt, chẳng nào cũng không thấy.

Cô ngồi trên ghế dài ngoài phòng vô trùng, trong lòng lặng lẽ đếm thời gian trôi, vừa sốt ruột vừa sợ hãi.

Tối qua lúc Vân Thường đến bệnh viện, thượng tướng Lục và Lục phu nhân hoảng hồn. Cô cũng biết ông bà không nói là vì sợ cô lo.

Nhưng cô không thể kiểm soát được tâm trạng mình, cho dù không nhìn thấy anh, cho dù canh bên ngoài chỉ uống công, cô cũng muốn gần anh một chút, gần một chút thôi.

Mới đầu ngồi chờ chỗ này rất khổ sở, nước mắt chảy không ngừng, tuôn trên má lạnh lẽo, đau lắm rằng cô đánh đập cập.

Đầu óc không kèm được nghĩ tới tình huống xấu nhất, càng nghĩ càng sợ. Thịnh thoảng hành lang còn vọng tới tiếng khóc thê thảm và tiếng rên la đau đớn của bệnh nhân.

Tất cả làm cô càng lúc càng bất an, tâm trạng tiêu cực càng lúc càng chèn ép tim cô, đau không sao thở được.

Nhưng sau đó, đau đớn đến đờ đẫn, cô cũng học được cách suy nghĩ chuyện khác để dời đi sự chú ý của bản thân.

Lần đầu tiên hai người gặp nhau, lần đầu tiên thân mật...

Anh công cô lên lầu, dắt tay cô qua đường.

Lột vải cho cô, đưa cô đi thăm mẹ.

Lục Diệp không thể bỏ cô lại một mình, chờ mắt cô chữa khỏi người đầu tiên cô muốn nhìn thấy là anh! Cô muốn cả người anh, từ đầu đến chân lột vào trong mắt cô, sau đó ghi khắc trong lòng. Bám lấy anh cả đời này!

Lạnh, lạnh từ đầu đến chân, xương cốt từ trong ra ngoài buốt giá từng cơn. Lục phu nhân khoác lên người cô một cái áo khoác dày cộp vẫn không thể làm cô ấm lên.

Hơi lạnh buốt xương này ngoan cường mà bén ngót, như một con dao bằng băng, cắt cho tim cô tan nát, máu tươi đầm đìa.

Hai tay Vân Thường đặt chéo trên bụng, cảm thụ hơi ấm từ bụng tỏa ra.

Bé cưng, người trong đó là ba...

Ba á, tính tình rất tốt, có lúc hơi thẹn thùng, có lẽ sẽ không đi ra gặp con ngay, con đừng giận nhé.

Bé cưng à, ba sẽ nhanh về với mẹ con mình, con nói đúng không?

Bé cưng...

Chờ từ đêm đến sáng, vẫn không có tin tức gì. Cửa phòng vô trùng mở đóng đóng mở mấy lần, bác sĩ ra ra vào vào, câu trả lời vẫn chỉ có một, chờ và chờ.

“Vân Thường, quay về nghỉ tí đi con, có tin tức mẹ báo con liền, được không?” Lục phu nhân nhỏ nhẹ khuyên cô. Vân Thường đã ngồi ngoài hành lang một đêm rồi, báo cô qua phòng bệnh cách vách nghĩ cũng không chịu, hành lang lạnh như thế, cứ vậy hoài sao thân thể chịu nổi?

“Mẹ, giờ là lúc nào rồi?” Vân Thường không gật cũng chẳng lắc, cô ngược mặt lên, chà chà ngón tay tê dại hỏi.

“Đã sáng sớm rồi, con...”

“Không phải bác sĩ nói sáng sớm là có tin tức sao, con chờ lát nữa, biết kết quả rồi đi nghỉ.”

Lục phu nhân thở dài, nói không được cô đành nghĩ cách chăm sóc cô vậy. Bảo người làm đi theo lấy túi ấm tay [7] cho Vân Thường, lại đổi nước nóng một lần, buộc lại áo khoác trên người cô mới thôi.

Lúc Lục Diệp tỉnh lại, đầu óc vẫn còn lơ mơ, ngực đau nhói, cổ họng cơ hồ cháy bỏng khó chịu. Mi mắt nặng trĩu không sao mở được.

Ký ức cuối cùng dừng ở lúc bị trúng đạn trong rừng mưa, anh nằm trên nền đất lạnh ẩm ướt, trong óc trắng xóa, liệu mạng nhớ cô.

Tối thôi, trước mắt là bóng tối, cô đơn sợ hãi kết thành một cái lưới kín mít, trói chặt lấy anh, ra sức níu anh xuống.

Hóa ra cảm giác không nhìn thấy là thế này, tìm không thấy ánh sáng, không thấy hi vọng. Tìm Lục Diệp như bị ngâm trong nước mơ chưa chín, vừa chua vừa chát. Cảm giác ấy che lấp đau đớn trên người, khiến anh chỉ muốn mau chóng mở mắt ra, nhìn Vân Thường của anh một cái.

“Bệnh nhân đã tỉnh lại rồi.” Giọng bác sĩ có phần nhẹ nhõm “Ý chí của anh ấy rất kiên cường, tổ chất thân thể cũng mạnh mẽ, sẽ không có vấn đề lớn.

Có điều vết thương quá gần tim nên cần phải nằm trong phòng vô trùng mấy ngày mới được chuyển đến phòng bệnh thường.”

Vân Thường chỉ cảm thấy cả trái tim nhẹ bẫng, thân thể căng như dây cung cả đêm nháy mắt cũng lỏng ra, mềm oặt dựa vào ghế dài, không còn chút sức nào.

Một mối ẩn nấp trong cơ thể rốt cuộc ở giây phút này phá ổ mà ra, mãnh liệt gần như khiến cô không chống đỡ nổi. Hai tay cô che mặt, cơ người trên ghế, bờ vai gầy gò run rẩy kịch liệt, nước mắt tràn ra kẽ tay.

“Chùng nào người nhà có thể vào thăm?” Bình tĩnh nhất vẫn là thượng tướng Lục, sống lưng ông thẳng tắp, giọng vẫn điềm tĩnh như cũ nhưng nghe kỹ sẽ nhận ra nó hơi run run.

“Bây giờ có thể vào.” Bác sĩ đáp: “Nhưng chỉ được vào hai người thôi, đừng ở trong đó lâu quá.”

Thượng tướng Lục gật đầu, đẩy đẩy Lục phu nhân: “Em và Vân Thường vào đi, anh chờ bên ngoài.” Điều lo lắng như nhau, đều muốn thấy mặt con nhưng vẫn muốn nhường cơ hội quý giá này.

Lục phu nhân gật đầu, lau khô nước mắt, đi đến đối diện Vân Thường, kéo cô đứng dậy, khoác tay cô, dẫn cô đi theo bác sĩ đổi quần áo.

Không có Vân Thường, cô ấy không ở đây. Có lẽ là vì bệnh, cũng có lẽ là vì có điểm tựa, thiếu tá Lục luôn luôn mạnh mẽ hiếm khi lộ ra sự yếu ớt, anh cảm thấy vô cùng tủi thân, cảm giác chua xót thiếu điều chôn vùi anh.

Căn phòng này không lớn lại rộng tuếch, chỉ có một mình anh lẻ loi nằm trên giường. Tốn hết sức lực anh mới mở mắt ra được, giờ phút này ngay cả đảo mắt vài cái anh cũng mất sức, căn bản không còn bao nhiêu sức lực mà gọi người.

Lục Diệp nhắm mắt lại, khổ sở muốn chết, Vân Thường, Vân Thường...

Ngay lúc này, Lục Diệp thính tai nghe được tiếng động, anh khẽ giật mình, dốc hết sức lực toàn thân nhìn về hướng phát ra tiếng động.

Hai người trùm kín mít toàn thân từ ngoài cửa đi vào, từ đầu đến chân, trừ đôi mắt ra không thấy gì nữa.

Ánh mắt Lục Diệp lướt qua người đi đằng trước, rơi trên người đi sau. Đôi mắt hạnh vừa sưng vừa đỏ, không đẹp như ngày thường nhưng lại cực kỳ quen thuộc.

Lục Diệp nhìn cô đi từng bước tới gần mình, ánh mắt tham lam đắm đuối. Anh nhìn cô không chớp mắt, nhìn đến khi mắt cay xè hơi ứa nước ra mới chớp thật khẽ, ánh mắt vẫn còn dính trên người cô không rời.

Lỗi mũi Vân Thường tràn ngập mùi thuốc sát trùng, mùi vị đặc trưng của bệnh viện khiến cô sợ hãi, bất an. Mãi đến khi bị Lục phu nhân kéo đứng vững lại, bàn tay đeo găng sờ được bàn tay Lục Diệp, cô mới cảm thấy dễ chịu đôi chút.

Gian phòng yên lặng như tờ, hình như phòng vô trùng có công dụng làm người ta mất tiếng. Vân Thường nắm tay Lục Diệp cứng ngắc, cố gắng kiểm soát bản thân để không chảy nước mắt trong này.

Lúc Lục Diệp ở nhà luôn thích dắt tay cô, vì sợ mất cô không thấy đường mà va vào đâu đó. Tay anh rắn chắc mạnh mẽ, gan bàn tay có một lớp kén thật dày do cầm súng lâu ngày, tay cô bọc trong lòng bàn tay anh có cảm giác được cưng chiều một cách lạ lùng.

Nhưng hiện giờ, tay anh mềm nhũn đặt ở đó, dường như không còn chút sức lực nào. Cô chỉ biết bắt chước anh lúc trước, nắm chặt tay anh, một bàn tay quá nhỏ thì dùng hai tay, tóm lại cũng nắm được.

“Vân... Vân Thường...” Giọng Lục Diệp khàn đặc, chất khàn của người sốt cao mới tỉnh, như một cái cưa cùn lưỡi, vừa chói tai vừa nhọn xẹt qua tim Vân Thường, không ngừng đâm vào nơi mềm mại nhất tận đáy lòng cô.

“Em đây.” Giọng Vân Thường xuyên qua một lớp khăn trang dày lọt vào tai Lục Diệp, hơi rầu rĩ lại ảm áp cực kỳ.

“Anh về rồi.”

“Dạ.” Vân Thường đáp lại anh “Về là tốt rồi.”

“Không đi nữa, trước khi phép, phép kết hôn kết thúc sẽ không đi nữa.” Người Lục Diệp còn rất yếu, nói mấy câu ngắn ngủn mà mệt tới thở hồng hộc.

Lục phu nhân thấy thế vỗ vỗ vai Vân Thường ra dấu cho cô nhanh chấm dứt. Lục phu nhân nghĩ rất thoáng, đằng nào giờ con cũng đã vô sự rồi, cũng không cần nóng nảy nhất thời, quan trọng nhất là để Lục Diệp nghỉ ngơi đừng hoảng.

Vân Thường hiểu ý bà, cô nắm tay Lục Diệp chặt hơn, tiếng nói càng thêm dịu dàng, dường như sợ mình sơ ý hù Lục Diệp vậy: “Anh nghỉ ngơi cho khỏe, bác sĩ nói rất nhanh sẽ được ra khỏi phòng vô trùng, chùng đó em lại tới chăm anh.”

Giọng cô vừa ấm vừa êm, như gió nhẹ thoảng năm, dịu dàng mà kèm theo hơi thở ấm áp vô tận có thể khiến người ta yên tâm làm tâm trạng nóng nảy của Lục Diệp nháy mắt được vỗ về.

“Ừ.”

Đầu anh còn thuốc mê nên không tỉnh táo lắm, người cũng mệt lử, rất muốn ngủ.

“Vân Thường, đi, chúng ta về nhà ăn chút gì rồi ngủ một chút.” Từ phòng vô trùng đi ra, Lục phu nhân và thượng tướng Lục khuyên đội đặc chủng canh bên ngoài một đêm trở về xong, lại thu dọn đồ đạc đặt trên hành lang, bây giờ mới nói với Vân Thường.

Ngồi ở bệnh viện một đêm, Vân Thường cũng rất mệt mỏi, xác định Lục Diệp bình an vô sự rồi, đương nhiên cô không cố chấp đòi ở đây nữa, bèn gật đầu “Dạ.”

Đi được mấy bước, bụng bỗng kêu rột rột, mặt Vân Thường đỏ ửng, sờ sờ bụng, từ tối qua tới sáng nay giầy vò, không ăn gì cả, hơi đói rồi.

Vừa sờ bụng, Vân Thường như sực nhớ ra gì đó, đột ngột dừng lại, tròn tròn mắt, cô... quên nói cho Lục Diệp hay, bụng cô có một quả trứng rồi!

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Ngày Thứ Mười Chín 1

Tốc độ khôi phục của Lục Diệp rất nhanh. Sau khi mổ, chứng viêm e ngại sẽ phát sinh không có, càng không lan vào tim, đưa vào phòng vô trùng ngày hôm đó thì đến khuya đã chuyển sang phòng bệnh cấp cao rồi. Tổ chất thân thể tuyệt vời nổi bác sĩ cũng phải lấy làm lạ.

Tình huống của Lục Diệp càng lúc càng tốt, đương nhiên Vân Thường cao hứng không thôi. Hôm qua vì phải nghỉ ngơi và chăm cứu mà không đi thăm Lục Diệp, hôm nay dậy sớm, ăn sáng xong liền nôn nóng muốn chạy tới bệnh viện.

Lục phu nhân cũng không cản cô. Bà cũng rất sốt ruột, chỉ là dặn cô mang đồ nhiều hơn chút, chẳng lẽ mỗi chiều cô còn phải chăm cứu, chạy tới chạy lui vừa phiền vừa bất tiện, dứt khoát để cô ở đó cùng Lục Diệp cho rồi. Dù sao phòng bệnh cấp cao thứ gì cũng có, hai người ở cũng không chật, còn kết nối tình cảm được nữa.

Vân Thường nghĩ cũng cảm thấy ý này không sai, nhất là cô có thể luôn ở bên cạnh Lục Diệp liền vui vẻ gật đầu. Miễn cưỡng đè ép tâm trạng rục rịch quay trở về phòng dọn đồ.

Quần áo của cô và Lục Diệp phải mang theo này, đồ dùng hàng ngày cũng phải mang này, thu dọn một lát không ít đồ. Dưới sự giúp đỡ của Lục phu nhân, Vân Thường nhét đồ chật ních cái vali nhỏ, bây giờ mới xuất phát đến bệnh viện.

Trong bệnh viện, lúc này Lục Diệp nằm trên giường, tâm trạng cũng nóng nảy lạ thường. Bên ngoài trời đã sáng, ánh nắng sáng sớm tuy không chói chang như giữa trưa nhưng vẫn lọt qua cửa sổ rọi vào.

Mấy luồng sáng âm ảm chiếu trên ga giường trắng tinh, không rát da rát thịt như trong rừng mưa mà êm ái dễ chịu, khiến trong thoáng chốc Lục Diệp có cảm giác rốt cuộc lại được sống rồi.

Nhưng mà anh không vui, cực kỳ không vui! Hôm qua anh và Vân Thường cận kề nhau chỉ có mấy phút liền mê man, sáng sớm nay anh vội vàng mở mắt, muốn được thấy Vân Thường sớm chút.

Thế mà chờ lâu như vậy cô còn chưa tới nữa! Bình thường với giờ giấc sinh hoạt của cô, cho dù dậy trễ thì giờ cũng phải tới rồi mới đúng!

Thiếu tá Lục buồn bực à nha, thấy mình không được coi trọng tí nào. Hai tay buồn chán túm chặt, mắt lom lom nhìn cửa phòng, cứ như con cún bị bỏ rơi.

Kết quả là Lục phu nhân vừa dắt Vân Thường vào phòng bệnh thì thấy con mình mặt ủ mày ê. Đáng vẻ mặt mắt đó, dường như lỗ tai cũng cụp xuống.

Lục phu nhân cảm thấy buồn cười, ngoài mặt vẫn tĩnh bơ, chỉ đưa Vân Thường vào phòng, hỏi han Lục Diệp vài câu liền đi.

Hai đứa nhỏ chia cắt mấy ngày rồi, giờ mới gặp, đương nhiên bà không đến mức kém tinh ý đi quấy nhiễu tại nó.

Lục phu nhân đi rồi, trong phòng yên lặng trở lại. Hai người lần đầu tách ra, trong lòng đều nhớ mong đối phương vô cùng, lại có sự thận trọng đặc trưng của vợ chồng mới cưới, ai cũng ngượng mồm miệng trước.

Cuối cùng vẫn là thiếu tá Lục mặt dày, nhúc nhích tay nắm tay Vân Thường, không biết xấu hổ làm nũng với người ta: “Vân Thường, anh nhớ em lắm.”

Tay anh còn chưa có sức như trước, nói là nắm, thực tế chỉ phủ lên mu bàn tay Vân Thường mà thôi.

Có điều mạch đập mạnh mẽ nơi cổ tay lại hiển hiện rõ sức sống bùng bùng của anh. Vân Thường đếm nhịp tim đập của anh, nhất thời có chút thất thần.

May mắn, may mắn, cô không mất đi người này.

Chờ hồi lâu không nghe Vân Thường trả lời, Lục Diệp có chút bất mãn, anh cứ tưởng là mình sẽ nghe được giọng nói mềm mại ngọt ngào của Vân Thường, em cũng nhớ anh kia. Kết quả chẳng nghe cô nói gì! Vậy sao được!

Thiếu tá Lục đương bị bệnh, ít đi một phần nghiêm túc kiêu ngạo bình thường, nhiều thêm một phần trẻ con hoạt bát, khá tương tự với lúc anh say xin, chẳng qua là trình độ kém hơn một chút mà thôi.

Anh hơi cao giọng “Vân Thường!” Âm thanh bao hàm thất vọng vì không được đáp lại.

“Hà!” Bấy giờ Vân Thường mới hoàn hồn, nắm lại bàn tay Lục Diệp đang để dưới chân, cất tiếng ngọt ngào mềm mại như cây kem giữa hè, nháy mắt khiến Lục Diệp sáng khoái từ đầu đến chân “Em cũng nhớ anh lắm.”

Chỉ có năm chữ nhưng mà thật tình hơi buồn nôn. Nếu là thường ngày, cho dù Lục Diệp hay Vân Thường chắc chắn không đời nào nói được. Có điều bây giờ là tình huống đặc thù, hai người thiếu chút nữa âm dương cách biệt, thành thử không ai để ý tới điều đó nữa.

“Lục Diệp, tại sao anh lại muốn đi?” Đây là vấn đề Vân Thường nghĩ mãi không ra. Cô không ngờ tới độ tin lời Lục Diệp không bỏ được lính gì đó, nếu không bỏ được, ngay từ đầu không cần nghĩ kết hôn, huống chi là người vợ anh còn chưa gặp lần nào.

“Không bỏ lính của anh được.” Lục Diệp vẫn qua loa lấy lệ một câu như thế.

Vân Thường lại không dễ gạt như trước nữa. Trước đó tuy hai người thân mật nhưng đến cùng vẫn chỉ mới biết nhau không lâu, quan hệ y như đứa trẻ chưa học đi đã chạy, bỗng nhiên một bước vọt lên trời, thế nên đôi bên đều thận trọng, giữa hai người còn chưa đến mức không có khoảng cách gì.

Nhưng trải qua sự kiện lần này, tấm màn ngăn cách mỏng manh cuối cùng giữa họ như bị phá vỡ hoàn toàn, hai trái tim lập tức kề sát bên nhau, gần bó khăng khít, không phân đây đó.

“Lục Diệp, nói cho em biết lý do được không?” Trước nay Vân Thường không ăn nói hùng hổ dọa người nhưng bản thân lại có khí thế khiến người ta không cự tuyệt được.

Ví dụ như bây giờ, tuy mắt cô không thấy song vẫn giữ nguyên động tác nhìn anh, trong đôi mắt hạnh phúc dằng dặc đó, đồng tử đen nhánh, ánh mắt ướt rượt, chỉ nhìn anh thế thôi là đủ làm tim anh nhũn ra rồi.

Thôi thôi, đừng nào đến chừng đó cô cũng biết.

“Anh muốn dẫn em theo.” Ánh mắt Lục Diệp miêu tả từng đường từng nét gương mặt xinh đẹp “Muốn dẫn em cùng đi bộ đội.”

Tim Vân Thường thót lại “Vậy... dẫn người nhà theo có yêu cầu gì?”

“Trung đoàn phó là có thể xin dẫn người nhà theo, nhưng,” Lục Diệp ngừng lại một chút mới nói: “Trong bộ đội có một quy luật bất thành văn, cho dù lên tới chức trung đoàn phó thì cũng phải đợi lập công rồi mới xin mang theo người nhà.” Giọng anh nhỏ dần “Anh vừa mới lên chức trung đoàn phó không lâu, còn đang làm quen công việc, không có đi ra làm nhiệm vụ nhiều lắm...”

Lúc này thiếu tá Lục cảm thấy hơi lúng túng, thậm chí anh bắt đầu ghen tị với thượng tướng Lục, bởi vì chỉ có lên đến cấp đó mới có thể che chở người mình yêu kín kẽ, mà không như anh, liều mạng chỉ vì tranh thủ một suất dẫn theo người nhà.

Vân Thường rung động không nói được lời nào, cổ họng như bị cái gì chặn lại, không sao phát ra tiếng.

Cô chưa từng nghĩ có người sẽ đối xử với cô như thế, không kẻ thù lao, mặc kệ giá cả, chỉ vì giữ cô ở lại bên mình.

Mấy câu tình cảm ngọt ngào hơn nữa cô không nói được, một câu em nhớ anh đã là cực hạn rồi. Cô bắt lấy tay Lục Diệp nhẹ nhàng đặt lên bụng mình.

“Lục Diệp,” Cô gọi anh, ánh mắt ươn ướt, giọng nói mềm mại.

“Hà?”

“Trong này...” Sắc đỏ trên mặt Vân Thường từ từ lan ra, từ mặt đến vành tai, thậm chí cả cái cổ trắng nõn cũng nhuộm màu hồng nhạt.

“Có một quả trứng.”

Thiếu tá Lục rất thông minh, nhưng điều đó không có nghĩa là cái người lẩn lộn trong quân đội hơn chục năm này sẽ hiểu được điều Vân Thường ám chỉ.

Vì thế đầu anh toàn câu hỏi, ngược mặt ngơ ngáo: “Trứng? Trứng gì? Em đem trứng gà theo à?” Nhưng vì sao lại bỏ trứng gà vào bụng?

Nói xong anh gờ tay sờ sờ bụng Vân Thường: “Đâu có đâu!” Giấu trứng vô chỗ nào rồi?

Vân Thường bị anh chọc phì cười thành tiếng, một chút thẹn thùng còn lại cũng theo tiếng cười này bay mất.

Mắt cô cong cong, mặt tràn trề hạnh phúc “Bé cưng đó, bé cưng của chúng ta, hai tuần rồi, bây giờ mới chỉ là một quả trứng.”

Thiếu tá Lục hoàn toàn ngu luôn rồi, giờ phút này tốc độ nhanh nhất anh có thể làm là, vụt một cái rút tay về, tròn mắt sững sờ nhìn bụng Vân Thường chằm chằm, nói không nên lời “Sao... sao lại?”

Anh nuốt nước miếng, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, tim cũng đập càng lúc càng nhanh.

Giả há? Không thể nào!

Vậy là, anh sắp làm ba rồi? Con của anh và Vân Thường?

Chẳng lẽ Lục Diệp không thích trẻ con? Vân Thường hơi thấp thỏm vì phản ứng của anh. Anh không cao hứng sao? Sao phản ứng không giống như cô tưởng tượng? Nụ cười trên mặt Vân Thường nhạt đi, há miệng muốn nói thì nghe Lục Diệp dè dặt lên tiếng.

“Có thật à?”

Hiếm khi thấy Vân Thường tỏ vẻ bất lực “Dạ, mấy ngày trước kiểm tra ra.”

Thiếu tá Lục lại im lặng, Vân Thường không nhìn thấy nét mặt anh cũng không nghe tiếng anh nói, tim lại lần nữa căng lên.

Hồi lâu Vân Thường bỗng nghe một loạt tiếng rột roạt hự hự làm cô hoảng hồn, vội vàng dè tay Lục Diệp: “Anh muốn dậy làm gì? Đi toilet?”

Lục Diệp không nói, đột ngột điều chỉnh tư thế đơn giản nhất mà hiện giờ anh có thể làm, dựa đầu vào ngực Vân Thường, hơi thở nóng hổi xuyên qua quần áo chạm vào da thịt cô, vừa ấm vừa ẩm.

Anh thở dồn dập, nói cũng không trôi chảy “Vân Thường, anh, anh không biết nên nói gì mới được, nhưng mà anh... anh rất cao hứng...”

Anh thở hổn hển mấy hơi mới nói tiếp: “Anh, anh sẽ là một người ba tốt, cũng sẽ chăm sóc em đáng hoàng...” Anh còn muốn nói nữa nhưng hình như vất hết óc cũng không nghĩ ra được từ gì, cổ họng nghẹn lại, sốt ruột đến nỗi mặt cũng nóng lên; may mà Vân Thường không thấy, nếu không với tính sĩ diện và kiêu ngạo của thiếu tá Lục, nhất định sẽ đào một cái lỗ chui vào đất!

Vân Thường vươn tay vuốt tóc anh, nham nhảm, hình như lại cắt ngắn thêm nữa rồi, miệng cô cong lên, mỉm cười “Vâng.”

Buổi chiều là giờ chăm cứu của Vân Thường. Vốn dĩ viện trưởng định đến thẳng phòng bệnh Lục Diệp chăm cứu cho cô nhưng Vân Thường không chịu, cô không muốn Lục Diệp thấy cảnh đầu cô đầy kim.

May mà bên cạnh phòng Lục Diệp có một phòng tiểu phẫu, viện trưởng bố trí chăm cứu ở đó, Vân Thường hoàn toàn có thể tự đi mà không phiền đến người khác.

Đáng tiếc cô vừa đi ra khỏi phòng được mấy bước thì có người cản cô lại. Giọng người kia vẫn ngà ngón như trước, ngón tay anh ta lạnh lạnh, cọ trên mặt cô, giọng nói có chút cười cợt “Lâu quá không gặp, chị.”

Người Vân Thường mềm oặt, ác mộng nháy mắt ùn ùn kéo đến.

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Ngày Thứ Mười Chín 2

“Sợ cái gì? Hử?” Tay anh ta không ngừng cọ xát trên mặt Vân Thường, lực đạo càng lúc càng lớn, ngón tay lạnh lẽo chạm vào gò má ấm áp của cô, điên cuồng cướp đoạt hơi ấm trên mặt cô.

Lưng Vân Thường dính cứng vào tường, người cứng đờ không nhúc nhích, cả hơi thở cũng ngưng lại, giọng cô run run, cổ họng khô khốc đáng sợ, há miệng, vất vả lắm mới nói được một câu “Sao, sao anh... lại ở đây?”

Đây là khu vực phòng bệnh cao cấp, người bình thường căn bản không thể vào, làm sao Lâm Ngạn tìm được chỗ này? Hơn nữa... quan trọng nhất là, anh ta đến đây làm gì?

“Đương nhiên tôi tìm cô rồi,” Anh ta ngừng lại, nhìn gương mặt trắng bệch của Vân Thường, bồi thêm một câu “Vân Quang Phương bảo tôi đến. Và lại tôi cũng rất nhớ cô, chúng ta không gặp nhau một tháng rồi!”

Vân Thường không nghe thấy câu sau, một chữ Vân Quang Phương đủ đoạt hết sự chú ý của cô rồi.

“Có chuyện gì? Tôi không còn quan hệ gì với ông ta nữa.” Tim Vân Thường đập thình thịch, cứ việc không nhìn thấy thì áp lực người này mang đến cho cô đủ để cô sụp đổ trong nháy mắt.

“Thật là vô tình mà.” Lâm Ngan tắc lưỡi than thở, đột nhiên nhốt Vân Thường vào trong hai cánh tay của mình, hơi thở nóng ẩm như một con thú hoang bò sát trong bóng tối, nhấp nháy phả lên vành tai Vân Thường “Mặc kệ là với tôi hay là với ba cô... hoặc là với bất kỳ ai?”

Anh ta nói đến đó đột ngột dừng lại, đôi mắt đen nhánh khóa chặt trên cái cổ trắng nõn thon dài của cô, dường như trên đó có thứ gì hấp dẫn anh ta mãnh liệt.

“Tốt xấu gì chúng ta cũng một đêm vợ chồng trăm ngày ân nghĩa, cô nói phải không, chị?”

Người Vân Thường run lên, răng cắn chặt môi mới miễn cưỡng kiềm chế bản thân, không khiến cô suy sụp ngay tại chỗ.

Tim đau đốn vì câu nói của anh ta, vết thương vùi sâu nơi đáy lòng bị anh ta cứng rắn chọc thủng, đau đến run cả người.

Vốn tưởng sẽ không bao giờ có mối liên hệ gì với người này nữa, nhưng hình như trời xanh không muốn ưu ái cô quá. Mỗi lần cô sống khá hơn một chút lại có bất trắc tới phá vỡ hạnh phúc đó.

“Sao không nói? Không muốn thấy tôi?” Mặt Lâm Ngan tươi cười, trong mắt lại lạnh băng, anh ta ngược mắt liếc nhìn phòng Lục Diệp, con tức bùng lên trong mắt “Anh ta tốt chỗ nào, tốt đến độ cô quên hết tất cả?”

Lục Diệp, cái tên này dường như là ngọn lửa trong nhà giam tối đen không thấy ánh mặt trời, thoáng chốc khiến Vân Thường giẫy dụa bước ra khỏi địa ngục vô tận.

Phải rồi, bây giờ không như trước nữa, cô không còn là Vân Thường mù mắt, chỉ có thể mặc người lảng nhục nữa. Cô có Lục Diệp, còn có bé cưng của họ.

Cô không sợ những người này nữa! Cô muốn hung hăng phản kích lại những kẻ ức hiếp cô hồi trước!

Vân Thường siết chặt nắm tay, giấu đi mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay mình, đột nhiên ngược lên.

“Lâm Ngan,” Cô ngẩng đầu lên vuốt lại tóc, mượn cơ này dùng tay che giấu nét hoảng loạn trong mắt “Cho dù anh có nói những nói cuội đổi trắng thay đen thì cũng không thay đổi được sự thật anh là kẻ cường dân!”

Giọng cô bình tĩnh, không nghe ra bất cứ ngụ ý gì. Sau khi xảy ra chuyện đó đây là lần đầu tiên cô thản nhiên đối mặt thế này. Nói ra rồi, Vân Thường lại phát hiện, cái quá khứ không dám nghĩ lại đó hình như chẳng đáng sợ lắm.

Đồng tử mắt Lâm Ngan co lại, gương mặt trẻ trung đẹp trai kia đầy hồ thẹn và giẫy dụa, mới rồi ngả ngón hù dọa dọa nháy mắt bị đè xuống “Tôi đã nói chỉ vì tôi uống say quá! Với lại...” Anh ta có vẻ đau khổ nhắm mắt lại “Không phải... tôi không làm được gì cả sao?”

“Đừng tới tìm tôi nữa,” Sương mù dâng đầy mắt Vân Thường “Quá khứ đã là quá khứ, Vân Quang Phương cũng vậy, anh cũng thế, tôi không muốn gặp ai hết.”

Bỗng dưng Lâm Ngan túm tay Vân Thường, sức lớn đến nỗi Vân Thường đau đốn vô cùng song không sao giẫy ra được.

“Cô đang sợ? Sợ anh ta biết quan hệ giữa chúng ta?”

“Tôi và anh không có quan hệ gì hết! Cũng không có quan hệ gì với Vân Quang Phương!” Giọng Vân Thường vang vọng trong hành lang trống trải, lạnh lẽo vô tình thấy rõ.

Như con dao băng bén ngọt cắt qua tim Lâm Ngan, vừa lạnh vừa đau.

Anh ta cười lạnh lùng, buột miệng nói the thé đến nỗi bản thân cũng hết hồn “Phải! Bây giờ cô bầu vú người có tiền rồi! Đương nhiên không vừa mắt chúng tôi!”

Vân Thường hất tay anh ta ra, phần nộ chực chờ thiêu đốt.

“Anh muốn tôi phải đối xử tử tế với người cha bán tôi đổi lấy hai trăm ngàn và người em trai suýt nữa cưỡng hiếp tôi?” Giọng cô không lớn nhưng dường như cầm hận cực điểm, từng câu từng chữ rít qua kẽ răng “Năm mơ đi!”

“Vân Thường! Tôi...”

“Đây là phòng bệnh cao cấp, người ngoài không được vào, nếu anh không đi tôi gọi người tới.” Vân Thường cầm chặt tay nắm cửa phòng tiểu phẫu,

định mở ra, hình như sức nhớ ra gì đó, cô quay đầu cười tươi tắn với Lâm Ngan “Mặc kệ Vân Quang Phương kêu anh tới tìm tôi làm gì, tôi đều không quan tâm. Đúng rồi, đừng quên nói với ông ta giùm tôi, tôi đã biết rồi cuộc mất mình bị làm sao rồi, nếu ông ta còn chút lương tâm, sau này đừng liên lạc với tôi nữa!”

Nói xong, cô không cho Lâm Ngan có cơ hội mở miệng nữa, đẩy cửa vào phòng tiểu phẫu, đóng cửa kín lại.

Lần này, đừng ai xem cô là quả hồng mềm nữa! Lâm Ngan không được! Vân Quang Phương càng không được!

Lâm Ngan đứng đờ ra đó ngơ ngác nhìn cô đẩy cửa vào phòng tiểu phẫu, trong mắt ngập đầy hơi hận, hốc mắt đỏ lên.

Hồi lâu, anh ta ti trán vào vách tường lạnh lẽo, bịt chặt tim mình, ngay cả bả vai cũng suy sụp rũ xuống.

Lâm Ngan đến làm cả ngày Vân Thường không được vui vẻ, có điều may mà Lục Diệp ở cạnh cô, nói nói cười cười mới làm cô khá hơn một chút.

Bữa tối, do vết thương nên Lục Diệp không được phép ăn quá nhiều đồ tanh, thành thử Lục phu nhân dặn nhà bếp làm mấy món thanh đạm và cháo cho anh.

Nhưng đồ ăn của Vân Thường thì hoàn toàn trái ngược. Lục phu nhân sợ cô không đủ dinh dưỡng, biến đổi đủ cách làm đồ bổ, quả thật là muốn nuôi Vân Thường thành một con heo.

Lục Diệp không thích ăn đồ nhẹ, bây giờ nhìn đồ ăn trước mặt Vân Thường, nhìn lại mình càng nuốt không trôi. Vốn dĩ anh rất muốn gắng gượng nuốt cho xong nhưng thực sự là đối lập quá lớn.

“Khụ khụ, Vân Thường.” Lục Diệp vờ ho một tiếng, gọi Vân Thường đang bày bát đĩa.

“Sao vậy? Vết thương đau à?” Tay Vân Thường run lên, thiếu chút làm rớt đĩa xuống đất. Bây giờ cô cứ như chim sợ cành cong vậy, chỉ cần Lục Diệp vừa thốt, thần kinh lập tức căng như dây đàn, sợ vết thương của Lục Diệp đau, ngứa.

Phản ứng của cô làm Lục Diệp vui vẻ, còn cố ý vờ đáng thương, hừ hừ hai tiếng sán đến trước mặt Vân Thường “Ừ, hơi đau.”

Vân Thường nghe liền nóng nảy “Vậy làm sao giờ? Em đi tìm bác sĩ!” Nói rồi muốn đứng dậy.

May mà Lục Diệp nhanh tay lẹ mắt níu cô lại “Không sao,” sợ cô lo lắng quá lại giải thích “Sau khi mổ thường hay đau.”

“Thật à?” Vân Thường bán tín bán nghi, sợ anh đau còn cố nhịn.

Lục Diệp ừ một tiếng, liền đó lại mặt dày nói: “Vân Thường, đồ ăn thanh đạm quá à.”

Vân Thường không hiểu “Bệnh thì phải ăn nhẹ chứ?”

“Anh ăn không nổi.” Lục Diệp nhìn đồ ăn phần Vân Thường nuốt nước miếng “Anh muốn ăn thịt.”

“Ráng nhịn một chút, chờ vết thương khép miệng là được rồi.”

“Anh ăn một miếng thôi.” Thiếu tá Lục đoán chắc Vân Thường mềm lòng, giọng nói đáng thương nhẹ như lông vũ, gãi gãi trong tim Vân Thường.

“Chỉ một miếng thôi?”

“Ừ!”

Vân Thường gấp một miếng thịt, do không thấy đường nên tay cô chỉ treo lơ lửng “Thế này đủ chưa?”

Dứt lời, thịt trên đĩa đã chui vào miệng Lục Diệp.

Thiếu tá Lục là động vật ăn thịt trăm phần trăm, đương nhiên một miếng thịt không thỏa mãn rồi, tiếp đó lại nằn nì quăn quýt chơi xấu đủ kiểu, rốt cuộc thành công lừa được nửa chén thịt, bây giờ mới thỏa mãn chui miệng.

Ăn xong, bác sĩ lại tới kiểm tra tình hình vết thương của Lục Diệp, xác định không có gì bất thường mới đi.

Vân Thường vào nhà tắm tắm rửa. Lục Diệp buồn chán nằm trên giường. Giữa trưa lúc nóng nhất đã lau người rồi, tối không cần lau nữa.

Chẳng biết chừng nào vết thương mới lành đây, Lục Diệp than thở, cái cảm giác nhìn mà không ăn được này thật là bức mình!

Buổi tối lúc ngủ, thiếu tá Lục lại không an phận rồi. Cứ muốn túm Vân Thường lên giường anh, lần này nói gì Vân Thường cũng không nghe.

Hiện giờ Lục Diệp cần phải chú ý vết thương, mắt cô không thấy, lỗ sơ suất đụng phải vết thương của anh thì to chuyện.

Có điều Vân Thường đánh giá thấp quyết tâm của thiếu tá Lục, anh thấy Vân Thường không qua liền ngo ngoáy định bò qua đó!

Vậy sao được! Anh làm Vân Thường hoảng hồn. Gối đầu cũng không lấy ngoan ngoãn chạy sang giường thiếu tá Lục, rón rén nằm lên.

Cuối cùng cũng lòi được vợ lên giường, thiếu tá Lục ngửi mùi thơm nhàn nhạt trên người Vân Thường, thoải mái thở ra một tiếng. Hiện giờ anh không dám nằm nghiêng, chỉ có thể nằm ngửa, liền kéo Vân Thường dựa đầu vào vai anh.

Vân Thường không dám rục rịch, đành mặc anh sắp xếp, nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn không yên tâm, lại dặn Lục Diệp: “Ban đêm em mà đụng trúng anh, nhất định anh phải gọi em dậy.”

Mắt Lục Diệp tràn đầy dịu dàng, chỉ cảm thấy tim như tan chảy vì câu nói này của cô. Anh thò tay cầm bàn tay nằm ngay ngắn bên hông của Vân Thường, cất giọng trầm thấp trong bóng đêm “Vân Thường...”

“Dạ?”

“Hôn anh, được không?”

Còn lâu mới hôn! Mặt Vân Thường nóng lên, lặng lẽ dịch đầu ra ngoài. Mới động dậy đã bị thiếu tá Lục phát hiện rồi.

“Vân Thường...” Giọng đàn ông trầm trầm, còn mang theo chất khàn đặc trưng của người mới bệnh nặng. Giọng điệu mềm mại hơn thường ngày nhiều lắm, nghe đáng thương lạ lùng, còn khiến người ta có chút đau lòng nữa.

“Em không muốn hôn anh hả?”

Vân Thường hơi hoảng, nén thẹn thùng giải thích “Không, không phải, em...” Cô ngẫm nghĩ, đầu óc đột nhiên sáng lên “Em không nhìn thấy, không hôn tới được!”

“Không sao, em nhào lại đây cho anh hôn là được.”

Còn lý do gì nữa không? Không có. Vân Thường dè dặt đưa gương mặt đỏ bừng lại gần Lục Diệp, vừa nhích vừa hỏi Lục Diệp có đụng tới anh không.

Lục Diệp cũng nhẩn nại, hướng dẫn cô từng chút một.

Đợi đến khi Vân Thường nhòm người đối mặt với Lục Diệp, cả hai người đều có cảm giác nhẹ nhõm.

“Cứ như vậy, cúi thấp xuống.” Giọng Lục Diệp càng khàn song lại quyến rũ chết người. Vân Thường cúi thấp đầu từ từ song không hôn chính xác lên môi Lục Diệp mà đụng phải má anh.

“Nhích qua bên trái một chút.” Lục Diệp đưa tay sờ mặt cô, lòng bàn tay nóng ran.

Cánh môi giao hòa, không còn khoảng cách, tim hai người đều đập dồn, tiếng thịch thịch trong bóng đêm nghe rõ mồn một.

Lục Diệp nghĩ, đời anh, đến đây tóm lại là viên mãn rồi.

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Ngày Thứ Hai Mười

Không khí bệnh viện thật sự không sao tốt nổi, Lục phu nhân sợ Vân Thường ở trong phòng bệnh cả ngày buồn chán liền dẫn cô xuống lầu tản bộ.

Công trình cơ sở của bệnh viện xây dựng rất tốt, phòng bệnh cao cấp trên lầu sáu, phía dưới là một cái sân lớn, giữa sân có một ao sen. Tuy hiện giờ không có hoa nhưng trong ao xanh biêng biếc, không biết là trồng thực vật thủy sinh chịu lạnh gì nữa.

Tuy Lục Diệp muốn Vân Thường ở cạnh anh thêm một lát nhưng nói cho cùng anh không phải người ích kỷ, vui vẻ để Lục phu nhân dẫn Vân Thường đi.

Bên ngoài đã thoáng có hơi thở mùa xuân rồi, gió bắc rét mướt cũng trở nên dịu dàng hơn nhiều, còn mang theo làn hơi ẩm ướt, thổi trên mặt thật dễ chịu.

Khắp nơi truyền một màu xanh, tuy còn chưa tới mức làm người ta lóa mắt nhưng khó mà bỏ qua được.

Vân Thường ngồi bên ao sen, ngửi mùi cây cối trong lành, cũng cảm thấy tinh thần sáng khoái lên nhiều.

“Mẹ, chừng nào Lục Diệp có thể ra viện?” Câu này Vân Thường không dám hỏi trước mặt Lục Diệp, chỉ có thể lén lút hỏi Lục phu nhân.

Lục phu nhân tươi cười, nhẹ nhàng khi trút bỏ được gánh nặng “Sắp rồi, khoảng chừng một tuần nữa thôi. Tổ chất thân thể Lục Diệp rất tốt, vết thương nhìn kinh khủng vậy chứ chẳng sao hết.”

Không kinh khủng, chỉ làm cả nhà lăn vào chảo dầu một vòng thôi.

Có vẻ như Vân Thường cũng kinh ngạc với tốc độ hồi phục của Lục Diệp “Thật à?”

“Ừ,” Lục phu nhân cười tí mắt: “Sức khỏe Lục Diệp từ nhỏ đã không tệ, ngược lại là con,” Bà nhìn Vân Thường “Mẹ hỏi viện trưởng rồi, bốn ngày điều trị một đợt, viện trưởng nói nếu hồi phục tốt, điều trị hai lần là có thể nhìn thấy rồi.”

Người Vân Thường đỡ ra, có phần sững sờ “Nhưng... bây giờ con vẫn chưa thấy gì cả.” Bóng tối, toàn bộ vẫn là bóng tối.

Lục phu nhân sờ đầu cô an ủi “Làm gì thần kỳ đến thế được.”

Vân Thường lặng lẽ gật đầu, trong lòng vẫn không ôm hi vọng quá lớn.

“Lạnh không con? Mẹ đi mua đồ ấm tay cho con.” Lục phu nhân xoa tay cô, cảm thấy nhiệt độ hơi thấp.

“Không cần, không cần đâu ạ.” Vân Thường vội vàng lắc đầu “Không lạnh lắm đâu, mùa xuân rồi mà.”

“Sao được.” Trong lúc nói chuyện Lục phu nhân đã đứng dậy “Bên kia có một siêu thị, mẹ quay về liền, con ngồi đây chờ mẹ.”

Lục phu nhân là người nhanh nhẩu, chờ Vân Thường muốn cần thì bà đã đi mất rồi.

Vân Thường hết cách, đành thành thật ngồi tại chỗ chờ bà.

Thật sự cô không lạnh, nhưng cái cảm giác được người khác để bụng thật ấm lòng, khiến người ta trầm mê, tốt tới mức hận không thể moi tim mình ra.

Ngay lúc đó, bên tai bỗng vang lên một giọng nói quen thuộc “Vân Thường.”

Giọng người này khàn đặc khó nghe do rượu chè lâu ngày, như cái thùng quẹt lửa [8] lâu ngày không sửa, kéo một cái là nghe cọt kẹt chói tai.

Vân Thường đang thả lỏng người lập tức cứng ngắc, hai tay cô bám cứng mép bờ ao, sức lớn tới nỗi gần như cắm ngón tay vào đó.

“Ông tới đây làm gì?”

“Mày nói thế là sao, tao là cha mày, không có quyền đi gặp con gái mình à?” Vân Quang Phụng phát ra tiếng cười khó nghe, sắc tới trước mặt Vân Thường, mùi rượu nồng nặc làm Vân Thường nín thở.

“Bây giờ mày lặn lội không sai nhĩ.” Vân Quang Phụng đánh giá Vân Thường, lúc nhìn thấy bộ quần áo xịn trên người Vân Thường thì mắt sáng rực.

“Vân Thường, mày không thể quên gốc gác được, kiếm ít tiền cho ông xài coi!”

Vân Thường tức run người, răng cũng nghiến ken két, ra sức kềm chế cơn giận lan tỏa toàn thân mới không quát lên.

Cái người trước mặt này là cha đẻ của cô nhưng từ nhỏ tới lớn, lão ta chưa hề thực hiện trách nhiệm của một người cha lần nào.

Khi cô lên cấp một, Vân Quang Phụng vào tù lần thứ tư, lý do đủ cả, ẩu đả đánh nhau, âm mưu cưỡng hiếp không thành, cướp giật...

Trong lòng cô, căn bản không có cái từ cha này, cho dù chỉ là khái niệm. Từ nhỏ tới lớn, đều là mẹ chống đỡ vất vả nuôi cô.

Nhà nghèo rớt mồng tơi, cả tháng không có tí đồ mặn nào mà ăn, nhưng Vân Quang Phụng ra ngoài ăn một bữa có thể xài hết sinh hoạt phí một tháng của cả nhà.

Chờ cô lên cấp ba, Vân Quang Phụng càng thêm tệ hơn, mẹ cô kiếm được bao nhiêu tiền đều bị ông ta cầm đi ăn nhậu cờ bạc gần hết, uống say lại về nhà nằm lăn ra đó, không làm gì cả.

Nhà ở trong nội thành, nước uống rất khó khăn, phải đi ra giếng nước công cộng cách nhà gần trăm mét gánh nước. Mỗi bữa Vân Thường tan học về nhà, thấy bóng lưng gầy yếu gánh hai thùng nước của mẹ, hận không thể một dao chém chết Vân Quang Phụng cho rồi!

Khuyên mẹ ly hôn bao nhiêu lần nhưng không có kết quả, Vân Thường chỉ đành nỗ lực hết sức mình lao động giúp mẹ để giảm bớt gánh nặng trên người bà.

Nhưng, đến khi mẹ cô vì quá lao lực mà bị tai nạn xe chết trên đường rồi, Vân Thường thật sự cảm thấy cuộc sống không còn chút hi vọng nào nữa.

Những ngày đó, ngoài việc nhìn đi vật mẹ chảy nước mắt ra cô không làm gì cả.

Hồ nhắm mắt lại, dường như mẹ cô ở ngay trước mắt, dịu dàng cười với cô, Vân Thường. Vân Thường, dậy đi, ăn cơm đi. Song mở mắt ra, không có gì cả ngoại trừ khoảng không trước mắt.

Một tháng sau, vất vả lắm cô mới không rơi nước mắt cả ngày thì, đột nhiên Vân Quang Phương nói muốn cưới vợ.

Vòng vẹn một tháng, mẹ cô mới mắt có một tháng, gã đàn ông vô lương tâm này nói muốn cưới người khác.

Vân Thường không cần lão, cần cũng vô dụng. Tối đó cô thu dọn quần áo, chuẩn bị đi thẳng đến trường. Lúc đó, thông báo nhập học của cô đã gửi về rồi, mẹ lên lút dành dụm học phí đủ cho cô qua được một học kỳ.

Không có mẹ, cô không sống nổi ở cái nhà này nữa.

Song kế hoạch chạy trốn bị Vân Quang Phương phát hiện phá vỡ. Tối đó Vân Quang Phương suýt đánh chết cô, dùng thắt lưng quất, dùng ghế đập, thành thử ngày Vân Quang Phương tái hôn thậm chí cô không bỏ được nỗi.

Những ngày tiếp đó càng như đi trên lớp băng mỏng, Vân Quang Phương không xem cô là con, mẹ kế càng bới lông tìm vết, chỉ có em trai mẹ kế dẫn theo, Lâm Ngạn là có thái độ không tệ với cô mà thôi.

Vân Thường cũng không nhớ được bao nhiêu lần mình đã khóc trong mơ rồi tỉnh nữa. Rốt cuộc chịu đựng tới ngày khai giảng, cô mừng suýt khóc. Vân Quang Phương không muốn cho cô đi học đại học, một xu tiền cũng không cho, thậm chí muốn bắt cô ở nhà làm thuê nuôi gia đình. Nhờ Lâm Ngạn giúp cô trốn nhà, bây giờ cô mới kịp đến trường báo danh.

Bốn năm đại học, cô chưa hề về nhà, càng không lấy của Vân Quang Phương một đồng. Lúc khó khăn nhất, mùa đông cô nốc nước lạnh ừng ực lấp bụng, đến cuối cùng vẫn vượt qua được, còn có một công việc khá khảm.

Cô cho là cuộc đời xui xẻo của mình từ đây chấm dứt, ai mà ngờ mới đi làm được nửa năm, vì tai nạn xe mà mất mù, lại bị tổng về nhà.

Vân Quang Phương cực kỳ bất mãn khi cô ngồi nhà cả ngày, mấy lần muốn đuổi cô đi, nói là mình không nuôi nổi cô.

Vẫn là Lâm Ngạn che chở cô, mới khiến người mù như cô ở được trong nhà mấy tháng.

Mọi bước ngoặt đều xuất hiện sau lần Lâm Ngạn say rượu. Anh ta đề cô xuống giường, vừa lột đồ cô vừa nói thích cô. Vân Thường liều mạng chống cự nhưng không sao địch nổi sức đàn ông.

Thật ra cô nên cảm ơn Vân Quang Phương. Thời khắc máu chốt, Vân Quang Phương vốn ra ngoài đột nhiên quay về, thấy tình cảnh trước mắt ngăn ra, xông tới cho Vân Thường mấy cái bạt tai, đánh cho cô chấn động não nhẹ.

Tuy cô và Lâm Ngạn không có quan hệ huyết thống nhưng tên thì có trong sổ hộ khẩu.

Cha cô, cha ruột cô, chứ cô là đồ thừa, chẳng những chứ cô, còn chứ mẹ cô.

Chừng đó Vân Thường mới biết, sở dĩ Vân Quang Phương tệ bạc với mẹ con cô là vì lão nghi ngờ mẹ cô ngoại tình với người khác trong thời gian lão đi tù, đến cuối cùng còn nghi ngờ cô không phải con ruột lão.

Vân Thường không biết Vân Quang Phương liên lạc với Lục phu nhân bằng cách nào, chờ đến khi cô biết thì tất cả đã xong hết. Cô bị cha bán, bán lấy hai trăm ngàn.

Hơn nữa, ngày cô bị đưa đi, lão ta còn chính mồm nói với cô, sau này muốn ăn cũng đừng tới tìm lão, quan hệ của cô và lão chấm dứt.

Tất cả hồi ức như một tấm mặt nạ máu me đầm đìa, vừa tháo ra là có thể nhìn thấy mặt mày đầy máu. Vân Thường chỉ cần nghĩ đến giờ phút này Vân Quang Phương ở gần cô như thế là con giận bốc lên như lửa cháy ngút trời, hừng hực thiêu đốt. Căm hận không thể xóa sạch mọi dấu vết về Vân Quang Phương!

“Tôi không biết ông, ông đi đi.” Người Vân Thường run khan, song vẫn dè nén tâm trạng bùng nổ của mình, cúi đầu hờ hững.

“Ờ, rồi nhà mấy ngày đã quên ông rồi?” Vân Quang Phương hừ lạnh một tiếng, “Tao cũng không cần nhiều, hai ba chục ngàn là được, Vân Thường, tao nuôi mày uống cơm à?”

Vân Thường bị ông ta chọc tức thiếu điều muốn cười “Ông nuôi tôi? Tôi là do mẹ tôi nuôi lớn! Ông nuôi toàn là đám gái đứng đường!”

“Mày!” Vân Quang Phương tức giận tay lên, mắt thấy sắp trúng mặt Vân Thường thì lão sực nhớ mình đang có việc nhờ cô đành hậm hực thả tay xuống.

“Vân Thường, tao cũng biết mày không coi tao là ba, mày cho tao năm chục ngàn! Không, ba chục thôi, tao lập tức đi ngay, không tới tìm mày nữa, mày thấy sao?”

“Tôi không có tiền.” Giọng Vân Thường không đổi, cơ hồ đóng thành băng “Một xu cũng không có!”

“Vân Thường! Mày đừng có rượu mời không uống muốn uống rượu phạt!” Giọng Vân Quang Phương hung tợn làm như đối diện không phải con mình mà là kẻ thù “Chắc mày cũng không muốn nhà họ Lục biết chuyện mày và Lâm Ngạn nhỉ!”

Ngực Vân Thường phập phồng dữ dội, chỉ cảm thấy máu toàn thân dồn hết lên đầu, xung lực lớn khiến cả người cô choáng váng.

Cô siết nắm đấm, vất vả lắm mới giữ được tư thế hiện giờ “Ông muốn làm gì cứ làm.”

Vân Quang Phương không ngờ rắn mềm gì cô cũng không ăn, nhất thời không nói nên lời. Lão nhìn gương mặt thanh tú của cô, tay phải ngửa ngáy hận không thể tát thẳng vào đó!

Nhưng lúc đuôi mắt liếc về hướng siêu thị, lão dẫn con xúc động xuống, vội vàng vòng qua ao sen chạy đi, quăng lại một câu ác độc,

“Đừng tưởng vậy là xong, mày chờ đó cho tao!”

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Ngày Thứ Hai Mười Một

“Tâm tình không tốt?” Kiểm tra thường lệ buổi sáng hoàn tất, Lục Diệp cử động người, liếc nhìn Vân Thường đang ngồi ngơ ngẩn bên giường.

Lúc Vân Thường không vui sẽ không xụ mặt, cũng không trút giận sang người khác. Chỉ ngây người, cũng không biết trong đầu nghĩ vớ vẩn cái gì.

Lục Diệp nắm bắt tính tình cô rõ lắm rồi, giờ thấy dáng vẻ hờn vía lên mặt của cô là biết chắc chắn cô gặp phải chuyện gì rồi.

Vân Thường bị ngắt mạch suy nghĩ, cười lắc đầu với Lục Diệp “Không có, vết thương của anh còn đau không?”

Lục Diệp biết cô dòi dề tài cũng không nói trắng ra “Sớm hết đau rồi, không sao.” Chút thương còn con này kỳ thật không tính là gì, chỉ vì vị trí đặc biệt nên mới có vẻ kinh khủng vậy.

“Đừng rồi,” Lục Diệp lộ một trái hạnh nhân nhét vào miệng Vân Thường “Lát nữa bọn Bùi Văn Văn và Giản Viễn Đường sẽ tới.”

Vân Thường ngơ người, quên cả nhai “Bọn họ đều tới?”

“Ừ” Lục Diệp cũng bó tay, đầu phải chuyện gì lớn, có cần ngạc nhiên vậy không, bất quá đó là tấm lòng của mấy ông anh, cũng không tiện từ chối.

“Chắc là các cô cũng tới.” Lục Diệp thấy Vân Thường nuốt hạnh nhân trong miệng rồi lại nhét một trái khác cho cô “Có lẽ sẽ đông người lắm, em đừng sợ, nên làm gì cứ làm thôi.”

Nói thế đấy, Vân Thường dờ khóc dờ cười, có gì mà cô phải sợ. Có điều, cái cô Bùi Văn Văn kia cũng tới? Vân Thường cảm thấy tâm tình lại tệ đi một phần.

Cô không phải người hẹp hòi, quả thật Lục Diệp rất xuất sắc, dễ làm phụ nữ có cảm tình, chẳng có gì phải ghen tị cả.

Nhưng thích mà tới mức trắng trợn như Bùi Văn Văn thì hơi quá.

Không coi tình hình, không chú ý nơi chốn, chỉ tùy vào sở thích của mình mà ăn nói bừa bãi, lại coi trời bằng vung, ngang ngược làm người ta ngứa răng ngứa lợi, con gái như vậy, bất kể cô ta có thích Lục Diệp hay không, Vân Thường đều tránh từ xa.

“Em biết.” Vân Thường rút khăn giấy lau bọt ngửi vị hương sô-ý dính trên môi “Có điều...” Cô chần chờ một lát mới nói tiếp “Mấy ngày trước em tới nhà họ Bùi.”

Lục Diệp nhủ thầm, trong đầu lập tức hiện ra bóng dáng con nhỏ điều ngoa nhà họ Bùi “Mẹ dẫn em đi?”

“Dạ.” Vân Thường gạt đầu, mặt đỏ lên, nhìn dáng vẻ thẹn thùng cực độ.

Lục Diệp đang lấy làm lạ thì nghe tiếng Vân Thường áp ứng: “Cái cô... Bùi Văn Văn đó thích anh.”

Khụ, suýt nữa Lục Diệp bị sặc hạnh nhân. Anh gặp Bùi Văn Văn không nhiều lần lắm, chỉ có dịp tết qua nhà họ Bùi chúc tết mới gặp, nhìn một hai lượt thôi.

Ai biết tự dung con nhỏ đó nổi con điên, cứ đuổi theo nói thích anh.

Tuy hai nhà quen biết mấy đời, Bùi Văn Văn lại là em gái của bạn thân, nhưng ấn tượng của Lục Diệp với cô ta không tốt lắm. Anh không thích con gái quá om sòm, với lại Bùi Văn Văn bị người nhà họ Bùi cưng chiều quá mức, luôn cho mình là trung tâm, xem mình sống trong tháp ngà không bằng.

Có điều, đôi mắt đen của Lục Diệp nheo lại, Văn Thường nói với anh thế là có ý gì? Chẳng lẽ là ghen?

Nghĩ như thế, Lục Diệp chỉ cảm thấy phiền muộn do nằm uòn trên giường cả ngày tan biến hết.

Vui vẻ trong bụng một chập, thiếu tá Lục mới nghiêm mặt vờ vĩnh: “Ồ? Anh không biết.”

Hơ? Anh ấy không biết? Tính nết Bùi Văn Văn thế mà không bày tỏ? Không thể nào! Mặt Văn Thường lộ rõ vẻ ngờ vực.

Đương nhiên Lục Diệp nhận ra cô không tin, vội vã bổ sung “Anh không biết thật đó, anh không thấy rõ bộ dạng cô ta ra sao, em nói anh nghe đi.”

EQ của đàn ông bình thường luôn thấp hơn phụ nữ. Nếu thiếu tá Lục chỉ nói câu đầu, không bổ sung thêm mấy câu sau, Văn Thường gần như tin tưởng rồi.

Nhưng mà thêm câu sau hoàn toàn là giấu đầu lòi đuôi, Văn Thường lập tức hiểu ngay, Lục Diệp đang nói láo!

Thiếu tá Lục còn chưa biết Văn Thường đã phát hiện anh nói dối, còn đang hí hửng nghĩ, tuy anh hơn ba mươi vẫn chưa yêu đương lần nào, nhưng vẫn có người thích anh như thường nhé! Lần này có phải Văn Thường sẽ càng ghen không? Vậy tối nay anh có thể yêu cầu quá đáng hơn tí không nhỉ?

Đáng tiếc thiếu tá Lục cao hứng sớm quá.

“Hóa ra anh không biết.” Văn Thường cười dịu dàng, mắt hạnh đen nhánh sóng sánh “Vậy coi như em chưa nói.”

Không đúng! Không nên như thế! Thiếu tá Lục há hốc mồm. Chẳng phải Văn Thường nên vừa ghen tị vừa miễn cưỡng kể với mình chuyện Bùi Văn Văn sao? Sau đó mình có thể kiên định nói với cô ấy lần nữa, mình không có tí ấn tượng nào với Bùi Văn Văn cả!

Rõ ràng phải nên đi theo lộ trình như thế mới đúng!

Thiếu tá Lục rối rắm, đang nghĩ làm sao để kéo kịch bản trở về, cửa phòng bệnh bị người gõ vang.

“Chú mày đúng là giỏi nha, Lục Diệp.” Trương Bản Vệ đi tới đầu giường đắp khế vào vai Lục Diệp, cười nói: “Quanh năm bán nhạn còn bị nhạn mổ mắt, chặc chặc, mắt mất quá!”

Lục Diệp chưa kịp trả lời, Bùi Quân xen vào: “Coi đáng thương chưa này, ngồi cũng không được nữa.”

“Hai người đủ chưa! Lục Diệp đủ tội nghiệp lắm rồi.” Giản Viễn Đường đặt đồ bỏ và trái cây lên đầu giường “Bây giờ sao rồi?”

“Khá tốt.” Lục Diệp bị châm chọc thế mà tỉnh bơ, trơ mặt không nói nhiều hơn một chữ.

“Nghe nói em dâu có bầu rồi, chúc mừng.” Giản Viễn Đường quay sang nhìn Văn Thường “Nếu là con gái có thể cho làm con dâu nhà Trương Bản Vệ rồi.”

Vợ Trương Bản Vệ đã mang thai tám tháng, siêu âm phát hiện là con trai lâu rồi.

“Cầm miệng.” Lục Diệp hung hăng trừng Giản Viễn Đường, cục cưng nhà anh chưa ra đời đã bị người nhớ thương, sao được chứ!

Che chở ghê chưa, Giản Viễn Đường tặc lưỡi đang định nói với Văn Thường nữa thì nghe ngoài cửa vang lên giọng con gái hào hứng lanh lảnh: “Anh Diệp, em tới thăm anh nè!”

Người trong phòng nhất thời cảm thấy đau đầu. Sắc mặt Bùi Quân cũng khó coi, anh liếc Văn Thường một cái, lén lút nói với Lục Diệp: “Giữ không được, bám theo qua đây.”

“Anh Diệp, anh còn đau không?” Bùi Văn Văn vừa vào đã chạy thẳng lại giường, hỏi han đủ thứ “Em muốn qua đây từ lâu rồi, nhưng mà mẹ em cứ cấm em đi.”

Cô ta trẻ môi, đều tại chuyện lần trước nên mẹ cô ta mới không cho đi, nhưng cô ta đâu có nói sai. Á đàn bà kia vì tiền mới gả cho anh Diệp thật mà!

“Khá tốt.” Lục Diệp vẫn chỉ có hai chữ kiên cố kia.

Bùi Văn Văn quét mắt nhìn chung quanh phòng bệnh, đột nhiên hét lên: “Sao không có người hầu tới đây hầu hạ anh vậy?” Cô ta cảm hận lườm Văn Thường, giọng nhỏ xuống nhưng vẫn đủ để mọi người nghe thấy “Để một ả mù ở đây thì làm được cái gì?”

Vừa dứt lời, mặt Lục Diệp lập tức đen sì. Bùi Quân âm thầm kêu toi, biết Lục Diệp tức giận thật rồi, định nói sang chuyện khác thì Lục Diệp đã ngắt lời.

“Cô là ai?” Ánh mắt Lục Diệp sắc nhọn, đồng tử đen sẫm nhìn Bùi Văn Văn trừng trừng “Vợ tôi thế nào liên quan gì đến cô?”

Tất nhiên không có chuyện anh không biết Bùi Văn Văn là ai, cũng biết hai ông bà Bùi xưa nay cưng chiều cô con gái hiếm muộn này nhưng chữ mù kia đã hoàn toàn chạm đến giới hạn của anh.

Mắt Văn Thường không thấy, chuyện này luôn là nỗi thống khổ bất lực nhất trong anh, người nhà họ Lục có ai là không dè dặt chằm chằm từng câu từng chữ, sợ tổn thương tự tôn của Văn Thường.

Thế mà bây giờ, trước mặt nhiều người Bùi Văn Văn lại dám nghênh ngang chằm chọc, làm nhục người trong lòng anh.

Ngon lửa trong lòng Lục Diệp tức thì trào lên như sóng dữ, trước mặt bà Bùi và Bùi Quân, mở miệng chằm biếm thẳng thừng, hoàn toàn không giữ thể diện cho Bùi Văn Văn.

Mặt Bùi Văn Văn lập tức đỏ bừng, nước mắt rom rớm, lúng túng cơ hồ sượng chín mặt, không sao ngờ Lục Diệp sẽ nói cô ta như thế!

Cô ta nghĩ hoài không hiểu, rõ ràng Lục Diệp không thích những cô gái Lục phu nhân sắp xếp, vì sao lại tốt với Văn Thường như thế? Vì đứa nhỏ trong bụng cô ta à?

Không khí trong phòng bệnh thoáng chốc trở nên xấu hổ, vui vẻ vừa rồi nháy mắt rớt thẳng xuống. Lục Diệp dường như không hề phát hiện, ánh mắt vẫn sắc bén như cũ, không chịu nhượng bộ.

“Được rồi,” Bùi Quân bước lên túm lấy Bùi Văn Văn “Tôi dẫn Văn Văn đi ra ngoài trước, mọi người trò chuyện đi.”

Anh sẽ không giận Lục Diệp vì chuyện này, dù sao tính em gái mình thế nào anh biết thừa, vì thế cười cười với Văn Thường liền lôi Bùi Văn Văn ra khỏi phòng.

“Đừng có đi đến đâu cũng làm nhà họ Bùi mất mặt!” Vừa ra khỏi phòng, mặt Bùi Quân lập tức lạnh tanh “Em cũng sắp tốt nghiệp đại học rồi, nên hiểu chuyện chút đi.”

“Em làm sao?!” Bùi Văn Văn quệt nước mắt “Là em thích anh Diệp trước! Dựa vào đâu mà cô ta nhanh chân đến trước! Đã vậy còn là ả đàn bà vừa mù vừa hám tiền nữa!”

“Người ta thế nào không liên quan gì đến em, tự lo mình đi.” Bùi Quân lạnh lùng lườm Bùi Văn Văn một cái, quay lưng bỏ đi, quăng lại một câu “Ba mẹ không thể che chở em cả đời.”

Mặt Bùi Văn Văn nóng ran, căn bản không nghe lọt lời Bùi Quân. Cô ta cảm thấy mình không sai, sai chỗ nào? Cô ta thích người nào thì can đảm đi nói với người ta, ảnh hưởng gì đến ai?

Cô ta vừa tức vừa xấu hổ, chùi nước mắt rồi đi dọc hành lang định ra ngoài.

Ngay lúc đó, cô ta bỗng nhìn thấy một gã đàn ông lớn tuổi ăn mặc lếch thếch đang len lút lượn qua lượn lại trước phòng Lục Diệp.

Bùi Văn Văn lấy dũng khí, lặng lẽ tiến lên, chụp lấy cánh tay gã đàn ông căn vặn: “Ông là ai?”

Tuy Lục Diệp ăn nói quá đáng với cô ta nhưng cô ta vẫn thích anh, đương nhiên không để cái gã đáng nghi này lượn lờ ngoài cửa phòng bệnh của anh rồi.

Mới sáng sớm Văn Quang Phương đã lên lên tầng phòng bệnh cao cấp này rồi. Lão trốn nợ nhiều lần rồi, cái trò tránh tai mắt người khác này cứ gọi là tron tru, tron như cá chạch, bọn cho vay nặng lãi còn chưa bắt được lão nữa là y bác sĩ bệnh viện.

Vốn định thừa dịp Văn Thường đi ra, uy hiếp dụ dỗ cô kiếm ít tiền xài, ai dè lại bị một con ranh tóm được.

Bùi Văn Văn không phải đèn hết dầu, thấy Văn Quang Phương không trả lời liền trầm giọng “Rốt cuộc ông là ai? Không nói tôi báo cảnh sát!”

Thủ đoạn của Bùi Văn Văn đương nhiên kém xa Văn Quang Phương, có điều hiện giờ Văn Quang Phương đã cùng đường, phỏng chừng gặp ăn mày trên đường cũng có thể moi vài xu của người ta, thành thử cũng không giấu diếm, hất tay Bùi Văn Văn ra, vênh mặt: “Tôi là cha Văn Thường, cha vợ Lục Diệp!”

Lão thấy Bùi Văn Văn ăn mặc là biết nhất định là con nhà có tiền, với lại có thể đến đây thăm Lục Diệp chứng tỏ có quan hệ khá tốt với nhà họ Lục, biết đâu có thể lừa được ít tiền từ con nhãi này?

Cha Văn Thường? Cái gã bán con? Bùi Văn Văn nhìn Văn Quang Phương ghê tởm, chỉ cảm thấy chỗ vừa chạm vào lão cũng bắt đầu ngứa.

Loại rác rưởi này cô ta không muốn nhiều lời lấy một câu! Bèn rút tay về quay lưng bỏ đi.

Ai dè Văn Quang Phương lại mặt dày tiến lên chặn đường Bùi Văn Văn.

“Ông muốn làm gì?” Bùi Văn Văn nhú mày nhìn lão.

“Cô và Lục Diệp là bạn? Tôi là cha vợ Lục Diệp, đưa cho tôi ít tiền trước, chừng sau bảo Lục Diệp trả lại cho cô.”

Ha, sao có người vô liêm sỉ như thế? Bùi Văn Văn bị ông ta chọc tức suýt cười. Vừa định mở miệng chế nhạo, trong óc chợt lóe lên, đột ngột nảy ra một ý định.

Cô ta nhếch môi, gương mặt thoáng hiện chút âm trầm không hợp với tuổi cô ta “Ông thiếu tiền lắm à? Vậy chúng ta nói chuyện đi!”

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Ngày Thứ Hai Mười Một 2

“Khó chịu lắm hả?” Buổi tối, Lục Diệp nằm trên giường nừa ôm Vân Thường, bàn tay to vuốt vuốt tóc cô an ủi, buồn bực tụ trong lòng mãi không tan đi.

Anh đau lòng vô cùng, ngực nặng nề gần như không thở nổi, hận không thể nhét cả người cô vào máu thịt mình, hòa nhập với bản thân, không rời anh một giây một phút nào, không cho phép bất cứ ai chế giễu cô, ức hiếp cô!

Vân Thường của anh tốt cỡ nào, vừa dịu dàng vừa hiểu ý người, thế mà không biết sao cứ phải chịu khổ nhiều hơn người khác.

Lục Diệp chỉ cần nhắm mắt là nhớ tới vẻ mặt giọng điệu Bùi Văn Văn hôm nay, khinh miệt cỡ nào, rẻ rúng ra sao.

Dưới mi mắt anh mà cô còn bị ầy khuất như thế, vậy lúc anh chưa xuất hiện thì sao? Một mình cô rút cuộc làm sao vượt qua?

Ngực Lục Diệp càng lúc càng đau, ngay cả hô hấp cũng không thoải mái.

Vân Thường, Vân Thường, Vân Thường của anh, Vân Thường của anh...

“Không khó chịu?” Vân Thường híp mắt hưởng thụ anh dịu dàng vỗ về, đuôi mắt liếc thấy nét mặt đau lòng khó chịu của anh, trong lòng ảm áp.

“Thật ra mới đầu có hơi khó chịu,” Cô né vết mổ của Lục Diệp, cẩn thận vùi đầu vào ngực anh “Nhưng từ từ cũng thành thói quen, bây giờ nghe hết cảm giác rồi, anh đừng lo, bọn họ thích nói sao thì nói, em không để ý.”

Người không liên can nhiều như thế, cô lại chỉ có một trái tim, đặt người cô để ý nhất vào đó còn chưa đủ, chỗ đâu ra đến phần người khác.

“Lục Diệp, anh đừng giận,” Cảm nhận được hơi thở anh trở nên nặng nề, Vân Thường vội vàng vuốt giận cho anh, sợ anh làm nứt miệng vết thương “Chúng ta sống cuộc sống của chúng ta, họ nói kệ họ.”

Lục Diệp chỉ cảm thấy cổ họng khô ran không nói được lời nào. Trước giờ anh biết cô suy nghĩ rất thấu triệt xong lại không nghĩ cô nhìn thấu đến mức này.

Lối nghĩ hồ hững đó, rút cuộc đã chịu qua bao nhiêu tổn thương và châm chọc mới rèn luyện ra được đây? Lục Diệp không dám nghĩ.

“Vân Thường, chúng ta phải chữa lành mắt.” Sau đó soi hết những kẻ xấu xa từng cười nhạo cô!

Vân Thường mỉm cười “Dạ.” Chữa lành thì có thể thấy anh đầu tiên, chữa không lành cũng không sao, kiểu gì cũng có anh bên cạnh, chắc chắn không để cô đựng chỗ này chỗ kia.

Phòng bệnh buổi tối vắng lặng như tờ, rèm cửa không kéo kín, ánh trăng như nước lên qua khe hở chui vào, rọi trên nền nhà một màu vàng nhạt, ánh sáng vốn lạnh lẽo cũng bị nhuộm một lớp ảm áp.

Trong ánh sáng vàng nhạt đó, hai người nằm trên giường bệnh ôm chặt lấy nhau. Dường như giờ phút này nơi đây không phải bệnh viện ai cũng né tránh mà là vùng đất ngọt ngào của họ.

Phản ảm áp yêu thương này, ngay cả ánh trăng cũng trở nên hiền hòa.

Thế chất Lục Diệp mang tính nóng, Vân Thường bị anh ôm như thế nhanh chóng thấy buồn ngủ, muốn dịch khỏi lòng anh một chút để ngủ thì bị Lục Diệp nhay cảm tím lại.

Vân Thường hơi hé mắt, giọng vừa mềm vừa ngọt, như cây kẹo bông chỉ liếm một cái là ngọt tận cõi lòng.

Thiếu tá Lục nuốt nước miếng, gắng gượng đè ép xúc động muốn hôn người trong lòng, nghiêm mặt: “Anh muốn đi tè.”

Tè... ăi? Tè? Đầu Vân Thường thoáng cái tỉnh táo, lóc cóc bò dậy, vươn tay bật đèn đầu giường, lần mò xuống giường, đứng bên cạnh, khăn trương vươn hai tay ra: “Anh cẩn thận một chút, xuống giường thì vịn tay em.”

Lục Diệp ừ một tiếng, cẩn thận ngồi dậy, chậm rãi bò xuống giường. Thật ra vết thương của anh hồi phục rất tốt, nhưng cho dù vậy Lục Diệp cũng không dám cử động quá mạnh, sợ vết thương nứt ra. Như vậy thời gian nghỉ kết hôn còn lại, anh chỉ có thể nằm trên giường không làm gì được thật.

Vân Thường không hề bài xích việc phục vụ Lục Diệp đi toilet, cũng không xấu hổ lắm, chẳng lẽ cô cũng đâu thấy đường, cùng lắm thì làm gây chướng hình người cho Lục Diệp thôi. Thấy cây gậy nào còn biết xấu hổ chưa? Đương nhiên không có rồi!

Chỉ là lúc có hai người thôi, thiếu tá Lục thường hay nghĩ ra những chuyện khiến người ta khó mà tưởng nổi, ví dụ như giờ...

“Anh tự làm đi nhé.” Vân Thường muốn giãy tay Lục Diệp nấp ra đằng sau nhưng không dám, sợ đụng phải vết mổ, đành đỏ mặt lắc đầu từ chối.

Khó nổi da mặt thiếu tá Lục được rèn luyện dưới hòng súng, Vân Thường căn bản không phải đối thủ của anh.

“Lúc anh duỗi tay ra vết mổ đau lắm.” Mặt thiếu tá Lục không đỏ tím không đập tình bơ nói láo, liếc phản ứng của Vân Thường một cái, đột nhiên thả tay cô ra, giọng rõ ràng mất mát.

“Vậy anh tự làm, ừ”

Vân Thường giật thót, vội vàng giữ tay anh “Sao rồi? Sao rồi? Đụng đến vết thương rồi? Có chảy máu không?”

“Không có, có điều nếu lại động...”

Anh chưa nói xong Vân Thường đã sốt ruột cướp lời.

“Em giúp anh! Anh đừng động đấy!”

“Ừ.” Thiếu tá Lục vờ vĩnh trầm giọng, thực tế thì miệng đã toét tới mang tai rồi.

Vân Thường không thấy đường, Lục Diệp lại cố tình không hướng dẫn cô, cô đành dựa vào cảm giác của mình mà làm.

Kết quả tay không đặt lên eo thiếu tá Lục mà đặt nhầm một bên mông người ta.

Thiếu tá Lục rèn luyện lâu năm, đi làm nhiệm vụ, thịt trên người rắn chắc vô cùng, thịt trên mông cũng cứng, khó sờ muốn chết. Vân Thường ậm ở một tiếng, vội vàng dời tay lên eo.

Chiều cao của Lục Diệp và Vân Thường lệch nhau hơn một tấc, và lại Vân Thường sợ ảnh hưởng vết thương của anh, đành cố sức nhẹ tay, eo cũng khom xuống.

Trên người Lục Diệp mặc đồng phục bệnh viện mỏng tanh, lúc này chỉ cảm thấy bụng dưới nóng lên, hơi thở nhẹ nhẹ ầm ầm của cô phả trên chỗ nhạy cảm nhất của anh, dễ dàng khơi mào xúc động anh đã miễn cưỡng dần xuống.

Cái cảm giác ngọt ngào khi nước sữa giao hòa [9] nhảy mắt xộc vào đầu, dường như mỗi một góc ngách trên cơ thể đều nhớ kỹ cảm giác này, trống rỗng theo máu lan tỏa toàn thân.

Nhanh chóng làm Lục Diệp nóng bừng lên.

Quả nhiên rất muốn đi toilet à? Vân Thường đỏ mặt móc cái món đã ngóc đầu của Lục Diệp ra.

“Anh... anh tự nhìn hướng đi...”

Cô đã thẹn thùng hết chỗ nói rồi, mấy ngày trước vì Lục Diệp dám cử động quá mạnh, mắt cô lại không thấy nên Lục phu nhân mời người chuyên chăm sóc tới.

Thành ra giúp anh đi toilet thế này vẫn là lần đầu tiên.

Nhà vệ sinh đương nhiên không phải chỗ tốt để làm gì đó, thành ra Lục Diệp không làm khó Vân Thường nữa, hấp tấp giải quyết nhu cầu sinh lý, rửa tay cho Vân Thường xong liền quay về giường.

Đầu vừa đặt lên gối, Vân Thường lặng lẽ thờ phào, tuy không thấy đường nhưng vừa rồi... thật tình đầu cô cũng không dám ngẩng lên nữa.

“Vân Thường...” Vân Thường giật thót, mỗi lần anh gọi cô bằng cái giọng pha lẫn van vỉ trong đó thế này đều không có chuyện gì tốt cả...

Vì thế lần này Vân Thường quyết định ra tay trước, cô làm bộ thờ ơ nhắm mắt lại, nhỏ giọng: “Ngủ đi anh!”

Có vẻ như thiếu tá Lục không nghe thấy, đầu gác lên vai người ta cọ tới cọ lui, đàn ông hơn ba mươi tuổi còn không biết xấu hổ mà làm nũng!

“Khó chịu.”

“Khó chịu ở đâu?”

Thiếu tá Lục bây giờ là đại gia, một câu khó chịu là đủ để Vân Thường tìm đập chân run nửa ngày.

“Chỗ này.” Lục Diệp kéo tay Vân Thường đặt lên quần anh “Chỗ này khó chịu.”

Vân Thường run lên, y như bị bỏng nước sôi, vội vàng rút tay về.

Mặt đỏ như phôi bông, lắp bắp trả lời: “Nhịn... nhịn một chút...”

Thiếu tá Lục tên đã lên dây, môi lưỡi nóng bỏng liếm hôn vành tai, cổ Vân Thường, tiếng anh trong đêm nghe đặc biệt kèm nén “Nhịn không được làm sao giờ?”

Vân Thường rút đầu, ráng nhịn con run rẩy toàn thân, vất vả lắm mới rặn được một câu “Bác sĩ... bác sĩ nói không thể vận động kịch liệt.”

Nói xong câu này, Vân Thường thẹn tới mức ước gì vùi đầu vào gối cả đời không ngóc lên nữa!

Đương nhiên Lục Diệp biết tình huống vết thương của mình, cũng biết mình muốn làm gì còn phải chờ vài ngày nữa, nhưng không thể ăn thịt không có nghĩa là anh không được uống canh nhĩ!

Vì thế càng táo tợn hơn, mặc sức ăn hiếp Vân Thường. Vân Thường đáng thương không dám phản kháng, đành mặc thiếu tá Lục muốn làm gì thì làm.

Đến khi Lục Diệp thỏa mãn rồi mới hôn lên trán cô một cái khích lệ, nói giọng đại gia.

“Được rồi, ngủ thôi.”

Mùi vị nghẹn thật khó chịu, thiếu tá Lục không được thỏa mãn ham muốn bắt màn thờ dài, ngửi mùi thơm từ tóc Vân Thường nặng nề thiếp đi.

“Hôm nay sao thế?” Lâm Ngan cau mày nhìn một bản đồ ăn ngon, ghê tởm trừng Vân Quang Phương một cái, quay sang hỏi mẹ anh ta.

“Ông có tiền rồi! Ăn một bữa đã làm sao!” Vân Quang Phương găm xương, đầu mỡ bám đầy tay đầy mặt, nhìn nhóp nhép vô cùng.

Lâm Ngan cười khẩy “Lãi nặng trả hết rồi? Đừng để đến lúc bị người ta truy sát còn đẩy tôi ra trước.” Anh ta vừa nói vừa kéo ghế ngồi xuống, cầm lấy đĩa mẹ mình đưa gấp một miếng nấm hương, hơi hơi thất thần.

Đây là món Vân Thường thích nhất, lần nào ăn đôi mắt xinh đẹp của cô cũng tràn ngập ý cười, vẻ mặt thỏa mãn như có được cả thế giới.

Lâm Ngan há mồm cắn một miếng nấm hương mềm, ánh mắt âm đạm, khó ăn, miệng mồm đắng chát.

“Mày nói thế là thế nào!” Vân Quang Phương đặt ly rượu xuống bàn đánh cạch, muốn trừng Lâm Ngan song lại không dám, đành hậm hực thu hồi tầm mắt.

“Bắt đầu từ nay chúng ta sẽ sống khá giả!”

Nói rồi, lão có phần không được tự tin nhìn Lâm Ngan, lấy hết can đảm uống một hơi cạn hết ly rượu, lại nhấn mạnh lần nữa “Sống khá giả!”

Cả đời Vân Quang Phương, qua lại với xã hội đen không ít lần, bị người vác súng đòi nợ cũng không thiếu. Song chưa từng sợ qua cái gì, duy mỗi đứa con riêng này, Vân Quang Phương sợ muốn chết, y như mèo thấy chuột vậy.

Vân Quang Phương đã thấy đám đàn em của Lâm Ngan, lúc đi giành địa bàn với băng nhóm khác, sự độc ác đó, hoàn toàn không cần mạng. Từ đó về sau, Vân Quang Phương không dám dễ dàng chọc giận Lâm Ngan, thậm chí lúc không cần thiết lão cũng không muốn nói chuyện.

Lâm Ngan cười khẩy, không nói chuyện với Vân Quang Phương nữa. Cũng không để ý thái độ thay đổi thất thường của Vân Quang Phương, dù sao cũng chỉ quanh quẩn mấy cái sông bãi mà thôi, nói không chừng ngày mai trên bàn lại là cháo trắng dưa muối.

Bữa cơm này Vân Quang Phương ăn đặc biệt thỏa mãn, nghĩ nghĩ sau này chẳng những cuộc sống được đảm bảo còn dư tiền có thể đi đánh bạc đã ghiền là hưng phấn vô cùng.

Hết ba lượt rượu, mặt Vân Quang Phương đỏ phừng phừng, mơ mơ màng màng nằm úp sấp trên bàn, trước mắt đột nhiên lóe lên gương mặt Vân Thường.

“Chời, con nhỏ đó đẹp thế, sao có thể là con của Vân Quang Phương được!”

“Phải phải đó, không giống chỗ nào hết!”

“Chắc chắn, không biết là con của ai nữa, cái tay Vân Quang Phương coi tiền như rác, nuôi con giùm người ta còn không biết.”

“Đúng đó, mày chưa thấy con bé đó thông minh cỡ nào đâu, con trai tao học cùng khối với nó, nói nó học toán giỏi nhất khối, con trai cũng không bằng. Với cái đầu đánh bạc là thua của Vân Quang Phương, để được đưa con như thế à? Nằm mơ đi!”

Hừ, Vân Quang Phương hừ một tiếng, mũi miệng toàn mùi rượu. Tương lão sẽ nuôi con thay người khác? Người thông minh như Vân Quang Phương lão đòi nào!

Có điều đưa con này cũng tốt, ít nhất nhờ nó, nửa đời sau của lão không cần sầu nữa. Vân Quang Phương chui mép, thỏa mãn nắc một cái, loạng choạng đứng dậy bỏ vào phòng.

Lão cần phải nghỉ một chút, đi đâu tìm cho con gái ngoan của lão một ông chủ có tiền mua đây...

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Ngày Thứ Hai Mười Hai 1

Tiết trời giữa tháng tư, thay đổi thất thường, mới phút trước nắng chang chang, nói không chừng giây sau đã đổ mưa phùn rồi.

Lâm Ngan dứt tay vào túi quần, cà lơ phát phơ lang thang trên phố. Rất nhiều thế lực đen trong thành phố này đều đã thuộc về anh ta, nhất là địa bàn mới giành được gần đây, thật sự là béo bở, bao gồm vô số quán bar, sòng bạc, nếu quản ngon, nó sẽ biến thành vốn khởi nghiệp của anh ta.

Tuy anh ta còn trẻ nhưng nhìn xa trông rộng vô cùng.

Cứ tiếp tục sống thế này tuyệt đối không phải điều anh ta hi vọng, tuy có một đám đàn em mỗi ngày đi đằng sau coi anh ta như Thiên Lôi sai đâu đánh đó nhưng đầu sao cũng không quang minh chính đại.

Thậm chí người ta nhắc đến còn khinh thường nhỏ nước miếng, nói, hừ! Đồ du côn!

Anh ta không phải Vân Quang Phương, không muốn sống kiểu được chăng hay chớ thế này, anh ta có trí tuệ có tầm nhìn cũng có dã tâm, quan trọng hơn là, anh ta không cam lòng sống trong bóng tối cả đời.

Lâm Ngan ngẩng đầu nhìn mặt trời đã bị mây đen che khuất, biết sắp mưa rồi.

Bước nhanh về nhà, anh ta không muốn về nhà mỗi ngày, thực tế anh ta không có cảm giác gì với cái nhà này. Anh ta ghê tởm Vân Quang Phương, hận không thể khiến ông ta biến mất cả đời! Nhưng anh ta lại không thể không về.

Mỗi lần Vân Quang Phương uống say thì mất hết tính người, chưa biết chừng mẹ anh ta lại bị ngược đãi nữa.

Anh ta không sao hiểu được suy nghĩ của mẹ mình, cứ nhất quyết sống cùng với cái tên Vân Quang Phương không bằng súc sinh này. Hiện tại anh ta cũng đã có khả năng cho bà một cuộc sống sung sướng rồi, họ không cần như trước nữa.

Nhưng bất kể anh ta nói tốt nói xấu gì, mẹ anh ta đều kiên quyết đi theo Vân Quang Phương.

Thật là cố chấp! Trong mắt Lâm Ngan thoáng chút châm chọc.

Mưa đã bắt đầu nhỏ giọt, lạnh lạnh, rơi trên người lại không hề lạnh. Gió xuân quá ẩm quá nhẹ, cho dù mưa lạnh như thế cũng bị ủ ấm lên.

Kỳ thật anh ta cũng cố chấp có thua gì, biết rõ từ sau sự kiện đó Vân Thường né anh ta còn không kịp mà vẫn không buông xuống được.

Cứ tưởng anh ta có thể cho Vân Thường một cuộc sống tốt hơn, ai ngờ mới đi ra ngoài có một chuyến, quay về thì cảnh còn mà người đã mất!

Cô bị Vân Quang Phương bán! Bán cho một gã đàn ông hơn cô chín tuổi!

Khoảnh khắc biết tin này, anh ta hận không thể băm Vân Quang Phương thành trăm mảnh! Nếu không có mẹ anh ta kéo, có lẽ bây giờ Vân Quang Phương đã thành nắm đất vàng rồi.

Anh ta biết mình không xứng với cô nhưng trong lòng luôn có ảo tưởng, thậm chí sau khi mất cô rồi, trong lòng anh ta còn thoáng hưng phấn một cách ám muội.

Bởi vì như thế, cô không hoàn mỹ như trước nữa, anh ta cũng càng an tâm mà tiếp cận cô, độc chiếm cô.

Ngày hôm đó anh ta uống say thật song vẫn có ý thức, anh ta biết mình đang làm gì nhưng không hề có ý định dừng lại.

Nếu cô thuộc về anh ta rồi, có phải sau này sẽ không rời khỏi anh ta? Có phải sẽ yêu anh ta một chút không?

Cầu mà không được thật sự quá khổ sở, khổ tới mức anh ta không muốn mang theo trái tim đắng chát này nữa.

Vì thế phóng túng buông thả bản thân, cho dù bị cô chống cự quyết liệt cũng không dừng lại.

Anh ta biết, nếu hôm đó không có Vân Quang Phương, chuyện này chắc chắn thành.

Anh ta cảm thấy may mắn, cũng có chút thất vọng. Lòng rất mâu thuẫn, không biết rốt cuộc mình nghiêng về bên nào nữa.

Chị, chị. Cô chỉ lớn hơn anh ta hai tháng. Cô muốn anh ta kêu cô là chị, tất cả mọi người đều bắt anh ta gọi cô là chị!

Lâm Ngan đẩy cửa, mang theo hơi lạnh vào nhà, đi qua phòng ngủ Vân Thường từng ở thì liếc vào trong một cái. Bên trong không có người ở lâu lắm rồi, mẹ anh ta cũng không quét dọn, bụi bặm nhiều lắm.

Bên trong còn có đồ đạc cô từng dùng, ngọn đèn bàn cũ kỹ, giường đơn chật hẹp...

Tìm Lâm Ngan như bị một bàn tay to bóp chặt, đau đớn, hô hấp cũng mang theo mùi máu tanh.

Người kia... mạnh hơn anh ta, mạnh hơn nhiều lắm, gia đình giàu có, lại tiếng tăm, hơn nữa bây giờ họ đã kết hôn rồi, anh ta lấy cái gì mà đi giành với người đó?

Anh ta dựa vào vách tường loang lổ bùn sinh, cả người bị rút cạn, bỗng nhiên mất hết sức lực.

“Tiểu Ngan, về rồi à?” Bà Lâm đẩy cửa phòng bếp đi ra, người bám mùi dầu mỡ “Lập tức ăn trưa liền đây, con đói không? Tủ lạnh có trái cây, ăn trước lót bụng đi.”

Lâm Ngan nhàu mày lắc đầu “Con không đói, máy hút khói lại hư rồi? Ngày mai đi mua một cái đi?”

Nhà này chỗ nào cũng cũ nát hết rồi, lúc anh ta kiểm được món tiền đầu tiên liền mua một căn nhà, muốn mẹ anh ta dọn tới đó không ngờ nói sao mẹ anh ta cũng không chịu, nhất quyết để dành cho anh ta cưới vợ.

Cả đồ điện trong nhà cũng không cho anh ta mua, sợ anh ta tốn tiền.

Mẹ anh ta rất tốt với anh ta, tốt tới gần như cung chiều. Anh ta rất cảm kích song không cách nào hồi báo y như thế. Mỗi lần nhớ tới mẹ anh ta cùng Vân Quang Phương hết đánh rồi đập Vân Thường, cái cảm giác căm ghét lại trào dâng đè ép hết mọi tình cảm khác.

“Không cần, không cần!” Con bỗng nhiên quan tâm lắm bà Lâm đâm sợ, vội vàng xua tay “Tiền của con con cất đi, mẹ...”

“Vân Quang Phương đâu?” Lâm Ngan không để bà ta nói tiếp, liếc nhìn phòng ngủ “Còn ngủ hả?”

“Đâu có!” Bà Lâm cột lại tạp dề, lại quay vô bếp “Sáng sớm sau khi con đi ông ấy cũng đi rồi.”

Vân Quang Phương đang giờ trò gì? Chịu khó như thế. Lâm Ngan cau mày suy nghĩ một lát cứ cảm thấy có gì đó không ổn, bất thường thế này tất có chuyện.

Có điều anh ta không mấy hứng thú với chuyện của Vân Quang Phương, cũng không truy đến cùng, ăn qua quýt bữa trưa xong liền ra khỏi nhà.

Hiện tại Vân Thường không học chữ nổi nữa, một là không có thời gian, ngày nào cô cũng ở bệnh viện với Lục Diệp, hai là Lục Diệp và Lục phu nhân đều phản đối cô học tiếp.

Đảng nào bác sĩ cũng đã nói nhất có thể chữa khỏi rồi, tình huống này mà còn học chữ nổi chỉ khiến tâm trạng Vân Thường thêm tiêu cực.

“Anh đưa em đi châm cứu.” Lúc Vân Thường muốn đi châm cứu, Lục Diệp cũng lóp ngóp bò dậy khỏi giường, muốn đi theo Vân Thường.

Vết thương của anh đã hết đau rồi, dùng thuốc tốt nhất, bây giờ đi chậm chậm đã không vấn đề gì nữa.

“Không cần, anh nghỉ cho khỏe đi.” Tuy Vân Thường nhẹ giọng nhưng lại kiên định không thể từ chối.

Đối với việc cô kiên trì không để anh đưa đi châm cứu, Lục Diệp thật sự bất lực. Anh chỉ muốn xem quá trình điều trị của cô chút thôi, thế mà nói gì cô cũng không đồng ý.

Tuy Vân Thường dễ tính nhưng quyết định chuyện gì rồi khó mà thay đổi, Lục Diệp biết hôm nay cũng hết hi vọng đành thôi.

Lại ngồi trở về giường cầm báo lên đọc, ngón tay lướt sột soạt “Vây em về sớm chút.”

Vân Thường dạ một tiếng, một mình đi qua phòng điều trị kè bên.

“Hôm nay cảm thấy thế nào?” Viện trưởng đeo cặp kính lão, tay găm kim cực chuẩn.

“Vẫn như cũ.” Giọng Vân Thường không có vẻ gì thất vọng, cũng không nôn nóng, vẫn bình tĩnh dịu dàng nhỏ nhẹ.

“Lại chờ tiếp xem.” Viện trưởng không nói tốt hay xấu, vừa đề án đầu Vân Thường vừa găm kim.

Vân Thường dạ một tiếng, nhắm mắt chờ châm cứu kết thúc.

Lúc sắp xong, cửa phòng điều trị vang lên tiếng gõ, Lục phu nhân xách một cái túi rón rén bước vào, quen nếp ngồi trên ghế kè bên quan sát.

“Còn bao lâu mất mới khỏi hoàn toàn?” Lục phu nhân chống cằm, hỏi viện trưởng.

Viện trưởng chăm chú nhỏ từng cây kim trên đầu Vân Thường xuống, bấy giờ mới đáp: “Chưa biết được, trung y chứ đâu phải tây y.”

Lục phu nhân trề môi với ông, đứng dậy dìu Vân Thường “Đi thôi, mẹ dẫn con đi mua bánh bao ăn, gần bệnh viện đó, thơm lắm.”

Vân Thường cười gật đầu “Dạ.” Bánh bao nhân thịt gà nắm hương hôm qua ăn ngon thật, nắm hương tươi mềm thịt gà thơm nức, bên trong còn có chút nước thịt nữa, cắn một miếng là thơm nức mũi.

Vân Thường chỉ cần nghĩ thế là ứa nước miếng. Vội vàng quàng tay Lục phu nhân, theo bà xuống lầu.

Tiệm bánh bao này không lớn, buôn bán lại cực kỳ thịnh vượng, Lục phu nhân dẫn Vân Thường tới trước quầy bánh bao, để cô ngồi xuống chỗ dành cho khách ăn sáng, còn mình thì chen vào mua bánh.

Mùi bánh bao nồng nàn, Vân Thường ngồi ngoài tiệm chờ, chỉ cảm thấy mùi thơm bay vào mũi, chỉ chốc lát đã gọi con sâu tham ăn trong bụng bò ra.

Cô nuốt nước miếng, nhàm chán ngồi ở đó, lom lom chờ Lục phu nhân quay ra.

Ngay lúc đó, Vân Thường chỉ cảm thấy cánh tay đau nhói, giọng Vân Quang Phương đột nhiên vang bên tai “Vân Thường, đi theo ba!”

Vân Thường cả kinh, hất tay ông ta ra đứng dậy “Ông đến đây làm gì?”

Giọng Vân Quang Phương rất nhỏ, hình như có ý dè nén gì đó, nghe đặc biệt âm trầm “Mau đi theo tao!”

“Dựa vào đâu tôi phải đi theo ông, tôi và ông không có quan hệ gì hết! Ông tránh ra!” Vân Quang Phương tới tìm cô tuyệt không có gì hay! Không phải thiếu tiền thì là trốn nợ!

Vân Thường lạnh lùng “Ông mà không tránh ra, tôi kêu lên đó.”

“Hết cách rồi.” Vân Quang Phương lâu bầu, đột nhiên bịt miệng Vân Thường như sét đánh ngang tai, liếc mắt ra hiệu với người trong bóng tối.

Trước tiệm bánh bao người đông như nước, tất cả đều chen nhau muốn giành giật mua bánh bao trước, không ai chú ý, mấy gã đàn ông kèm một cô gái đi xa dần.

Lục phu nhân xách túi bánh bao, chùi mồ hôi trên trán, đang chuẩn bị gọi Vân Thường về nhà, ngẩng đầu lên mới phát hiện chỗ Vân Thường ngồi căn bản không có người!

Tim bà đánh bộp một tiếng, bất chấp tất cả túm lấy người bên cạnh hỏi “Có nhìn thấy cô bé ngồi chỗ này ban nãy không? Cao lấm, tóc cuộn lên.”

Người kia bực mình lắc đầu, đẩy Lục phu nhân ra tiếp tục chen lấn.

“Cô ơi, cô muốn tìm cái chị vừa rồi hả?” Một cô bé rụt rè đi tới trước mặt Lục phu nhân, ngược mặt lên “Vừa nãy cháu thấy chị ấy bị mấy chú lôi đi ra đằng kia rồi!”

Lục phu nhân run lên “Hồi nào vậy cháu?”

Cô bé nghiêng đầu ngẫm nghĩ “Lâu lắm rồi...”

Đầu Lục phu nhân vang lên tiếng nổ, trong óc trắng xóa, móc điện thoại ra gọi cho thượng tướng Lục, run giọng “Anh Lục, có chuyện rồi...”

Chương 30: Ngày Thứ Hai Mười Hai 2

Lục Diệp ngồi dựa vào đầu giường lật báo quân sự giết thời gian, thỉnh thoảng lại giờ cổ tay lên xem đồng hồ.

Lâu vậy rồi sao cô chưa châm cứu xong nữa? Chẳng lẽ mắt lại bị cái gì? Anh bực bội bỏ báo xuống, trở mình xuống giường, đẩy cửa đi ra ngoài.

Cửa phòng tiểu phẫu không đóng chặt lắm, Lục Diệp còn nhớ Vân Thường không muốn anh thấy cô châm cứu, đành len lén bám một bên cửa nhìn vào trong.

Bên trong chỉ có hai ba bác sĩ trẻ ngồi trên giường đang thảo luận gì đó, nhìn rất kịch liệt. Lục Diệp chưa chịu thôi lại hé cửa rộng thêm một chút, ánh mắt sắc bén quét khắp các góc phòng, vẫn không thấy bóng Vân Thường đâu.

Cô đi đâu rồi? Lục Diệp hơi nghi hoặc. Bình thường Vân Thường không đi ra ngoài, chỉ có buổi trưa mới xuống sân dưới đi dạo với mẹ anh, phần lớn thời gian đều ở trong phòng bệnh.

Lục Diệp lặng lẽ đóng cửa phòng lại, cau mày dựa vào tường hành lang, cứ cảm thấy có gì đó không ổn. Mẹ anh không có đây, Vân Thường cũng không có.

Phòng bệnh bình thường ồn ào hình như chỉ thoáng chốc là trống trơn. Lục Diệp gỡ mớ tóc mới dài ra một chút, chậm rãi đi tới phòng viện trưởng.

“Vợ cháu? Theo mẹ cháu đi mua bánh bao rồi, chưa về nữa hả?” Viện trưởng ngẩng đầu khỏi đồng phim X-quang, ánh mắt lướt từ cái kính lão tới người Lục Diệp “Vết thương của cháu hồi phục khá lắm, ngày mai đại khái có thể ra viện rồi.”

“Dạ.” Lục Diệp sờ sờ ngực mình, tâm trạng bực bội vì không tìm thấy Vân Thường nhờ câu nói của viện trưởng mà tiêu tan không ít, gật đầu với viện trưởng liền đi ra khỏi phòng làm việc của ông.

Anh vốn dự định, những ngày nghỉ phép còn lại có thể dẫn Vân Thường đi chơi một chuyến. Tuy anh ở trong quân quanh năm nhưng nhờ đồng đội ở khắp năm châu bốn bể ban tặng, cũng biết không ít chỗ có phong cảnh đẹp.

Kết quả một lần bị thương phá hủy mọi kế hoạch của anh, trừ nằm trên giường dưỡng thương ra anh chẳng làm gì được. Đành để lần sau bồi thường cho Vân Thường vậy.

Trong mắt Lục Diệp thoáng hiện chút nuối tiếc, có điều hai người ở nhà cũng tốt, anh có thể thấy cô mọi lúc mọi nơi, cũng không bị người ngoài làm phiền.

Lục Diệp quay về phòng, nhàm chán quá liền rót một ly nước nóng cầm trên tay, mở ti vi, chẳng có tiết mục gì làm anh hứng thú hết. Lục Diệp ấn bừa remote, trong lòng oán giận mẹ anh triệt để.

Biết hai người chỉ ở chung được có chừng đó thời gian còn đất vợ anh chạy! Thật là, sau này không cho Vân Thường đi với bà nữa!

Đang nghĩ, điện thoại đặt ở đầu giường đột ngột đổ chuông. Lục Diệp cầm lấy xem, là ba anh.

“Lát nữa sẽ có người đem bữa tối tới cho con, tối nay Vân Thường với mẹ con không qua đâu, con tự lo đi.”

Không tới? Tại sao? Lục Diệp siết điện thoại “Có chuyện?”

“Ở bệnh viện không thoải mái, ở nhà một ngày.”

Giọng thượng tướng Lục hơi khàn, nghe vào tai Lục Diệp cứ kỳ kỳ, cảm thấy chuyện không đơn giản như thế.

Còn muốn hỏi nữa, thượng tướng Lục đã ngắt điện thoại.

“Đừng khóc.” Thượng tướng Lục lau nước mắt cho Lục phu nhân, ngón tay thô ráp, sờ trên mặt Lục phu nhân ram ráp, thô kệch đặc trưng của đàn ông.

“Đều tại em.” Lục phu nhân luôn kiên cường, mới một chốc đã sắp suy sụp, nếu không phải bà cố chấp dẫn Vân Thường đi mua bánh bao con bé cũng không bị bắt đi. Nếu có nguy hiểm gì, đừng nói Vân Thường, cửa ải Lục Diệp bà qua cũng không nổi.

“Được rồi, khóc cũng vô ích, đừng khóc nữa, nhìn phiền lắm!” Thượng tướng Lục xưa nay không biết nói chuyện nhẹ nhàng, cách quan tâm của ông hơi kỳ cục gượng gạo. Nếu không phải sống với nhau bao nhiêu năm rồi, chắc ông đã làm Lục phu nhân tức chết.

“Chỗ đó hẳn là có camera giám sát, anh đã tìm người xử trí rồi, cũng thông báo với đội cảnh sát hình sự. Đội trưởng là lính cũ của anh, em yên tâm, nếu

như vậy mà còn không tìm thấy người bọn họ cũng khỏi cần làm nữa!”

Đôi mắt thượng tướng Lục sẫm lại, cặp mắt già nua sáng ngời, không giảm sự sắc bén theo năm tháng.

Lục phu nhân không nói, chỉ cầm khăn tay cúi đầu, lại chảy nước mắt.

Mỗi giây mỗi phút chờ đợi đều là cực hình, thượng tướng Lục cai thuốc lá đã lâu cũng móc ra hút, hết điều này đến điều khác, không có lúc nào ngừng. Lục phu nhân cũng chẳng cần ông như mọi ngày nữa.

Thư phòng toàn mùi khói, trong giây phút khẩn trương này, tâm trạng con người đặc biệt cáu kỉnh.

Đêm khuya dần, nhiệt độ xuống rất nhanh, bên ngoài lạnh căm căm, người đi đường đều co cổ, ra sức kéo cổ áo mình lên, vội vội vàng vàng về nhà.

Trong một kho hàng đồ nát đã lâu ở phía bắc thành phố, miệng Vân Thường bị nhét khăn tay, chỉ biết mở to mắt, siết chặt hai tay, nghe Vân Quang Phương trả giá bán cô lần nữa.

“Một giá thôi, hai trăm ngàn!” Vân Quang Phương thò hai ngón tay, không chịu nhượng bộ.

“Không được!” Một kẻ khác lắc đầu, người già gầy quắt, lưng hơi gù, nhìn càng loắt choắt. Cái mặt dài ngoẵng gần hai con mắt ti hí, lòng trắng nhiều hơn lòng đen, nhìn là biết gian manh rồi.

“À bị mù, lại không phải gái tơ, quá đắt, bây giờ gái tơ mới nhiều tiền!”

Vân Quang Phương tròn mắt “Mày nhìn rõ chưa! Mặt con tao đẹp số một đó! Với lại còn tốt nghiệp đại học danh tiếng, nếu không kẹt tiền tao không nỡ bán đâu!”

Tên kia tròn trố mắt, kinh hãi “Ông anh, xem ông nói kia, bọn này cần đại học nổi tiếng với không nổi làm cái gì? Đẳng nào cũng quăng vào núi làm vợ người ta, là phụ nữ, đẻ được con là được!”

Nói rồi gã quay đầu nhìn Vân Thường.

Bây giờ đã khuya lắm rồi, trong kho chỉ thấp hai ngọn nến, dưới ngọn lửa lập lòe sắp tắt, Vân Thường mặt mũi thanh tú, môi hồng răng trắng, cả người toát ra hơi thở đặc trưng của người có học, cho dù bị trời nhếch nhác trên đất, cũng có vẻ đẹp riêng.

Gã kia nuốt nước miếng, mắt thoáng tham lam.

Gã buôn người bao nhiêu năm rồi, lần đầu tiên thấy đàn bà đẹp thế, hơn nữa không như những ả gái tơ không chạm vào được, ả này hết non rồi, bị ngủ một lần với mấy lần có gì khác nhau!

Vân Quang Phương lăn lộn sông bãi nhiều năm nay, rèn luyện được bản lĩnh ngó mặt đặt tên, vừa thấy sắc mặt gã này, còn không biết gã này ý định gì với Vân Thường sao.

Đảo mắt, kẻ mới nảy sinh.

“Sao nào, con gái tao có phải mỹ nhân hạng nhất không?” Vân Quang Phương bĩu mồm “Không phải tao dốt, mấy thằng ranh chung quanh nhà tao không có đứa nào không thích nó! Vậy đi, tao thấy mày cũng thành thật, một trăm năm chục ngàn, không thể ít hơn nữa!”

Tuy gã kia thêm khát nhan sắc của Vân Thường nhưng một trăm rưỡi quả thật quá nhiều, dân bản cùng nhiều lắm bỏ ra năm ngàn mua vợ, mười lăm ngàn thì có là tiền giăng trần cũng không có người muốn!

Có điều... không đưa đến mấy vùng nghèo mặt được thì có thể đưa đến hộp đêm! Gã biết không ít quản lý mấy hộp đêm cao cấp, mấy nhà đó có hậu trường khá khá, chỉ cần vào đó đừng mơ đi ra!

Gã sờ cằm, lộ vẻ khó xử “Không được, một trăm rưỡi không được! Tôi cũng không hơi đâu mồm mép với ông, một trăm ngàn! Được thì được! Không được tôi dẫn người đi ngay!”

Mới... một lát đã bị giảm một phần ba giá, Vân Quang Phương xót ruột không thôi, nhưng bán người dù sao cũng là phạm pháp, mặc dù đó là con gái lão.

Nếu bỏ lỡ người mua này, chẳng biết đến chừng nào lão mới bán được nó đi! Đẳng nào cũng là tiền trên trời rớt xuống, ít thì ít! Huống chi cô bé kia đưa lão cũng không ít.

Nghĩ đến đó, Vân Quang Phương nghiêng răng “Được rồi!”

Nửa đêm, nhà họ Lục, đèn đuốc sáng trưng, người làm, cảnh sát hình sự, tài xế ra ra vào vào, vừa nhìn là biết nhà họ Lục gặp chuyện gì trầm trọng rồi.

“Đó là ba Vân Thường!” Lục phu nhân chỉ vào màn hình máy tính, đột nhiên hét lên.

“Không sai được! Là ba con bé!” Bà đứng phắt dậy, mười ngón tay bầu lầy mép bàn, môi run rẩy, hiển nhiên đã tức giận cực độ “Là lão bắt Vân Thường đi!”

Đội trưởng hình sự ngẩn người, không dám hỏi nhiều, anh không dám tỏ vẻ quá hứng thú với chuyện nhà của thượng tướng Lục.

“Xác định được mục tiêu là tốt rồi! Thủ trưởng, phu nhân yên tâm, tôi nhất định nhanh chóng bắt được tội phạm, tìm con dâu ngài về!”

Thượng tướng Lục gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc, ông vỗ vai đội trưởng hình sự “Nhờ cậu đấy!”

Lục Diệp nằm trên giường bệnh trần trọc, không sao hiểu được lý do tối nay Vân Thường không đến bệnh viện. Vân Thường luôn luôn giữ lời, rõ ràng trước khi đi còn nói với anh sẽ về sớm mà, nguyên nhân đặc biệt gì làm cô nuốt lời chứ?

Đã vậy điện thoại cũng không gọi được. Lục Diệp bóp điện thoại, dựa vào đầu giường ngồi dậy. Lại bấm số Vân Thường, vẫn tắt máy.

Anh cau mày, đầu óc theo thói quen khi nhận nhiệm vụ thì phân tích tình hình đối phương, bắt đầu phân tích vấn đề.

Bình thường mà nói, nếu có tình huống đột xuất, nhất định là do mẹ anh, có khả năng bỗng dưng nổi hứng kéo Vân Thường đi tụ họp này nọ, nhưng lần này gọi điện thoại cho anh là ba anh!

Cái này có vấn đề, ba anh xưa nay không quản mấy chuyện này, toàn bộ mặc mẹ anh thu xếp hết, lần này lại phá lệ. Với lại mẹ anh trước giờ không giấu được người nhà chuyện gì, có gì thú vị mà không gọi điện nói cho anh mới lạ đó!

Tìm Lục Diệp từ từ đập dồn, anh là nòng cốt trong đội đặc chủng, chẳng những bản lĩnh phải làm mọi người khâm phục, đầu óc còn phải linh hoạt hơn người bình thường mới được.

Màn hình điện thoại còn sáng, đã rạng sáng rồi. Vân Thường rời anh gần sáu tiếng rồi.

Ngực Lục Diệp nặng nề đáng sợ, cảm giác bất an như ngọn lửa rừng rực, vùng vẫy muốn xông ra ngoài.

Đột nhiên, anh quăng điện thoại ra sau, nhảy xuống giường! Vết thương chưa kịp lành bị kéo đau nhói, anh cũng bất chấp.

Đẩy cửa chạy ra ngoài, đồng phục rộng thùng thình bị gió thốc lên, cả người lạnh buốt, Lục Diệp run lập cập.

Cản một chiếc xe chạy về nhà họ Lục, ánh mắt Lục Diệp lạnh lẽo, hàng lông mày đẹp nhú chặt. Tốt nhất... đừng có ai gạt anh.

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Ngày Thứ Hai Mười Ba 1

“Lục Diệp?! Sao con lại về rồi?!” Khóe mắt Lục phu nhân vương nước, sừng sốt nhìn con đẩy mọi người ra đi tới, trong lòng lộp bộp.

“Vân Thường đâu?” Đôi mắt đen sẫm của Lục Diệp nhìn Lục phu nhân không chớp “Vân Thường đâu rồi?”

“Mẹ... không phải mẹ bảo con ở yên trong bệnh viện à, sao con...” Lục phu nhân lắp bắp nói không nên lời. Ánh mắt con hung tàn, như một lưỡi kiếm bén đâm thẳng vào tim bà, không tiếng động lên án bà sợ ý.

“Vân Thường ở đâu?” Nháy mắt trong mắt Lục Diệp gọn lên cuồng phong ngập trời, tình cảm dồn nén một buổi tối phun trào, cơ hồ ép đôi mắt đen nhánh kia đỏ lên!

Lục phu nhân hoảng hốt trước ánh mắt của anh, không tự giác lùi lại một bước, nước mắt vừa ngừng lại rớt xuống.

“Con làm gì đó? Làm phản hả?” Thượng tướng Lục kéo Lục phu nhân ra sau lưng, sầm mặt nghiêm giọng: “Vân Thường bị ba nó bắt đi rồi.”

Dứt lời, sắc mặt Lục Diệp tối sầm, gân xanh nơi thái dương nháy mắt nổi lên, nhảy nhót vụn vụn, cơ bắp toàn thân căng cứng, như mũi tên lên dây, dường như giây tiếp theo sẽ bắn ra.

Nhìn bộ dạng anh, sao thượng tướng Lục không biết anh đang nghĩ gì, trừng mắt “Con đừng ầm ỹ nữa, ngồi yên trong nhà đi! Vân Thường không thấy đâu, mọi người sốt ruột không kém gì con, nhưng giờ con đi ra làm gì? Làm loạn thêm hả?”

Lục Diệp không nói, chỉ nghiêng răng, tiếng răng nghiến ken két vang lên trong phòng khách đang căng thẳng, nghe đặc biệt hải hùng.

“Đừng nghiêng răng!” Thượng tướng Lục chau mày quát. Lúc Lục Diệp tức quá hoặc cảm hận quá độ thì hay nghiêng răng, thượng tướng Lục không thích cái thói xấu này của anh tí nào nhưng uốn nắn hơn hai chục năm vẫn không sửa được.

Đầu óc Lục Diệp lùnh bùng, thượng tướng Lục nói gì anh không nghe lọt. Vân Thường bị bắt cóc? Còn là ba cô nữa!

Là lỗi của anh, anh nên đề phòng từ đầu! Ba Vân Thường đã có thể bán cô cho anh thì chắc chắn chẳng tốt lành gì! Anh nên nghĩ đến! Sao anh lại không nghĩ tới chứ!

Thình lình Lục Diệp lướt qua thượng tướng Lục xông lên lầu, mặc cho thượng tướng Lục quát mắng đằng sau đều không ngừng lại!

Khoanh tay chờ chết không phải là cách giải quyết của anh, bất kể thế nào, tự mình đi tìm cô anh mới yên tâm được!

Lục Diệp kéo tủ đầu giường, móc ra một khẩu súng bắn tia lấp lánh ánh sáng lạnh băng, hàn ý trong mắt cơ hồ đóng băng tầm nhìn.

Thượng tướng Lục cực kỳ phẫn nộ đối với hành vi xách súng chạy của con, nhưng ông đã không còn cường tráng như hồi thanh niên nữa rồi, cho dù Lục Diệp đang bị thương ông vẫn không đuổi kịp anh.

Đánh trượt mắt nhìn Lục Diệp nhảy lên chiếc xe việt dã dừng hẳn, biến mất khỏi tầm mắt ông như làn khói.

“Thằng khốn! Đúng là khốn nạn mà!” Thượng tướng Lục tức thở hồng hộc, hồi trẻ tính ông cực kỳ nóng nảy, già rồi mới thu lại bớt, hôm nay bị Lục Diệp kích nhất thời bùng nổ.

“Xem nó giống cái gì! Lớn chừng đó rồi!” Ngọn lửa lập lòe trong mắt thượng tướng Lục, tiện tay cầm chén sứ trên bàn hưng hăng quăng xuống đất!

“Một mình nó lo lắng thôi chắc? Nói thế mà được à! Em xem ánh mắt nó vừa rồi kia? Chúng ta là kẻ thù của nó hả?!”

Được rồi, bị Lục Diệp âm ỉ như thế, lửa giận vì Vân Thường bị bắt hất cả lên người anh.

“Anh, bớt nóng!” Lục phu nhân lôi thượng tướng Lục ngồi xuống sofa, vỗ ngực cho ông bớt giận, “Tại Lục Diệp sốt ruột quá mà, lúc này anh còn so đo với nó cái gì! Thật là!”

Vỗ quýt dầy có móng tay nhọn, thượng tướng Lục có tức giận ngập trời cũng không trút được lên người Lục phu nhân, đành ngồi nguyên tại chỗ thở phì phò.

“Ngâm một bình trà, lấy tách mới qua đây.” Lục phu nhân gọi người làm, xoa xoa huyết thái dương của mình, chùi nước mắt còn vương trên mặt, dựa vào vai thượng tướng Lục, “Được rồi, đừng giận nữa, tìm được Vân Thường mới quan trọng.”

Thượng tướng Lục nặng nề thở hắt ra, không nói tiếp nữa.

Lục Diệp biết hiện tại anh cầm súng đi không hợp quy định nhưng anh không lo lắng nhiều được, giờ anh chỉ muốn nắm chắc từng giây từng phút tìm cho được Vân Thường!

“Yên tâm đi, anh Lục, bao trên người em!”

“Lục Diệp? Được! Chuyện nhỏ!”

“Fuck! Anh Diệp yên tâm! Chắc chắn tìm được chị đâu!”

...

Gọi vô số cuộc điện thoại, người có thể nhờ đều tìm hết, nhưng anh vẫn lo! Lo muốn chết!

Cái lão không bằng súc sinh kia có ngược đãi cô không? Giờ cô đã ăn cơm chưa? Có đói không? Có lạnh không?

Lục Diệp đỏ mặt, lái xe chạy như điên ra ngoài đường vành đai số ba [10], vừa rồi ba anh gọi cho anh, nói Vân Thường bị bắt ra ngoại ô, địa chỉ cụ thể giờ còn đang điều tra.

Cho dù lật từng tác đất lên cũng được! Chỉ cần tìm được cô, trả cái giá lớn mấy anh cũng không hề do dự!

Chiếc hummer đen gầm rú, như tia chớp đen, khí thế xộc lên mây, mạnh mẽ như có thể rạch nát bóng đêm dày đặc này...

Vân Quang Phương không ở nhà? Không lý nào?

Nhiều năm qua có thể nói Lâm Ngạn rành con người Vân Quang Phương quá đỗi, tuy lão khốn nạn nhưng nếu không bị người đòi nợ, tối nào nhất định lão cũng về nhà.

Chẳng phải lão có trách nhiệm gì với gia đình mà là lão sợ chết, ở bên ngoài không ngủ được, sợ ai thừa lúc lão ngủ say mà giết chết lão.

Lâm Ngạn trào phúng nhếch môi, tưởng mình là nhân vật nào? Ai mà để ý cái mạng hèn của lão!

Lâm Ngạn trở mình, quần chăn kín mít, không biết tại sao cứ cảm thấy tối nay đặc biệt lạnh.

Anh ta nhắm mắt, đang chuẩn bị ngủ đột nhiên điện thoại thỉnh lình đổ chuông, nghe đặc biệt chói tai. Lâm Ngạn chớp lấy điện thoại, bực mình a lô một tiếng.

“Anh Ngạn, anh đang ở nhà à?”

Lâm Ngạn ghét nhất là đang ngủ mà bị phá, những lúc đó thái độ cực kỳ ác liệt, “Có chuyện thì nói! Không chuyện biến!”

“Vừa rồi em đi bar thì thấy Vân Quang Phương dẫn mấy tên lén lút lút lút, em sợ lão chộc họa gì cho anh nên báo riêng cho anh một tiếng.”

Lâm Ngạn cau mày “Dẫn ai?”

“Không biết, không thấy rõ, tối quá.” Đầu bên kia dừng một chút, hình như hơi chần chừ “Có điều em mới nghe ngóng được, hình như Vân Quang Phương có liên lạc với Bọ Cạp!”

Bọ Cạp là gã buôn người trong kho hàng, tính quái gian trá, buôn người bao nhiêu năm vẫn không bị tóm, dân đường phố đều gọi gã là Bọ Cạp.

Đầu óc Lâm Ngạn nhanh chóng đảo một vòng, chẳng trách mấy ngày nay Vân Quang Phương rộng rãi thế, hóa ra là móc nối với bọn buôn người!

Có điều liên quan gì đến anh ta, Vân Quang Phương muốn chết thì mặc xác! Vân Quang Phương vào tù anh ta còn vui kia! Ước gì lão ngồi tù cả đời!

Lâm Ngạn ngập dài, bực bội: “Rồi rồi, không...”

Nói chưa xong thì bị đầu bên kia cắt ngang “Anh Ngạn...” Người kia chần chừ, song vẫn cứ nói tiếp “Em nghe nói người Vân Quang Phương bán là một cô gái mù...”

Mí mắt Lâm Ngạn giật giật, lồm cồm bò dậy “Nói tiếp!”

“Em cảm thấy không ổn lắm, liệu... anh Ngạn, không phải lão đã bán chị anh một lần rồi sao, với lại em nghe nói tối nay hình như nhà họ Lục đang tìm người nào đó, em nghĩ...”

Người kia nuốt nước miếng, nghe hơi thở Lâm Ngạn đột nhiên nặng nề, có chút thấp thòm. Bọn họ theo Lâm Ngạn lẩn lộn, có ai không biết, chị kẻ Lâm Ngạn là bảo bối của anh ta.

“Nói một lần cho xong!” Giọng Lâm Ngạn đã trở nên âm trầm tàn nhẫn.

Người kia không dám chần chừ, nói suy luận của mình một lèo: “Có phải Vân Quang Phương định bán chị anh lần nữa không?”

Con mẹ nó, Vân Quang Phương!

Lâm Ngạn nghiêng đầu kẹp điện thoại, vội vội vàng vàng xỏ quần, khoác áo chạy ra ngoài.

“Biết Vân Quang Phương đi đâu không?”

“Biết, biết” Người kia đáp lại “Em đặc biệt phái người canh chừng rồi, từ ngoại thành quay về, đi thẳng tới nhà Bọ Cạp ở phía sau Lâm Nguyệt rồi!”

“Làm tốt lắm!” Mắt Lâm Ngạn lạnh băng, anh ta ngắt điện thoại, lái xe phóng tới nhà Bọ Cạp.

“Anh Diệp! Đường vành đai hai, đằng sau bar Lâm Nguyệt! Có một gian nhà thấp màu đỏ, ở chỗ đó!”

Nhận được điện thoại Lục Diệp quay ngoắt đầu xe, thẳng hướng vành đai hai “Người anh em, cảm ơn.”

Thời gian trôi thêm một giây, Vân Thường càng nguy hiểm thêm một phần! Lục Diệp hận không thể bay ngay tới phía bắc thành phố, cái cảm giác như đang trong chảo dầu sôi này khiến anh muốn phát điên!

Không thể để cô rời khỏi anh một bước nào nữa! Một giây cũng không được! Ngực vừa căng vừa đau, không biết do vết thương nứt ra hay do cái gì khác, mắt Lục Diệp đỏ ngầu, bắn ra ánh sáng khiếp người, nếu Vân Thường của anh bị tổn thương gì, anh muốn băm Vân Quang Phương làm trăm ngàn mảnh!

“Đếm đi, đây là một trăm ngàn.” Bọ Cạp đưa luôn một vali tiền cho Vân Quang Phương, nghề của bọn chúng xưa nay không có chuyển khoản, ở đâu thì cũng đưa tiền mặt.

Vân Quang Phương cười hềnh hếch, ngồi chồm hổm nhỏ nước miếng lên đầu ngón tay, cũng không chê phiền, định đếm từng tờ thật!

Có điều đếm được mười phút, lão mệt không ra hơi, đành đóng vali lại, làm bộ yên tâm nói với Bọ Cạp: “Được rồi, tao tin mày! Người giao cho mày đó, sau này không có quan hệ gì với tao nữa.”

Bọ Cạp gật đầu, chỉ trông cho Vân Quang Phương đi mau mau.

Vân Quang Phương cũng như ý nguyện của gã, xách vali tiền đi ngay, không thèm liếc Vân Thường lấy một cái.

Vân Thường ngồi trên nền nhà lạnh cóng, tay chân đều bị trói, miệng cũng bị nhét giấy, cảm giác gã buôn người lại gần mình từng chút một, vừa phẫn nộ vừa sợ hãi với chuyện sắp xảy ra.

“Ồi chào, sao Vân Quang Phương lại để được đưa con gái đẹp thế này! Chắc chắc, đúng là mỹ nhân.”

Gã cười nham nhở, vừa lột quần vừa ngắm nghía mặt Vân Thường.

Dây nịt rút xuống nền xi măng nghe leng keng, Vân Thường siết chặt nắm đấm, móng tay hơi dài cơ hồ cắm vào lòng bàn tay, ý đồ của gã này không thể nào rõ hơn được nữa, cho dù có chết cô cũng không cho gã thực hiện được!

“Đừng nắm, anh đau lòng lắm.” Con mắt ti hí của Bọ Cạp đầy dâm dục.

Gã đề nghị Vân Thường muốn chống cự xuống, ánh mắt lượn lơ trên cánh môi đỏ thắm ướt rượt của cô “Cái miệng nhỏ này... không biết mùi vị ra sao đây...”

Lăn lộn lâu ngày khiến Lâm Ngan quá quen thuộc với mọi góc ngách trong thành phố này, lái xe tron tru thẳng một đường tới nhà Bọ Cạp.

Xách súng xuống xe, đá văng cửa xông vào trong! Hôm nay anh ta đã quyết ý rồi, ai dám cản anh ta, anh ta bắn chết kẻ đó!

Bầy chó to nuôi trong sân nhà Bọ Cạp hung tợn sủa văng lên, nghe trong đêm đặc biệt sồn tóc gáy, Lâm Ngan không thèm nhìn xông thẳng vào nhà.

Cảnh tượng đập vào mắt cơ hồ làm mắt anh ta nứt ra, người anh ta chỉ dám lên yêu thầm trong lòng bây giờ lại bị cái gã bản thiù này đè dưới người, thiếu chút nữa là bị cời sạch quần áo rồi!

Máu nóng toàn thân bốc lên đầu, Lâm Ngan nổi điên xông tới, một tay xách Bọ Cạp lên, gior chân đá Bọ Cạp còn chưa hoàn hồn vào góc tường, bất chấp tất cả bắn gã một phát.

“Lục Diệp... là anh sao?”

Anh ta lại gần Vân Thường, cời áo khoác ra khoác vội lên người cô, bỗng cô lên ôm riết vào lòng.

Thiếu chút nữa... thiếu chút nữa...

Nhưng còn chưa kịp nói, giọng nói nức nở của Vân Thường như chậu nước lạnh nhảy mắt làm người anh ta lạnh ngắt từ đầu tới chân.

Lâm Ngan định thần lại, ấn gương mặt lạnh buốt của cô vào ngực mình, giọng nói gượng gạo song không khó nhận ra tình nghĩa ẩn giấu trong đó “Không phải anh ta, là tôi.”

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Ngày Thứ Hai Mười Ba 2

Dứt lời, Lâm Ngan phát hiện cả người Vân Thường cứng đờ, ngay cả tiếng nức nở nho nhỏ kia cũng như bị cái gì đó cắt đứt, đột ngột dừng lại.

Tay Lâm Ngan siết chặt, tim như bị động tác này của cô tổn thương, vụn băng nhè thân thể anh ta mà đâm, vừa đau vừa lạnh.

Miệng đắng nghét, hầu kết lặn lên lặn xuống mấy lần, vất vả lắm mới rặn được một câu “Yên tâm, tôi... tôi đưa chị về.”

Anh ta biết cô không tin anh ta, thậm chí còn rất sợ anh ta. Là lỗi của anh ta, anh ta nhận. Anh ta sẽ không giải thích nhiều, bởi vì lúc đó quả thật anh ta có suy nghĩ xấu xa.

Đại khái là trừng phạt đi, Lâm Ngan cúi đầu nhìn Vân Thường co mình run rẩy trong lòng, ngực nặng nề như bị đoạt hết hơi thở.

“Tôi đưa chị về nhà họ Lục.” Cánh tay Lâm Ngạn dùng sức, nhắc người Vân Thường lên, liếc mắt nhìn Bộ Cạp dờ sống dờ chết trong góc tường, nhấn mạnh thêm.

Vân Thường không nói chuyện, cô cứ thế co rúm trong lòng Lâm Ngạn, không biết là vì sợ hay vì không muốn nói chuyện với anh ta, chỉ lặng thinh, mặc Lâm Ngạn bồng cô đi ra khỏi phòng.

Quả thật cô hải hùng nhưng không tới mức mất tiếng. Cả đời này cô gặp phải quá quá nhiều chuyện rồi, cho dù là chuyện như hôm nay thì trước đó cũng đã có.

Đầu óc vẫn còn choáng váng, nhưng vẫn đủ để cô tỉnh táo suy nghĩ. Tim Lâm Ngạn đập bên tai, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, vừa nhanh vừa gấp, thậm chí còn nhanh hơn cô.

Anh ta đi hơi chậm, bước chân nặng nhọc, dường như trong lòng đang mang sức nặng của cả thế giới.

Gió khuya rất lạnh, vừa ra khỏi cửa gió đã đập vào mặt Vân Thường, hơi lạnh thấu xương chui vào cơ thể cô. Cô cắn răng không để mình phát ra tiếng lập cập, khàn giọng nói câu đầu tiên kể từ khi thấy Lâm Ngạn tới giờ.

“Anh thả tôi xuống, tôi tự đi.”

Vân Thường không biết nên cảm kích người này hay không. Nếu hôm nay không có Lâm Ngạn, mình muốn thoát thân là chuyện không thể nào. Nhưng hãy nghĩ đến việc Lâm Ngạn đã từng làm như thế với cô, cảm kích trong lòng lập tức bị thống khổ và căm hận đập nát.

“Mất chị không thấy, không tiện.” Giọng Lâm Ngạn không đổi, không có ý định thả Vân Thường xuống. Cứ ôm cô đi tới trước.

Lướt qua chiếc xe anh ta lái tới, bước chân hơi ngừng, do dự mấy giây cuối cùng vẫn đi tiếp.

“Giờ này rất khó bắt xe, hơi lạnh, chị kiên trì một lát.”

Đến tận cùng vẫn không bỏ được cô xuống, qua hôm nay, có lẽ mình không còn cơ hội thấy cô nữa. Lâm Ngạn hạ ác tâm, cho dù biết cô rất lạnh vẫn cố chấp ôm cô đi.

Lạnh quá, từ đầu đến chân đều lạnh, lạnh đến tim cũng run lên, Vân Thường cảm giác như hơi thở có cả vụn băng, dường như sắp đông cô thành trụ băng cứng ngắt.

Cô siết tay, hòng giữ lại chút ấm áp cuối cùng sắp tan trong lòng bàn tay.

Như vậy không được, cô không thể bệnh được! Tuyệt đối không thể! Tuy con cô còn chưa tới một tháng nhưng toàn bộ hi vọng trong đời cô đều gửi gắm cả vào sinh linh bé bỏng này.

Bản thân cô không sao nhưng tuyệt đối không thể làm con cô tổn thương!

Vân Thường nhắm mắt, hình như lấy hết dũng khí toàn thân, dùng sức dựa vào ngực Lâm Ngạn.

Động tác của cô làm cả người Lâm Ngạn run lên, tim thiếu điều vọt ra khỏi lồng ngực.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động lại gần anh ta từ sau vụ đó! Vì cử chỉ này, tối nay cho dù anh ta phải chết ở đây cũng đáng!

Lâm Ngạn ôm riết lấy Vân Thường, mừng rỡ điên cuồng bốc lên tận trời cơ hồ làm anh ta chảy nước mắt. Đáng, rất đáng!

“Vân Thường.” Đột nhiên anh ta gọi tên cô, giọng hơi run “Xin lỗi...”

Vân Thường ngẩn ra, nháy mắt hiểu được anh ta đang nói gì. Cô không trả lời, không phải không muốn tha thứ cho anh ta mà là tim cô đã bị cuộc sống mài mòn trở nên ác độc cứng rắn rồi.

Trong dự đoán, song tim vẫn đau một hồi. Lâm Ngạn bồng Vân Thường đi vào bóng đêm, tro mắt nhìn một chiếc taxi hiếm hoi lướt qua bên cạnh.

Anh ta thích cô, rất thích.

Từ nhỏ, cô đã là người nổi tiếng trong đám bạn họ, chẳng những vì cô có một người ba xấu xa có tiếng mà còn vì thành tích và tính tình gần như hoàn mỹ của cô.

Cô giống như vầng sáng trong bóng tối, hấp dẫn ánh nhìn của mọi người lớn.

Gần như tất cả người lớn lúc dạy con đều nhắc tới tên Vân Thường, giọng điệu đó, hàm mộ có, ghen tị có, tiếc rẻ cũng có.

Từ nhỏ anh ta đã phản nghịch, bị thầy cô và phụ huynh khác tới cửa vô số lần, là loại trẻ đáng ghét nhất.

Vân Thường luôn là bé ngoan xuất hiện trong miệng mẹ anh ta, đương nhiên làm anh ta ghét không thôi. Thậm chí anh ta còn ác ý nghĩ, nếu có ngày đụng

phải cô trên đường, nhất định phải dẫn mặt cho cô xem!

Thế mà về sau, anh ta đụng tới cô thật thì mắt dính lấy người cô không dời đi được phút nào.

Lâm Ngan vĩnh viễn không quên tình cảnh lần đầu tiên nhìn thấy Vân Thường. Cô mặc áo len đan tay cổ cao màu hồng, trước ngực dùng len màu mốc thành một con nai con có sừng, hoạt bát lạnh lợi.

Cô đường hoàng đứng trên bục giảng tự giới thiệu mình, cô nói, tớ là Vân Thường, Vân Thường trong vân tường y thường hoa tường dung [11]. Sau đó cô cười, dịu dàng, yên tĩnh, không có tính phản nghịch đặc trưng của các cô bé tuổi dậy thì, cô như dòng suối mát lành mang chút âm áp, vừa ngọt vừa xinh lại trong trẻo, nháy mắt thắm vào lòng Lâm Ngan.

Từ đó về sau, anh ta bắt đầu chú ý cô mọi lúc mọi nơi, thậm chí thói quen bản thân cô không tự biết anh ta cũng rõ mồn một.

Lúc cô căng thẳng sẽ sờ đỉnh đầu, gặp phải đề bài không biết giải sẽ cắn đầu bút, lên lớp lịch sử cô ghét sẽ lén lút đọc sách môn khác...

Cô luôn đứng hạng nhất, rất có duyên với mọi người, cô đậu vào trường cấp ba tốt nhất thành phố...

Nhưng anh ta thì không có bản lĩnh theo cô lên cấp ba, anh ta bỏ học. Mới đầu là lẩn lè trên con phố sau trường học, lúc may mắn sẽ thấy được cô, mặc đồng phục xanh đậm, đi cùng với mấy nữ sinh.

Bất kể lúc nào ở đâu, anh ta đều có thể nhận ra cô đầu tiên trong đám đông mặc đồng phục hết nhau, chính xác đến bản thân anh ta cũng kinh ngạc.

Sau, cơ duyên trùng hợp suýt nữa làm anh ta phát cuồng, mẹ anh ta tái hôn, đối tượng chính là ba cô!

Anh ta không thích chút nào, bọn họ cứ như thể âm kém dương sai thành người cùng một hộ khẩu, mà cô, biến thành chị anh ta, chỉ lớn hơn anh ta hai tháng.

Mù mờ thuở thiếu thời đến yêu thầm lúc lớn, trái tim anh ta thật sự bị đoạn tình cảm không thấy ngày mai này hại khổ hại sở, cho đến khi anh ta đánh cuộc tất cả cũng muốn moi hết một bụng cay đắng ra.

Lâm Ngan bước từng bước, nghiêm túc mà chấp nhất, giống như con đường yêu thầm bao nhiêu năm của anh ta, cho dù lại mệt lại lạnh, vẫn cố chấp bước đi.

“Vân Thường.” Anh ta căng thẳng nuốt nước miếng. Nói đi, nói tất cả với cô ấy, bắt đầu từ ngày đầu tiên thích cô, nói hết tất cả cho cô nghe.

“Tôi...”

Anh ta há miệng, vừa nói được một chữ, trước mắt đột nhiên xẹt qua ánh đèn xe sáng choang, chói lóa làm mắt anh ta không mở lên được. Cánh tay anh ta căng ra, định nhích qua một bên thì nghe tiếng phanh xe khẩn cấp.

Bánh xe ma sát với mặt đường phát ra tiếng rít điếc tai. Tiếp đó, Lâm Ngan chỉ cảm thấy một trận gió lạnh ủa tới, giây sau, người trong lòng đã bị kẻ nhào tới cướp mất.

“Vân Thường...” Lục Diệp ôm cứng Vân Thường, miệng thì thảo tên cô, dường như chỉ như vậy mới gửi được nỗi lo và đau lòng của bản thân vào lòng cô vậy.

“Em sao rồi? Lão có hành hạ em không? Có đánh em không?” Lục Diệp trước giờ không phải người lảm lòi, lần này thật sự là lo lắng quá mức, từng vấn đề như bấp rang bắn ra bên ngoài.

Nghe giọng Lục Diệp, sự bình tĩnh giả vờ cả đêm của Vân Thường tức tốc sụp đổ, suy cho cùng vẫn là phụ nữ, gặp phải loại chuyện này sao không sợ cho được.

Cô ôm riết lấy cổ Lục Diệp, vùi đầu vào ngực anh, lặng lẽ chảy nước mắt.

Ngực nhanh chóng ướt đầm, cô khóc làm tim Lục Diệp run theo. Hận không thể đau thay cô, thương tâm thay cô. Nhưng anh không biết an ủi, chỉ đành dùng sức siết cô vào lòng mình, nói tẻ ngắt: “Đừng khóc, đừng khóc, anh đây, anh đây, ngoan...”

Lâm Ngan đứng đằng sau ngầy ngốc nhìn Lục Diệp và Vân Thường, tim như bị kim đâm, đau nhói. Phải rồi, cô không cần, cho dù ở đâu, lúc nào, cô cũng không cần anh ta.

Quá khứ cô kiên cường, có thể tự chống chọi tất cả, hiện giờ, cô có chồng thương cô, cũng có người nhà mới, hình như anh ta... không cách nào chen vào cuộc sống của cô được.

“Chúng ta về nhà, không khóc.”

“Anh sẽ không tha cho lão! Đừng khóc, lạnh không? Lên xe thôi.”

“Nghe lời nào, đừng khóc nữa, em khóc anh khổ sở lắm...”

...

Người đàn ông kia nhất định rất yêu cô, an ủi vụng về như thế ngay cả anh ta cũng nghe ra được đau lòng ẩn chứa trong đó. Lâm Ngạn quay đầu, chùi mắt, loạng choạng đi xa dần.

Cô sẽ sống rất tốt, tốt hơn Vân Quang Phương, hơn mẹ anh ta, hơn anh ta... cả đời này đã định sẵn chỉ có thể ở đằng xa lặng lẽ nhìn cô, mãi mãi... từ nhỏ cho tới bây giờ.

Trong xe mở điều hòa, vừa ấm vừa dễ chịu, chỉ một lát đã xua tan hơi lạnh trên người Vân Thường. Lục Diệp ngồi trên ghế lái, không lái xe ngay mà ôm riết lấy Vân Thường, thỉnh thoảng lại vuốt tóc cô dỗ dành.

Vân Thường khóc xong trong lòng cũng dễ chịu đôi chút, chỉ là vừa mệt vừa mỏi, dựa vào người Lục Diệp, không mở mắt lên nổi nữa.

Lục Diệp phát giác tình trạng hiện giờ của cô, liền rón rén đặt cô lên ghế ngồi, thắt dây an toàn cho cô, chuẩn bị lái xe về nhà.

Có chuyện gì đợi cô khỏe lại rồi nói.

Vân Thường mơ mơ màng màng đang định ngủ, bỗng nhiên sực nhớ ra gì đó, ngẩng phắt lên “Lục Diệp, em trai em... Lâm Ngạn cứu em ra, cậu ta còn ở bên ngoài, anh đưa cậu ta một đoạn.”

Lục Diệp ừ một tiếng, đẩy cửa xuống xe, ngoài trời tối đen, xe chạy đêm mờ đèn xe rít gió lướt qua, mang theo một trận gió lạnh.

Anh nương ánh đèn đường tù mù nhìn chung quanh, trên đường vắng ngắt, trừ ánh đèn neon chớp nháy ra nào thấy bóng người.

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Ngày Thứ Hai Mười Bốn

“Vân Thường đâu?” Lúc Lục Diệp từ trên lầu xuống, Lục phu nhân nhìn trái ngó phải, không thấy bóng Vân Thường không nhịn được mở miệng hỏi.

Tối qua lúc Lục Diệp bế Vân Thường về, hai ông bà hoảng hồn, lại không dám hỏi quá nhiều, đành để Lục Diệp bế Vân Thường lên lầu nghỉ ngơi.

Lúc đó đã gần sáng, tuy tìm được Vân Thường về rồi nhưng thượng tướng Lục và Lục phu nhân vẫn không ngủ ngon, mới sáng sớm đã vác cặp mắt thâm quầng bỏ dậy, đang ngồi trong phòng khách uống trà thanh nhào thì thấy Lục Diệp đi xuống.

Vừa khéo, nhân cơ hội Vân Thường không có đây hỏi xem rốt cuộc tối qua xảy ra chuyện gì.

“Đang ngủ.” Lục Diệp đặt mông ngồi xuống cạnh thượng tướng Lục, thò tay cầm tách trà trên bàn làm một hơi hết sạch, bấy giờ mới chậm rãi thở ra, sắc mặt vẫn khó coi như cũ, không biết là do mất ngủ cả đêm hay do gì khác.

“Tối qua...” Lục phu nhân không nắm chắc thái độ của con, chần chờ một lát cuối cùng vẫn hỏi. Mặc kệ ra sao, ít nhất phải để ông bà biết chuyện thế nào.

Lục Diệp nhướn mày, tối qua xảy ra chuyện gì Vân Thường đã kể hết với anh, không hề giấu diếm. Anh nghe mà hận không thể lập tức cầm dao băm vằm Vân Quang Phương, lão ta đúng là cực phẩm trong đám cận bá! Sống lãng phí không khí, chết ô nhiễm đất đai!

Vân Thường là con gái ruột của lão, sao lão có thể tàn nhẫn với Vân Thường như thế, năm lần bảy lượt làm ra chuyện không bằng súc sinh! May mà tối qua Lâm Ngạn đến kịp, nếu không...

Lục Diệp siết chặt nắm đấm, trong mắt xẹt qua chút hối hận. Thời điểm Vân Thường gặp nguy, anh còn không bằng một người dung!

Có điều quả thật phải cảm kích Lâm Ngạn, sống lưng Lục Diệp ưỡn thẳng, quay sang nhìn thượng tướng Lục, đôi mắt đen nhánh toát ra ánh sáng lạnh toát chết chóc.

“Con nhất định không tha cho Vân Quang Phương!”

Thượng tướng Lục gật đầu, hóp nhẹ một ngụm trà, đương nhiên không thể tha! Người nhà họ Lục đâu có dễ ăn hiếp như thế!

Thấy con không nói gì, Lục phu nhân nôn nóng xoay vòng vòng, hận không thể cạy miệng Lục Diệp ra ngay.

May mà Lục Diệp biết tính mẹ mình, chưa chờ bà hỏi lại lần nữa đã nói hết mọi chuyện.

Lục phu nhân nghe mà lông mày dựng ngược, tức run người. Thật là khốn kiếp mà! Vân Thường là con dâu bà, thế mà bị ức hiếp ra nông nỗi này!

Trong bụng cô còn có đứa bé, nếu sơ sẩy ra chuyện gì thì Lục phu nhân không dám nghĩ tới hậu quả!

Đừng tưởng Lục phu nhân là phụ nữ, thời khắc mấu chốt khá là quyết đoán, và lại Bộ Cạp làm thế với Vân Thường hoàn toàn chạm đến giới hạn của Lục phu nhân.

Phàm là phụ nữ, không có ai không căm hận loại chuyện đó.

“Vân Quang Phụng và gã buôn người kia ở đâu?” Lục phu nhân đứng bật dậy, chộc nhà họ Lục còn muốn bình an vô sự? Nằm mơ!

“Đội hình sự.” Lục Diệp không cần mẹ, cũng đứng lên theo, chuyện này tuyệt đối không xong được!

“Được rồi!” Thượng tướng Lục đặt mạnh tách trà lên bàn, cau mày liếc trước ngực Lục Diệp, không tán thành: “Con đừng đi theo, ở nhà với Vân Thường đi. Chút chuyện này ba với mẹ con không làm được chắc?”

Thượng tướng Lục ngừng một lát, thờ dãi: “Có phải vết thương toác ra rồi không? Đi bệnh viện băng lại đi!”

Ông không nói Lục Diệp còn không phát hiện, giờ nhắc nhở lập tức cảm thấy vết thương đau rát, anh cúi đầu nhìn, băng gạc đã thấm đẫm máu rồi.

Chuyện này nhằm nhỏ gì, Lục Diệp không để ý, ngược lên, giờ anh càng muốn đi gặp hai tên đầu sỏ kia hơn.

Miếng thịt trên người mình rớt xuống, Lục phu nhân nhìn là biết ý nghĩ của Lục Diệp. Bà không thô lỗ quát tháo lớn tiếng như thượng tướng Lục, chỉ nhỏ nhẹ khuyên nhủ, nói tình trạng Vân Thường hiện giờ còn chưa ổn, con nên ở bên cạnh nó, bằng không nhất định Vân Thường sẽ sợ. Mấy chuyện này để mẹ và ba xử lý.

Vốn Lục Diệp không muốn ở nhà nhưng nghĩ lại cũng đúng. Mới xảy ra chuyện như vậy, chắc chắn tâm trạng Vân Thường bất ổn, anh nên ở bên cô bèn gật đầu đồng ý.

Lúc Lục Diệp bị Lục phu nhân lôi đến bệnh viện trung tâm tìm viện trưởng kiểm tra vết thương, ông viện trưởng già nhìn vết thương nứt ra dựng râu trềng mắt, họ làm bác sĩ ghét nhất là mấy người chà đạp thân thể mình.

Thành ra cũng không vui vẻ với Lục Diệp, lúc băng bó cũng mạnh tay hơn. May mà Lục Diệp giỏi nhẫn nại, cứng rắn chịu đựng không kêu một tiếng.

Bao nhiêu năm qua tuy Vân Quang Phụng nhậu nhẹt cờ bạc cái gì cũng làm nhưng đã lâu lắm không vào đồn ngồi rồi. Và lại già rồi, lá gan không bằng thời trẻ nữa, đối mặt với một phòng cảnh sát hình sự đàng đàng sát khí có chút kinh hồn bạt vía.

Vốn định xen mồm pha trò phải sạch vụ này, nhưng càng căng thẳng thì càng sai nhiều, đến cuối cùng thành ra lắp ba lắp bắp nói một câu hoàn chỉnh cũng không xong.

Đến khi thượng tướng Lục và Lục phu nhân tới thì, Vân Quang Phụng khom lưng ừ ừ, đã khai hết toàn bộ sự việc từ đầu tới cuối.

Mua bán người, bắt cóc, một trong hai tội này thôi đã đủ cho Vân Quang Phụng ăn đủ rồi. Nhưng Lục phu nhân vẫn chưa hả giận, rác rưởi như vậy nên nhốt cả đời!

Lần đầu tiên bà khuyến khích thượng tướng Lục dùng quan hệ, nửa ngày là tra rành mạch tất cả những chuyện Vân Quang Phụng đã làm qua, ngay cả trộm gà hàng xóm lúc nào cũng bày hết lên bàn.

Hết vụ phạm pháp này đến vụ khác, càng tra càng nhiều. Vân Quang Phụng nom nớp lo sợ bị hình sự thẩm vấn lần nữa, càng lúc càng tuyệt vọng.

“Tôi là ba Vân Thường!” Rốt cuộc, hàng rào tâm lý của Vân Quang Phụng sụp đổ, lão đã bị thẩm vấn liên tiếp mười hai tiếng đồng hồ trong ngày rồi, vấn đề này dính lấy vấn đề kia chặt chẽ cơ hồ bức điên lão.

Lão điên cuồng bứt mớ tóc nhóp nhép của mình, thỉnh linh nhào tới dưới chân Lục phu nhân: “Bà bảo Vân Thường tới gặp tôi! Vân Thường sẽ không kiện tôi!”

Sao có người vô sỉ tới mức này? Lục phu nhân hận không thể dùng sức đá lão một cái cho hả giận, vất vả lắm mới dẫn được con giận trong lòng, bà lùi lại mấy bước, ôm ngực cao cao tại thượng nhìn Vân Quang Phụng, ánh mắt khinh bỉ trắng trợn.

“Ba? Lão cũng xứng?”

“Tôi để nó nuôi nó, cho nó kiếm tiền nuôi tôi thì đã sao?” Vân Quang Phụng gần như điên cuồng, bắt đầu nói năng bậy bạ “Đảng nào cũng cũng là đồ lỗ vốn!”

Lục phu nhân tức quá bật cười, xách túi lên quay lưng định đi, ở chỗ này với Vân Quang Phụng đúng là tự tìm tức!

Vân Quang Phương thấy Lục phu nhân muốn đi liền hoảng, lấy hết sức lực muốn xông lên khổ nỗi bị hình sự đứng bên khống chế, đành trơ mắt nhìn Lục phu nhân mở cửa.

“Không phải tôi! Không phải tôi! Là con nhỏ đó! Là con nhỏ đó kêu tôi làm!”

Lục phu nhân vừa định đóng cửa thì nghe Vân Quang Phương ở đằng sau gào lên.

Bà chợt giật mình, không tin lời Vân Quang Phương lắm nhưng bà muốn xem, lão này còn nói láo được tới cỡ nào!

Vân Quang Phương thấy Lục phu nhân quay lại, lập tức lấy lại tinh thần, thờ hồn hèn, lắp bắp: “Lục phu nhân... bà, bà tha tôi đi... là con nhỏ đó, bảo tôi bắt Vân Thường đi... thật, thật đó...”

Đội trưởng hình sự đứng bên nhú mày, thô lỗ ản Vân Quang Phương xuống ghế, quát: “Con nhỏ nào? Nói rõ ràng!”

Nói đến đó anh dừng lại, nhỏ giọng đi một chút, dụ dỗ: “Nếu thật sự có chủ mưu, cùng lắm lão chỉ bị người ta sai khiến, tội sẽ giảm nhiều lắm.”

Vân Quang Phương nuốt nước miếng, ngơ vờ nhìn đội trưởng: “Thật chứ?”

Đội trưởng hình sự gật đầu: “Thật.”

Vân Quang Phương rũ mặt xuống, còn có phần do dự. Lão không biết tên con nhỏ kia, nhưng ngày hôm đó lúc nó đàm phán với lão có nói, lão cần phải đem chuyện này xuống mô! Bằng không nó tuyệt đối trả thù ác liệt!

Vân Quang Phương không hề xem thường câu nói của con nhỏ đó vì nó nhỏ tuổi, ngược lại, lão cảm thấy ánh mắt nó có mấy phần ác độc, cho dù cười cũng không ngoại lệ.

Nhưng bây giờ, bao nhiêu chuyện lão làm đều bị moi ra hết, không biết bị xử bao nhiêu năm nữa, không cẩn thận cả đời này đều bóc lịch trong tù, sống thế còn không bằng chết! Còn để ý báo thù với không báo thù cái gì!

Nghĩ đến đó lão nghiêng răng bất chấp, nghênh đón ánh mắt của đội trưởng.

Vân Thường ngủ không yên ổn, mơ mơ màng màng cứ thấy ác mộng. Trong mơ bị người ta truy đuổi, tỉnh lại đổ mồ hôi lạnh toàn thân, không tự chủ được gọi tên Lục Diệp.

“Anh đây.” Lục Diệp ôm cô trong lòng, vuốt lưng cho cô dễ thở.

Bấy giờ Vân Thường mới thở hắt ra, chỉ có Lục Diệp bên mình cô mới thấy yên tâm được.

Mơ màng cả đêm, mồ hôi bết bết, không thoải mái, Vân Thường vặn vẹo trong lòng Lục Diệp, thì thầm: “Em muốn tắm.”

Lục Diệp ngẩn người, kể đó ừ một tiếng, bồng ngang Vân Thường lên đi thẳng vô phòng tắm.

Lần tắm rửa này, Vân Thường hầu như không động tay, Lục Diệp tỉ mỉ rửa ráy mỗi chỗ trên cơ thể cô, xong mới dùng khăn lông lau khô lại bồng cô trở về giường.

Tóc Vân Thường chưa khô, thành ra Lục Diệp cũng không cho cô nằm xuống, chỉ đỡ cô dựa vào đầu giường, kêu người làm bụng bữa sáng lên.

“Còn khó chịu không?” Lục Diệp sờ trán cô hỏi.

Vân Thường lắc đầu, nghĩ nghĩ lại gật đầu, trong lòng vẫn thấy chột dạ.

“Không sao, qua cả rồi.” Lục Diệp xót cô nhưng lại không biết diễn tả thế nào, đành không ngừng hôn lên khóe môi cô, hận không thể giấu cô vào trong tim mình, để người khác không thể làm hại cô được nữa.

“Lục Diệp...” Vân Thường ôm eo anh, gối đầu lên bờ vai rộng của anh, trong lòng có chút hoảng hốt “Mắt em hơi đau...”

Sắc mặt thượng tướng Lục và Lục phu nhân rất khó coi, đi ra khỏi đội hình sự, kêu tài xế lái thẳng tới nhà họ Bùi.

Cứ tưởng chẳng qua Vân Quang Phương thấy tiền sáng mắt, muốn bán con kiếm tiền, ai ngờ sau lưng còn có Bùi Văn Văn nữa!

Cô gái này năm nay mới hai mươi hai, vừa lên năm tư, còn chưa ra khỏi tháp ngà trường học nữa, thế mà quá ác độc!

Xui khiến kẻ xấu đi hại người, còn là nhà cô chú rất thân với ba mẹ mình nữa! Lục phu nhân nghĩ mãi không thông, vì sao đứa bé này còn nhỏ mà bụng dạ đã xấu xa như thế!

Có điều lần này bất kể thế nào, bà cũng sẽ không bỏ qua cho cô ta nữa. Cho dù mẹ cô ta năn nỉ cũng không được!

Xe tiến vào cổng nhà họ Bùi, mắt Lục phu nhân xẹt qua một tia lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Ngày Thứ Hai Mười Lăm 1

“Sao rồi? Từ hôm qua tới giờ cô ấy cứ nói đau mắt.” Lục Diệp căng thẳng đứng bên nhìn viện trưởng chậm rãi kiểm tra mắt Vân Thường.

Viện trưởng không trả lời, vươn tay đẩy cặp kính lão, vạch mi mắt Vân Thường lên, cây đèn pin nhỏ trong tay rọi thẳng vào mắt Vân Thường.

Người Vân Thường run lên, đau nhức bén ngót đột ngột lan ra toàn thân, nếu nói trước đó chỉ thấy hơi đau thì bây giờ thật sự là đau quá.

“Có cảm giác?” Viện trưởng tắt đèn, chậm rãi ngồi xuống ghế, liếc về mặt nôn nóng của Lục Diệp, hiền từ hỏi.

“Còn đau hơn lúc ở nhà nữa.” Vân Thường nói, nghĩ nghĩ lại bổ sung: “Giống như bị kim đâm vậy, đau nhói.”

Viện trưởng gật đầu, không nói tốt cũng chẳng nói xấu, chỉ nói: “Tiếp tục đến châm cứu, không được ngừng, đau cũng nhịn, không có cách nào khác, nhớ lấy tay xoa mắt!”

Dây thần kinh sinh trưởng đương nhiên là đau, huống chi còn là chỗ nhạy cảm như mắt nữa. Viện trưởng cười tít mắt sờ cằm, không lâu không lâu nữa.

Lục Diệp luôn lạnh lùng bình tĩnh nhưng giờ lại không nhịn được, anh tiến lên một bước, chống hai tay lên bàn, nhìn chòng chọc viện trưởng, có vẻ hung thần ác sát: “Đến tột cùng là làm sao?”

Viện trưởng còn tức giận vì ngày hôm qua anh làm nứt vết thương, giờ thấy anh nôn nóng như kiến bò trên chảo, cảm thấy chơi vui càng làm bộ làm tịch.

Ông lúc lắc đầu, rề rà đáp: “Chuyện này không thể kết luận liền được, còn phải xem tình huống hồi phục. Cháu xem cháu kia nhóc con, đi bộ đội lâu như vậy, tính tình vẫn rên không xong.” Nói rồi ông tháo kính lão xuống, tỉ mỉ quan sát Lục Diệp từ đầu tới chân một lượt.

Tức chết người không đền mạng “Nghe nói cháu lên thiếu tá rồi? Tính nết này không được đâu nhé, không được!”

Mắt Lục Diệp tối sầm, đôi mắt đen nhánh như sóng thần dồn lên mặt biển, bình tĩnh lại ẩn chứa gió bão đủ khiến đất trời thất kinh.

Không phải anh hẹp hòi, bị chọc ghẹo hai câu sẽ tức. Chẳng qua anh luôn canh cánh trong lòng việc Vân Thường không nhìn thấy, mà viện trưởng lại dùng chuyện này để chọc ghẹo thật sự làm anh tức giận.

Viện trưởng thấy hết lửa giận của anh, trong lòng âm thầm sung sướng, không kích thích Lục Diệp nữa mà quay sang kéo Vân Thường ngồi xuống chiếc ghế cạnh mình.

Lấy một cuộn băng gạc trong tủ khử trùng ra, tỉ mỉ quấn quanh mắt Vân Thường.

Làm gì thế nhỉ? Vân Thường không hiểu lắm sao tự đứng lại quấn băng quanh mắt cô? Mắt cô đâu có bị thương đâu.

Cô đưa tay sờ lớp băng dày cộp, viện trưởng quấn không chặt lắm, cô không hề thấy khó chịu, chỉ là hành động đột ngột này làm cô khá tò mò.

“Quần trước đây, mấy ngày nữa lại tháo xuống.” Viện trưởng bày ra vẻ thần bí khó lường, ông sờ đầu Vân Thường “Nhịn mấy ngày, không quần lâu lắm đâu.”

Vân Thường nghe xong gật đầu, cô không thấy khó chịu, vốn mắt đã không thấy rồi, quần thêm một lớp cũng chẳng có ảnh hưởng gì đến cô bèn ngoan ngoãn dạ một tiếng “Cảm ơn viện trưởng.”

Hễ là người già đều thích con trẻ, Vân Thường ngoan ngoãn thông minh, nhà viện trưởng lại toàn đám cháu trai cứng nhắc, đương nhiên là cực kỳ khao khát cháu gái như áo bông nhỏ rồi.

Lập tức bị Vân Thường làm mềm lòng, cũng không nhẫn tâm làm khổ hai vợ chồng nữa “Yên tâm đi, mắt không sao.” Tuy gần như nắm chắc trăm phần trăm nhưng ông làm bác sĩ bao nhiêu năm, xưa giờ không dám nói cứng.

Bởi vì thật tình không nhìn được cảnh bệnh nhân từ mong chờ tới tuyệt vọng, nên ông nói chuyện luôn chừa đường lui. Nhưng bây giờ nhìn hai người căng thẳng khiến cả người cứng ngắc, tự dưng ông không nỡ.

Làm bác sĩ mấy chục năm rồi, tất nhiên ông tự tin vào y thuật của mình, xác định trăm phần trăm còn có thể nhầm lẫn được chắc?

Thế là bất chấp, nói luôn.

Đồng tử mắt Lục Diệp co lại, nháy mắt lập tức hiểu ý viện trưởng. Anh hớn hờ nhìn Vân Thường, nắm chặt tay cô, lực mạnh đến nỗi gần như bóp vụn xương tay mềm mại của cô.

Không sao, không sao! Vậy tức là nói mắt cô sẽ lành! Lục Diệp nhắm mắt, cơ mặt hơi rung vì kích động. Thiếu tá Lục trước giờ luôn bình tĩnh, núi Thái Sơn có sụp cũng không biến sắc, bỗng nhiên hốc mắt ươn ướt.

Mừng rỡ như bão táp điên cuồng đột nhiên ập tới, dễ dàng tập kích cả người anh, máu sôi trào trong huyết quản, xông thẳng lên đầu. Giọng Lục Diệp run lên, bất chấp viện trưởng còn ngồi trước mặt, ôm Vân Thường vào lòng.

“Vân Thường, mắt em sẽ lành, em nghe thấy chưa?”

Cô sẽ không bị người khác cười nhạo nữa, đi đường cũng không va đụng nữa, càng quan trọng hơn là, cô có thể thấy anh rồi! Bản thân trong mắt cô sẽ không là một mảnh trống rỗng nữa, mà chân thật tồn tại!

Đây mới là nhân tố chủ yếu khiến anh không ức chế được tình cảm của mình!

Vân Thường hãy còn ngờ ngác, cô có thói quen nghĩ mọi chuyện theo hướng xấu nhất, trước đó căn bản không hi vọng xa vời mắt mình sẽ có ngày thấy lại ban mai.

Bây giờ trong tình huống không hề chuẩn bị lại nghe được tin tức này, đầu óc nhất thời như bị bom nổ trúng, trống rỗng, căn bản không sao suy nghĩ được.

Chỉ dựa vào bản năng níu lấy bà vai Lục Diệp, môi run run không nói được lời nào, nước mắt bất giác thấm qua lớp băng gạc dày chảy ra ngoài.

Chờ đến khi hai người vắt và điều chỉnh lại tâm trạng mình, chuẩn bị về nhà nói cho thượng tướng Lục và Lục phu nhân nghe tin tức tốt này thì bị người nhà họ Bùi chặn ở ngoài cổng bệnh viện.

Hôm qua Lục phu nhân đến nhà họ Bùi, không giữ thể diện cho bọn họ chút nào, đi vào không nói một chữ. Trước mặt toàn bộ người nhà họ Bùi bấm điện thoại, gọi vào số đội trưởng hình sự, lạnh lùng nhìn Bùi Văn Văn đang dính trong lòng Bùi phu nhân ăn trái cây, nói từng chữ một: “Đã tìm thấy chủ mưu bắt cóc, ở nhà họ Bùi.”

Nói xong gọn gàng tắt điện thoại, làm người nhà họ Bùi há hốc mồm, không biết chuyện gì xảy ra, chỉ có Bùi Văn Văn nháy mắt trắng bệch.

Sau khi làm rõ nguyên nhân hậu quả, người nhà họ Bùi cũng biến sắc song nói sao Bùi phu nhân cũng không tin con gái mình sẽ làm ra chuyện như vậy.

Con bà bà hiểu lắm, tuy bình thường tính hơi ngang tì, chiều chuộng tí nhưng tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện ác độc như vậy! Nhất là trong tình huống con bé biết Vân Thường đang mang thai nữa!

Và lại, bình tĩnh mà nói, cho dù con bà là chủ mưu sai khiến Vân Quang Phương bắt cóc Vân Thường thì sao, hiện tại không phải Vân Thường bình an vô sự rồi à? Huống chi nếu Vân Quang Phương không muốn, con bà có xui khiến gì cũng vô dụng!

Vì thế sau khi cảnh sát hình sự tới, thái độ của Bùi phu nhân đặc biệt cứng rắn, căn bản không cho họ đụng tới Bùi Văn Văn.

Nhà họ Bùi là gia đình ra sao, chồng bà tuy bây giờ đã nghỉ hưu nhưng dấu sao cũng từng là nhân vật quan trọng trong quân đội, tuy còn chưa so được với thượng tướng Lục nhưng che chở con gái mình thì dư sức.

Với lại mình và Lục phu nhân như chị em ruột bao nhiêu năm nay, cùng nhau vượt qua nỗi đau khổ vì chồng sống chết không rõ, lại giúp đỡ nhau đi tới ngày nay, chẳng lẽ còn không bằng một con bé mới vào cửa nhà họ Lục chắc?

Bùi phu nhân tin chắc Lục phu nhân chỉ làm ra vẻ, muốn hù dọa Bùi Văn Văn thì không lo ngại gì nữa. Vừa cương quyết không cho hình sự tới gần thêm một bước vừa đưa mắt cầu xin Lục phu nhân, hi vọng bà làm đến đó là thôi.

Song Lục phu nhân không mấy may động lòng, mặt lạnh như băng “Chị Vương, chị muốn cản trở người thi hành công vụ à? Muốn anh Bùi tuổi già còn không giữ được khí tiết sao?”

Mỗi năm thời điểm này trung tướng Bùi sẽ quay về quê nhà ở Đông Bắc ở một thời gian, rèn luyện sức khỏe, hiện giờ không có nhà. Còn may mà ông không ở, nếu ông biết chuyện này, dám đánh chết tươi Bùi Văn Văn lắm.

Bùi phu nhân nghe Lục phu nhân nói mà giật mình, lập tức hiểu được lần này Lục phu nhân không nói chơi. Trong lúc bà ngần người, đội hình sự đã nắm bắt thời cơ, dẫn độ Bùi Văn Văn lên xe cảnh sát, nghênh ngang đi mất.

Bùi phu nhân ngây ngốc nhìn cổng, đầu lòng ứa máu, tiếng con gái kêu khóc vang vọng bên tai, con gái bà yêu thương hơn hai mươi năm đã bao giờ chịu tội thế này?

Nhưng bà nói tốt nói xấu cỡ nào, thậm chí cuối cùng còn trở mặt, Lục phu nhân và thượng tướng Lục đều không hề lay chuyển.

Cứng mềm đều không xong, Bùi phu nhân không dám kinh động trung tướng Bùi, đành gọi điện cho Bùi Quân, kêu anh về ngay trong đêm, ngày hôm sau liền dắt anh tới cổng bệnh viện chặn người.

“Cô Vương làm gì thế?” Lục Diệp kéo Vân Thường ra sau che chở cô, sầm mặt nhìn Bùi phu nhân, thuận tiện liếc Bùi Quân đứng bên, ánh mắt nhất thời lạnh thêm.

Bùi Quân cũng bất đắc dĩ, tuy anh cảm thấy em gái mình nên bị dạy dỗ một lần, nhớ cho lâu nhưng mẹ anh khóc van xin anh, sao anh không tới cho được?

Huống hồ cô bé con mới bao lớn, nghĩ được ý đồ như thế phỏng chừng do xem phim quá nhiều, hù dọa là được rồi. Nếu nhốt vào tù thật thì quá đáng quá.

“Tiểu Lục à, cô Vương nhìn cháu lớn lên từ bé, thương cháu như con mình vậy.” Bùi phu nhân vừa nói vừa chùi nước mắt “Vân Vân còn nhỏ, huống chi không phải Vân Thường vô sự rồi sao, cháu bỏ qua một lần đi, về nhà nhất định cô sẽ dạy nó đàng hoàng!”

“Được rồi, Lục Diệp, nể mặt anh đi, con bé không chịu khổ được, lần này bị hoảng sợ nhiều lắm rồi.” Bùi Quân cũng lên tiếng phụ họa.

Lục Diệp nhìn chằm chằm Bùi Quân, dường như lần đầu tiên biết người anh em này vậy. Bọn họ nói nhẹ như không, mở miệng ra là Vân Thường không sao, đứa nhỏ không hiểu chuyện.

Nhưng họ có biết hay không, nếu hôm đó Lâm Ngạn tới trễ một bước hậu quả sẽ thế nào?

Nhỏ? Hai mươi hai tuổi mà còn nhỏ? Mẹ nó chứ không hiểu chuyện! Gân xanh trên thái dương Lục Diệp nổi lên, huyết thái dương căng lên đau nhói, Vân Thường nhà anh từ mười mấy tuổi đã bắt đầu bốn ba kiếm sống rồi!

Hôm nay anh tuyệt đối không nhượng bộ! Một bước cũng không!

Lục Diệp dắt tay Vân Thường, không nhìn Bùi phu nhân và Bùi Quân thêm giây nào nữa, vòng qua họ ấn điều khiển xe hơi “Con gái em gái nhà các người là bảo bối, vợ tôi cũng là bảo bối, dựa vào đâu bảo tôi phải nhượng bộ?”

Anh cười lạnh một tiếng, quay đầu nhìn Bùi Quân, mắt sắc như dao “Bằng không tôi tìm người bắt cóc Bùi Văn Văn, lại kiếm vài tên cường hiếp cô ta, sau đó quay về cầu xin các người tha thứ, các người tính sao?”

Lục Diệp bỗng nhiên hung tợn làm Bùi phu nhân run rẩy, há miệng song không thốt được một chữ.

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Ngày Thứ Hai Mười Lăm 2

Không biết là bị câu nói của Lục Diệp làm hoảng hay là cảm thấy chột dạ, Bùi phu nhân không can Lục Diệp nữa, ngay cả Bùi Quân nhất thời cũng im re.

Lục Diệp thuận lợi lái xe chở Vân Thường về nhà, thông báo tình hình mất Vân Thường cho Lục phu nhân nghe.

Nghe xong tin này, rốt cuộc mặt Lục phu nhân lộ ra chút vui mừng.

Cho dù Bùi Văn Văn làm ra chuyện khôn kiếp như thế nhưng nói sao thì bà và Bùi phu nhân cũng là chị em bao nhiêu năm, hôm nay vì con mà trở mặt, sao lòng bà dễ chịu được.

Lục phu nhân còn nhớ một ngày của nhiều năm về trước, thượng tướng Lục và trung tướng Bùi đều đi miền Tây Nam chống lũ, mưa to liên tiếp không ngừng, liên tục có tin xấu truyền về.

Bà gần như suy sụp tới nơi. Lúc đó, là Bùi phu nhân ôm chần gối tới ngủ với bà, hai người phụ nữ nom nớp thấp thỏm vượt qua một đêm, dựa vào đối phương, vất vả lắm mới chống đỡ được.

Tình bạn mấy chục năm, bây giờ chỉ chốc lát đã chấm hết.

Lục phu nhân thờ dài, nhưng bất kể thế nào, bà phân biệt rõ ràng, chuyện lần này không thể dễ dàng cho qua như thế được!

Nếu bây giờ Bùi Văn Văn không nhận được bài học thích đáng, Bùi phu nhân vẫn che chở cô ta như cũ, vậy sau này thì sao? Lần này là bắt cóc, lần sau có phải muốn giết người luôn không?

Lục phu nhân kéo tay Văn Thường, cẩn thận nhìn cô một lượt, trong lòng càng thêm kiên định, bất luận ra sao, không thể để Văn Thường chịu uất ức!

Con bé đã khổ lắm rồi, bây giờ nếu cả nhà họ Lục họ cũng không làm được chỗ dựa cho nó thì nó khó mà không nảy sinh tuyệt vọng với tình thân.

Lục phu nhân ngừng đầu dẫn người làm, kêu cô ta bùng tổ yến mới chung lên. Vắt và lăm gương mặt nhỏ nhắn của Văn Thường mới có tí thịt, bị hành hạ như vậy giờ lại gây đi rồi, tiếp tục như vậy làm sao được? Chẳng những thân thể cô không chịu nổi mà đứa bé trong bụng cũng không đủ chất dinh dưỡng.

Văn Thường không thích ăn tổ yến, chắc tại trời sinh không phải số giàu sang, cô không thích ăn mấy món đồ bổ kia, nhưng đó là tấm lòng của Lục phu nhân, cô lại không nỡ làm bà lo lắng đành kiên trì ăn uống, bây giờ mới theo Lục Diệp lên lầu.

Về tới phòng ngủ, Lục Diệp rửa tay chân sạch sẽ bò lên giường, để Văn Thường gối lên đùi anh, vụng về mát xa chung quanh mắt cho cô.

Viện trưởng đã nói, như vậy có thể giảm bớt đau đớn, còn có thể thúc đẩy tuần hoàn máu vùng mắt, rất có lợi cho quá trình hồi phục của mắt Văn Thường.

Hễ là thứ tốt cho Văn Thường, Lục Diệp đều không từ chối. Tuy bây giờ anh cũng vừa học vừa mò nhưng chung quy cũng không kém bao nhiêu.

Anh giảm nhẹ lực đạo nơi tay, nhẹ nhàng mát xa chung quanh mắt Văn Thường, vừa ấn vừa chú ý nét mặt của Văn Thường.

Nếu cô không tự chủ được nhũ mây, tức là lực hơi mạnh. Nếu cô hưởng thụ, toàn thân sẽ buông lỏng, sức nặng gối trên đùi anh cũng hơi tăng lên một chút.

Để Lục Diệp mát xa cho mình, Văn Thường hơi ngại, cô còn chưa quên Lục Diệp bị thương, chỉ muốn anh nằm xuống giường nghỉ ngơi.

Chỉ là mắt cô không thấy, Lục Diệp lại luôn khẳng định vết thương của anh đã lành rồi, cô cũng không nghi ngờ gì nữa bởi vì Lục Diệp chưa gạt cô bao giờ.

“Chỗ này, cảm giác thế nào?” Mát xa nửa tiếng đồng hồ, Lục Diệp dừng tay, di chuyển sang bụng dưới của Văn Thường, dè dặt cẩn thận mát xa như sợ làm quả trứng trong bụng hoảng hốt.

Sức nóng trên tay anh xuyên qua quần áo tới bụng cô, cảm giác dễ chịu lạ lùng, Văn Thường mỉm cười nắm tay Lục Diệp “Không có cảm giác.”

Đúng là không có thật, nếu không phải kết quả kiểm tra của bệnh viện sờ sờ ra đó, cô còn không tin mình có thai đâu.

Cũng có thể là tại bé cưng nhỏ quá, tóm lại là chả có cảm giác đã mang thai tí nào.

“Thật à?” Lục Diệp bán tín bán nghi. Tuy rằng anh chẳng hiểu gì về lĩnh vực này nhưng phản ứng ồ ồ ghen anh có biết, Văn Thường chẳng có cảm giác gì là sao? Sao đứa bé này ngoan thế!

“Nhỏ quá.” Có vẻ như Văn Thường đoán được thắc mắc của anh, “Bình thường phải ba tháng mới có phản ứng.”

Hóa ra là thế, Lục Diệp ngộ ra, đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chăm bụng Văn Thường, lẩm bẩm: “Muốn con trai? Không, con gái đi, không đúng, muốn con trai.”

Rốt cuộc là thích trai hay gái? Văn Thường dở khóc dở cười, cũng hơi lo lắng. Từ nhỏ đã sống trong gia đình trọng nam khinh nữ, bị Văn Quang Phương đánh chửi đủ đường.

Bây giờ cô có thai, sắp làm mẹ rồi, mặc kệ là trai hay gái cô đều thương cả, nhưng Lục Diệp nghĩ sao? Anh vẫn thích con trai hơn à?

“Lục Diệp, con trai con gái với anh mà nói khác biệt lớn lắm hả?” Văn Thường vẫn không nhận được mà hỏi.

Lục Diệp chẳng hề nghĩ ngợi, nói chắc như báp: “Rất lớn!”

Văn Thường thót tim, cổ họng khô khốc “Vì sao?”

Lục Diệp cau mày, có vẻ xoắn xuýt, nghĩ một hồi mới đáp khô khan: “Con gái khó nuôi.”

“Không phải giống nhau sao?”

Giọng thiếu tá Lục kiên định: “Đương nhiên không giống rồi! Con trai có thể tha hồ đập!”

Nếu sinh con gái, giống Văn Thường, một đôi mắt hạnh đen nhánh long lanh, vừa ngoan ngoãn vừa đáng yêu, ai mà nỡ đánh? Con trai không giống, da dày thịt thô, đánh mấy cũng không đau lòng!

Vân Thường bị anh chọc cười, có kiểu giáo dục con thế à? Con trai là có thể tha hồ đánh? Không được à! Có điều bây giờ rốt cuộc là trai hay gái còn chưa biết, cô tạm rộng lượng không tranh luận với anh.

Hai người lại nói một lát, Lục phu nhân liền sai người kêu họ xuống ăn tối.

Mấy ngày nay ở bệnh viện Lục Diệp ăn toàn canh súp nước lã, thật sự nhịn hết nổi rồi, vừa nghe có cơm ăn lập tức kéo Vân Thường xuống lầu, không biết còn tương anh nhịn đói mấy bữa rồi!

Nhà họ Lục ăn cơm luôn nói cười rộn rã, hòa thuận vui vẻ. Lục phu nhân biết Vân Thường thích ăn nắm bèn múc cho cô một chén canh xương hầm nắm Trà Tân, nguội rồi mới đẩy tới trước mặt cô, nhìn cô múc từng muỗng mà cao hứng hơn cả mình ăn nữa.

Người một nhà đang ăn ngon miệng, Bùi phu nhân đột ngột tím tái. Lần này không biết sao Bùi Quân không đi theo, chỉ có một mình Bùi phu nhân, hai mắt sưng đỏ, sắc mặt xám xịt, nhìn nhếch nhác thấy rõ.

Lúc trước nếu có chị em thân thiết tới thăm, Lục phu nhân nhất định rất hào hứng nhưng lần này, bà thật sự không biết nên dùng biểu tình gì đối mặt với Bùi phu nhân.

“Em Tề, chị chỉ có một đứa con gái này thôi...” Bùi phu nhân vừa vào đã khóc với Lục phu nhân, “Từ nhỏ chị đã không nỡ đánh nó rồi, mắng cũng không nỡ, nó là cục cưng cả nhà cưng chiều, bây giờ bị nhốt ở đồn cảnh sát một ngày rồi, không biết sợ tới mức nào nữa.”

Sợ? Vậy Vân Thường thì sao? Lúc đó bị bắt cóc, bị hiếp bức, con bé sợ cỡ nào? Bùi Văn Văn chẳng qua ngồi đồn có một ngày mà thôi, huống hồ ai chẳng biết cô à là con gái rượu của trung tướng Bùi, ai dám làm gì à?

Lục Diệp cảm thấy trái tim lạnh giá, không phải con mình thì không xót, có thể xem như cỏ rác sao?

“Chị Vương, không cần nói gì nữa.” Lục phu nhân đặt đũa xuống đứng dậy: “Tôi hỏi chị một câu thôi, Văn Văn đến đồn cảnh sát một chuyến, còn được người ta hầu ăn hầu uống mà chị đau lòng tới mức này rồi, vậy Vân Thường nhà chúng tôi thì sao? Con bé đáng bị bắt cóc ư?”

Bùi phu nhân lộ vẻ xấu hổ, ấp úng: “Cái đó... không phải chị tôi xin lỗi Vân Thường rồi thôi, Văn Văn còn nhỏ, nó đã biết lỗi rồi...”

Lục phu nhân nhắm mắt, ban nãy mềm lòng nhất thời lại cứng rắn lên: “Chị Vương...”

Bà còn chưa nói nốt nửa câu sau, chuông cửa đột ngột reo lên, người làm mở cửa ra nhìn, hóa ra là trung tướng Bùi đi Đông Bắc rèn luyện!

“Bà ở đây làm gì? Không mất mặt à?!” Nhìn bộ dạng nước mắt nước mũi rùng rùng của vợ, chân mày trung tướng Bùi nhăn tít, mở miệng quát.

Bùi phu nhân ngo ngắc, ngẩng đầu nhìn chồng đột nhiên quay về, không nói được lời nào.

“Về nhà ngay!” Giọng trung tướng Bùi vốn to, bây giờ có tình cao giọng càng điếc tai “Đàn bà biết cái gì? Mau về nhà! Tôi ở đây uống mấy ly với anh Lục!”

Bùi phu nhân há miệng muốn nói, thỉnh thoảng thấy sắc mặt trung tướng Bùi đành ngượng ngùng gật đầu với người nhà họ Lục rồi quay đi.

Trung tướng Bùi ngồi ở nhà họ Lục đến nửa đêm, uống một bàn rượu, bấy giờ mới than với thượng tướng Lục: “Anh Lục à, tôi chỉ có một đứa con gái, có một đứa thôi!”

Ông mở cặp mắt lơ đãng nhìn thượng tướng Lục “Tuy nó làm tôi thất vọng nhưng dẫu gì cũng bung bỏ đồ đạc chăm nó khôn lớn, nếu nó có, có tốt xấu gì...” Trung tướng Bùi quơ chai rượu bên cạnh tợp một miếng, ợ lên, rồi nói tiếp: “Anh bảo tôi làm sao mà sống đây!”

Thượng tướng Lục trầm mặc không nói, ông biết ý của anh em là gì, nhưng chuyện này bảo ông ra mặt thế nào đây? Nếu ông hứa với ông ấy, sau này đừng nói không có mặt mũi nhìn con, con dâu, ngay cả cháu nội chưa chào đời ông cũng chẳng có mặt mũi nào.

Trung tướng Bùi hầy còn lải nhải không dứt, “Anh Lục, nể mặt anh em bạn già đi, tôi xử lý con nhóc kia, cho dù mẹ nó cản tôi cũng xử! Lần này xem tôi có đánh chết nó không!”

Thượng tướng Lục cầm ly rượu lên nốc một ngụm rượu trắng “Anh Bùi, không phải tôi nhẫn tâm, thật sự là...”

Ông chưa nói hết, cửa phòng khách bị đẩy bật ra, Lục Diệp đứng ở cửa, ngược sáng, ánh mắt lạnh tanh nhìn họ.

Thượng tướng Lục im bật, con trai ông từ nhỏ đã rất bướng, quyết định chuyện gì cho dù ông có quát roi đánh chết nó nó cũng không sửa, lần này thật sự ông không nhúng tay được.

Ài, già rồi già rồi, chuyện của thanh niên để chúng tự giải quyết đi. Thượng tướng Lục uống rượu trắng ăn thịt vịt, dứt khoát ngậm miệng làm thinh.

“Ài, Tiểu Lục, Tiểu Lục à.” Trung tướng Bùi ngoắc tay với Lục Diệp, vẻ mặt hối lỗi “Lần này là chú có lỗi với cháu!”

Lục Diệp nhướng mày không nói, gương mặt tuấn tú luôn nghiêm túc cứng ngắc, sai bước đi tới trước mặt trung tướng Bùi.

“Chú Bùi,” Giọng nói trầm thấp của Lục Diệp không hiểu sao giờ phút này lại thêm mấy phần kèm chế “Cháu biết Văn Văn còn nhỏ, không hiểu chuyện, lần này làm sai rồi,” Anh hơi cúi đầu nhìn thẳng vào mắt trung tướng Bùi, đôi mắt sắc bén vừa đen vừa sáng “Cháu lập tức gọi điện kêu đội hình sự thả ra, cháu không truy cứu nữa.”

Trung tướng Bùi gạt mình, men say trên người bốc đi quá nửa, ánh mắt nhìn Lục Diệp cũng thay đổi “Cháu ngoan, cháu ngoan, chú cảm ơn cháu.”

“Nhưng...” Đột nhiên khóe môi Lục Diệp nhếch lên một nụ cười cứng ngắc, dưới ánh đèn nhìn đặc biệt khủng khiếp “Cháu có một yêu cầu...”

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Ngày Thứ Hai Mười Sáu

“Lục Diệp, phải làm vậy thật hả?” Văn Thường bụng tách trà tới gần miệng, nghĩ nghĩ lại thả xuống mím môi, hơi do dự hỏi.

Lục Diệp gật đầu, nhếch môi nở nụ cười tàn khốc, cay nghiệt dọa người “Cần phải thế.” Nói xong, anh cúi đầu quan sát nét mặt Văn Thường “Em không nhẫn tâm?”

Văn Thường lắc đầu, cô đâu phải Đức Mẹ, sau khi bị làm nhục kinh hồn bạt vía như thế mà còn không căm hận kẻ đầu sỏ, có điều cách này có thể làm được à?

Có vẻ Lục Diệp nhận ra nghi hoặc của cô, bàn tay to xoa xoa đầu cô, đôi mắt đen sáng khiếp người “Yên tâm đi!”

Bùi Văn Văn ở trong nhà giam tuy không bị ngược đãi nhưng cô ta tự do quen, trước giờ muốn làm gì là làm, có bị quản chế thế này bao giờ! Đã vậy ba bữa ăn trong đồn cảnh sát khó nuốt muốn chết, căn bản cô ta không ăn được miếng nào!

Cô ta vừa đói vừa giãy vò, còn phải đối phó với hết lượt thẩm vấn này đến lượt khác của hình sự, mất đi vòng sáng của nhà họ Bùi, cô ta chỉ là một cô gái bình thường, sao chịu được chứ?

Huống chi không khí trong đồn cảnh sát bản thân nó đã khiến người ta hoảng sợ rồi, dường như bất kể là ai, chỉ cần vào đồn cảnh sát, mặt âm u trong lòng đều bị khuếch đại vô hạn, từ đó thần kinh đặc biệt căng thẳng.

Tổ chất tâm lý tốt có lẽ còn chống đỡ được, tâm lý không tốt, chỉ vài tiếng là không chịu đựng được rồi.

Vòn vẹn nửa ngày, hàng rào tâm lý của Bùi Văn Văn đã sụp, cả người bị vây trong trạng thái nôn nóng, thậm chí còn loáng thoáng xuất hiện khuynh hướng cực đoan.

Nhưng cho dù là vậy, đội hình sự cũng không dám thả người. Tuy Bùi Văn Văn là con gái ruột của trung tướng Bùi nhưng cô ta đã đủ mười tám tuổi, phạm tội thì phải chịu hình phạt, huống chi mặt trên còn có một thượng tướng Lục đè xuống.

Ai dám thả người? Muốn chết hả?!

Lúc Bùi Văn Văn sắp chịu hết nổi thì, cô ta lại được thả ra!

Tâm trạng thay đổi quá nhanh chóng, con người cô ta có chút điên cuồng. Lúc được Bùi phu nhân đón về thì hết khóc lại cười, y hệt người điên.

Nhưng, tâm trạng tiêu cực của cô ta còn chưa phát tiết hoàn toàn thì Bùi phu nhân nói cho cô ta biết Lục Diệp muốn hẹn cô ta đi xem phim.

Bùi Văn Văn sững sờ, thiếu điều lật cả nhà lên! Cả đêm nào là thử quần áo, nào là trang điểm, không biết làm sao cho đẹp, đến nửa đêm còn chưa ngủ, căn bản không thấy được vẻ mặt lo lắng không thôi của cha mẹ.

“Xin lỗi anh Diệp, em tới trễ.” Dù mới giữa tháng tư, Bùi Văn Văn lại mặc một cái váy đầm ngắn cùn màu xanh da trời, khoác áo không tay màu trắng, dưới chân xỏ đôi giày cao gót xanh lá kiểu Maroc [12], mặt trang điểm sơ sơ.

Cả người quả thật giống như nhành liễu xuân mới nảy mầm, non chảy nước. Mặc dù là cảnh liễu đó bây giờ đang run lẩy bẩy trong gió rét song vẫn xinh đẹp như cũ.

Nhất là dáng vẻ co ro lúc lạnh, hễ là đàn ông ai thấy mà không bắt nhãn, hận không thể lập tức cởi áo khoác choàng lên người giai nhân ngay.

Nhưng Lục Diệp chỉ sầm mặt, đầu gật một cái thật khẽ tỏ ý đã nghe thấy. Đến một cái liếc mắt cũng không có, dường như Bùi Văn Văn là một cục sinh

ven đường tùy tiện quơ tay là có cả đồng, bố thí một ánh mắt đều lãng phí vậy.

Bản thân trang điểm tí mẩn bị người mình thích phốt lò như thế, Bùi Văn Văn tui thân vô cùng, cô ta chạy lon ton theo Lục Diệp, cười nịnh nọt, nửa hờn dỗi nửa oán trách “Anh Diệp, mình vào rạp chiếu phim thôi, em lạnh quá hà.”

Cô ta cho rằng Lục Diệp nghe được lời cô ta sẽ có chút tỏ vẻ, không cần anh cời áo khoác cho cô ta, ít nhất quan tâm cô ta một câu là tốt rồi. Song Lục Diệp không nói cũng chẳng làm gì, chỉ quay lưng sai bước đi tới cửa rạp chiếu phim.

Bùi Văn Văn cắn môi, cực kỳ không cam lòng song không dám nói thẳng với Lục Diệp, đành bất chấp đuổi theo.

Dù sao ít nhất hiện giờ anh Diệp nguyện ý đi xem phim với cô ta, tình cảm không thể một lần là xong, cô ta phải tiến từng bước một.

À mà kia tính cái gì? Có biết anh Diệp thời gian dài, tốt với anh Diệp bằng cô ta không? Chẳng phải có bầu thôi sao? Có gì quan trọng đâu? Cô ta cũng có thể!

Mắt Bùi Văn Văn lóe lên thù hận ngút trời song nhìn thấy Lục Diệp mua một bịch bắp nổ to thì chuyển thành ngọt ngào tràn ngập, anh Diệp là của cô ta! Không ai được giành!

Trong rạp vắng ngắt, không một bóng người, Bùi Văn Văn đi vào cứ cảm thấy kỳ quặc. Rạp chiếu phim này có tiếng với hiệu ứng 3D âm thanh nổi, người lúc nào cũng đông, sao hôm nay chỉ có hai người họ?

Cô ta đảo mắt, chẳng lẽ anh Diệp đặc biệt bao trọn vì cô ta?

Cô ta len lén liếc Lục Diệp đang đi bên cạnh, cứ việc tối om om, tim vẫn đập thình thịch không ngớt. Người đàn ông này nghiêm túc nhưng không cứng nhắc, cường tráng mà không đồ đần, là lựa chọn kết hôn tuyệt nhất trong lòng cô ta, thế nên cho dù hiện tại anh đã kết hôn, cô ta cũng tuyệt đối không bỏ cuộc!

Trong rạp tối đen, Lục Diệp và Bùi Văn Văn ngồi ở hàng đầu tiên, màn hình lớn còn chưa sáng, khoảng cách giữa hai người tuy gần song không thấy rõ nét mặt đối phương.

“Đeo vào.” Lúc Bùi Văn Văn vừa thấp thỏm lại vừa háo hức thì, giọng nói trầm trầm của Lục Diệp đột nhiên vang lên, tiếp đó, Bùi Văn Văn cảm thấy sống mũi nằng nặng, Lục Diệp đã gắn cặp kính 3D lên mũi cô ta.

Anh Diệp tự tay đeo kính cho mình? Bùi Văn Văn như được uống mật, ngọt ngào làm cả người lâng lâng, màn hình sáng lên lúc nào cô ta cũng không phát hiện.

“Đại Mao, lại đây, tới chỗ chị này.” Vân Thường ngồi xổm trên nền phòng khách, vỗ vỗ hai tay, cô không thấy Đại Mao ở đâu đành dùng cách này thu hút sự chú ý của nó.

May mà Đại Mao thân với cô, Vân Thường vừa kêu liền lon ton chạy tới.

Đại Mao bây giờ không còm cõi bần thiêu như lúc mới nhặt được nữa, bộ lông trắng tuyết vừa sáng vừa bóng, thân mình tròn vo, mắt to đen ướt rượt, có cái vẻ hồn nhiên dễ thương đặc trưng của chó con, thật sự là ai gặp cũng thích, ngay cả người làm trong nhà thường ngày thấy nó cũng không nhịn được mà ngồi xuống vuốt lông cho nó.

Vân Thường ôm Đại Mao đã tắm rửa thơm phức vào lòng, vuốt ve bộ lông mềm mượt của nó, cảm thấy hình như cún con này lại nặng thêm không ít.

Chẳng biết có phải lúc bé đối phát sợ rồi không mà khát vọng với đồ ăn của Đại Mao vượt xa mọi thứ. Bất kỳ lúc nào, cho dù mới ăn no xong, chỉ cần có người cho ăn nó sẽ cố sổng cố chết nuốt xuống.

Vân Thường cực kỳ lo lắng thói quen này của nó, ngày nào cũng muốn uốn nắn, kết quả lâu như vậy vẫn chưa sửa lại được.

Trong lòng Vân Thường rất ấm, ngay cả tắm tắm trái sắn cao cấp cũng không ấm bằng, Đại Mao sung sướng lim dim mắt, cẳng chân mềm xuống, cuộn tròn trong lòng Vân Thường nhắm mắt ngủ mất.

Vân Thường sờ đầu nó, có chút nhảm chán thờ dài, chừng nào Lục Diệp mới về?

“Không, không!” Bùi Văn Văn ngã ngồi trên ghế, người gập thành góc dị dạng, ngay cả cái kính 3D to uych cũng không giấu được nét mặt kinh khủng.

“Coi cho kỹ.” Lục Diệp ngồi vững như Thái Sơn, hai tay như gọng kìm sắt giữ chặt thân hình Bùi Văn Văn, cường ép thị giác tuyệt đối rõ nét của cô ta nhìn lên màn hình đắm máu.

Đáng sợ quá! Thật đáng sợ! Mắt Bùi Văn Văn tái mét, cô ta không dám nhắm mắt, cô ta cực kỳ sợ Lục Diệp trừng phạt, chỉ có thể mở to mắt nhìn màn hình, tìm cơ hồ muốn vọt ra khỏi cổ họng, lòi ra khỏi mắt.

Cô ta không sao ngờ được Lục Diệp lại đưa cô ta đến xem cái này. Toàn thân run lập cập, đầu đau muốn vỡ ra, tay chân lạnh buốt, đã tê dại hết rồi, giống như không phải của mình nữa, vừa đơ vừa cứng ngắt.

Từng cảnh đầm máu trên màn hình hãy còn tiếp diễn, một băng cướp tàn bạo hung hãn xả súng vào đứa bé ngơ ngác. Trong nháy mắt, gương mặt ngây thơ non nớt của đứa bé bị đạn nổ tan nát.

Máu thịt tung tóe, cái đầu nhỏ của đứa bé như một quả loa kèn màu máu, há cái mồm to gào thét muốn nuốt chửng cô ta!

“Á!!!” Rốt cuộc Bùi Văn Văn không chịu đựng nổi thét lên, cả người sụp đổ, nằm gục trên ghế không ngừng co giật, căn bản không cần Lục Diệp đề nữa, hiện giờ đứng dậy cô ta cũng không đứng nổi.

Chẳng những nhìn bằng mắt, còn đeo kính 3D, cái cảm giác đặt mình vào vị trí đó, Bùi Văn Văn nom nớp sờ đầu mình, không... không phải mình, đầu mình vẫn còn...

Cô ta khóc hu hu, là hết, ánh sáng màn hình phản chiếu khuôn mặt cô ta, một màu xám ngoét chỉ có người chết mới có. Giống như bị người rút hết sức sống một cách bất ngờ, chỉ còn lại cái xác rách nát.

Lục Diệp ngồi bên lạnh lùng nhìn Bùi Văn Văn như trò hề, không có chút thương hại.

Một tay anh tóm lấy cánh tay Bùi Văn Văn, tay kia bóp một nắm bắp lớn hung hăng nhét vào miệng Bùi Văn Văn, kề tai cô ta chậm rãi hỏi: “Đây là quá trình bắt cóc giết con tin, xem hay không?”

Hình ảnh trên màn hình đã tạm dừng, vừa vặn là cảnh con tin bắt cóc ngã trong vũng máu, Bùi Văn Văn kinh hoàng liếc màn hình một cái, thân mình run cầm cập rút ra đằng sau, bắp nỏ trong miệng ướt đầm bởi nước miếng, có cảm giác dính dính một cách quỷ dị, giống như là... máu!

Dạ dày cô ta co rút, nước chua xộc lên, cảm giác tôm lợm cũng càng lúc càng dữ dội...

Giọng Lục Diệp vừa trầm vừa thấp, dường như đè ép trăm ngàn cảm xúc tiêu cực, ép cô ta rớt thẳng xuống địa ngục: “Coi cẩn thận! Nhớ kỹ vào!”

“Không, không... tôi không muốn xem! Không muốn xem!”

“Ồ?” Lục Diệp cười lạnh, càng túm chặt cánh tay cô ta hơn “Không muốn xem? Tôi quên, cái trò bắt cóc này cô đã làm qua rồi.”

Bỗng nhiên anh nhẹ giọng, dùng một loại ngữ điệu quỷ dị khiến người ta sờn tóc gáy nhẹ nhàng vang lên bên tai Bùi Văn Văn: “Đầu tiên bọn bắt cóc rút súng ra, kề bên thái dương của cô, sau đó...”

Anh ngừng lại, nhìn về mặt càn kinh hoàng của Bùi Văn Văn, một tay làm thành hình khẩu súng ẩn nơi thái dương cô ta “Có phải rất sợ không?”

“Phải, phải...” Nước mắt nước mũi tèm lem trên mặt Bùi Văn Văn, cô ta hoàn toàn đắm trong thế giới Lục Diệp ám thị.

“Nhưng mà không có ai tới cứu cô...” Giọng Lục Diệp càng nhỏ nhẹ, như một cái lưới nhện dính dính lạnh lạnh trong gió, trói cả người Bùi Văn Văn trong đó, không thể trốn chạy.

“Không, không phải! Ba tôi! Mẹ tôi... anh tôi...” Bùi Văn Văn gần như nuốt chửng bắp nỏ trong miệng, nói năng lộn xộn không đầu không đuôi, bắt đầu há mồm thờ dốt, bộ dạng đó không khác gì người phát bệnh tim.

“Bọn họ đều mặc kệ cô rồi!” Lục Diệp khẽ nói.

Không chờ Bùi Văn Văn phản bác, giọng Lục Diệp đột ngột cất cao, gấp gáp, như con sóng không lồ hùng dũng đánh xuống vách đá, nặng nề đập vào ngực Bùi Văn Văn “Ngay lúc này thì, pằng! Viên đạn bắn vào đầu cô!”

“Á!!!” Bùi Văn Văn đột ngột ôm đầu điên cuồng nhào xuống đất, vừa lăn lộn vừa kêu đau. Tiếng la thảm thiết hoàn toàn như bị trúng đạn thật vậy. Cô ta vừa lăn vừa nôn mửa, nền nhà sạch sẽ bị cô ta ói đầy thứ dơ bẩn, bản thân cô ta cũng dính đầy mình đầy mặt, giống như vừa ngoi từ hồ phân lên vậy.

Lăn lộn mấy vòng, bỗng nhiên mắt cô ta trợn trắng, không thờ được hơi nào, ngắt luôn.

Bây giờ Lục Diệp mới bình tĩnh đứng dậy khỏi ghế, từ trên cao nhìn xuống Bùi Văn Văn mấy giây, rồi mới thông dong móc điện thoại ra: “Tiến vào, dẫn em gái anh đi!”

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Ngày Thứ Hai Mười Bảy 1

Thời tiết cuối tháng tư, ánh nắng chan hòa, gió nhẹ ấm áp, đẹp tới mức con người ta cảm thấy dễ chịu tận cõi lòng.

Khắp nơi đều là sắc xanh bồng bồng, hoa hồng trong vườn hoa sau nhà họ Lục cũng bắt đầu đâm chồi, mềm mại phơi mình đón gió, dường như muốn đuổi sạch hơi thở chết chóc đã ngẹn cả mùa đông.

Lúc mẹ Vân Thường còn sống thích nhất là hoa cỏ cây cảnh. Đáng tiếc điều kiện trong nhà không cho phép, bà chỉ có thể chọn hoa hồng mạnh mẽ chịu đất nhất, trồng hai bên cửa sổ nhà mình.

Mùa hè, gió thổi qua, hương thơm lọt qua cửa sổ vào nhà, quả thực khiến người ta say ngất ngây.

Bây giờ nghe được vườn hoa nhà họ Lục có hoa hồng, Vân Thường nhất định muốn đi xem.

Mảnh đất này của nhà họ Lục, nói là vườn hoa, thật ra không hề chăm sóc tí mĩ. Thượng tướng Lục và Lục phu nhân đều không thích hoa cỏ, cũng chỉ sai người trồng đại vài loại, định kỳ nhổ cỏ, không để nó thành đất hoang mà thôi.

Vân Thường ở nhà họ Lục lâu như vậy, người trong nhà không ai nhắc tới, cho dù tàn bộ cũng chỉ dẫn cô đến công viên trong khu này.

Bây giờ đột nhiên từ miệng Lục Diệp biết trong nhà có một nơi như thế, hơn nữa còn có hoa hồng, cô không kềm lòng được, mới sáng sớm đã kéo Lục Diệp xuống lầu, chạy ra vườn hoa.

Tuy nói là xuân mệt thu mỏi nhưng hai người đều không phải người lười biếng, giờ giấc sinh hoạt vẫn như trước nay, đều là dậy sớm, ngủ sớm, cũng khá mạnh khỏe.

Nói là xem, kỳ thật Vân Thường đâu nhìn thấy, dưới sự hướng dẫn của Lục Diệp, dè dặt cẩn thận sờ chồi hoa hồng non mới nhú, trong lòng kích động.

Lục Diệp không hề biết hoa hồng có ý nghĩa gì với Vân Thường, nhưng hiếm khi thấy cô thích thứ gì như thế, anh cũng cao hứng theo.

Có điều, Lục Diệp cau mày, hơi sầu lòng. Một khi ngày phép của anh chấm dứt, Vân Thường nhất định theo anh đi bộ đội. Doanh trại của họ trong núi, là một nơi vừa hoang vu vừa bí ẩn, ở đó chẳng có hoa hồng gì hết, hái một đóa hoa đại cũng phải leo vách núi. Phải làm sao đây?

Có điều anh còn chưa kịp nghĩ lâu, điện thoại đổ chuông, cầm lên xem, là Bùi Quân.

Tay Lục Diệp khựng lại, có phần chần chừ. Sự việc đi tới nông nỗi này, anh không biết nên đối mặt thế nào với người anh em hai mươi mấy năm này.

Có khó xử, có áy náy nhưng tuyệt không hối hận, cho dù có lần sau, anh vẫn lựa chọn thủ đoạn đó.

Con người Bùi Văn Văn này, ngạo nghễ lại tùy hứng, tử tế khuyến nhủ tuyệt đối không lọt tai. Anh không thể làm tới mức tìm người bắt cóc Bùi Văn Văn hù dọa một bận thật, nhưng cần phải để cô ta nhận lấy trừng phạt lớn nhất từ sự việc này.

Bằng không rất có khả năng cô ta còn nảy sinh ý đồ khác, cho dù Vân Thường lập tức theo anh về bộ đội nhưng cái loại tiểu nhân này, thật sự khó mà đề phòng.

Anh không thể để chuyện này lặp lại lần nữa. Vân Thường là bảo bối của anh, là mạng của anh! Đến chừng đó anh không biết mình sẽ làm ra chuyện gì nữa!

Thế nên anh cần phải tiêu diệt sạch mọi nguy hiểm có khả năng sẽ xảy ra.

Anh xuất thân là lính đặc chủng, đương nhiên đã qua rèn luyện tâm lý, biết nên làm thế nào để đào móc nỗi sợ sâu thẳm nhất trong lòng một con người ra, cũng có thể nắm chắc mức độ.

Vì thế anh điều một cuộn phim tuyệt mật ghi cảnh bắt cóc giết con tin chân thật tới, dùng hiệu ứng 3D chiếu cho Bùi Văn Văn coi, để cô ta tự thân thể nghiệm đến tột cùng bắt cóc là chuyện đáng sợ cỡ nào.

Nhưng như vậy vẫn chưa đủ! Anh muốn ghi một dấu ấn khắc sâu trong lòng cô ta, khiến cô ta chân chính hoảng sợ! Khiến từ nay về sau chỉ cần cô ta nghĩ đến hai chữ bắt cóc này là sợ hãi không thôi, theo đó cũng sợ luôn cả anh!

Thật ra, muốn hủy hoại một người rất đơn giản, hôm qua Lục Diệp chỉ cần hơi tăng mức độ ám thị sâu thêm một chút, phòng chừng Bùi Văn Văn hoàn toàn hỏng!

Có điều anh không thể, không phải anh lương thiện gì, làm đặc chủng nhiều năm như vậy, hai chữ lương thiện sớm đã đứt duyên với Lục Diệp rồi.

Đó là bởi vì nhà họ Lục và nhà họ Bùi quen thân nhiều năm như thế, luôn giúp đỡ nhau tiến lên, anh không thể phớt lờ tình nghĩa hơn ba chục năm nay được.

Chần chừ thì chần chừ, rốt cuộc anh không thể không nhận điện thoại.

“Chuyện gì?” Lục Diệp nắm tay Vân Thường, vừa đi trở về vừa hỏi.

“Ra đây, chỗ cũ, anh muốn gặp chú.” Giọng Bùi Quân không hề khách sáo, chẳng trừu đùa nói kháy như thường ngày nữa. Nói xong câu này, mặc kệ Lục Diệp đồng ý hay không, tút một tiếng cắt điện thoại.

Lục Diệp đứng chân, lòng mảy chau thành một cục.

“Đi đi anh!” Lúc này, bỗng nhiên Vân Thường lay lay cánh tay Lục Diệp.

Lục Diệp làm cho cô cái gì cô biết cả, bất hòa giữa hai nhà cô cũng biết.

Tuy đều là người nhà họ Bùi nhưng Bùi Quân và Bùi Văn Văn là hai người khác nhau.

Với lại cô không phải đoá hoa trong nhà kính, tuy cuộc sống vất vả khiến cô cắt gai trên người đi, song cô vẫn sẽ đâm người, vẫn biết bảo vệ mình.

Lục Diệp để tâm cô như vậy, cô rất vui song cũng không có nghĩa cô nguyện ý thấy anh vì cô mà bỏ qua những thứ trần quý khác.

Lục Diệp nghe xong quay đầu nhìn Vân Thường. Có lẽ mấy ngày nay được mẹ anh vỗ béo, khí sắc Vân Thường rất tốt, khuôn mặt trắng hồng, nhìn thấy được cả lông tơ bé li ti trên mặt, dưới ánh mặt trời chiều rọi nhìn mon mồn hấp dẫn.

Mắt cô hãy còn quần một lớp gạc trắng, anh không nhìn thấy đôi mắt hạnh long lanh song có thể tưởng tượng ra, nhất định là mắt cô mỉm cười, ánh mắt dịu dàng ấm lòng.

Sao lại thích cô thích đến mức này chứ? Lục Diệp tham lam nhìn Vân Thường, suy nghĩ.

Tình cảm thật là một điều kỳ lạ, lúc cô cao hứng anh cũng cao hứng theo, cô khổ sở, anh hận không thể dâng mọi thứ tốt đẹp nhất trên đời này đến trước mặt cô, đổi lấy nụ cười của cô.

Không chấp nhận được người khác ức hiếp cô, không thể thấy cô bị ức khuất, cô rơi một giọt nước mắt là khoét tim anh một lỗ, bên trong tối đen rớt đầy gió lạnh.

Dường như tâm tình của mình đều bị một nụ cười một ánh mắt, cảm xúc chột vui chột giận của cô dắt đi. Không cảm thấy sợ, ngược lại còn thích cảm giác này không thôi.

Lục Diệp đưa tay vuốt ve mặt Vân Thường, mặt cô mịn màng nõn nà, như quả trứng gà luộc vừa bóc vỏ. Lục Diệp sờ chưa đã ghiền, dứt khoát ôm luôn vào lòng, mặt dày mảy dạn không buông tay.

Cử chỉ của anh làm Vân Thường ngỡ người, phản ứng lại liền vòng hai tay ôm lấy eo anh, hơi ngước lên, chọn một tư thế thật thuận tiện cho anh sờ.

Dáng vẻ cô ngửa mặt cho anh mặc sức sờ lấy lòng thiếu tá Lục, cái tên mặt dày này được rèn dưới họng súng nên đương nhiên chẳng biết xấu hổ là gì.

Vừa cúi đầu liền chiếm lấy môi Vân Thường, trần trọc quần quýt, hôn nghiêm túc, ra sức, trong trong ngoài ngoài đều không bỏ qua. Xong rồi còn quuyến liễn liếm cánh môi ướt sũng của Vân Thường không chịu thôi.

Thật muốn, thật muốn thu nhỏ cô lại, mang theo bên mình từng giây từng phút, lúc nào muốn hôn muốn sờ cũng tìm thấy người!

Chẳng mấy khi thiếu tá Lục trẻ con một lần, giây lát sau sắc mặt lại khó coi rụt lùi về một bước, nặng nề khựng một tiếng trong sự ngạc nhiên của Vân Thường, bối rối nói: “Chúng ta về nhà.”

Nói rồi dắt Vân Thường vội vàng về phòng ngủ, tư thế đi đường nhìn sao cũng thấy mất tự nhiên...

Khụ khụ, mới sáng sớm, đàn ông không chịu nổi trên chộc, thiếu tá Lục phát sầu, hung hăng chà xát người anh em đang phấn chấn của mình dưới vòi hoa sen.

Bụng chửi thảm Bùi Quân, đồng thời cũng nảy ý xấu, vết thương của mình hẳn là không có vấn đề gì, vậy tối nay...

Mặt Bùi Quân có vẻ tiêu tụy, nhìn thấy Lục Diệp thì không nói một lời, chỉ chộp lấy chai rượu trên bàn thả vào lòng Lục Diệp, ý tứ khỏi cần nói.

Lục Diệp cũng không già mồm, mở nắp uống với Bùi Quân, đến khi một chai rượu chảy hết vào bụng, bấy giờ Bùi Quân mới lên tiếng: “Chú thật là, làm cả nhà anh long trời lở đất.”

Lục Diệp nhướn mày nhìn anh.

Bùi Quân cười khổ “Bây giờ Văn Văn căn bản không dám ở một mình, cũng không dám ngủ, nhắm mắt lại là nói thấy người chết máu me đầm đìa, tối nào mẹ anh cũng ở cùng nó, không dám rời một bước.”

“Làm sai thì phải bị trừng phạt.”

“A...” Mặt Bùi Quân đột nhiên đỏ rực, không biết do uống say hay do gì khác, “Lục Diệp, lần này chú thật quá đáng. Mẹ anh đã kêu anh liên hệ bác sĩ tâm lý, Văn Văn thật sự quá hoảng sợ rồi.”

Hai tay Lục Diệp bắt chéo, giọng nói bình thản, dường như không thấy Bùi Quân thất thố “Vân Thường cũng rất hoảng, tôi nào cũng phải ôm tở mới ngủ được.”

Thiếu tá Lục đã luyện bản lĩnh không biết xấu hổ tới đỉnh cao, rõ ràng hể lên giường là anh quần lấy người ta, nhất định phải ôm Vân Thường mới ngủ, thế mà bây giờ tỉnh bơ nói những lời này!

Có điều hiển nhiên câu này rất hữu dụng, Bùi Quân mới rồi kích động nháy mắt chẳng còn phát câu được nữa.

Anh bức bối vô đầu, biết mình vô lý.

Hồi lâu tọt một hơi rượu, tự giễu: “Anh em bao nhiêu năm, thế mà anh không biết chú ác với người nhà thế đấy!”

Lục Diệp thần nhiên như cũ, không chịu yếu thế đáp lại: “Anh em bao nhiêu năm, tớ cũng không biết cậu lại dung túng em gái mình làm hại người nhà thế đấy.”

Lục Diệp không phải người ưa so đo, nhưng hể đụng tới Vân Thường, anh liền giống một con sư tử phát giác nguy hiểm, nháy mắt sẽ vuron vuốt sắc nhọn, ai dám làm hại vợ anh thì hãy chuẩn bị sẵn sẽ bị anh giương vuốt tát chết!

Bùi Quân ghen hòng, thật ra trong lòng anh cũng chẳng trách Lục Diệp thật, dù sao em gái mình là cái dạng gì anh biết. Chẳng qua anh cứ muốn thắng võ mồm một tí, như vậy lòng mới dễ chịu đôi chút.

Không dè, Lục Diệp trước giờ không giỏi ăn nói bỗng nhiên như biến thành một người khác, không chịu nhường lấy một bước.

Bùi Quân thở dài. Thôi, chuyện này với Văn Văn mà nói có lẽ là chuyện tốt. Nếu con bé có thể vượt qua trở ngại lần này, nhất định sẽ thay da đổi thịt. Nếu không vượt qua, cũng không trách được người khác, nói như Lục Diệp là đáng đời.

Trút bỏ được gánh nặng tâm lý, Bùi Quân bỗng cảm thấy cả người nhẹ tênh. Anh cầm chai rượu lên cùng mạnh với Lục Diệp, uống một hơi hết sạch.

Lục Diệp kinh ngạc, nháy mắt hiểu được ý Bùi Quân. Anh cũng bắt chước Bùi Quân uống sạch rượu còn dư, mặt rớt cuộc thả lỏng mấy phần.

Sau này vẫn là anh em.

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Ngày Thứ Hai Mười Bảy 2

Lục Diệp đi cả ngày, đến tối mới loạng choạng bỏ về nhà, vừa vào cửa đã bị Lục phu nhân bỏ cho một chường vào gáy, bị đuối thẳng vào phòng tắm.

Đội anh đi ra, nhà bếp đã nấu xong canh tỉnh rượu, không nóng không lạnh, vừa vặn uống được. Lục Diệp bất chấp bụng bát canh lên uống ừng ực, mấy hớp là uống xong.

Sau đó nhanh nhẹn thả bát xuống phóng lên lầu tìm Vân Thường, Lục phu nhân nhìn mà trợn trắng mắt.

Thằng ranh này biết rõ mình đang bị thương còn uống rượu, ý vào tuổi trẻ cường tráng là không để ý à? Chà đập thân thể như thế, sớm muộn gì cũng hủy!

Bà ngẩng đầu nhìn đầu cầu thang, tuy Lục Diệp uống không ít rượu nhưng động tác khá nhanh, vèo một cái là mất dáng. Thật đúng là có vợ quên mẹ.

Lục phu nhân hết cách, vẫy tay kêu người làm dọn bát, mình thì đi vào thư phòng thượng tướng Lục.

Gần đây thượng tướng Lục ham mê đánh cờ vây trên mạng, mỗi tội bản thân chơi dở ẹc, đánh ván nào thua ván đấy, thế mà còn không chịu thôi.

Ngày nào cũng ôm cái máy tính, cứ phải đợi bà kêu mới làm như bị khoét thịt tắt máy, không tình nguyện đi ngủ.

Lục phu nhân xách tai thượng tướng Lục lôi ông ra khỏi thư phòng, lửa giận bốc lên, một già một trẻ, không người nào làm bà bớt lo!

Lúc Lục phu nhân tức giận thì lực phá hoại khá nặng. Đứng tướng bình thường thượng tướng Lục nghiêm mặt, bộ dạng ông trời số một ta số hai thế thôi, thực tế, nếu Lục phu nhân nổi nóng, ông không dám rên một tiếng, điển hình bị vợ xỏ mũi.

Lục Diệp không say. Anh và Bùi Quân không uống miết, uống một lát cảm thấy chán liền gọi Giản Viễn Đường tới, Trương Bản Vệ ra nước ngoài chưa về nên lần này gặp nhau thiếu mất một.

Vân Thường gặp chuyện Giản Viễn Đường cũng biết, nhưng sự kiện này thật sự khó xử, cả hai đều là anh em, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, anh không có cách xen vào.

Anh cũng nghe nói thủ đoạn Lục Diệp trừng trị Bùi Văn Văn. Anh không cảm thấy có gì sai, nếu đổi lại vợ anh bị bắt cóc, còn suýt bị cưỡng hiếp, nói không chừng anh phản ứng còn kịch liệt hơn Lục Diệp ấy chứ.

Nhà họ Bùi ra sức che chở hành vi của Bùi Văn Văn làm anh thấy thật trơ trẽn. Con nhỏ đó gây ra họa lớn như vậy, phản ứng đầu tiên không phải là dạy dỗ nó đáng hoàng mà là tiếp tục che chở, sau này còn ra thế nào nữa?

Thành thử, tuy ngoài mặt Giản Viễn Đường không nói gì nhưng trong lòng thì âm thầm khen Lục Diệp. Chẳng qua giữ thể diện cho người anh em kia anh mới ngậm miệng giả câm thôi.

Ba người ăn trưa xong lại đi chơi golf một lát. Lục Diệp quanh năm ở quân đội, thời gian tiếp xúc với golf không dài lắm nhưng đánh còn hay hơn Bùi Quân và Giản Viễn Đường nữa. Hai người nhìn mà tròn mắt há mồm, không thể không thừa nhận trên thế giới này có cái không thể nào vượt qua được, gọi là thiên phú.

Lục Diệp chỉ đánh mấy gậy, sợ đụng đến vết thương nơi ngực nên thời gian còn lại ngồi xem Bùi Quân và Giản Viễn Đường đánh. May mà tính tình anh rèn từ trong quân, cho dù ngồi một ngày thế này cũng không thấy chán.

Buổi tối, ba người lại tụ lại uống một chén. Bùi Văn Văn gây ra chuyện như vậy khiến mọi người đều cảm thấy không vui, thành thử không ai kèm giữ, uống hơi nhiều.

Lục Diệp còn đỡ, Giản Viễn Đường uống không biết trời trăng gì, ôm phục vụ gọi mẹ, mắt mắt hết sức! May mà là phòng bao riêng, chỉ có mấy người họ chứng kiến.

Lúc Lục Diệp vào phòng ngủ, Vân Thường đang ngồi trên giường còi băng gác trên mắt. Buổi tối trước khi ngủ phải tháo ra, sau đó sáng sớm quấn lên lại.

Thật ra tác dụng chủ yếu là cản sáng. Ban ngày ánh sáng quá mạnh, mắt Vân Thường đang trong giai đoạn hồi phục, không chịu nổi ánh mặt trời chiếu thẳng, thậm chí ánh đèn cũng không được.

Lục Diệp cũng không bật đèn. Rèm cửa còn chưa kéo, ánh trăng như nước chảy qua cửa sổ, thành thử trong phòng không hề tối.

“Anh uống canh xong rồi? Có đau đầu không?” Vân Thường đã tháo gác xuống, vừa quán vừa hỏi Lục Diệp.

Lục Diệp lắc đầu rồi mới nhớ Vân Thường không thấy, nói thêm “Không đau.”

Anh đi tới đối diện Vân Thường, cầm lấy gác trên tay cô, quán ngay ngắn gọn gàng lại, đặt lên đầu giường.

Buổi tối Vân Thường có thói quen ăn xong đi dạo. Thông thường cô đều đi dạo về rồi mới tắm, thuận tiện giặt băng gác luôn, thay một cuộn băng sạch khác quán mắt.

Cuộc sống của cô luôn chỉnh tề nề nếp, sạch sẽ, cho dù không nhìn thấy cũng không làm bản thân lười thôi lếch thếch.

Lục Diệp ngồi xổm xuống bỗng Vân Thường lên đặt lên giường, liền đó cẩn thận đè người lên, cho dù uống rượu anh vẫn không quên, trong bụng cô còn có một quả trứng.

Vân Thường hơi sững sốt, óc cô còn chưa phản ứng được Lục Diệp muốn làm gì, thế là ngơ ngáo hỏi “Anh làm gì thế?”

Lục Diệp nheo mắt, không trả lời câu hỏi của cô, ngược lại cúi đầu chặn môi cô lại, mượn ba phần men rượu đùa bỡn lưu manh, thuận tiện dùng hành động trả lời vấn đề của Vân Thường.

Lục Diệp hôn luôn mạnh mẽ nhiệt liệt, chỉ hôn sâu không thôi đã làm Vân Thường nhũn người ra.

Đại khái ở phương diện này đàn ông có thiên phú trời cho, tuy Lục Diệp làm không nhiều lần lắm nhưng đã nắm chắc tinh túy trong đó.

Biết trước khi làm phải lấy lòng Vân Thường trước, dĩ Vân Thường cao hứng rồi mình mới thoải mái được.

Anh vừa hôn cô, tay vừa vạt vạt áo ngủ Vân Thường ra luôn vào, chụp lên mềm mại của cô xoa nắn tới lui, cuối cùng hai ngón tay kẹp lấy đầu vú dần cứng lên của cô xoa nắn.

Ngực Vân Thường là nơi nhạy cảm, nào chịu được giày vò như thế, chỉ chốc lát mặt đã đỏ bừng, thở hổn hển nói dừng.

Cũng không phải không muốn thật mà là lo lắng cho bé cưng trong bụng. Mang thai ba tháng đầu phải đặc biệt chú ý, nếu không cẩn thận sẽ sảy thai, Vân Thường không dám lấy con mạo hiểm.

Một tay Lục Diệp bợ sau lưng Vân Thường, khẽ nâng nửa thân trên của cô lên, nhanh nhẹn cời váy ngủ cô ra, hôn lần từ khoe môi xuống dưới, đồng thời còn không quên đồ dành cô, nói anh có chừng mực, sẽ không làm bé cưng bị ảnh hưởng.

Vân Thường hãy còn lưỡng lự, bé cưng chưa đầy tháng trong bụng là máu là thịt trong lòng cô, không ai có thể động.

Chỉ là cô còn chưa kịp phản đối, đầu vú đã bị Lục Diệp ngậm vào miệng, mút liếm chụt chụt, thỉnh thoảng đầu lưỡi còn khéo léo xoay tròn bên trên.

Người Vân Thường run rẩy, cảm giác tê dại nháy mắt lan khắp toàn thân, eo mềm oặt, không gọi dậy nổi chút sức lực nào, lần này hoàn toàn mặc Lục Diệp muốn làm gì thì làm.

Ngực cô trắng nõn cao vút, độ lớn vừa phải, đầu vú hồng nhạt, vừa đẹp vừa dễ thương. Tuy lúc này không nhìn thấy nhưng chỉ riêng dư vị lần trước đã đủ làm Lục Diệp kích động rồi.

Tay anh từ từ trườn xuống dưới, bàn tay mạnh mẽ chỉ trong mấy giây đã cời bỏ quần lót của Vân Thường, ngón tay cũng mò xuống dưới.

Mặt Vân Thường đỏ ửng, đôi mắt hạnh đen nhánh ướt rượt, theo động tác của Lục Diệp, tiếng thở hổn hển, tiếng rên rỉ yêu kiều bật ra không dần nổi.

Ở trên giường, Vân Thường không quá cởi mở, luôn thích kềm nén âm thanh động tình của mình, lúc không nhịn nổi nữa mới hừ hừ mấy tiếng bằng mũi.

Mềm dịu đáng yêu đè nén đến cực điểm, Lục Diệp nghe mà đầu đầy mồ hôi, bên dưới đã sắp bùng nổ rồi, người như ngọn lửa, hận không thể lập tức tiến quân thân tấc, hung hăng cán quét một trận.

Song cần phải nhịn, ít nhất phải để cô chuẩn bị tốt.

Cuối cùng, lúc tiến vào được cả hai người đều thở phào. Lục Diệp là nhịn dữ quá, còn Vân Thường là bị Lục Diệp hôn dữ dội đến phát hoảng.

“Nhẹ chút...” Một tay Vân Thường vòng qua cổ Lục Diệp, một tay thân mật vuốt ve cơ bụng anh, giọng mềm mại dịu dàng, quyến rũ làm tim Lục Diệp như muốn nổ tung.

Không thể nhịn hơn được nữa!

Thiếu tá Lục chờ cô vừa thích ứng liền chống hai tay bên hông cô mà cử động.

Anh không dám làm mạnh quá, đành nhẫn nại chậm rãi tiến lên.

Vân Thường quen với cách làm tình như gió táp mưa sa của anh, lần này dịu dàng lại có cảm giác khác biệt.

Dần dần cô cảm nhận được động tác của anh, linh hội được cảm giác nước sữa giao hòa giữa họ. Hình như mỗi một giác quan đều theo động tác của anh từ từ khuếch đại, ngay cả khoái cảm cũng tăng lên gấp mấy lần.

Dáng người Lục Diệp rất đẹp, lúc làm tình, cơ ngực cứng rắn lên, phủ một lớp mồ hôi mỏng, nhìn đặc biệt gọi cảm. Tuy Vân Thường không thấy song luôn thích vuốt ve cơ ngực và cơ bụng anh.

Lục Diệp không chịu nổi cô trên cột như thế, lại không dám làm quá dữ, đành một bên ra vào, một bên hung hăng hôn cô, nhanh chóng hôn ra một đám dầu tây nho nhỏ trên ngực cô.

Có lẽ là trong tiềm thức động vật giống đực luôn có ý tưởng đánh dấu lãnh địa của mình thế này. Lục Diệp đặc biệt thích lưu lại dấu hôn trên người Vân Thường, nhìn vết hồng do mình tạo ra phủ trên làn da trắng nõn của cô, cảm giác thật đặc biệt.

“Ôm chặt anh.” Giọng Lục Diệp trầm thấp khàn khàn, hòa với tiếng rên rỉ mê hồn của Vân Thường, quả thật là hấp dẫn đòi mạng.

Đầu óc Vân Thường đã u u mê mê, Lục Diệp nói sao hay vậy, nghe lời quấn cánh tay mềm mại của mình lên thắt lưng cường tráng của Lục Diệp, hòa theo động tác càng lúc càng nhanh của anh.

Từ vị cao trào thật sự là quá quá tuyệt vời, Lục Diệp chỉ cảm thấy lông tơ toàn thân dựng hết lên, mỗi lỗ chân lông đều mở hết cỡ tham lam hít lấy không khí mới mẻ.

Sương đến run cả người, hồi lâu anh mới hoàn hồn lại.

Lục Diệp đôi lâu quá, song chỉ làm một lần. Anh thật sự không có kinh nghiệm, sợ không tốt cho con đành một lần là xếp cờ im trống.

Tuy ngoài miệng anh chưa nói bao giờ nhưng thực ra trong lòng cực kỳ mong đợi đứa con này.

Trước đây, anh chưa từng nghĩ mình cũng có ngày kết hôn sinh con, cũng không sao lý giải được vì cái gì có người yêu con tới mức có thể dùng mạng mình để đổi.

Nhưng đến phiên mình rồi, rốt cuộc anh phát hiện, chính mình cũng sẽ nóng ruột nóng gan vì sinh mệnh nhỏ còn chưa đầy một tháng này, sợ nó đau nó

xót.

Thậm chí lúc có một mình, anh còn lén lút tra từ điển, nghĩ tên đặt cho bé cưng, vừa nghĩ vừa cao hứng trong dạ, tâm tình đó như uống mật vậy, ngọt cực kỳ, cũng cực kỳ say lòng người.

Dọn dẹp xong xuôi, anh gần như quỳ bái hôn lên bụng dưới Vân Thường, dè dặt ôm cô vào lòng, giọng dịu dàng như suối nước nóng ngày đông.

“Ngủ đi.” Cục cưng.

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Ngày Thứ Hai Mười Tám 1

Kết quả phán xử Vân Quang Phuong đưa ra rất nhanh, không biết vì sao tiền phạt được miễn, chỉ phán hai mươi năm.

Bây giờ Vân Quang Phuong đã năm mươi rồi, chờ hai chục năm nữa ra tù là bảy mươi, với lại tình huống đột phát trong tù thiếu gì, một lão già gần đất xa trời, trong hoàn cảnh ác liệt như thế dựa vào đâu có thể sống yên thân hai mươi năm?

Lục Diệp giấu Vân Thường đi đội hình sự một chuyến, đưa tặng mấy cây thuốc lá và rượu xịn. Lúc quay về, trên mặt mãi treo nụ cười khiến người ta nhìn cứ thấy sờn tóc gáy.

Phạm nhân không phải cứ nhàn nhã ngồi trong tù là xong, bọn họ phải lao động.

Người có quan hệ đi vào sẽ được phân công việc nhẹ nhàng, không có quan hệ hoặc là gia thế bối cảnh không đủ cứng rắn, đi vào thật đúng là đến địa ngục.

Lục Diệp đặc biệt dặn dò đội trưởng hình sự, không cần Vân Quang Phuong đi làm gì khác, chỉ cần cho ông ta đi làm tắm xia răng.

Tướng công việc này rất nhẹ nhàng?

Có lẽ đối với người trẻ tuổi mà nói công việc này thật không sai nhưng đối với lão già như Vân Quang Phuong, công việc này đúng là muốn lấy mạng lão!

Khác không nói, mắt lão bây giờ đã bắt đầu mờ rồi, mà làm tắm xia răng đòi hỏi phải nhanh tay lẹ mắt, mắt và tay nhất định phải phối hợp nhịp nhàng, bằng không căn bản không hoàn thành được lượng công việc một ngày.

Vân Quang Phuong mắt mờ, tắm xia răng lại nhỏ xíu trơn trượt, làm mấy chục phút là mắt bắt đầu chảy nước, càng muốn nhìn rõ càng không thấy đường.

Nhiệm vụ một ngày không hoàn tất thì thế nào? Vậy thì người trong đội phải hoàn thành giúp lão, bằng không cả đội đều bị phạt.

Cứ thế tiếp diễn vài ngày, người trong đội sẽ không hài lòng. Vốn dĩ họ có thể nhẹ nhàng hoàn thành nhiệm vụ nhưng Vân Quang Phuong lại cản chân bọn họ.

Trong tù không có cái gọi là đồng tình, đổi cách nói, bị tóm vào đây đa phần không biết cái gì gọi là đồng tình hết.

Cứ như thế, cuộc sống của Vân Quang Phuong còn êm xuôi được nữa không? Một ngày ba bữa đều bị cướp giật, căn bản ăn không no. Buổi tối đi ngủ, phát hiện đệm giường của mình không biết bị ai hắt nước, ngửi mùi, khai ngứa.

Ngay cả đi đường bình thường, không cẩn thận sẽ bị một đám người xô ngã xuống đất.

Quả thật Vân Quang Phuong khổ không nói nổi, bao nhiêu bận trông mong cai tù tới quản giáo một chút nhưng cảnh sát trại giam cứ như bị mù, căn bản làm lơ không thấy.

Ngắn ngủn mấy ngày, Vân Quang Phuong như già đi chục tuổi, dùng mắt thường cũng có thể thấy tóc trắng trên đầu tăng lên nhanh chóng.

Lão ngồi tù rất nhiều lần, nhưng chưa có lần nào bị ức hiếp như lần này. Vân Quang Phuong làm người giống như cá chạch vậy, căn bản không dễ đắc tội với ai.

Lần này nơi nơi đụng phải đình, tất cả mọi người đều không ăn chiều này của lão.

Lúc này, lão hối hận thật sự, nếu mình không bắt cóc con ranh chết toi kia cũng không đến nông nỗi này.

Cuộc sống bên ngoài tuy không giàu có nhưng ít nhất về nhà có cơm nóng, có giường ấm, còn ở đây, quả thật là một chút hi vọng sống tiếp cũng không có!

Song kẻ ác đều có kẻ ác dày vò, lúc nào làm đủ chuyện xấu xa, chỉ mơ đến cuộc sống giàu sang mà không nghĩ tới hậu quả, giờ lưu lạc đến cơ sự này cũng đừng oán trách người khác.

Sáng sớm hôm nay Vân Thường cảm thấy trước mắt hình như có tia sáng chớp nháy, tuy rất mờ hồ nhưng đối với người đã sinh hoạt trong bóng tối nửa năm nay mà nói, cảm giác không khác gì mặt trời chói chang giữa trưa.

Mới đầu, Vân Thường tưởng mình nhầm, không dám mừng rỡ cũng không dám rêu rao, song len lén thử rất nhiều lần, phát hiện không phải cô nhầm!

Cô kích động đến mức cả người đều run, nước mắt bất giác chảy xuống, nhanh chóng ẩm ướt lớp băng gạc.

Có thể nhìn thấy thật rồi? Vân Thường ngồi ngầy trên giường, người cứng đờ như khúc gỗ. Thở hổn hển hồng hộc, gần như bị máu đột ngột dồn về não làm cho ngộp thở.

Cô không dám cử động, sợ vừa động sẽ thoát khỏi giấc mơ.

“Sao vậy em?” Lục Diệp đẩy cửa bước vào thấy thế hoảng hồn, vội vàng chạy vào. Anh vừa mới xuống lầu bàn với mẹ để họ dọn về nhà mình song lại bị mắng lần nữa.

Không ngờ mới vào phòng liền thấy Vân Thường khóc, Lục Diệp cau mày suy nghĩ, mình đâu có làm gì chọc cô tức giận đâu, nói vậy, chắc là do mang thai?

Anh xem lướt trên mạng rất nhiều tin tức ở lĩnh vực này, rất nhiều người nói tâm trạng phụ nữ có thai hay thay đổi, hờ ra là đau lòng chảy nước mắt.

Lục Diệp đi lại nhẹ nhàng sờ lớp gạc ướt đầm của Vân Thường, muốn dỗ dành cô không ngờ lại bị Vân Thường nghiêng đầu tránh né.

Lục Diệp khựng lại, lòng dâng lên cảm giác hoảng loạn. Cô giận anh rồi? Không muốn để ý tới anh nữa? Ngay cả chạm cũng không cho anh chạm vào?

Vân Thường chưa hề kháng cự anh đụng chạm, cô giống như nước, có thể rộng mở lòng mình đón nhận tất cả của anh, cũng đủ khả năng bao dung anh hết thảy.

Thế nhưng bây giờ, cô không cho anh đụng vào! Lục Diệp chỉ cảm thấy miệng anh khô ran, lòng vừa chua vừa xót, liếm liếm môi, vát và lẩm mẩm nhà được mấy chữ “Vân Thường, anh...”

Nào biết nói chưa xong đã bị Vân Thường chụp mạnh lấy tay. Giọng cô không lớn, còn hơi rung rung nhưng lại như sét đánh giữa ngày hè quang đãng, nổ ầm bên tai anh, khiến cả người anh đứng đờ ra trong nháy mắt.

Cô nói: “Lục Diệp, em, mắt em hình như có thể nhìn thấy rồi...”

Lục Diệp đờ đẫn mặc cho Lục phu nhân lôi lên xe đi bệnh viện, giống như mất hồn vậy, ngay cả ánh mắt sắc bén ngày thường cũng tan rã.

Cô có thể nhìn thấy? Có thể nhìn thấy thật rồi? Sao nhanh vậy? Không, không phải, sao tới đột ngột vậy...

Chờ tháo lớp gạc rồi là cô ấy có thể thấy mình, đến chừng đó cô ấy sẽ nói gì?

Không đúng! Nếu cô ấy bất mãn với bộ dạng mình thì làm sao? Lục Diệp bất giác đưa tay sờ mặt mình.

Anh chẳng trắng trẻo tí nào, mặt mũi cũng không nhắn nhụi, cô ấy sẽ thích chứ? Lỡ cô ấy không thích thì phải làm sao?

Thiếu tá Lục đáng thương, càng nghĩ càng lo, cuối cùng thậm chí đứng ngồi không yên. Con người xưa nay luôn đứng ngồi thẳng lưng vững vàng, giờ phút này cứ như bị sâu chui vào người vậy, mông nhích tới nhích lui, không sao bình tĩnh được.

Cuối cùng Lục phu nhân ngửa mặt, tặng cho anh một churòng, bắt anh thành thật ngồi yên.

Không có mắt nhìn gì hết, không thấy Vân Thường khăn trương thành cái dạng gì rồi à? Lòng bàn tay ẩm ướt hết, nó không giúp an ủi thì thôi, còn đi theo gây rối thêm! Thật là không có tiền đồ gì cả!

Đừng nói, Lục Diệp bị Lục phu nhân đập đúng là ngoan ngoãn ngồi yên thật, có điều ánh mắt vẫn không ngừng liếc trộm Vân Thường, cơ bắp toàn thân căng cứng, nhìn là biết vẫn căng thẳng.

Lục phu nhân liếc xéo anh một cái, bụng chửi thầm con không có tiền đồ, vợ đều là của anh rồi! Có tên trên họ khẩu nhà anh! Còn chạy đi đâu được nữa? Có gì mà phải lo?! Thật là!

Bà lắc đầu, mặc kệ Lục Diệp, quay sang nhỏ nhẹ an ủi Vân Thường.

“Sao rồi? Từ sáng sớm liền nói trước mắt mờ hồ có ánh sáng.” Lục phu nhân đẩy Vân Thường đến trước mặt viện trưởng, hấp tấp hỏi.

“Hồi phục rất khá.” Viện trưởng sờ cằm, cười tí mắt nói.

Ông cời lớp gạc quanh mắt Vân Thường “Mắt có đau không?”

Vân Thường lắc đầu, nuốt nước miếng, tim đập thình thịch.

“Cởi từng lớp một ha! Cởi một lần mắt sẽ không chịu nổi.”

Đứa bé này kỳ thật cũng coi như có phúc, tiết trời hôm nay âm u, như muốn đổ mưa vậy, hoàn toàn không thấy mặt trời. Nếu có nắng, vậy phải đợi qua ngày hôm sau mới tháo băng hoàn toàn được.

Viện trưởng rất nhẫn nại, cách nửa tiếng tháo một lớp băng. Vân Thường chỉ cảm thấy tim mình lung lay theo cử động của ông, khăn trương không dám thở mạnh.

Lúc còn một lớp gạc cuối cùng, Lục Diệp đứng phắt dậy khỏi ghế, gây tiếng động lớn tới mức tất cả người trong phòng viện trưởng đều giật nảy.

Lục phu nhân vừa muốn mắng anh mấy câu thì thấy anh xô ào cửa chạy ra ngoài, tốc độ nhanh y như mô tô.

Lục phu nhân và viện trưởng nhìn mà tròn mắt há mồm.

“Con chị làm sao thế?” Viện trưởng vừa tháo gạc cho Vân Thường vừa hỏi Lục phu nhân.

“Ai biết! Bị điên rồi!” Lục phu nhân bực bội đáp. Thằng ranh kia từ lúc lên xe đã không bình thường rồi. Có điều bà cũng đoán được chút ít, phỏng chừng là sợ Vân Thường thất vọng với tướng mạo mình nên mới căng thẳng.

Thằng ngu! Lúc không nhìn thấy đã đi theo anh rồi, giờ nhìn thấy còn chê anh được chắc?

Lục phu nhân không đếm xỉa đến Lục Diệp, chỉ nhìn chăm chăm mắt Vân Thường không chớp, còn một lớp cuối cùng thôi, kỳ thật bà cũng căng thẳng.

Lúc Lục Diệp chạy ra, Vân Thường biết nhưng cô không có thời giờ đâu mà nghĩ vì sao anh lại chạy.

Hiện giờ toàn bộ tâm tư cô đều tập trung cả vào mắt.

Không phải mơ! Thật sự không phải nằm mơ! Cô có thể thấy rồi!

Mỗi lớp băng gạc được cởi ra, ánh sáng trước mắt cô cũng càng lúc càng rõ, không hề cảm thấy đau nhức, có lẽ cách xử lý của viện trưởng phù hợp, lần nào cũng chờ cô thích ứng rồi mới tháo gạc tiếp.

Còn một lớp cuối cùng! Kỳ thật lớp này với hoàn toàn cởi bỏ chẳng có gì khác biệt lắm, bởi vì gạc rất rất mỏng, thậm chí cô có thể thấy làn da Lục phu nhân đang ngồi cạnh cô. Tuy còn không thấy rõ dung mạo của bà nhưng là một người hoàn chỉnh, hơn nữa không phải màu đen! Có màu sắc!

Vân Thường siết chặt bàn tay, cô có thể thấy rồi! Có thể thấy Lục phu nhân mặc một cái áo màu hồng nhạt, một cái quần màu trắng tinh!

Cô tự mình nhìn thấy! Không phải tưởng tượng!

“Lớp cuối cùng, nhắm mắt lại.” Viện trưởng vừa nhắc nhở Vân Thường, vừa chậm rãi cởi bỏ lớp trời buộc cuối cùng trên mắt cô.

Lông mi Vân Thường run run, lâu thật lâu cũng không dám mở mắt. Lục phu nhân nôn nóng nhắc nhở cô, bảo cô không cần sợ, mở mắt ra nhìn nhưng cô không dám.

Lục Diệp không có đây... nếu anh ở bên cô, cô sẽ không sợ đến vậy. Anh đi đâu rồi? Sao còn chưa quay lại?

Vân Thường cắn môi ngồi ở đó, đầu hơi cúi gằm.

Ngay lúc đó, cửa phòng viện trưởng bị đẩy bật ra nghe rầm một tiếng, Vân Thường bị âm thanh này kích động run lên, bất giác mở mắt ra nhìn.

Gương mặt đàn ông anh tuấn như trong tưởng tượng của cô, trán rộng, mũi cao.

Lúc này vành mắt hoe hoe đỏ, ánh mắt nhìn cô vừa kích động, vừa thấp thỏm.

Anh há miệng, mang theo hai trăm phần trăm e dè mà lên tiếng, giọng hơi khàn như đang đè nén gì đó “Vân Thường, anh, anh là Lục Diệp... em, em có nhìn thấy anh không?”

Chương 40: Ngày Thứ Hai Mười Tám 2

Tim Lục Diệp đập thình thịch, ngực như nhét một cái trống đánh đùng đùng, khiến cho anh không sao bình tĩnh lại được.

Anh giống như tín đồ bị treo lơ lửng giữa không trung, nom nớp lo âu chờ Đức Chúa phán xét anh.

Vân Thường không trả lời anh, chỉ nhìn anh không chớp mắt, từ từ thất thần.

Vô số lần cô tưởng tượng trong đầu rốt cuộc mặt mày Lục Diệp như thế nào, bây giờ chính mắt nhìn thấy, cô lại phát hiện, tưởng tượng trước đó của mình hoàn toàn không miêu tả được thần thái của người đàn ông này lấy nửa phần.

Tỷ như hiện giờ, anh đứng thẳng người nơi đó, không làm gì cả nhưng lại như tùng xanh trong tuyết, thẳng tắp thu hút ánh mắt mọi người.

Khí thế đội trời đạp đất đó dường như muốn phá vỡ gian phòng nhỏ nhỏ này, bốc thẳng lên mây! Đó là khí chất đặc biệt chỉ có quân nhân, trải qua máu lửa gió sương tuyết rửa mới có, khiến người ta sùng bái kính nể.

Thịch thịch, tim Lục Diệp đập càng lúc càng nhanh, dưới cái nhìn không chớp mắt của Vân Thường, vành tai từ từ ửng đỏ, cô ấy, cô ấy nhìn anh thế làm gì? Nhìn ngược quá đi mất...

Vội lại sao cô ấy không nói chuyện? Rốt cuộc ấn tượng đầu tiên của cô ấy về anh là thế nào? Nói anh nghe đi mà! Mấy chữ thôi cũng được!

Tim Lục Diệp như bị mèo cào, như thiêu như đốt.

Hay là anh mở miệng hỏi cô? Nhưng nên nói sao giờ? Vân Thường, trông anh thế nào? Không được, thẳng thắn quá! Anh nói không được!

Hay là nói, Vân Thường em có hài lòng về anh không? Không đúng! Nói vậy cũng không ổn! Đồng người thế này cơ mà!

Thiếu tá Lục căng thẳng đến hoảng, gờ tay định vỗ đầu mình, phát hiện Vân Thường hãy còn nhìn mình chưa thu hồi ánh mắt lại len lén thả xuống.

A!!! Rốt cuộc cô ấy nhìn cái gì thế?

Thiếu tá Lục cơ hồ mất kiểm soát biểu cảm trên mặt mình, đủ loại tâm tình đan xen, đua nhau dồn lên đầu, xung kích làm anh đỏ mặt tía tai.

Hết nhịn nổi rồi!

Bỗng nhiên anh nhào tới trước mặt Vân Thường, lúc mọi người còn chưa phản ứng lại, chụp lấy cánh tay Vân Thường. Mấy giây sau, Lục phu nhân và viện trưởng chỉ nghe một tiếng đóng cửa, chớp mắt lần nữa thì Vân Thường đã bị Lục Diệp cuốn chạy mất.

“Xem con bà kia!” Viện trưởng hất cằm nhìn cửa, vẻ mặt khinh bỉ “Chắc chắc, cái nết này, thật là...” Bao lớn rồi còn bộp chộp như thế, ông đã nói tính nó còn chưa rèn kỹ mà.

Lục phu nhân cũng cảm thấy biểu hiện của Lục Diệp thật quá mất mặt nhưng mất mặt thì mất mặt, người nhà có thể cười, người ngoài không được à.

Thế là nhướng mày cười: “Lục Diệp nhà chúng tôi bụng dạ thẳng thắn, không ù lì như ai kia, hồi đó thích con gái nhà người ta mà im ru không nói, kết quả người ta lấy chồng rồi lên lút trốn bên ngoài khóc...”

“Được rồi được rồi, đừng nói nữa!” Viện trưởng già xấu hổ, chuyện năm nào năm nào rồi mà cứ hờ ra là lỗi ra tính nợ cũ, ông sợ cái bà này thật rồi!

Lục phu nhân hừ khế, cảm giác xách tào nhả quay lưng định đi.

“Khoan khoan, bà khoan đi vội!” Viện trưởng vội vàng can bà lại “Mất con nhóc kia còn phải chăm cứu một đợt nữa, không thể ngừng, chờ thẳng nhóc nhà bà cao hứng đủ rồi thì kêu nó đưa người lại đây cho tôi gấp!”

Lục phu nhân gật đầu, lần này không ghen hòng ông nữa. Sự tình liên quan tới mặt Vân Thường, người nhà họ Lục ai cũng lên tinh thần.

Lục Diệp chân dài đi mau, Vân Thường không theo kịp anh, đến cuối cùng chỉ có thể ôm lấy anh từ đằng sau, chơi xấu không cho anh đi.

“Lục Diệp, em đi hết nổi rồi!” Mặt Vân Thường dán trên lưng anh, cảm thụ nhịp tim mạnh mẽ của anh, lòng an tĩnh.

Lục Diệp há miệng song không nói chuyện. Anh không dám nói, sợ tìm vọt ra khỏi miệng.

Anh mong chờ cô có thể nói gì đó với anh, cho dù một câu em cảm thấy anh rất khá cũng tốt nhưng mà cô cứ như anh như thế, không nói gì hết!

Thiếu tá Lục rầu rĩ, lại thừa kế tính sĩ diện của thượng tướng Lục, thời khắc quan trọng bất luận ra sao cũng không chủ động được, nhìn đỏ cả mặt.

Vân Thường đoán được ít nhiều ý nghĩ của anh, cô hơi ngược lên nhìn gáy anh, lơ đãng phát hiện, lỗ tai anh đỏ rồi!

Vân Thường mỉm môi cười, thả tay đi vòng qua trước mặt Lục Diệp, trong ánh mắt kinh ngạc trốn tránh của Lục Diệp như thể lần đầu họ gặp nhau, nâng mặt anh lên.

“Anh rất đẹp trai.”

Lục Diệp quay ngoắt đi, anh nhắm mắt, đầu kết lẩn lên lộn xuống, ngực phập phồng kịch liệt, một lát sau mới bình tĩnh lại được.

Anh kéo Vân Thường vào lòng ôm chặt, cổ làm bộ hung dữ: “Đương nhiên!”

Vân Thường nghe xong mỉm cười, không so đo với anh, lặng yên hưởng thụ vòng ôm của anh.

Người đàn ông của cô thật đáng yêu.

Hai người thân thiết đủ rồi, vừa từ trong góc chui ra liền bị Lục phu nhân tóm gáy, đưa Vân Thường thẳng tới phòng viện trưởng. Lục Diệp như cục kẹo mạch nha đi theo sát gót, Lục phu nhân nhìn mà bụng chua lè.

Lần này châm cứu Vân Thường không e dè Lục Diệp nữa, anh ngồi bên nhìn viện trưởng găm từng cây kim lên đầu cô, lòng đau nhói.

Anh thật muốn chịu tội thay cô, dù sao anh da dày thịt béo không để ý mấy thứ này. Chứ Vân Thường của anh trắng trẻo nõn nà, da dẻ trơn mịn mon mơn, anh còn không dám đụng mạnh, sợ đau cô.

Thế mà bây giờ, anh chỉ có thể trơ mắt nhìn cô chịu khổ.

Có điều sắp ổn rồi, chỉ còn một đợt trị liệu nữa thôi, sau này có anh bên cô, nhất định sẽ chăm sóc cô chu đáo!

Vân Thường châm cứu xong Lục Diệp liền đưa cô về nhà, không phải nhà họ Lục mà là căn nhà nhỏ của họ.

Đây là ngày đầu tiên cô nhìn thấy lại, anh ích kỷ muốn chiếm lấy ánh mắt cô, để trong mắt cô chỉ có một mình anh! Ai cũng không thể! Ngay cả ba mẹ anh cũng không được!

Vân Thường vốn định về nhà họ Lục gặp thượng tướng Lục nhưng Lục Diệp cương quyết không đồng ý, cô cãi không lại anh, cuối cùng đành thỏa hiệp.

Có điều như vậy cũng tốt, ít nhất cô có thời gian giảm xóc.

Đã nhiều ngày rồi họ không về nhà, nóc tủ bám đầy bụi. Vân Thường quen đường thuộc lối lẩn vào nhà tắm, tìm khăn lau bắt đầu dọn dẹp nhà cửa.

Lục Diệp không cho cô làm, giành lấy khăn lau, cương quyết ra lệnh cho Vân Thường chỉ cần ngồi xem, một mình anh làm là được rồi.

Vân Thường muốn phản đối song bị tốc độ làm việc của thiếu tá Lục làm cho ngớ ngẩn, ngơ ngáo ngồi trên sofa, nhìn Lục Diệp mở cửa sổ, nào là lau bàn nào là lau sàn, cuối cùng thu dọn nhà cửa sạch tinh tươm.

Cá tính Lục Diệp không lè mề, lại huấn luyện trong bộ đội ra, việc nhà cón con với anh mà nói chỉ là chuyện nhỏ, nhắc tay một cái là xong.

Về mặt Vân Thường lấy lòng Lục Diệp, anh rửa tay xong ngồi xuống bên cạnh cô. Cánh tay dài duỗi ra, ôm Vân Thường trong lòng, đầu cọ tới cọ lui nơi hõm cổ người ta làm nũng.

Lòng Vân Thường bây giờ như chìm trong nước ấm, ấm áp quá thật khiến cả người khoan khoái hẳn ra, những cảm xúc âm u giấu kín ở mỗi góc ngách trong thân thể đều bị động tác này của Lục Diệp xua đi sạch sẽ.

Cô đưa tay sờ mái tóc ngắn ngủn, còn hơi nhột tay của anh, ngoẹo đầu ấn lên mặt anh một nụ hôn nhột nhạt.

Lục Diệp lập tức như bị bóng nước sôi, ngồi thẳng lưng lên, ánh mắt lấp lánh mừng vui cơ hồ muốn trào ra, há miệng muốn nói gì thì điện thoại Vân Thường lại đổ chuông.

Điện thoại Vân Thường bình thường đều để trưng bày, cơ bản chẳng mấy khi dùng tới. Không dè ở thời điểm quan trọng này lại reo, mặt Lục Diệp đen lại song không cần Vân Thường nghe máy.

Thì ra là hộp mặt bạn học! Vân Thường ngắt điện thoại cau mày trầm tư.

Lớp trưởng lớp họ tổ chức một buổi gặp mặt bạn học đại học, nói là tốt nghiệp một năm rồi, không biết mọi người ra đời thế nào, hi vọng bạn học cùng khóa đều đến, mọi người gặp nhau trò chuyện.

Vừa vặn 1 – 5 sắp tới, cơ bản mọi người đều được nghỉ, sớm không bằng khé, họp mặt tổ chức vào 1 – 5.

“Sao vậy, không muốn đi?” Lúc nhận điện thoại thì Lục Diệp ngồi bên, đương nhiên cũng nghe được nội dung. Anh thấy vẻ mặt Vân Thường có hơi rối rắm bèn hỏi.

Vân Thường gật đầu “Em không muốn đi.”

Đi nhất định sẽ gặp Lưu Trần Ny, cô không sợ cô ta mà là không thích qua lại với loại người này. Huống gì lúc học đại học cô chẳng có bạn bè nào chơi thân cả.

Khi đó gần như toàn bộ thời gian rảnh của cô đều dùng để đi làm thêm, chỉ có lúc ngủ mới thấy mặt bạn cùng phòng ký túc, đừng nói gì tới phát triển quan hệ xã giao gì đó.

Ngược lại lúc đi làm thêm quen không ít người. Đáng tiếc sau khi mất có vấn đề, điện thoại bị Vân Quang Phương tịch thu, giờ cũng mất liên lạc luôn.

Lục Diệp không hiểu rối rắm của cô lắm “Không muốn đi thì đừng đi!” Dù sao trời đất bao la, cô vui vẻ mới quan trọng nhất.

Vân Thường lắc đầu, cô dám cam đoan, với tính tình của Lưu Trần Ny, chắc chắn sẽ gọi tới bắt cô phải đi.

Quả nhiên, ý nghĩ này vừa mới xuất hiện trong đầu Vân Thường thì, điện thoại lại reo.

Không biết Lưu Trần Ny tìm đâu ra được số điện thoại mới của cô, mở miệng ngậm miệng đều là nhớ cô, bảo cô 1 – 5 nhất định phải đến.

Lưu Trần Ny mà nhớ cô? Vân Thường cười nhạo, e là muốn mượn cơ hội làm nhục cô một trận thì có.

Vốn Vân Thường không muốn đi, bị cô ta âm ỹ như vậy đâm nổi cáu, đầu óc nóng lên liền đồng ý.

Ngắt điện thoại rồi, Vân Thường tội nghiệp rúc mình trong sofa, ôm gối ôm co thành một cục, gương mặt nhỏ nhắn phát sầu. Quá xúc động rồi, không nên đồng ý mới đúng, với lại còn phải dẫn người nhà theo, chẳng lẽ Lục Diệp sẽ vui vẻ đi theo cô tham gia loại họp mặt nhảm chán này?

Đừng nói, Lục Diệp bằng lòng thật!

Anh cạo tới bên cạnh Vân Thường, ôm cả cô lẫn gối, trầm giọng: “Anh đi với em.”

Hả? Vân Thường nghi hoặc ngược nhìn anh, theo như hiểu biết của cô về Lục Diệp, anh không giống người thích kiểu tụ họp này mà.

Quả thật Lục Diệp không thích, nhưng anh nhớ cái gã Chu Nhân Trạch gì đó cũng là bạn học của Vân Thường! Tuy không phải cùng ngành nhưng tốt xấu gì cũng treo cái mào bạn học.

Lỡ hôm đó gã cũng đi thì làm sao? Vợ anh nuôi xinh xinh đẹp đẹp, nồn nà mon mơn, bây giờ mắt cũng lành rồi, không biết bao nhiêu gã mơ ước nữa!

Đối tượng đề phòng đầu tiên chính là cái gã Chu Nhân Trạch kia! Rõ ràng biết Vân Thường kết hôn rồi còn dây dưa không dứt! Anh không thể rồi Vân Thường một bước, đề phòng tất cả những kẻ ý đồ bất lương!

“Mắt em mới lành, cần người chăm sóc.” Ồ... thật ra anh cũng không yên tâm mắt Vân Thường.

Vậy à, Vân Thường gật đầu, cười với Lục Diệp “Tốt rồi, 1 – 5 anh đưa em đi nha.” Đến chừng đó có Lục Diệp bên cạnh, tâm tình cô còn khá khảm chút.

Nụ cười của cô làm Lục Diệp hoa mắt, chậm chạp sấn lại trước mặt Vân Thường, cúi đầu chiếm lấy môi cô, lại một trận trần trọc liếm mát.

Xong rồi, mới cụng trán vào trán Vân Thường: “Trả lại em.”

Hử? Mặt Vân Thường đỏ ửng, ngược mắt nhìn anh khó hiểu, đôi mắt hạnh xinh đẹp đầy sương mù lượn lờ, vừa mềm mại vừa quyến rũ.

Tìm Lục Diệp giật thịch một cái, môi lại ấn lên “Trả nụ hôn vừa rồi của em, cái này là anh hôn em, đợi lát nữa cũng phải trả lại...”

Lý lẽ gì vậy! Vân Thường tức cười với anh, muốn phản bác, há miệng, lại tạo cơ hội cho Lục Diệp, đầu lưỡi nhanh chóng lén vào miệng cô, công chiếm thành trì, đầu đá lung tung, mạnh mẽ chiếm đoạt hơi thở của cô, đường khí của cô.

Tức thì, mọi âm thanh đều biến mất giữa rừng môi giao hòa, chỉ còn tiếng nỉ non phong tình tràn ngập căn phòng...

Chương 41: Ngày Thứ Hai Mười Chín 1

Sáng hôm sau Vân Thường và Lục Diệp dậy sớm, vội vàng vàng chạy về nhà họ Lục. Lần này thượng tướng Lục đích thân gọi điện thoại tới, vị tướng già trầm giọng, sắc mặt bất mãn, cách một cái điện thoại còn nghe ra được.

Vân Thường hơi hoảng. Bình thường lúc thượng tướng Lục không nổi nóng thì nghiêm mặt, toàn thân từ trên xuống dưới toát ra khí thế gia trưởng, nếu nổi nóng vậy xong đời rồi?

Ngược lại Lục Diệp vẫn tỉnh bơ như cũ, thậm chí trên đường còn dừng lại một lát mua đồ ăn sáng cho Vân Thường.

Anh biết tính ba anh, chỉ cần không chống đối ông, bình thường rất khó nổi cáu, huống chi còn có mẹ anh đó nữa, lửa có lớn mấy cũng phải tắt, sợ cái gì?

Lúc hai người về tới nhà, thượng tướng Lục đang thẳng lưng ngồi trên sofa xem báo, thi thoảng còn nhúc nhích, có điều trang báo kia nửa ngày chẳng thấy lật.

Lục Diệp đi tới gọi một tiếng ba, thừa lúc thượng tướng Lục vĩnh rầu rùng mắt chuẩn bị nổi giận thì vội vàng kéo Vân Thường tới trước mặt, nói mất Vân Thường lành rồi.

Lỗi tai thượng tướng Lục dựng lên, lập tức bị câu này dời lực chú ý, vội vàng ngừng đầu đánh giá Vân Thường.

Thượng tướng Lục và Lục Diệp không giống nhau lắm, mặt mũi ông thô kệch hơn, mày rậm mũi to, mặt vuông vắn, Lục Diệp là sự kết hợp với Lục phu nhân, mặt mũi có mấy phần tinh tế, nhìn càng rắn rỏi tuấn tú hơn thượng tướng Lục.

Song khí thế toàn thân hai người thì y hệt nhau, rắn rỏi kiên cường, nhìn là biết từ quân đội ra. Cho dù hiện tại thượng tướng Lục đã già, khí thế này cũng không suy giảm, ngược lại theo năm tháng hun đúc càng thêm đậm chất.

Vành mắt Vân Thường uрон ướt, ngoan ngoãn gọi ba.

Thượng tướng Lục nghe cô gọi mà thoải mái tận cõi lòng, nào còn tức giận nữa, lần đầu tiên nở nụ cười, vỗ vỗ chỗ bên cạnh mình “Lại đây, ngồi đây với ba.”

Nói rồi lại nhìn Lục Diệp trước mặt, bực bội: “Con đứng đó làm gì nữa, y như cây cột! Nên làm gì thì làm đi, ba nói chuyện với Vân Thường lát đã.”

Thượng tướng Lục luôn có ý kiến với việc Lục Diệp cao hơn ông nửa cái đầu, giờ thấy anh đứng đó, mắt nhìn Vân Thường lom lom là tức mình, ông còn có thể xoi tái Vân Thường được chắc? Thăng chết toi này!

Lục Diệp không muốn đi, anh cảm thấy cho dù anh nhìn Vân Thường từng giây từng phút đều không nhìn đủ, càng đừng nói là để cô rời khỏi tầm mắt anh.

Có điều khi Vân Thường đưa mắt ra hiệu cho anh, anh đành phải không cam lòng sai chân bỏ đi. Tự anh cũng cảm thấy kỳ, hình như chỉ cần Vân Thường có yêu cầu gì, anh đều không nhân tâm từ chối.

Chỉ cần bị đòi mắt hạnh đen nhánh trong suốt của cô nhìn, bảo anh làm gì anh cũng chịu!

Lúc này Lục Diệp còn chưa ý thức được, cho dù có lúc anh và thượng tướng Lục không vừa mắt nhau nhưng hai cha con đều tuyển cùng một con đường, một con đường không có lối về tên là thê nô...

“Khụ, mắt... còn đau không?” Thượng tướng Lục không biết cách quan tâm người khác lắm, cũng không thường nói mấy kiểu này, lúc mở miệng có hơi kỳ cục, già vờ già vệt ho mấy tiếng mới nói được.

Vân Thường lắc đầu, sờ mắt mình “Ba, ba yên tâm, hồi phục rất tốt. Viện trưởng nói lại châm cứu mấy ngày là không còn vấn đề gì nữa.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt!” Giọng thượng tướng Lục có chút cảm thán, đứa bé này chịu quá nhiều trắc trở rồi, rốt cuộc cũng vượt qua được.

Bất quá tái ông mất ngựa phúc họa khôn lường, sau này chắc chắn cuộc đời đứa bé này sẽ càng khó hơn.

Thượng tướng Lục không nhịn được sờ đầu Vân Thường, lần đầu tiên ông có cử chỉ thân mật này với đám con cháu.

Thật ra cũng không thể trách ông, hồi trước trong khu toàn là mấy thằng ranh lì lợm, nước mũi lòng thông suốt ngày treo cây gây họa, nhìn mà hận không thể bộp cho một phát, đào đầu ra ham muốn thân thiện với chúng nữa.

Vân Thường không giống thế, con bé ngoan ngoãn, hiểu chuyện, thông minh, trắng nõn trắng nà, nhìn là thích rồi. Lúc trước thượng tướng Lục thường hay vừa hút thuốc lá vừa suy nghĩ, sao mình không đẻ một đứa con gái nhỉ.

Từ sau khi Vân Thường về đây, tâm tình mong ngóng con gái của thượng tướng Lục dời cả sang người Vân Thường, thương yêu cô như con gái mình.

Còn Lục Diệp hả? Con trai không phải dễ đánh dễ mắng sao? Bé gái dễ thương như Vân Thường mới cần cưng nựng trong lòng bàn tay!

Từ nhỏ Vân Thường đã không được hưởng thụ tình thương của cha. Bàn tay thượng tướng Lục to lớn mạnh mẽ, mẹ cô không thể cho cô điều đó. Tim cô run run, cảm thấy mình vào nhà họ Lục là sự thiên vị lớn nhất đời này mà ông trời dành cho cô.

“Ba, bây giờ con hoàn toàn không sao rồi.” Vân Thường cười rạng rỡ với thượng tướng Lục “Cái gì cũng nhìn thấy hết, sau này còn có thể pha trà cho ba uống!”

Thượng tướng Lục yêu trà, mẹ Vân Thường lại sinh ra ở xứ trà, tay nghề pha trà rất bài bản. Lúc Vân Thường còn bé xíu đã theo mẹ học, tuy không thấu đáo như mẹ cô nhưng tốt xấu gì cũng tính tâm tàm.

“Ồ, tốt! tốt!” Thượng tướng Lục nói liền hai chữ tốt, cao hứng muốn bay lên trời. Quả nhiên con gái vẫn tốt, giống Lục Diệp, đời nào nói pha trà cho ông uống? Cả ngày từ sáng tới tối cứ đờ mặt ra, nhìn như ai thiếu nó tám triệu bạc ấy!

Thiếu tá Lục đáng thương, bị so sánh với Vân Thường, địa vị trong lòng thượng tướng Lục trong nháy mắt biến thành rác.

Nói là sau này pha trà cho ông uống, thượng tướng Lục lại không kịp chờ, cứ bắt Vân Thường pha ngay bây giờ. Vân Thường cũng theo ý ông, cảm thấy lúc này tính thượng tướng Lục thật giống Lục Diệp.

Rốt cuộc uống được trà Vân Thường tự tay pha, thượng tướng Lục sướng vênh đuôi lên trời, chỉ cảm thấy trà hôm nay sao mà dễ uống thế, uống một ngụm là miệng mồm thơm ngát, kết quả một tách trà uống một tiếng đồng hồ, đến cuối cùng lạnh rồi còn không nở đỏ, giọt cuối cùng cũng chui vô bụng.

Thượng tướng Lục bám Vân Thường không tha, đang cân nhắc làm sao thuyết phục cô, để cô và Lục Diệp dọn về nhà họ Lục thì thấy Lục Diệp từ trên lầu đi xuống.

Anh mặc một cái áo gió đen mỏng, quần cũng màu đen nốt, cả người nhìn vừa cao ráo thẳng tắp vừa lạnh lùng, anh tuấn vô cùng.

Lục Diệp trước nay không để ý chuyện ăn mặc lắm, toàn mặc đại một bộ đồ là ra cửa, hiếm khi trọng thể thế này. Vì thế cả Vân Thường và thượng tướng Lục đều lấy làm khó hiểu, hai người nhìn anh chăm chăm, không biết anh định làm gì.

“Anh đi ra ngoài một chuyến.” Lục Diệp nhìn Vân Thường “Đi gặp một người, lập tức về liền.”

Hơ? Gặp ai mà long trọng thế nhỉ? Có điều Lục Diệp không nói, cô cũng không hỏi. Chẳng có gì phải lo cả, hai người chung sống bao nhiêu ngày nay rồi, Lục Diệp là người thế nào cô rõ ràng.

Bèn gật đầu “Vậy anh đi đi, giữa trưa có về ăn cơm không?”

“Về.”

“Lái xe cẩn thận.” Vân Thường không quên dặn anh.

Lục Diệp gật đầu, sải chân ra khỏi nhà.

“Nó định đi gặp ai nhỉ?” Thượng tướng Lục đã lớn tuổi, không ít thì nhiều có chút trẻ con, cực kỳ tò mò với người con muốn đi gặp.

Vân Thường lắc đầu, “Con cũng không biết.”

Vân Thường không sao ngờ được, Lục Diệp đi gặp Lâm Ngan.

Đương nhiên, kỳ thật Lâm Ngan không hề muốn gặp anh.

“Cám ơn cậu.” Lục Diệp hiếm khi cảm ơn ai, không chỉ vì tính cách của anh vốn thế mà thực tế, anh cũng chẳng có việc cần ai giúp đỡ. Thành ra có thể nghe được một tiếng cảm ơn của thiếu tá Lục thật là hiếm có.

Có điều Lâm Ngan không buồn cảm kích.

“Không cần anh cảm ơn.” Mặt anh ta lạnh tanh, đá xoạch cái ghế qua một bên, không thèm mời Lục Diệp ngồi “Tôi giúp Vân Thường vì tôi muốn thế, cô ấy cũng không nói gì hết, mắc gì anh tới cảm ơn?!”

Thật ra anh ta biết, chẳng những Vân Thường sẽ không cảm ơn, thậm chí còn hận anh ta. Nhưng anh ta thật không muốn nghe cái tên này cảm ơn! Cảm giác này thật sự quá tồi tệ, quả thật là không ngừng nhắc nhở anh ta, cô đã là vợ người khác, là người một nhà với người ta, căn bản không dính gì đến Lâm Ngan nữa!

Sao em trai Vân Thường cứng đầu thế nhỉ? Chân mày thiếu tá Lục chau lại, xem ra rất khó giải quyết, hay là trẻ con làm mình làm mẩy?

Anh nghĩ nghĩ, giọng điệu lại nhỏ nhẹ đi một chút “Tôi thật tình cảm ơn cậu, chị cậu cũng thế, nên...”

Anh nói chưa xong, Lâm Ngan bỗng nhiên như mèo bị giẫm phải đuôi, ngoao một tiếng là xù lông. Anh ta từ trên giường giật bắn người dậy, khàn giọng rống lên “Mẹ nó anh nói cái gì? Cô ấy không phải chị tôi! Không phải chị tôi! Cô ấy sẽ không cảm ơn tôi! Anh cút! Cút cho tôi!”

Rống xong, anh ta như mất hết sức lực, ôm ngực thở hồng hộc, chỉ là ánh mắt nhìn Lục Diệp còn mang theo địch ý tràn ngập.

Đến mức này rồi, Lục Diệp cũng ý thức được chỗ nào không đúng.

Theo lý thuyết, ở thời khắc nguy ngập đó, Lâm Ngan cứu Vân Thường chứng tỏ rất để ý cô. Anh cứ tưởng rằng tình cảm chị em giữa họ rất thắm thiết nhưng hiện tại xem ra, hình như không phải thế...

Lục Diệp lùi lại một bước, đôi mắt đen nhánh nặng nề nhìn Lâm Ngan.

Có lẽ là cảm ứng trời sinh của đàn ông với tình địch, thiếu tá Lục xưa nay luôn chậm chạp, giờ phút này bỗng nhiên nhìn ra được gì đó.

Anh cứ thế bình tĩnh nhìn Lâm Ngan, nửa ngày mới rít qua kẽ răng “Cậu thích cô ấy?”

Dứt lời, Lâm Ngan mới rồi còn như con thú bị xiềng đang gãy dựa đột nhiên đỏ mặt lên, song vẫn miễn cưỡng duy trì khí thế của mình “Liên quan gì anh? Anh là cái thá gì?!”

Lâm Ngan không ưa Lục Diệp, gia thế tốt, địa vị cao thì đã sao? Chẳng phải hơn ba mươi còn không cưới được vợ? Bất quá là mua Vân Thường về rồi, nếu chờ anh ta có tiền có địa vị, nhất định sẽ cướp Vân Thường về!

Có điều Lâm Ngan quên, trên đời này có một câu là, gừng càng già càng cay, anh ta chê Lục Diệp già, Lục Diệp càng muốn cay chết anh ta!

Lục Diệp vuốt vuốt nút áo, gương mặt xưa nay luôn nghiêm túc bỗng nhiên nặn ra một nụ cười dọa người, lộ cả hàm răng trắng bóc đều đặn, sáng loáng chọc đau mắt Lâm Ngan.

Anh nói: “Tôi là cái thá gì á? Trên pháp luật, trên thực tế tôi đều là chồng Vân Thường!” Anh ngừng lại, ánh mắt âm u lạnh lẽo “Còn cậu, cả đời này chỉ là em trai cô ấy thôi!”

Thiếu tá Lục thành tinh rồi, không học mà biết làm sao để đạt hiệu suất cao nhất, phương pháp tốt nhất, biện pháp hiệu quả nhất, hung hăng đá kích tình địch của mình!

Lâm Ngan nghe anh nói xong, xoẹt một cái mặt hoàn toàn tái nhợt.

Thiếu tá Lục sờ cái đầu đinh ngắn ngắn, lòng sướng ron, ranh con! Kích thích chết này! Còn dám mơ tưởng Vân Thường nhà tao nữa, lần càng xa càng tốt!

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Ngày Thứ Hai Mười Chín 2

Từ nhà Lâm Ngan đi ra, tâm tình Lục Diệp cực tốt, mục đích lần này đến là để cảm ơn Lâm Ngan, ai dè lại phát hiện ra bí mật động trời này!

Đã vậy anh còn cực kỳ thông minh chọc thủng bí mật này, tiêu diệt một tình địch tiềm tàng!

Thiếu tá Lục dừng xe trong ga ra, hai tay dứt túi quần, một bên hừ hừ bài ca Tinh Trung Báo Quốc, một bên hí hửng đi lên lầu tìm Vân Thường.

Anh không biết Vân Thường có hay Lâm Ngan thích mình hay không, dù sao anh không định nói cho cô biết.

Vì thế thiếu tá Lục nghiêm mật nói láo, chủ động cho Vân Thường biết mình đi gặp một đồng đội cũ. Sợ Vân Thường nghi ngờ, còn đặc biệt giải thích mình đổi quần áo vì sợ đồng đội kia thấy quần phục mà đau lòng.

Ăn mặc chỉnh tề tưởng đi gặp người nhà vợ, đến cuối cùng lại phát hiện mình đi gặp tình địch, còn lâu mới cho cô biết!

Vân Thường không hề nghi ngờ tiếp thu cách nói này của anh. Thật ra lời nói của Lục Diệp có rất nhiều sơ hở, nếu chú ý tuyệt đối phát hiện được. Có điều Vân Thường không mấy hứng thú chuyện anh đi đâu, gặt đầu cho qua.

Mắt Vân Thường lành rồi, Lục Diệp đang tính dẫn cô đi chơi mấy ngày, kết quả ý tưởng còn chưa nói ra đã nghe Vân Thường bảo, lát nữa châm cứu xong sẽ đi mua quần áo với mẹ anh.

Mua quần áo chứ gì, Lục Diệp đồng ý cả hai tay, nhưng vì sao đi với mẹ anh mà không phải là anh?

Anh muốn nói, anh đi với em, mua xong anh xách đồ cho em, nhưng không nói ra miệng được. Nghĩ nửa ngày mới rặn được một câu “Anh lái xe đưa hai mẹ con đi!”

Không dè Vân Thường lại từ chối!

Cô nói: “Không cần đâu, mẹ bảo anh ở nhà chơi cờ với ba, để tài xế chở đi là được.”

Mấy ngày trước, Lục phu nhân sợ thượng tướng Lục cứ ôm máy tính chơi cờ mãi sẽ hỏng mắt, đặc biệt nhờ người mua cho ông một bộ cờ vây. Tuy cờ mua về rồi nhưng không có đối thủ cũng là một chuyện đau đầu.

Tuy Lục Diệp biết lại không thích đánh cờ với ba. Nếu thắng, ba anh sẽ vĩnh rầu trông mắt không vui, nếu cố ý giả thua nhường ông, bị nhìn ra lại ăn mất một trận.

Thế nên anh trốn còn không kịp, sấn lại trước mặt thượng tướng Lục làm chi!

Lục phu nhân thấy Lục Diệp không chịu đánh cờ với thượng tướng Lục, liền chơi xấu, vừa vặn Vân Thường đi họp mặt bạn học cần mua áo mới, dứt khoát tiên hạ thủ vi cường, tự mình dẫn Vân Thường đi trung tâm thương mại, cho Lục Diệp ở nhà.

“Mắt em mới vừa lành, anh đi coi chừng em.” Thiếu tá Lục kiên trì, nhất quyết đòi đi theo!

Vân Thường mở tủ, tìm một cái áo sơ mi mỏng, quay lưng về phía Lục Diệp cấp tốc cởi quần áo, mặc đồ vào, bấy giờ mới quay qua đáp: “Anh ở nhà với ba đi, ba mới nói với em không tìm được người đánh cờ.”

Được rồi, Lục Diệp biết, lần này Vân Thường cứng rắn không cho anh đi.

Tuy anh không vui nhưng cũng hết cách, đành chằm mút tí đỉnh trước khi Vân Thường đi, tìm điểm cân bằng mới được.

“Đừng phá mà!” Vân Thường đề tay Lục Diệp mắng khê.

“Không phá.” Thiếu tá Lục mặt dày, nắm ngược lại, đề tay Vân Thường trong lòng bàn tay mình, tay kia nhanh nhẹn luồn vào trong áo cô, chậm rãi xoa nắn.

Đùi Vân Thường nhũn ra, không chịu nổi trêu chọc dai dẳng như thế, mặt đỏ lên, hơi thở cũng loạn, ngược mắt tội nghiệp năn nỉ Lục Diệp: “Mẹ còn chờ em dưới lầu, đừng quậy nữa mà.”

Tay thiếu tá Lục dùng sức, cởi nút áo ngực Vân Thường ra, vén áo sơ mi lên vùi đầu vào đó, bờ môi nóng bỏng dán lên làn da non mịn của cô, ra sức mút, nói giọng mơ hồ: “Không sao...”

Hai vạt áo trước bung ra, tay Vân Thường bầu lấy vai Lục Diệp, cái cổ thon dài trắng nõn hơi ngửa ra sau, độ cong tuyệt đẹp mà quyến rũ, ánh mắt Lục Diệp càng sâu thẳm, môi cũng tăng thêm sức lực.

Đến cuối cùng, Lục phu nhân chờ không kịp lên gõ cửa, Lục Diệp mới tha cho Vân Thường, thân mật chải vuốt lại tóc mai hơi rối, lại gài nút áo ngực cho cô, chỉnh lại quần áo ngay ngắn, bấy giờ mới hôn lên khóe môi cô một cái “Đi đi.”

Hơi thở Vân Thường rối loạn, mặt như hoa đào, ánh mắt mù sương, lấy lại tinh thần một lát mới ra khỏi phòng.

Cô vừa đi, nét mặt nghiêm túc của thiếu tá Lục lập tức không giữ được nữa, cởi quần nhào vào phòng tắm, dục vọng như lửa nóng nhưng đầu óc thì tỉnh táo.

Không biết chừng nào tiểu yêu tinh trong bụng cô mới ra đây, cứ như vậy hoài không được, nghẹn chết mất! Thiếu tá Lục mở vòi sen, lần đầu tiên nảy sinh oán niệm với bé cưng mình mong chờ.

Lục phu nhân dạo phố thì bước chân đặc biệt nhanh nhẹn, trẻ tuổi như Vân Thường cũng đi theo không kịp.

Với lại, mắt Vân Thường vừa lành, cơ hồ sốt ruột muốn nhìn thế giới chung quanh, đủ loại màu sắc hỗn loạn đua nhau ủa vào mắt cô, quả thực khiến cô bận tẩu tẩu, thành ra không bắt kịp tốc độ của Lục phu nhân.

Cuối cùng vẫn là Lục phu nhân giúp cô lựa chọn quần áo đi họp mặt, một bộ váy trễ ngực màu bạc hà.

Da Vân Thường trắng mịn, dáng cao, vóc người lại đẹp, mặc màu bạc hà vừa mới mẻ vừa xinh đẹp, nhìn mà Lục phu nhân cảm thán không thôi. Vân Thường nhà bà, đi ra ngoài nói là người mẫu người ta cũng tin!

Mua quần áo xong, Lục phu nhân lại dẫn Vân Thường đi làm tóc. Đừng nhìn Lục phu nhân lớn tuổi như thế, chứ trình độ thời thượng thì chẳng mấy người

trẻ tuổi bị được bà đầu.

Màu sắc kiểu dáng lưu hành mỗi quý bà đều sành sỏi. Và lại bình thường Lục phu nhân chú trọng bảo dưỡng, nhìn rất trẻ trung, đi cùng với Vân Thường không ai biết là mẹ con.

Tóc Vân Thường dài lắm, chất tóc mềm mại, vừa óng vừa mượt, khiến nhà tạo mẫu tóc khen không ngớt, không nỡ phá hỏng mái tóc óng mượt như thế.

Đến cuối cùng chỉ sậy sơ sơ phần đuôi tóc, uốn sơ sơ, kết hợp với đôi mắt hạnh của Vân Thường, gọi lên cảm giác xinh tươi vô cùng.

Thành thử lúc Vân Thường về nhà, Lục Diệp nhìn ngây ngẩn, nửa ngày mới hoàn hồn lại.

Đương nhiên, cái mặt nghiêm túc của thiếu tá Lục rất dễ che giấu, nên Vân Thường không phát hiện anh nhìn mình tới ngó ngò.

Tối giờ cơm, Vân Thường ăn ít hơn thường ngày. Hôm nay, lâu lắm rồi cô mới dạo phố lần đầu, tuy rất hưng phấn nhưng eo mỗi chân nhũn, mệt không muốn cục cựa.

Lục Diệp thấy vậy cũng không ép cô ăn nhiều, bản thân anh cũng và vợ mấy miếng liền cùng Vân Thường lên lầu.

Vân Thường thật sự mệt quá mức, đi tắm thiếu chút ngủ luôn trong bồn tắm. May mà Lục Diệp đi vào kịp thời, lau khô cô vợ ướt đầm người, bọc lại đặt lên giường, lại sấy tóc cho cô mới để cô ngủ.

Thời gian còn sớm, Lục Diệp không buồn ngủ lắm. Sợ ồn đến Vân Thường liền chạy xuống lầu lên mạng. Nhiều ngày rồi anh không về bộ đội, không biết bên đó có tin tức gì không.

Đáng tiếc trên mạng đưa toàn mấy tin vô thưởng vô phạt, chẳng có tính thực chất gì cả.

Thiếu tá Lục thờ dãi, vừa tính tắt mạng thì điện thoại để kế bên bỗng rung đồ chuông.

Cầm lên nhìn, là số lạ. Lục Diệp nhú mày, không muốn nghe, nghĩ nghĩ cuối cùng vẫn ấn nút nhận. Đạo này xảy ra quá nhiều chuyện, lỡ có tình huống quan trọng gì thì sao?

“Lục Diệp, cậu mau về bộ đội gấp!” Đầu bên kia vang lên giọng đàn ông khàn đặc, vừa khó nghe vừa chói tai, y như tiếng cưa gỗ vậy, đau cả màng nhĩ.

Lục Diệp khựng lại một lát mới sững sốt hỏi: “Lý Bác?”

Lý Bác, cùng cấp với anh, đều là thiếu tá, trong quân quan hệ của hai người cực kỳ tốt, năng lực cũng tương đương. Nếu không phải thể lực Lý Bác kém Lục Diệp một chút thì có lẽ sẽ là một huyền thoại khác của quân đội rồi!

“Là tót,” Lý Bác dựa vào tường thở dốc một hơi mới trầm giọng nói: “Kim Hưng, gã buôn ma túy lần trước cậu bắt về, trốn rồi.”

“Cái gì?” Lục Diệp hoàn toàn không dám tin vào lỗ tai mình nữa. Một đội đặc chủng toàn là tinh anh canh chừng tầng tầng lớp lớp mà lại để một tên buôn ma túy cơ bản không khác người bình thường là mấy chạy mất?! Nói nghe cứ như kể chuyện tiếu lâm ấy!

“Thật đó.” Sắc mặt vốn không tốt của Lý Bác càng thêm khó coi “Người phụ trách soát người là một cảnh sát hình sự mới điều tới, không đủ kinh nghiệm, không soát ra thuốc nổ gã giấu trên người. Giữa trưa hôm qua gã chạy mất, chúng ta tổn thất ba anh em.”

“Bây giờ cậu ở đâu?”

“Trên đường truy bắt.” Lý Bác quệt mồ hôi trên mặt, nốc mấy ngụm nước, thấm họng rồi mới nói: “Tớ lo gã sẽ tìm cậu trả thù.”

Kỳ thật nào chỉ lo không, Lý Bác cơ hồ khẳng định, trăm phần trăm Kim Hưng sẽ tìm Lục Diệp báo thù.

Lúc họ thăm vấn gã, bắt luận dùng cách gì gã cũng không rên một tiếng, chỉ đến khi nhắc tới em gã, gã mới có phản ứng.

Lý Bác đoán, em gã nhất định rất quan trọng với gã. Mà em gã lại bị Lục Diệp bắn hạ, quan trọng nhất là, từ tuyến đường gã chạy trốn cho thấy, gã gần như không kịp chờ mà muốn tiến vào thành phố Lục Diệp ở...

“Hiện tại tớ đang ở vùng ven thành phố cậu, gần như mỗi con đường đều có người của chúng ta canh giữ, nhưng ai biết liệu có chuyện không may gì không, cậu về bộ đội đi.”

Lý Bác vung tay quăng chai nước suối rỗng vào thùng rác. Tiếng bộp vang trong đêm đen yên tĩnh nghe đặc biệt vang dội, cơ hồ kinh động những lính đặc chủng đứng gác đằng xa.

“Gã không cần mạng nữa rồi.”

Lục Diệp mím môi không nói, bàn tay càng lúc càng siết chặt điện thoại. Anh vẫn luôn biết, cái nghề này của họ chẳng những gặp phải nguy hiểm vô cùng lớn lúc thi hành nhiệm vụ, còn phải chuẩn bị sẵn sẽ bị tội phạm, bọn buôn ma túy báo thù bất cứ lúc nào.

Trước đó anh chưa bao giờ sợ, chẳng qua là phần tử phạm tội mà thôi, anh đã bắt được chúng một lần thì lần thứ hai cũng có thể bắt được!

Nhưng bây giờ không giống...

Lục Diệp ngẩng đầu nhìn lên lầu, anh có vợ, có con, họ đều cần anh bảo vệ!

Ba mẹ anh tuy lớn tuổi nhưng căn bản không cần anh lo lắng.

Đừng nhìn ba anh bây giờ sống an nhàn thế thôi, do nguyên nhân nghề nghiệp, chắc chắn trong bóng tối có phần tử tinh anh bảo vệ, mẹ anh đương nhiên cũng nằm trong phạm vi đó.

Lúc trước nhà họ cũng xảy ra không ít chuyện song ba mẹ anh đều vượt qua cả. Gia đình này của họ, tuy hiện tại nhìn âm ảm hải hòa song đều trải qua máu me đau đớn mới đổi lấy ngày hôm nay.

Đến thời điểm thật sự nguy hiểm, chỉ có một mình Vân Thường...

“Tớ không đi.” Lục Diệp nói với đầu kia “Các cậu làm tốt nhiệm vụ của mình là được.”

Chuyện còn lại anh giải quyết! Anh đã đề cô gặp nguy hiểm một lần rồi, tuyệt đối không có lần thứ hai!

Lục Diệp ngắt điện thoại quay về phòng ngủ, nhìn gương mặt say giấc nồng của Vân Thường, lòng càng thêm kiên định.

Bảo vệ cô đang hoảng! Chỉ có cô, không ai có thể động vào!

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Ngày Thứ Ba Mười 1

Hôm nay Lục Diệp dậy từ sớm, đi thư phòng thượng tướng Lục trước, nói chuyện với thượng tướng Lục nửa tiếng đồng hồ mới ra, sau đó cả bữa sáng cũng không ăn liền đi ra ngoài.

Lúc Vân Thường dậy không tìm thấy Lục Diệp, tưởng anh ra ngoài rèn luyện nên cũng không để ý. Ai ngờ chờ nửa buổi sáng cũng không thấy anh về.

Hỏi thượng tướng Lục mới biết anh lại đi gặp đồng đội.

Vân Thường lấy làm khó hiểu, bận này sao Lục Diệp đi gặp đồng đội nhiều thế? Có điều cô biết đó toàn là những anh em mà Lục Diệp có thể giao phó mạng mình nên cũng không mất hứng gì.

Vừa hay Lục Diệp không có nhà, không ai ngăn cản, Lục phu nhân hí hửng đòi dẫn Vân Thường đi chơi. Ai dè mới mở miệng đã bị thượng tướng Lục quát tháo không cho. Lục phu nhân âm ỉ vô cùng, tuy tính thượng tướng Lục không tốt nhưng bình thường chẳng dễ gì nổi nóng với bà, lần này còn ngay trước mặt Vân Thường nữa chứ. Khi không vô duyên vô cớ to tiếng với bà, quả thật khiến bà không chấp nhận được.

Mất Lục phu nhân lập tức đỏ lên, ngoảnh đầu đi về phòng ngủ. Mỗi lần Lục phu nhân tức giận không ồn ào không lớn tiếng, chỉ buồn bực một mình, không đếm xỉa tới ai.

Ấy thế nhưng thượng tướng Lục sợ nhất chiêu này. Vợ vừa đỏ mặt là ông hối hận rồi, nhưng lời nói ra rồi như bát nước hắt đi, không thu hồi được.

Con người thượng tướng Lục á, tính tình còn ừ ỉ hơn cả Lục Diệp, đã vậy còn cực kỳ cứng rắn. Nói như Lục phu nhân là cực đá kê trong nhà xí: vừa thúi vừa cứng!

Cho nên bây giờ biết rõ là mình nặng lời vẫn không chịu xuống nước đi xin lỗi Lục phu nhân.

Đành ngồi trên sofa, giả vờ không để ý, cố ý kiếm chuyện nói với Vân Thường. Có điều ánh mắt thi thoảng lại liếc về phía hành lang đã tiết lộ tâm trạng thật của ông.

Vân Thường thấy thế âm thầm cười trộm, bỗng nhiên cau mày đứng dậy nói với thượng tướng Lục: “Ba, con hơi khó chịu, con về phòng trước.” Nói xong, cô còn làm bộ đau đầu, ấn ngón tay xoa thái dương.

Vân Thường bây giờ là đối tượng bảo vệ quan trọng của nhà họ Lục. thượng tướng Lục vừa nghe cô nói lập tức phẩy tay: “Đi đi, mau đi nghỉ một lát, sức khỏe quan trọng hơn.”

Vân Thường gạt đầu, quay lên lầu, đi tới góc chết khúc quanh cầu thang, lén lút dừng lại liếc xuống dưới. Quả nhiên thượng tướng Lục rón ra rón rén như ăn trộm đi về phòng ngủ.

Lòng Vân Thường ảm áp dễ chịu, bỗng nhiên thấy hâm mộ hai ông bà. Hai người chung sống bên nhau, bao dung lẫn nhau, hiểu nhau, thình thoảng cãi vã cũng chất chứa tình yêu trong đó.

Không biết cô và Lục Diệp về già sẽ thế nào? Vân Thường vào phòng ngủ, lấy khăn tay lau ảnh chụp trên đầu giường.

Đó là ảnh chụp Lục Diệp hồi mới nhập ngũ, cô lấy từ chỗ Lục phu nhân, tốn bao công sức Lục Diệp mới đồng ý đặt trên đầu giường.

Lúc đó anh mới chừng mười bảy mười tám, nhìn còn rất thanh xuân, môi lại mím chặt, mơ hồ có thể thấy đáng vẻ hiện giờ.

Vân Thường đưa tay chạm vào mặt kính, mỉm cười. Dù sao đời này đã nhận định con người này rồi, phía trước là nước hay lửa, là yêu hay ma, cô đều sẽ cùng anh đi tới.

Buổi chiều Lục Diệp mới về, vừa về liền uống nước ừng ực cứ như vừa từ sa mạc về vậy. Vân Thường nhìn bộ dạng như trâu uống nước của anh, dờ khóc dờ cười, muốn hạ nhiệt độ điều hòa xuống lại bị Lục Diệp đề tay lại.

“Không cần, anh không nóng.” Lục Diệp không cho cô chỉnh. Bản thân anh chịu lạnh giỏi, ngày tuyết lớn mặc mỗi áo ba lỗ còn không thấy lạnh nhưng cô thì không được, lỡ cảm lạnh thì hỏng.

Không nóng? Vân Thường nhìn mồ hôi đầy trán anh, cũng không tranh chấp với anh, thuận tay cầm quyển sách trên bàn quạt mát cho anh, có còn hơn không, chí ít cũng mát nhanh chút.

Lục Diệp đâu ngờ để cô quạt, vội vàng cời quần áo chui vào phòng tắm, xối một vòi nước lạnh, cả người mát mẻ không ít.

Lục Diệp trước giờ không để ý bản thân, tóc còn nhỏ nước đã ra khỏi phòng tắm, ngồi phịch xuống giường thô lỗ chà tóc. Nền nhà bị anh vấy đầy nước, Vân Thường liếc nhìn, há miệng, cuối cùng vẫn không nở nói anh.

Đi xuống lầu mở tủ lạnh lấy mấy quả táo đã rửa sạch, nhét một trái vào tay Lục Diệp, để anh thích ăn lúc nào thì ăn, không muốn ăn thì cầm, chẳng nào cũng mát, có thể hạ nhiệt.

Lục Diệp không muốn ăn táo, ngược lại bị đôi môi đỏ mọng của Vân Thường hấp dẫn, thừa lúc cô nuốt miếng táo xuống, nhanh chóng sán lại hôn trộm một cái, bấy giờ mới hôn hờ cầm táo cắn một miếng.

Vân Thường bị anh hôn thành thói quen, cũng chẳng nói anh, ngược lại dần dần quen với chút thú vui con con này giữa hai vợ chồng, chỉ cười với anh, hiền hậu hết mực.

Lục Diệp nhìn mà bụng dạ lại rục rịch, nhưng chưa đợi anh làm thêm cái gì, cửa phòng ngủ đột ngột có tiếng gõ.

Lục phu nhân không đợi hai người trả lời đã đẩy cửa vào, sắc mặt khó coi, xưa nay luôn tươi cười giờ cũng nghiêm lại, khoan nói, đáng vẻ này thật có tướng vợ chồng với thượng tướng Lục.

Vân Thường trông Lục phu nhân và thượng tướng Lục còn chưa làm hòa, đang chuẩn bị nói đỡ cho thượng tướng Lục vài câu thì Lục phu nhân trầm giọng: “Bùi Văn Văn tới, các con theo mẹ xuống gặp.”

Chân mày Lục Diệp lập tức chau lại “Ai? Cô ta tới làm gì?”

Về mặt Vân Thường cũng hơi có chút sâu xa, không rõ đã đến mức này rồi, Bùi Văn Văn còn tới nhà làm gì, có điều đã đến thì cô đi gặp, ai sợ ai chứ?

Tuy thường ngày tính Vân Thường rất dễ chịu, thấy ai cũng cười tí mắt nhưng có lúc rất ngang bướng, quả thực là ngang tài ngang sức với thiếu tá Lục!

“Tôi thật sự hết cách rồi,” Một tay Bùi phu nhân nắm Bùi Văn Văn, tay kia lau nước mắt “Mấy ngày nay Văn Văn cứ mơ thấy ác mộng, ngủ cũng không dám ngủ, nhắm mắt lại là nói có ma đuổi theo nó. Đã gặp bác sĩ tâm lý rồi, nói là còi chuông cần tới người buộc chuông.”

Bùi phu nhân nhìn Lục Diệp bằng ánh mắt van xin “Lục Diệp à, Văn Văn không hiểu chuyện, động chạm Vân Thường, nhưng cháu giúp con bé lần này đi! Để nó ở chung với cháu mấy ngày, bằng không cứ thế này Văn Văn sẽ không chịu nổi mất!”

Lục Diệp quay sang nhìn Bùi Văn Văn, ánh mắt sắc bén dưới ánh mặt trời lấp lánh như dao, đâm thẳng vào mắt cô ta.

Bùi Văn Văn nhìn quả thật không khỏe, hai mắt thâm quầng, túi mắt nặng trĩu, trông mắt đỏ gay, sắc mặt cũng tái mét, có lẽ để che giấu sắc mặt không khỏe, còn đặc biệt tô son đỏ, nhìn càng thêm khủng khiếp, chẳng khác nào ác quỷ từ địa ngục bò ra.

Thấy Lục Diệp nhìn cô ta, người Bùi Văn Văn đột ngột co rúm lại, có thể là nhớ tới tình cảnh hôm đó, ánh mắt lập lòe căn bản không dám nhìn thẳng Lục Diệp, run lẩy bẩy trốn sau lưng Bùi phu nhân, so với cô gái ngang ngược ngông cuồng trước đây quả thực là hai người khác nhau.

Ở lại? Ở nhà anh? Phá hỏng mười ngày nghỉ kết hôn còn lại của anh?

Nghĩ bằng đầu ngón chân cũng biết không có khả năng!

Thiếu tá Lục hung tợn nghĩ, vừa định mở miệng từ chối thì nghe Vân Thường nói: “Có thể, ở lại đi, em gái anh Bùi cũng là em gái tụi con.”

Lục Diệp nghe xong sừng sốt nghiêng đầu nhìn Vân Thường, trong lòng từ từ dâng lên cảm giác bức bối.

Hình như cô không để ý người phụ nữ khác có cảm tình với anh, tính để người đó bên cạnh. Bùi Văn Văn đã từng hại cô, vì sao cô lại đồng ý?

Lục Diệp lập tức xụ mặt, Vân Thường thấy thế vội len lén nắm tay anh ra hiệu cho anh bình tĩnh.

Cô cũng không muốn để Bùi Văn Văn ở nhà mình, thậm chí trong tất cả những người có mặt ở đây cô là người không mong muốn điều đó nhất! Nhưng cô cần phải làm rõ mục đích Bùi Văn Văn tới đây lần này là gì.

Cởi chuông cần có người buộc chuông? Nói đùa chắc?

Vân Thường học đại học quản lý nhân sự, nghề này đặc biệt coi trọng tâm lý học, thành ra mỗi năm Vân Thường cần phải học hai môn tâm lý chuyên nghiệp.

Bùi Văn Văn bị Lục Diệp hù dọa tới mức mất ngủ, lúc này nhìn thấy Lục Diệp không nghi ngờ gì là họa vô đơn chí, bất cứ bác sĩ tâm lý nào cũng sẽ không đưa ra đề nghị này!

Thay vì cứ bị người khác ghi nhớ sau lưng, còn không bằng dứt khoát theo ý bọn họ cho cô ta ở lại, là mèo hay chuột đến chừng đó soi cái là biết!

Tuy Lục Diệp có trăm ngàn cái không bằng lòng nhưng Vân Thường dễ dàng như thế đành nhẫn nại nhịn xuống.

Đến khi về phòng ngủ mới đề Vân Thường ra giường, vừa hôn mút cái cổ trắng nõn của cô vừa hung hăng tra hỏi: “Sao lại cho cô ta ở lại?”

Vân Thường bị anh chọc nhột nhột, không kèm được ngoẹo đầu ôm cổ anh cười: “Không cảm thấy cô ta có vấn đề?”

“Vây cũng không được!”

“Đừng vậy mà... nhột...” Vân Thường chụp vai anh, đẩy anh ra, thấy bộ dạng không tình nguyện của anh, lại ngược lên hôn môi anh, trong mắt xẹt qua một chút xảo quyệt “Chúng ta như vậy...”

Thiếu tá Lục nghe xong cau mày hỏi “Được chứ?”

Vân Thường gạt đầu “Chờ xem đi!”

Lục Diệp thấy biểu cảm linh động của Vân Thường, tim như bị lông vũ nhẹ nhàng phát qua, nhột nhột vô cùng, hận không thể khắc cô vào trong tim mình.

Từ sau khi mất cô lạnh, tính tình hoạt bát lên nhiều, khiến người ta càng thêm yêu thương. Nếu không phải nhóc con vướng víu trong bụng, anh tuyệt đối không bỏ qua cho cô dễ thế!

“Sao không thương lượng trước với anh?”

“Không có cơ hội mà!”

“Vây em đền anh!” Thiếu tá Lục ngang ngạnh.

Vân Thường tò mò nghiêng đầu “Đền thế nào?”

“Hôn anh.”

“Không phải anh, anh mới hôn em à?” Vân Thường then thừng, mặt ửng hồng, nhìn càng muốn xoi.

Thiếu tá Lục nuốt nước miếng, không biết xấu hổ tiếp tục yêu cầu “Hôn anh! Mau hôn anh!”

Vân Thường bó tay, hơi ngửa mặt lên, chu môi, hôn bờ môi hơi dày của anh “Như vậy?”

“Sâu chút nữa!” Môi hai người dán vào nhau, hơi thở quấn quýt, ấm áp mà thật sự hạnh phúc.

Thật là, mắt hạnh Vân Thường mang cười, khẽ nhắm mắt lại, ngậm bờ môi Lục Diệp mút khê.

Lục Diệp ngược mắt nhìn hàng mi dài của cô rung rung, dày mà cong, như cánh bướm xòe cánh muốn bay, vừa mềm mại vừa xinh đẹp.

Nhìn hết nổi rồi, Lục Diệp đảo khách thành chủ, cẩn thận đề lên cô hung hăng hôn một trận, bấy giờ mới cảm thấy tiêu bớt cơn ngứa ngáy trong dạ.

Bùi Văn Vãn cứ thế ở lại nhà họ Lục, mặc cho người nhà họ Lục ai cũng có chút khó chịu.

Bữa tối, Bùi Văn Vãn nói sao cũng không chịu ngồi xuống ăn cơm, Lục phu nhân đành phải ăn với cô ta trong phòng dành cho khách, lại giới thiệu trong phòng cho cô ta một lượt mới về phòng ngủ.

Lục Diệp và Vân Thường đều không muốn đêm xia đến Bùi Văn Vãn, cũng về phòng ngủ sớm. Dù sao hai người đang giai đoạn ngọt ngào, cho dù ngủ không nhìn nhau cũng không thấy chán.

Trước khi ngủ, Vân Thường sực nhớ hôm nay vội vội vàng vàng về phòng còn chưa đổ thêm nước vào chén cho Đại Mao.

Vốn dĩ có người làm chuyên môn chăm sóc Đại Mao, nhưng từ sau khi mất Vân Thường lành liền giành lấy nhiệm vụ này, bây giờ đành phải mở cửa đi bận rộn một hồi.

Lo cho Đại Mao xong, Vân Thường đang định lên lầu thì bị Bùi Văn Vãn không biết đứng sau lưng bao giờ chặn lại.

Cô ta mặc váy ngủ màu trắng, hai mắt trừng trừng, kết hợp với gương mặt trắng bệch, dưới ánh đèn nhìn thật sự kinh khủng.

Vân Thường bị cô ta hù cho hết hồn, vất vả lắm mới bình thường trở lại, đang định hỏi cô ta muốn làm gì thì nghe Bùi Văn Vãn cất giọng khàn khàn: “Cô chờ chút, tôi muốn nói chuyện với cô...”

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Ngày Thứ Ba Mười 2

Vân Thường hờ hững, đôi mắt hạnh tròn xoe hơi nheo lại “Nói cái gì?”

Bùi Văn Vãn cắn môi, cũng biết Vân Thường không muốn thấy cô ta song vẫn kiên quyết cản đường Vân Thường: “Tôi muốn, muốn nói với cô chuyện ngày hôm đó.”

Cô ta nói vậy, Vân Thường lập tức hiểu ngay, cô ta muốn nói chuyện bất cóc, nhưng nói cái gì? Có gì hay mà nói? Tất cả đã xong xuôi hết rồi, chỉ khác ở chỗ cô không bị bán đi lần nữa, mà Bùi Văn Vãn, cũng không được đến kết quả cô ta muốn.

“Cô không cần nói!” Bùi Văn Vãn bỗng nhiên ôm đầu, thống khổ nhắm mắt lại, dường như không muốn nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Vân Thường “Nghe tôi nói là được!”

Tay phải cô ta túm lấy lưng sofa, bầu lóp vãi bực cứng ngắt, nửa người dựa cả vào sofa, dường như hai chân không chống đỡ nổi trọng lượng cơ thể, nửa ngày mới áp úng mở miệng: “Tôi sai rồi... xin lỗi! Xin lỗi!”

Nghe xong, Vân Thường kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô ta, không tin lắm vào tai mình. Từ mấy lần đi lại trước đó cho thấy, Bùi Văn Vãn tuyệt đối không phải loại người sai rồi sẽ thành thật nhận sai, thậm chí cho dù cả thế giới nói cô ta sai, cô ta vẫn sẽ khư khư cố chấp, tiếp tục làm theo ý mình.

Sao tự dưng cô ta lại xin lỗi cô? Nếu nói trong đó không có âm mưu gì, Vân Thường không đời nào tin!

“Tôi biết cô không tin tôi.” Người Bùi Văn Vãn run rẩy, cả người như lơ lửng trong không trung, lắc lư “Cô biết tôi khổ sở cỡ nào không?”

Cô ta liều mạng lắc đầu, nước mắt không ngừng ứa ra nơi khóe “Từ sau khi ra khỏi rạp chiếu phim tôi chưa có được giấc ngủ ngon nào, thậm chí không dám nhắm mắt, chỉ cần nhắm mắt lại là cảm giác có người đang chĩa súng vào đầu tôi!”

Cô ta nức nở, thời gian dài không ngủ khiến mặt cô ta hết sức tiêu tụy, nhìn như già hẳn đi chỉ trong thoáng chốc.

“Tôi đến mấy bác sĩ tâm lý rồi nhưng vô dụng!” Cô ta quệt nước mắt trên mặt “Tôi thật sự sợ hãi, lúc nào cũng không dám ở một mình, tôi sắp điên mất!”

Bùi Văn Vãn bây giờ, nói là xin lỗi Vân Thường, chẳng thà nói là đang phát tiết hoảng sợ và uất ức trong lòng bao nhiêu ngày nay.

Tuy lúc ở nhà, cả nhà họ Bùi đều xoay quanh cô ta nhưng cô ta không có cách nào trút hết tâm tình này, càng là người nhà càng để ý, cũng càng tùy hứng. Để cô ta ở nhà hoài ngược lại nỗi sợ trong lòng cô ta càng tăng.

Bác sĩ tâm lý đã nhận ra vấn đề của cô ta từ sớm, liền mập mờ khuyên bảo cô ta cần phải bộc lộ hết nỗi sợ hãi tận đáy lòng ra, đừng cảm đối mặt, đi xin

lỗi người bị cô ta làm hại.

Nhưng, từ nhỏ Bùi Văn Vãn đã được nuông chiều quen, xưa nay đều là mọi người chiều theo cô ta, có đời nào cô ta đi xin lỗi người khác?

Mới đầu, cho dù cả đêm không ngủ được, cô ta cũng không muốn xin lỗi Vân Thường.

Do lúc tư vấn tâm lý có quy định, bác sĩ tâm lý cần phải tuân thủ đạo đức nghề nghiệp, không đến mức vô cùng khẩn cấp không thể tiết lộ bệnh tình của bệnh nhân.

Thế nên nhà họ Bùi cũng không biết, rốt cuộc vì sao Bùi Văn Vãn điều trị bao nhiêu ngày mà vẫn không có hiệu quả, chỉ biết sốt ruột.

Song đến cuối cùng, Bùi Văn Vãn thật sự chịu đựng hết nổi, suốt ngày lo lắng sợ hãi và mất ngủ, thậm chí khiến cô ta nảy sinh ảo giác sức sống của mình đang không ngừng chảy mất.

Rốt cuộc cô ta quyết định đến nhà họ Lục, nhưng muốn xin lỗi Vân Thường, việc này cô ta vẫn không cách nào nói thẳng với người nhà, đành phải năn nỉ bác sĩ nói dối giúp cô ta, bây giờ mới lừa được Bùi phu nhân, thành công đưa cô ta tới nhà họ Lục.

“Tôi sai rồi! Tôi sai thật rồi!” Bùi Văn Vãn tròn tròn mắt van vi nhìn Vân Thường “Cô cứu tôi đi, cứ như vậy mãi tôi sẽ chết thật mất!”

Vân Thường nghe xong lộ vẻ châm chọc “Bùi tiểu thư à, cô nói đùa sao, tôi cứu cô? Sao tôi cứu cô đây? Bản thân tôi còn phải chờ người cứu về đây.”

Nói cô hẹp hòi cũng được, ích kỷ cũng thế, cô không có cách nào tha thứ việc cô ta xúi giục Vân Quang Phương bắt cóc cô! Tối hôm đó nếu Lâm Ngạn đến trễ một bước, bây giờ cô sẽ ra sao?

Vân Thường không dám nghĩ, trước mặt Lục Diệp cô luôn làm bộ như không có gì xảy ra, vẫn nói cười vui vẻ nhưng lúc chỉ có một mình, mỗi lần nhớ tới chuyện đó cô đều đỏ mặt hối hận khắp người.

Bùi Văn Vãn càng run rẩy dữ hơn. Sự việc đi tới nước này, cái ý nghĩ “đằng nào cũng có ba mẹ chống lưng, có gì ta phải sợ” được gieo trong lòng cô ta từ nhỏ sớm đã lung lay. Tuy còn chưa tới mức thức tỉnh hoàn toàn nhưng lần này cô ta thật sự mơ hồ nhận ra mình quá đáng.

“Tôi sai thật rồi.” Đột nhiên Bùi Văn Vãn thả tay ra, loạng choạng đi từng bước về phía Vân Thường, đến khi cách cô không tới nửa mét mới dừng lại “Lúc đó tôi chỉ nghĩ, nếu không có cô vậy anh Diệp là của tôi, nên, nên mới làm ra chuyện đó.”

Nói đến đó, đột nhiên Bùi Văn Vãn cười thê lương, cặp mắt xưa nay luôn ngang tàng hống hách thế mà lộ ra chút tang thương. Cô ta cứ cho rằng từ nhỏ đã biết Lục Diệp, cho dù anh không có yêu cô ta thì hẳn là cũng có tình cảm khác biệt.

Nhưng từ sự việc lần này cho thấy, trừ người phụ nữ trước mắt này, hình như anh không buồn nhìn những phụ nữ khác lấy một cái!

Thậm chí đến giờ cô ta vẫn không hiểu, rốt cuộc Vân Thường có gì tốt, lúc đó mắt cô ta còn mù, sinh hoạt còn không tự lo được, đi đâu đều cần người lo lắng, lại vì tiền mới gả cho anh, vì sao anh lại tốt với cô ta như thế?

Chuyện tình cảm ai có thể nói rõ? Như cô ta, rõ ràng gặp gỡ rất nhiều người nhưng lại cứ chú ý đến Lục Diệp lạnh như băng kia.

“Xin lỗi, tôi sai rồi,” Đột nhiên Bùi Văn Vãn hít sâu một hơi, khom lưng nói với Vân Thường “Xin cô tha thứ cho tôi.”

Nếu ban đầu hoàn toàn còn vì tâm bệnh của mình, thì hiện tại lòng Bùi Văn Vãn, bỗng như mở ra một cánh cửa sổ lớn.

Gió mát tức tốc ủa vào trái tim khô héo của cô ta, mang theo sức mạnh hồi sinh của vạn vật, khiến sức mạnh bóng tối vẫn ngoan cố ẩn nấp trong lòng cô ta từ từ không còn chỗ náu thân.

Mắt Vân Thường mù nửa năm, giác quan cực kỳ nhạy cảm, thậm chí có phần không giống người thường. Cô bình tĩnh đứng đó nhìn Bùi Văn Vãn một lát, không cảm nhận được ác ý từ cô ta.

Nhưng vậy thì sao chứ? Cô không phải mẹ Maria, cô chỉ là một cô gái bình thường, sẽ ích kỷ, biết yêu biết ghét, lần bắt cóc đó suýt chút nữa đã hủy hoại hạnh phúc cả đời cô, khiến cô bây giờ nhớ lại hãy còn khiếp sợ.

Tha thứ, hai chữ đơn giản biết bao, nhưng muốn chân chính tha thứ, gần như là chuyện không có khả năng.

Cô lùi lại một bước, nhìn thẳng vào mắt Bùi Văn Vãn “Cô muốn nói xin lỗi là chuyện của cô, tôi chỉ có thể tiếp nhận lời xin lỗi của cô. Còn như tha thứ,” Cô hơi cúi đầu, mỉm cười “Không phải tôi nói tha thứ là có thể tha thứ.”

Bùi Văn Vãn dần tới một bước, tựa hồ không hiểu vì sao mình đã làm tới mức này rồi cô còn không nguyện ý tha thứ cho mình, há miệng muốn nói lại bị Vân Thường ngắt lời.

“Xin lỗi gì gì đó, cô không cần treo bên miệng, nói một vạn lần cũng vô dụng, nhận lỗi không bằng sửa lỗi, hi vọng sau này lúc cô làm việc gì có thể cân nhắc kỹ hơn.”

Nói xong cô quay lưng định đi, đây đã là cực hạn mà cô có thể làm rồi, thứ lỗi cô hẹp hòi, thật sự cô không có biện pháp thân nhiên đối mặt với người

như Bùi Văn Văn.

Bùi Văn Văn kiên trì đuổi theo, kéo tay Vân Thường không cho cô đi, còn định nói nữa thì trước mắt bỗng hoa lên, định thần nhìn lại thì thấy Lục Diệp mặt mày hằm hằm.

“Tôi cảnh cáo cô, Bùi Văn Văn.” Lục Diệp ngăm ngía Vân Thường từ trên xuống dưới một bận, thấy cô không bị tổn thương gì, trái tim lơ lửng mới thoáng buông xuống.

Anh ngẩng đầu hung tợn nhìn Bùi Văn Văn, ánh mắt lạnh lẽo đáng sợ, như lẫn hàn băng ngàn năm, chỉ nhìn một cái là khiến cả người Bùi Văn Văn lạnh buốt.

“Đừng cho là tôi không có biện pháp, cho dù Bùi Quân là anh cô cũng thế!” Anh áp đầu Vân Thường vào ngực mình, từng câu từng chữ, nói được nghiêng răng nghiêng lợi song bình tĩnh lạ thường “Lúc tôi muốn giết chết cô, quân cô là ai!”

Nói xong câu này, anh khom lưng bế ngang Vân Thường lên, hai cánh tay cẩn thận đỡ lấy người Vân Thường, đi từng bước lên lầu.

Bước chân anh vững vàng mạnh mẽ, dường như trong lòng anh đang ôm bảo bối đáng trân trọng nhất trên thế gian này.

Bùi Văn Văn ngơ ngác nhìn bóng lưng họ, đột nhiên ôm mặt ngồi xổm xuống nền nhà khóc hu hu.

Hóa ra tất cả những chuyện mình làm chỉ như một trò hề, ngoài việc khiến người ta chê cười mà ra, cái gì cũng không có được!

Nực cười cô ta còn tưởng mình như vậy sẽ được đến tình yêu cô ta mơ ước! Người đàn ông này chưa từng chú ý đến cô ta, một lần cũng chưa!

Tín ngưỡng kiên trì bao nhiêu năm nay đột nhiên sụp đổ, Bùi Văn Văn khóc không kìm chế được, sợ hãi trong lòng ngược lại giảm đi nhiều lắm.

Sau này cô ta sẽ không thích anh nữa, chẳng qua là một người đàn ông mà thôi. Đàn ông trên đời này thiếu gì, cô ta sẽ không cố chấp treo cổ trên một cái cây nữa.

Bùi Văn Văn đứng lên, nước mắt mờ mịt nhìn hướng Lục Diệp biến mất. Cô ta thật sự nghĩ thông suốt rồi, sẽ không cố chấp nữa, từ nay về sau cũng sẽ không tùy hứng nữa. Cô ta không biết mình có sửa được những tính xấu kia không nhưng cô ta sẽ nỗ lực.

Cô ta là con gái nhà họ Bùi, không thể làm ba mẹ và anh trai mất mặt được! Chỉ là, chuyện cô ta đã làm sai trước đó, cô ta thật sự hối hận, cho dù Vân Thường không chấp nhận cũng thế, cô ta vẫn muốn xin lỗi.

“Cô ta có làm gì em không?” Vừa vào phòng Lục Diệp đã vội vàng cời quần áo Vân Thường ra, sợ Bùi Văn Văn động tay động chân trên người cô.

Anh làm Vân Thường đỡ khóc đỡ cười, vừa vịn vẹo người cự tuyệt vừa đẩy anh ra “Không có thật mà.” Cô đâu phải bánh bao, im lặng mặc người ta ăn hiếp chứ! Thật là!

“Thật chứ?” Thiếu tá Lục lo muốn chết luôn.

Vân Thường gạt đầu, lòng vừa ngọt ngào vừa chua xót, nhón chân hôn lên môi anh “Thật đó.”

Không đợi anh nói chuyện liền chủ động dán môi lên, giọng mềm mại, kèm theo dụ hoặc chết người “Muốn hôn tiếp không?”

Nói chơi! Muốn! Sao không muốn chứ! Hiếm khi vợ chủ động dâng lên tận miệng cơ mà! Thiếu tá Lục giữ gáy Vân Thường, cúi đầu, bắt lấy môi Vân Thường.

Ánh trăng lặng lẽ lên qua khe cửa sổ chưa đóng kính vào phòng, chiếu trên người hai người đang thân mật ôm nhau, vừa vặn phụ họa cho tám chữ: ánh trăng trong vắt, người đẹp thành đôi.

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Ngày Thứ Ba Mười Một

Lẽ 1 – 5 không tính lớn cũng không tính nhỏ. Nhà thượng tướng Lục thỉnh thoảng lại có người tới thăm nhưng mấy chuyện này đều do Lục phụ nhân lo liệu, Vân Thường và Lục Diệp không cần ra mặt.

Chẳng mấy khi hai người có cơ hội đi chung với nhau, kiểu gì Lục phụ nhân cũng không để chuyện khác cản trở họ.

Vân Thường mặc đồ sửa soạn xong xuôi, quay đầu phát hiện Lục Diệp còn ở trần ngồi trên giường, nhìn mình thâm trầm, không biết đang nghĩ cái gì.

Cô mở tủ áo, lấy bộ âu phục tối hôm kia người làm đã ủi sẵn ra đưa đến gần giường, giục anh “Mặc đồ đi anh!”

Lục Diệp nhú mày không nói. Cô mặc bộ váy trễ ngực màu bạc hà, tóc dài đen nhánh mềm mại xõa xuống vai, phía trước không để mái, lộ vàng trán đầy đặn nhũn nhụi, làm đôi mắt hạnh xinh đẹp càng thêm đen nhánh long lanh.

Thiết kế trễ ngực vừa vặn phô bày bầu ngực đầy đặn của cô, hơi cúi thất lưng là có thể nhìn thấy khe ngực như ẩn như hiện.

Lại còn vòng eo mảnh mai ôm không hết một vòng tay cùng với bắp chân trắng trẻo nữa chứ, bộ váy này quả thật đã làm nổi bật hết ưu điểm trên người cô!

Thiếu tá Lục nhìn mà tim đập như trống, đồng thời cũng có chút mất hứng. Không phải chỉ hợp mặt bạn học vợ vẫn thôi sao? Làm gì phải ăn bận long trọng như thế? Chẳng phải không công cho người khác ăn lời à!

Tư duy của thiếu tá Lục đặc biệt vô cùng, không giống đàn ông bình thường. Người ta đều hi vọng vợ mình ăn vận xinh xinh đẹp đẹp, dẫn ra ngoài tha hồ thể diện! Nhưng lúc này thiếu tá Lục lại hận không thể lột cái váy trên người Vân Thường ra, để cô đổi một bộ đồ bình thường! Đây là vợ anh! Để một mình anh nhìn là được rồi!

Thấy nửa ngày anh không nhúc nhích, Vân Thường cũng không giận, thò tay cầm áo sơ mi trên giường phủ lên vai anh, dịu dàng: “Dang tay ra anh.”

Thiếu tá Lục nghĩ nghĩ, làm theo. Lớn như thế rồi còn để người ta hầu hạ mặc quần áo, mất mặt!

Vân Thường ngồi xổm xuống, gài từng nút áo sơ mi cho anh, bấy giờ mới đứng thẳng dậy “Cà vạt anh tự thắt đi, em không biết làm.”

Thật ra theo Vân Thường thấy, Lục Diệp không cần mặc âu phục. Dáng anh rất đẹp, vai rộng hông hẹp, cơ bắp rắn chắc, mặc gì cũng đẹp cả. Nhưng không biết anh chàng nổi con gì, từ hôm qua cứ âm ỹ đòi mặc đồ tây.

Lục Diệp gật đầu, tóm lại là hoàn hồn, bắt đầu mặc áo xỏ quần, có điều ánh mắt kia, nhìn sao cũng thấy không tình nguyện.

Vân Thường không để ý, tưởng anh bức bối vì dậy sớm, chờ anh mặc xong liền kéo anh xuống lầu ăn sáng.

Lục phu nhân và thượng tướng Lục đều có thói quen dậy sớm. Lúc hai người xuống lầu thì ông bà đã ngồi sẵn bên bàn ăn, Vân Thường nhìn ngang ngó dọc, không thấy bóng Bùi Văn Văn đâu.

Lục phu nhân nhìn ra tâm tư cô, đẩy một cái bánh trứng vàng ruộm ngon lành tới trước mặt cô “Mới sáng sớm đã âm ỹ đòi đi, mẹ kêu tài xế chở cô ta đi rồi.”

Cứ vậy mà đi? Vân Thường và Lục Diệp kinh ngạc trao đổi ánh mắt, cứ tưởng cô ta sẽ ở nhà họ một thời gian chứ, biện pháp hai người nghĩ còn chưa áp dụng kia!

Xem ra cô ta đặc biệt tới xin lỗi thật, Vân Thường cắn một miếng bánh, lòng ngổn ngang.

Địa điểm họp mặt là một nhà hàng khá cao cấp trong thành phố. Lúc nghe cái tên này, Vân Thường còn kinh ngạc một lúc, dù sao không có thông báo nọp tiền, có lẽ là người nào đó trong khoa mời rồi, đúng là hào phóng.

Nhà hàng này Lục Diệp rất quen thuộc. Anh và bọn Giản Viễn Đường tới đây mấy lần, quen đường thuộc nẻo đi tới nơi, dẫu Vân Thường đẩy cửa vào trong.

Hai người tới coi như sớm nhưng trong phòng đặt vẫn có rất nhiều người, nghe tiếng đẩy cửa đồng loạt nhìn qua.

Tốt nghiệp mới có một năm, mọi người lại thay đổi kinh người, thậm chí có người Vân Thường nhìn mặt mà không nhớ nổi tên.

Vân Thường khoác tay Lục Diệp vừa mới đi vào một bước thì nghe một giọng nữ có ý cất cao: “Vân Thường! Mắt cậu lành rồi à?”

Chân Vân Thường khựng lại, về mặt không đối, gật đầu với Lưu Trân Ny “Lành rồi.”

Hơ? Thế là sao?

Sau khi Vân Thường tốt nghiệp không có liên lạc với bạn học nữa, thành ra rất ít người trong khóa biết mặt cô từng bị mù.

Lưu Trân Ny cao giọng nhắc nhở như thế, nhất thời tiếng xì xầm nổi lên liên tiếp.

“Ồ, các cậu đều không biết à? Vân Thường ấy mà, sau khi tốt nghiệp cậu ấy bị tai nạn xe, mắt mù luôn, sau đó từ chức ở CA.”

Giọng điệu Lưu Trân Ny cực kỳ tiếu rêu, nói hết câu mới sực tỉnh ra che miệng, ngượng ngùng nhìn Vân Thường “Xin lỗi nhé Vân Thường, tớ mau miệng quá, cậu không để ý chứ?”

Từ năm nhất Luru Trần Ny đã thích so bì này nọ với Vân Thường, năm đó còn mấy lần trở thành đề tài tán gẫu cho mọi người lúc trà dư tửu hậu. Nhưng bây giờ trước mặt bao người mà vạch trần vết thương của người ta, cũng quá không phúc hậu đi.

Có điều những người có mặt ở đây quen Vân Thường bắt quá chỉ ở mức độ gặp mặt gật đầu chào, tự nhiên sẽ không xen vào bên vực Vân Thường. Huống hồ lần họp mặt này do Luru Trần Ny mời, dù sao đắc tội ai cũng không thể đắc tội chủ nhân buổi họp này, đúng không?!

Con người Lục Diệp sâu thẳm lạnh buốt, ánh mắt sắc bén như dao cắt lên người Luru Trần Ny, mang theo sát khí đầm máu, nhất thời khiến cả người Luru Trần Ny run lên, mồ hôi lạnh lập tức đổ xuống.

Vân Thường thấy thế biết Lục Diệp tức giận, cô vội lên nhéo lòng bàn tay anh, ra hiệu anh đừng nói.

“Đúng thế, lúc đó mắt tôi không thấy đương nhiên không thể tiếp tục làm ở CA.” Vân Thường hào phóng đón nhận ánh mắt đánh giá của mọi người, quay đầu cười với Luru Trần Ny “Nghe nói sau đó cô cũng vào phòng nhân sự CA hả, khéo thật, trước khi tôi từ chức cũng làm ở phòng nhân sự.”

Tuy Vân Thường nói năng uyển chuyển nhưng không khó nghe ra ẩn ý, Luru Trần Ny nhất thứ cô không cần.

Nụ cười trên mặt Luru Trần Ny cứng đờ, cơ hồ cắn nát hàm răng, cô ta định thần, mấy giây sau mới hoàn hồn lại, cứng nhắc đòi đề tài.

“Vân Thường, đây là chồng cậu? Ôi cha, tớ nói số cậu tốt thật đấy, xem này, kết hôn luôn rồi, đầu như chúng tớ,” Cô ta thông thả thờ dài, ngoắc tay với người trong góc kể bên, nũng nịu nói “Còn không biết chừng nào mới tu thành chính quả đây!”

Vân Thường nhìn hướng ngón tay cô ta, vừa vặn đối mắt với Chu Nhân Trạch.

“Vân Thường, chắc cậu chưa biết hả, tớ và Nhân Trạch đang quen nhau.” Luru Trần Ny chủ động dựa vào người Chu Nhân Trạch mới đi lại, mặt mày ngọt ngào, ánh mắt nhìn Vân Thường thoáng đắc ý và ra oai.

Tuy lúc đi học Vân Thường hơn cô ta, nhưng vậy thì đã sao? Cuối cùng còn không phải mất việc, thậm chí bạn trai cũng bị mình cướp! Xem cô ta còn dựa vào đâu điều võ dương oai với mình!

“Thế à, chúc mừng cô.” Vân Thường hờ hững, nói một câu chúc mừng vô thường vô phạt liền quay đầu nhìn Lục Diệp “Lại sofa ngồi nhé anh?”

Lục Diệp gật đầu, dẫn Vân Thường tinh bơ đi lướt qua người Chu Nhân Trạch và Luru Trần Ny.

Một á đàn bà ngực to không nào cùng một gã đàn ông còn không được tính là người yêu cũ mà thôi, nhảy nhót làm trò hề thôi mà!

Luru Trần Ny không đoán được phản ứng của Vân Thường lại lạnh nhạt như thế, quả thực như đám một đám vào bóng, con tức nghẹn trong ngực, tiền không được mà lui cũng chẳng xong.

Chu Nhân Trạch nhìn bóng lưng yếu điệu của Vân Thường, không kềm được thương cảm dâng lên trong mắt, ngay cả ánh mắt hằn học của Luru Trần Ny kể bên đều không phát hiện.

Họp mặt bạn bè kỳ thật rất nhàm chán, toàn là tìm người quen biết nói nói cười cười, sau đó tới giờ bắt đầu ăn.

Trong khoa gần như Vân Thường không có bạn bè, lúc này cô thật lấy làm may vì dẫn Lục Diệp đi cùng, bằng không một mình cô ngồi ở đây ít nhiều gì cũng thấy lúng túng.

Lần họp mặt này do Luru Trần Ny và Chu Nhân Trạch mời khách, tuy hai người tốt nghiệp đại học không lâu nhưng thu nhập không ít, một người là nhân tài từ nước ngoài về, một người vào công ty đa quốc gia, so với bạn bè cùng lứa thì cuộc sống khá tốt, thành thử mới xa xỉ như thế.

Đương nhiên trong đó có thành phần khoe khoang rất lớn.

Bữa trưa rất phong phú, Luru Trần Ny và Chu Nhân Trạch mời khách đương nhiên không thiếu được phải đi mời rượu bạn học, mà đứng mũi chịu sào là Vân Thường và Lục Diệp.

Bụng Vân Thường nhét một nhóc con, Lục Diệp đòi nào để cô uống rượu, một mình cầm hết toàn bộ, làm Luru Trần Ny lại nói bóng nói gió một trận.

Trên người Lục Diệp còn vết thương, huống chi mấy ngày trước mới uống với Bùi Quân một chầu, Vân Thường không muốn cho anh uống tiếp; Lục Diệp lại hiếm khi cứng rắn trước mặt cô, lỡ đi ám hiệu của cô, ai tới cũng không từ chối, uống hết ly này đến ly khác.

Cuối cùng thiếu chút nữa Vân Thường giằng lấy ly rượu của anh, may mà Lục Diệp biết dừng đúng lúc, thả ly xuống nói xin lỗi liền đi toilet, thuận tiện dắt Vân Thường theo luôn, để một mình cô ở lại bàn rượu, anh không yên tâm.

Lục Diệp vào toilet, đương nhiên Vân Thường không thể đi theo nên đứng ở hành lang bên ngoài toilet chờ anh.

Mới đứng mấy phút liền bị người ta gọi giật lại.

“Rốt cuộc em nhìn trúng anh ta cái gì?” Mặt Chu Nhân Trạch âm ỉ, hoàn toàn không còn bộ dạng cười nhạt lúc gặp thấy nữa.

Vân Thường không ngờ anh ta lại chạy tới hỏi cô vấn đề này, chẳng lẽ trước đó cô nói chưa đủ rõ ràng?

Lục Diệp nhà cô muốn đáng có đáng, muốn ngoại hình có ngoại hình, còn thương cô, cô không nhìn trúng anh mới có vấn đề!

“Chỗ nào cũng ư hết.”

Vân Thường chải vuốt tóc, nhếch môi nở nụ cười nhạt “Mọi chỗ.”

Chu Nhân Trạch nhìn nụ cười và ánh mắt dịu dàng của cô, hận không thể nhào tới che mặt cô lại!

Anh ta không cam lòng! Không sao cam lòng được! Rõ ràng hẳn là khẳng khẳng một mực yêu anh ta, vì sao đột nhiên thay lòng? Tối bây giờ anh ta vẫn chưa rõ rốt cuộc anh ta có chỗ nào không bằng một cái gã già kia!

“Vân Thường” Chu Nhân Trạch đi tới vài bước, tiến lại càng gần Vân Thường “Thật ra anh quen Luru Trần Ny chỉ vì muốn em ghen, anh...”

Nói chưa xong, anh ta chỉ cảm thấy sau lưng đột ngột đau điếng, chân loạng choạng, nháy mắt ngã lăn ra đất. Đầu gối nặng nề đập trên nền gạch men cứng, đau đến nhe răng nhếch miệng.

“Ngại quá, uống nhiều.” Lục Diệp khoanh tay trước ngực từ trên cao nhìn xuống anh ta, đôi mắt đen nhấp nháy ánh sáng lạnh buốt.

Anh vừa ra khỏi toilet thì thấy Chu Nhân Trạch lại gần sát Vân Thường, bộ dạng đó dám có khả năng hôn xuống lắm!

Đồ không biết xấu hổ! Còn dám mơ tưởng Vân Thường! Thiếu tá Lục bốc hỏa, cơ bắp căng lên, hận không thể móc súng ra bắn Chu Nhân Trạch luôn!

Chỉ đừng anh ta có một cái mà thôi, thật là lời cho anh ta!

Không phải Chu Nhân Trạch không nhận ra anh cố ý nhưng há miệng mắc quai, chỉ có thể chống đỡ đầu gối và cái lưng đau điếng đứng dậy, mắt vẫn còn nhìn Vân Thường, còn dám không tiếng động tố cáo Lục Diệp bạo hành!

Ngon lửa trong lòng thiếu tá Lục càng cháy hừng hực, mặt sa sầm như mây đen bao phủ. Ham muốn chiếm hữu của anh vốn mạnh, hơn ba mươi năm mới gặp Vân Thường khiến anh động lòng, bình thường đều hận không thể thu nhỏ cô lại nhét vào túi áo, lý nào dung được người khác trắng trợn cướp đoạt và phá đám như thế!

Phản tử bạo lực trong lòng cơ hồ hoạt động trong nháy mắt, có điều Lục Diệp cũng không phải người lỗ mãng. Anh mím môi, đột nhiên vươn tay sờ sờ bụng dưới Vân Thường “Nhóc con có phá em không?”

Vân Thường ngẩn ra, kể đó lắc đầu “Rất ngoan.”

“Vậy thì tốt.” Lục Diệp trầm giọng phụ họa, còn không quên liếc xéo Chu Nhân Trạch một cái, xem phản ứng của anh ta.

“Em, em có thai rồi?!” Mặt Chu Nhân Trạch thoáng chốc trắng bệch, như gặp ma giữa ban ngày, chỉ vào bụng Vân Thường như mèo bị giẫm phải đuôi, không kềm được hét lên.

“Đúng thế!” Vân Thường gật đầu một cách tự nhiên, nắm lấy bàn tay Lục Diệp đưa tới. Cô biết Lục Diệp cố ý nói chuyện em bé, bé cưng mới một tháng thì phá cái gì chứ? Song vẫn nói tiếp theo ý anh.

Có thai rồi? Còn có thai nữa?! Chu Nhân Trạch sững sờ lùi lại một bước, vai cũng rũ xuống, vô lực dựa vào tường, không nói thêm gì nữa.

“Về nhà!” Trong lĩnh vực đã kích tình địch, thiếu tá Lục không học mà giỏi, hễ đánh là thắng thế mà vẫn không kềm được cơn ghen.

“Dạ.”

Anh uống không ít, đương nhiên Vân Thường không cho anh lái xe, bèn gọi tài xế trong nhà tới đón họ về.

Từ lúc lên xe Lục Diệp bắt đầu im lặng, rầu rĩ không biết đang nghĩ cái gì.

“Lục Diệp, anh say rồi hả?” Vân Thường chủ động sán lại.

Lục Diệp trầm mặc không nói.

“Say thật rồi?”

Vẫn không nói.

Hình như giận rồi...

Vân Thường xoa xoa thái dương, làm sao đây ta?

Hay là dùng chiêu sát thủ?

Vân Thường vin mặt anh qua, chu môi muốn hôn anh không dè Lục Diệp nghiêng đầu tránh đi, kết quả hôn lên quai hàm anh.

Xem ra giận thật rồi...

“Miệng anh có mùi rượu, hun em.” Vân Thường đang nghĩ cách làm sao dỗi ông chồng làm mình làm mẩy nhà mình, bỗng nhiên thiếu tá Lục rầu rĩ lên tiếng.

Hờ? Vân Thường ngẩng đầu nhìn anh, lại bị anh ôm lấy, đầu vùi vào hõm cổ cô, cọ cọ như chú cún, mơn hoi rượu lộ ra chút yếu đuối hiếm thấy “Sao nhiều người thích em thế...”

Đầu mà nhiều? Không phải chỉ một Chu Nhân Trạch đây ằng chẳng thôi sao? Vân Thường dờ khóc dờ cười, song vẫn sờ sờ cái đầu đỉnh của anh tỏ vẻ an ủi.

Thấy Lục Diệp không có phản ứng gì, nghĩ nghĩ, kè tai anh gọi “Ông xã...”

Giọng cô vừa ấm vừa mềm, như gió mát lướt qua tai, nháy mắt xua đi chút ghen tị và không cam trong lòng anh.

Thiếu tá Lục đè đầu Vân Thường không cho cô ngoẹo qua, hàm răng sắc bén cọ tới cọ lui trên cổ cô ra oai, lỗ tai lại lặng lẽ đỏ lên.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Thiếu tá Lục nhìn vào mắt Vân Thường, cực kỳ nghiêm túc nói: sau này không cho phép em dây vào người đàn ông khác! Không được nhìn bọn họ! Không cho nói chuyện với họ!

Vân Thường:...

Thiếu tá Lục: em có nghe không?! Có nghe không!!

Vân Thường (gật đầu qua loa): dạ...

Thiếu tá Lục (?w?): tốt ~ vậy chúng ta chơi em vô một anh vô một [13] đi ~

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Ngày Thứ Ba Mươi Hai

Còn khoảng một tuần là Lục Diệp phải về bộ đội. Mới sáng sớm, bên quân khu đột nhiên gọi tới, nói nhà mới đã bố trí xong rồi, hỏi anh còn có yêu cầu đặc biệt gì không.

Bên quân khu sắp xếp cho người nhà quân nhân rất thỏa đáng. Một nguyên nhân là vì người bên này làm việc đáng tin cậy, nhưng quan trọng nhất là vì quân nhân kết hôn rất khó khăn, thành thử cấp trên khá khổ công sắp xếp cho lính của mình.

Lục Diệp nghĩ mấy giây mới nói: “Cần một cái giường lớn một chút.”

Ý của anh là Vân Thường có thai rồi, sợ giường bộ đội sắp xếp quá nhỏ, hai người ngủ sẽ đè lên Vân Thường. Bây giờ bé cưng trong bụng còn nhỏ nhưng vài tháng nữa, bụng Vân Thường to lên, nếu giường nhỏ quá sẽ rất nguy hiểm.

Nhưng mà câu này nói ra lại có nghĩa khác, người trung cầu ý kiến bên này khựng lại mấy giây mới đáp lời.

Ngắt điện thoại xong lập tức quay đầu hào hứng nói với người bên cạnh: “Cậu biết sao không, thiếu tá Lục muốn tở bỏ trí một cái giường lớn nhé!”

“Thật á? Mẹ! Thiếu tá Lục quá dữ rồi! Vậy mua cái lớn nhất!”

“Chắc chắn luôn!”

Hai người nhìn nhau, cười hề hề, trong mắt đầy ẩn ý sâu xa.

Thành ra sau đó, khi Lục Diệp dẫn Vân Thường về bộ đội, được tẩy rửa bằng ánh mắt quý dị của rất nhiều người.

Ví dụ lính phòng hậu cần, phòng kỹ thuật, thậm chí còn có lính đặc chủng mới tới nữa...

Tất nhiên Vân Thường không biết Lục Diệp làm cái gì, đang vui hơn hờ chuẩn bị đồ đạc để tuần sau mang theo. Cô có thói quen chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ trước khi đi, như vậy đến chừng đó mới không bỏ sót do lộn xộn.

Lục Diệp ở bên chỉ huy, lúc muốn Vân Thường mang cái này, lúc lại bảo cô đem cái kia.

Vân Thường thì muốn mang đi hết, nhưng đồ đạc thật sự nhiều quá, xách nặng nên chỉ xem lời Lục Diệp như gió thoảng bên tai, cuối cùng cắt bớt đồ đạc của hai người chỉ còn một cái vali cỡ vừa.

Thiếu tá Lục nhìn Vân Thường thu dọn hành lý xong, im lặng đứng cạnh Vân Thường mấy giây, bỗng mở miệng: “Anh có sức.”

Vân Thường: “?”

Thiếu tá Lục: “Có thể xách, em không cần lo cho anh.”

Vân Thường vịn trán, cơ hồ chịu thua phương thức lý giải của người đàn ông này nhưng đối diện với đôi mắt thăm thẳm như biển khơi của Lục Diệp thì đành thỏa hiệp, lại mở vali ra, nhét mấy thứ anh bảo đem theo vào.

Thật tình Lục phu nhân không muốn cho Lục Diệp dẫn Vân Thường đi, tính cơ mật trong bộ đội chỗ Lục Diệp đặc biệt cao, thậm chí vị trí cụ thể ở đâu bà cũng không biết.

Sống trong doanh trại chắc chắn không bị được ở nhà, giờ Vân Thường lại đang có thai, theo ý bà, Vân Thường nên ở nhà mới phải!

Sinh con xong rồi đi cũng được vậy!

Nhưng hề bà nhắc tới chuyện đó, Lục Diệp lập tức bày ra bộ dạng kiên quyết không thỏa hiệp, nói gì cũng nhất định dắt Vân Thường theo!

Nói mấy lần, Lục phu nhân thấy khuyên không được con mình cũng phải thôi.

Chỉ tội cho Vân Thường, con bé mới khỏi mất lại phải đi chịu khổ nữa rồi.

Lục phu nhân sợ hai đứa nhỏ đều ấu tả, không biết chăm sóc cháu nội bà, mệt bảo bối của bà.

Vì thế mấy ngày nay bà kêu nhà bếp làm đủ kiểu đồ bỏ cho Vân Thường ăn. Tư thế này, loáng thoáng có xu hướng muốn nhồi nhét hết chất dinh dưỡng nguyên một năm vào người Vân Thường trong vài ngày.

Vân Thường ngại từ chối ý tốt của Lục phu nhân, đành cầm mặt ăn, cuối cùng suất nữa không thẳng eo nổi, lên lầu cũng không lên được, cùng Lục Diệp xuống lầu đi bộ.

“Tiểu Ngan!” Bà Lâm vừa mở cửa lập tức hoảng hồn trước cảnh người con đầy máu, hét lên một tiếng dịu con vào nhà, đóng cửa lại.

“Đừng, đừng kêu...” Lâm Ngan dựa lưng vào sofa thờ dốc, máu trên bụng nhỏ dọc theo cơ thể gập nghiêng của anh ta.

“Con, con đi ngay đây...”

Gần đây Lâm Ngan thật xui xẻo, do vụ địa bàn, không cẩn thận chọc đến bang xã hội đen Thanh Long lớn nhất thành phố này, trước đó tuy anh ta chiếm được không ít chỗ tốt nhưng cũng chỉ làm ăn con con mà thôi!

Nhưng lần này không như trước, đám thuộc hạ bị thắng lợi nhỏ nhất u mê đầu óc, dám chủ động gây hấn Thanh Long!

Quả thực là muốn chết! Đáng tiếc đội Lâm Ngan biết thì đã muộn, bang Thanh Long đã xách đao giết tới nơi!

Mấy ngày nay, không biết làm sao, ngoại ô đột nhiên bị một đám đặc chủng chiếm đóng, ngay cả Thanh Long cũng không thể không kiêng dè đám người đó, thành thử không dám dùng súng, chỉ có thể xách dao.

Băng Lâm Ngan căn bản không đối chọi được với Thanh Long, vốn vẹn một tiếng đồng hồ là quân lính tan rã, bị người truy đuổi.

Bụng anh ta bị đâm một dao, song không dám ngừng, đành liều mạng chạy trốn.

Vất vả lắm mới trốn về tới nhà, sức lực trên người cạn kiệt, đứng cũng không đứng dậy nổi.

Có điều không thể liên lụy mẹ anh ta, dù anh ta có bất mãn với mẹ mình thì cũng không thể nhìn mẹ xúi quẩy theo!

Mới rồi sợ dĩ chạy về nhà hoàn toàn là vì bản năng, bây giờ ngồi xuống, đầu óc tỉnh táo đôi chút mới ý thức được hành vi của mình sẽ mang đến nguy hiểm cho mẹ.

Nước mắt bà Lâm chảy như mưa “Con ra thế này rồi còn đi đâu! Mẹ gọi điện thoại! Đứng, mẹ lập tức gọi cấp cứu...”

“Không được!” Ánh mắt Lâm Ngan chột lạnh.

“Không thể đến bệnh viện!”

Nếu đi bệnh viện, hôm nay anh ta hoàn toàn chạy đẳng trời!

Nghĩ đến đây, anh ta chống hai tay lên lưng sofa, miễn cưỡng đứng dậy loạng choạng đi ra ngoài, bất kể đi đến đâu cũng không thể ở lại nhà!

Bà Lâm hét lên, lập tức chụp lấy cánh tay Lâm Ngan “Con định đi đâu? Con định thế này mà đi ra ngoài? Ở nhà! Không được đi đâu hết!”

Người luôn nghe lời con, giờ phút này đột nhiên cứng rắn hẳn lên. Bà ta chỉ có một đứa con cưng này, nếu con chết, sao bà ta sống cho nổi!

Lúc này thân thể Lâm Ngan đã cạn kiệt tột độ, bị mẹ túm như thế, lập tức loạng choạng, bỗng nhiên đổ nhào ra sau.

Bà Lâm cả kinh, vội vàng vuron tay kéo Lâm Ngan. Khổ nỗi Lâm Ngan là chàng trai hơn hai mươi tuổi, sao bà Lâm kéo nổi.

Đầu đập bốp xuống nền gạch cứng, bản thân anh ta đã mất máu quá nhiều mà choáng váng, lần này thì ngất luôn.

Trước nay bà Lâm chỉ ở nhà nội trợ, đâu đã gặp phải chuyện thế này bao giờ, cả người run lẩy bẩy, tay chân cứng đờ. Nếu không phải có ý chí chống đỡ, nói không chừng cũng ngất theo Lâm Ngan rồi.

Con không chịu đi bệnh viện, bà ta cũng không dám tùy tiện đưa đi, đành vội vàng cầm ví tiền đi mua thuốc trị thương và băng gạc về.

Bôi qua loa lên miệng vết thương cho Lâm Ngan, quần băng lại.

Tuy máu ngừng chảy, bà Lâm vẫn không dám rời khỏi Lâm Ngan một bước. Thời trẻ chồng chết, một mình bà ta vất vả mới nuôi con lớn, sau khi lấy Văn Quang Phương, tuy có lúc bị ăn tát nhưng ít nhất không cần phải lo chuyện ăn no.

Tuy với nhiều người không tính là cái gì nhưng bà ta thấy đủ rồi.

Không ngờ cách đây không lâu Văn Quang Phương lại bị tổng vào tù! Bà Lâm cực kỳ căm hận Văn Thường!

Từ trước bà ta đã không thích Văn Thường, có lẽ là tính đố kỵ trời sanh của đàn bà, mỗi lần thấy gương mặt xinh xắn trắng trẻo của Văn Thường là bà ta lại không nên được suy nghĩ ác độc, nếu lúc nào đó gương mặt này bị tàn phá thì hay quá!

Thành ra sau khi Văn Thường mù, thậm chí bà ta còn ức hiếp Văn Thường thậm tệ hơn cả Văn Quang Phương!

Hiện tại, vì Văn Thường mà Văn Quang Phương bị tổng vào tù, bà Lâm càng ghi món nợ này lên đầu Văn Thường!

Nói sao cũng là ba mình, cho mình sinh mệnh, bán một lần thì đã làm sao?

Bà Lâm ngồi cạnh bên giường Lâm Ngan, vừa ngáp vừa nghĩ.

Đến rạng sáng, bà Lâm chịu hết nổi, gục đầu xuống mép giường ngủ mất. Chỉ là nằm sấp ngủ không thoải mái, bà ta mới chợp mắt tí đã tỉnh vì đau.

Mơ mơ màng màng đắp chăn cho Lâm Ngan, ai ngờ không cẩn thận đụng phải tay Lâm Ngan nhất thời giật nảy, Lâm Ngan sốt cao quá!

Làm sao giờ? Sốt cao có thể chết người! Bà Lâm hoảng hốt chảy nước mắt ròng ròng. Lại không dám đưa con đi bệnh viện, dù sao bà ta cũng biết Lâm Ngan làm gì bên ngoài.

Tiến thoái lưỡng nan, lỡ không cẩn thận mạng con coi như xong!

Đột nhiên bà Lâm đứng dậy lập cập móc điện thoại Lâm Ngan ra, dò từng số điện thoại, lúc nhìn thấy một cái tên mắt nhất thời sáng lên.

Cẩn rằng, cuối cùng vẫn gọi đi!

“Ai vậy?” Vân Thường trở mình, giọng mũi nặng nề.

Tối qua cô quên tắt máy, có điều cũng không có mấy người tìm. Nửa đêm nửa hôm là ai gọi đây?

“Không ai cả.”

Lục Diệp đứng dậy xuống giường, nhanh nhẹn mặc quần áo định đi ra ngoài.

“Lục Diệp, rốt cuộc là ai?” Lúc này Vân Thường cũng đã hơi tỉnh táo, biết nhất định là xảy ra chuyện gì nghiêm trọng rồi.

Nhưng ai biết số điện thoại của cô chứ? Hơn nữa còn có thể làm Lục Diệp biến sắc nhanh như thế?

Tay Lục Diệp vẫn nắm cửa chờ ra “Không...”

“Lục Diệp!”

Lục Diệp thờ dãi, quay lại ngồi cạnh giường “Lâm Ngạn gặp chuyện rồi.”

Đợi đến khi Lục Diệp vội vàng đưa được Lâm Ngạn đến bệnh viện thì đã là ba giờ sáng.

Tình huống Lâm Ngạn không lạc quan cho lắm, mất máu quá nhiều, lại xử trí không tốt, người sốt cao một trận là đi nửa cái mạng rồi.

Bà Lâm ngồi ngoài hành lang gào khóc, làm bác sĩ và y tá trực đêm đưa nhau ghé mắt.

Lục Diệp cau mày quát khẽ “Đủ rồi!” Không biết còn tưởng bà ta vội về chịu tang kia đấy!

“Liên quan...” Bà Lâm nói chưa xong bị Lục Diệp quét đôi mắt sắc lạnh, lập tức nuốt nửa câu còn lại vào bụng.

Lục Diệp xoa thái dương đau nhức, xoay sang nhìn Vân Thường cúi đầu bên cạnh, cởi áo mình xuống khoác lên người cô.

“Mặc vào, buổi tối lạnh.”

Vân Thường thờ dãi, không từ chối, liếc nhìn cửa phòng mở một cái, lòng như bị ngâm trong nước mơ, chua chát cơ hồ ứa nước.

Tác giả có chuyện muốn nói:

“Các cậu biết chưa, biết chưa? Trước khi về đây thiếu tá Lục muốn tớ mua cái giường lớn nhất!”

“Wao wao! Thiếu tá Lục thật hào phóng!”

“Không phải! Tớ nói cậu hay...”

“...”

Vân Thường: Lục Diệp, sao họ cứ nhìn chúng ta?

Lục Diệp (...): bọn họ không cười được vợ nên hâm mộ ghen tị ấy mà!

Bạn đang đọc truyện 40 Ngày Kết Hôn được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Ngày Thứ Ba Mười Ba

Đêm hôm khuya khoắt, tất nhiên Lục Diệp không thể để Vân Thường đứng mãi ngoài hành lang bèn tìm người quen mượn một phòng bệnh cao cấp.

Bà Lâm cực kỳ căm phẫn khi họ không canh chừng Lâm Ngạn, ánh mắt nhìn Vân Thường càng thêm thù hận.

Đúng là đồ hồ ly tinh! Sinh ra chuyên để dụ dỗ đàn ông! Lúc ở nhà thì dụ dỗ con bà ta, cho dù bị bán cũng lừa đàn ông xoay vòng vòng!

Ánh mắt ác ý của bà Lâm, Lục Diệp và Vân Thường đều phát hiện nhưng chẳng ai buồn để ý.

Họ vừa nhận điện thoại lập tức chạy đến nhà Vân Quang Phương, lại đưa Lâm Ngạn đến bệnh viện, còn trả tiền viện phí cho anh ta, thế đã tình nghĩa lắm rồi, dựa vào đâu còn phải chịu đựng bà ta?

Người đàn bà này tưởng mình là ai?

Lục Diệp ôm Vân Thường vào phòng bệnh, vẫn là căn phòng anh nằm lúc trước, nhìn rất quen thuộc. Vân Thường trêu, dạo này họ tới nhiều nhất là bệnh viện.

Giường bệnh rất rộng rãi song Lục Diệp vẫn ôm Vân Thường trong lòng, những ngày tháng bình thân thể này không biết kéo dài được bao lâu.

Chờ sau khi anh về bộ đội, nhất định nhiệm vụ sẽ nối nhau đến, có khả năng mấy tháng họ không thấy mặt nhau được một lần.

Anh biết đề nghị của mẹ là tốt nhất, để Vân Thường ở nhà, có mẹ anh chăm sóc, tuyệt đối sẽ nuôi cô trắng trẻo mập mạp. Nhưng anh không muốn để cô ở nhà, dù biết Vân Thường đi theo anh sẽ khổ, anh cũng không muốn đi một mình.

Đơn vị của họ tuy ở trong núi song điều kiện rất tốt, bởi vì đóng quân nơi đó gần như toàn bộ đều là tinh anh trong tinh anh, đương nhiên nhiệm vụ của họ cũng nguy hiểm hơn binh lính bình thường rất nhiều.

Điều hòa, ti vi, máy tính... tất tật thiết bị giải trí có đủ, trừ việc không thể tự do ra vào, ở đó gần như có thể cung cấp điều kiện sinh hoạt tốt nhất.

Bằng không Lục Diệp cũng sẽ không khăng khăng đưa Vân Thường đi theo.

Quân nhân bọn họ, bề ngoài oai hùng hiên ngang, phong cảnh vô hạn nhưng đằng sau thật sự rất khổ. Trong đội không ít anh em vất vả mong ngóng mấy ngày nghỉ về nhà thăm vợ con, đến khi quay lại thì râu ria xồm xoàm, ủ rũ nhụt chí.

Không cần hỏi cũng biết là ly hôn rồi, bởi vì vợ không chịu nổi cảnh một năm gặp thì ít cách xa thì nhiều. Cho dù là tình nhân thắm thiết trước khi kết hôn, sau khi cưới cũng chẳng được mấy cặp mỹ mãn.

Ngoài mặt Lục Diệp không có biểu hiện gì nhưng thực tế trong lòng lại sợ hãi mơ hồ.

Để Vân Thường ở nhà, anh cũng đã cân nhắc rất nhiều lần. Có điều anh chứng kiến hôn nhân thất bại nhiều quá, thế cho nên ấn tượng ban đầu làm anh nảy sinh ý nghĩ: nếu không đưa Vân Thường theo, cô sẽ rời khỏi anh!

“Vân Thường, trong bộ đội có thể...” Lục Diệp châm chọc từ ngữ, muốn tìm một từ hình dung thỏa đáng vừa có thể chuẩn bị tâm lý trước cho Vân Thường vừa không hù dọa cô.

“Có chút buồn tẻ.”

Vân Thường gói đầu lên cánh tay rần rori của anh, dựa vào khuỷu tay “Em biết, anh đừng lo.”

Có chán mấy cũng không sánh được với những ngày cô mất đi ánh sáng, trong bóng tối ngày cũng như đêm không có tận cùng, một chút hi vọng cũng không nhìn thấy.

Đâu phải cô không chịu khổ được, huống hồ còn có Lục Diệp bên cạnh.

Lục Diệp ừ một tiếng, không nói gì nữa. Đẳng nào người cũng là của anh rồi, bất luận ra sao đều không thể để cô chạy mất!

Lâm Ngạn không có gì đáng ngại, nhờ vào sức trẻ cường tráng vượt qua được cửa này, sáng hôm đó được chuyển vào phòng bệnh thường, chỉ chờ thuốc mê hết là tỉnh.

Lâm Ngạn không sao, Vân Thường và Lục Diệp không tính ở lại bệnh viện thêm nữa. Lục Diệp là vì Lâm Ngạn làm le vợ mình, đương nhiên không có thiện cảm với anh ta, còn Vân Thường, là vì sự kiện trước kia không thể quên được.

Hai người không bàn mà trùng ý, sau khi tìm bác sĩ hỏi tình hình xong, đi phòng bệnh nhìn Lâm Ngạn còn đang hôn mê xong liền chuẩn bị về nhà.

Ai biết chưa ra khỏi cửa phòng đã bị bà Lâm chặn lại.

“Mày không được đi!” Bà ta chỉ vào Vân Thường hùng hổ “Một mình tao không xoay sở được, mày ở lại chăm sóc Lâm Ngan!”

Nói năng hùng hồn như thế, quả thực xem Vân Thường như người hầu nhà bà ta vậy.

Vân Thường chẳng có thiện cảm gì với bà mẹ kế này. Con người bà ta thô lỗ, hàng xóm chung quanh không ai chung sống hài hòa được với bà ta, thường xuyên đứng ở cổng chống nạnh chửi bới cả phố, rõ ràng là một người đàn bà đánh đá.

Đối với Lâm Ngan, bà ta quả thật xem như bảo bối yêu quý nhất, còn với Vân Thường, đúng là mẹ kế trong các mẹ mẹ kế. Lúc Vân Thường không thấy đường, bị bỏ đói, bị đánh là chuyện thường.

Vân Thường không phải Đức Mẹ, mọi chuyện cô đều ghi nhớ trong lòng. Bây giờ thấy bộ dạng vênh vào hống hách của bà Lâm, tức quá bật cười.

“Đó là con bà, liên quan gì đến tôi, dựa vào đâu tôi phải ở lại.

Lâm Ngan tốt với cô, cô cũng nhớ, nếu không hôm nay cô sẽ không tới. Nếu chỉ dựa vào lòng tốt của anh ta dành cho cô, hôm nay rất có thể cô không bận tâm bà Lâm, ở lại chăm sóc anh ta.

Chỉ là có một số việc, đã xảy ra rồi thì không sao vẫn hồi được. Cô có thể móc tiền túi chữa bệnh cho Lâm Ngan nhưng không thể cho lại phần tình cảm trước đây.

Trông mặt bà Lâm lòi ra, ngoác miệng chửi bới “Mày là cái thứ vong ân phụ nghĩa! Mù lâu như vậy, nếu không có chúng tao nuôi mày, không biết mày chết từ cái đời nào rồi!”

Bà ta nói thật sự quá khó nghe, đàn ông như Lục Diệp còn thấy chói tai.

“Đủ rồi!” Lục Diệp quát mắng, lạnh lùng quát.

Bà Lâm bị anh quát run rẩy, nhưng vẫn cố chống “Tao nói cho mày biết, mày tưởng nó là cái thứ gì tốt à? Đồ đĩ thỏa! Lúc ở nhà dụ dỗ Tiểu Ngan nhà tao không được, bị ba nó đánh không bỏ dậy nổi, tao...”

“Mẹ, câm... câm miệng!”

Lúc này, trên giường đột ngột vọng đến một tiếng yếu ớt, bà Lâm im miệng, lập tức mừng rỡ quay đầu nhìn Lâm Ngan, bộ dạng hung hãn vừa rồi nháy mắt biến mất.

“Tiểu Ngan, con thấy sao rồi? Vết thương còn đau không? Muốn ăn gì không?”

Lâm Ngan không đếm xỉa đến bà ta, khó nhọc nghiêng đầu nhìn Vân Thường, lại nhìn Lục Diệp mặt mày sa sầm, hắt hắt đầu: “Anh đừng hiểu lầm, tôi và Vân Thường không có gì cả.”

Mắt Lục Diệp sâu thẳm như biển, ánh mắt lạnh lẽo khiếp người, môi mím chặt không lên tiếng.

Lâm Ngan lại quay sang bà Lâm “Mẹ, mẹ đi ra ngoài đi.”

“Nhưng...”

“Nghe con!”

Bà Lâm không cam tâm đi ra, đi ngang qua Vân Thường còn không quên trừng cô, đóng cửa phòng rầm rầm muốn điếc tai mấy người bên trong.

“Là tôi khôn kiếp.” Giọng Lâm Ngan yếu ớt vô cùng, cơ hồ dựa vào một hơi treo trong lòng mới chống đỡ mà nói nhiều như vậy.

“Là tôi ức hiếp Vân Thường, anh đừng trách cô ấy.”

Lục Diệp không hề biết chuyện giữa Vân Thường và Lâm Ngan. Lần trước đi gặp Lâm Ngan, anh cứ tưởng Lâm Ngan yêu thầm Vân Thường thôi, không ngờ trong đó còn bao nhiêu chuyện như vậy!

Anh như một thằng ngốc, hí ha hí hửng tưởng mình giấu diếm được một bí mật động trời, đến cuối cùng, người bị bịt mắt lại chỉ có mình anh!

Lúc này quả thật Lục Diệp hận không thể xông lên bóp chết Lâm Ngan!

“Đừng nói nữa.” Mặt Vân Thường như tượng đá điêu khắc trong công viên, vừa lạnh vừa cứng.

Cô túm cánh tay Lục Diệp, bình tĩnh nhìn anh “Anh có đi không?”

Lục Diệp hận thiếu điều cắn nát răng, anh kéo tay Vân Thường khỏi tay mình, nói từng chữ một: “Không đi!”

“VẬY ĐƯỢC, ANH Ở ĐÂY MỘT MÌNH ĐI!” Vân Thường nói xong quay lưng bỏ đi.

“Vân Thường!” Lục Diệp chưa phản ứng, Lâm Ngan nằm trên giường đã hoảng rồi, cũng không biết sức lực từ đâu ra, thỉnh thoảng gào lên.

Chân Vân Thường không ngừng, tay đã nắm lấy tay vịn cửa.

“Chị!” Lâm Ngan vuron cổ, giọng khàn đặc, mắt giăng đầy tia máu không che giấu được thống khổ “Chị! Em sai rồi, em là đồ khốn...”

Giọng anh ta bỗng nghẹn ngào, mang theo chút yếu thế hiếm thấy “Em biết chị hận em, em... sau này em sẽ không tìm chị nữa, chị... chị sống hạnh phúc...”

Vân Thường hít sâu một hơi, đẩy cửa bước ra.

Hai tay Lục Diệp đút trong túi quần siết chặt, sắc mặt đen sì “Nói rõ ràng cho tôi!”

Sáng sớm tháng năm còn hơi se lạnh, gió thổi qua, lông tơ trên người liền dựng lên. Bệnh viện người tới người lui, vẻ mặt mỗi người không bị thương thì nóng ruột.

Vân Thường đi lướt qua những người này, nhắm hướng ngược lại mà đi, đầu óc càng lúc càng tỉnh táo, trước mắt càng lúc càng mờ hồ.

Gần như cô chưa từng rơi lệ, mẹ cô mất rồi, người yêu thương cô nhất trên thế giới này đã đi rồi, cô khóc cho ai coi.

Chỉ là hiện tại thật sự không kềm được, nước mắt như tự có ý thức vậy, từng giọt từng giọt ra sức chảy ra ngoài, sưng lên khiến cả viền mắt cô đau nhói.

Trong lòng cô chất chứa rất nhiều chuyện, nặng trĩu, có lúc đè ép khiến cô suýt không đứng vững.

Mãi đến khi gặp được Lục Diệp, dựa vào bờ vai nở nang của anh, cô mới cảm thấy lòng nhẹ nhõm đôi chút.

Những chuyện quá khứ đó rất kinh khủng, cô không muốn nhớ lại lần nào nữa. Cô cứ nghĩ rằng vĩnh viễn không có ai nhắc lại nữa, song hôm nay bà Lâm lại trực tiếp đánh phủ đầu cô.

Về mặt Lục Diệp vừa rồi lạnh cỡ nào, quyết tuyệt cỡ nào. Thậm chí giờ cô không cần tỉ mỉ nhớ lại cũng có thể miêu tả từng chi tiết trên mặt anh lúc ấy.

Có phải anh cũng cảm thấy cô rất tệ hại không? Cảm thấy cô đáng đời? Thậm chí cho rằng cô quyến rũ Lâm Ngan?

Vân Thường vô lực dựa vào cột đá ngoài cổng bệnh viện, bỗng nhiên ôm mặt ngồi xồm xuống.

Một người phụ nữ khóc nức nở trong bệnh viện quá bình thường, người đi đường vội vàng lướt qua, không ai buồn nhìn cô thêm một cái.

Vân Thường lúc này, bỗng nhiên có cảm giác hình như mình lại quay trở lại thời điểm mất ánh sáng. Không ai giúp đỡ, mờ mịt, sợ hãi.

“Khóc cái gì?” Âm thanh quen thuộc vang lên bên tai, liền đó Vân Thường phát giác mình bị ôm vào lồng ngực rộng rãi.

Nước mắt cô không thu lại được, nhanh chóng ướt đầm mảng áo sơ mi nơi ngực Lục Diệp.

“Đừng khóc.” Lục Diệp lau nước mắt cho cô, ngón tay thô ráp xẹt qua mặt cô, nhột nhột, hơi nhói.

“Là lỗi của anh, anh thật sự tức điên rồi.”

Anh không trách cô chút nào, Vân Thường của anh kiên cường, đừng cảm như thế, anh kiêu ngạo vì cô còn không kịp, có lý nào trách cô?

Anh chỉ giận Lâm Ngan, giận tất cả những kẻ đã làm hại cô! Cũng giận mình, vì sao không tìm được cô sớm hơn.

Vân Thường khóc đỏ cả mũi “Tức, tức cái gì?”

“Không có gì,” Thiếu tá Lục bọ mặt cô, hôn lên đôi mắt sưng nước của cô, ngọt ngọt, xen lẫn chua xót.

“Chúng ta về nhà.”

Vân Thường mở to mắt nhìn anh, như đang xác nhận tâm tình anh lúc này “Anh... thật sự, thật sự không giận em sao?”

Hết cách rồi, Lục Diệp than thở trong dạ.

Thình lình bỗng ngang Vân Thường lên, trong ánh mắt quái dị của người qua lại, tình bơ đi ra ngoài bệnh viện “Không nghe lời phải áp dụng thủ đoạn cực đoan!”

Vân Thường túm cánh tay anh, thỉnh thoảng sụt sịt một hai tiếng “Anh, anh thả em xuống!”

“Không!” Thiếu tá Lục là người ương ngạnh, ôm rồi là không thả.

“Thật, thật sự không giận?”

“Anh chứng minh bây giờ?”

Vân Thường lập tức mím môi không nói, vùi mặt vào lồng ngực ấm áp của Lục Diệp, trái tim bất an rồi cuộc buồn xuống.

Lục Diệp mở cửa xe, nhún người đặt Vân Thường xuống ghế phụ, mình thì vòng qua, lên xe từ bên kia.

Tức giận hả, có một chút. Nhưng cô là bảo bối, thương còn không kịp, sao nỡ thấy cô rơi nước mắt chứ.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Thiếu tá Lục: Vân Thường, Vân Thường, em theo anh về bộ đội, anh bắn súng cho em xem~

Vân Thường: em không muốn xem...

Thiếu tá Lục: vậy anh chạy phụ trọng cho em coi!

Vân Thường: em không muốn xem thật mà...

Thiếu tá Lục (tan nát): thế em có theo anh về không?

Vân Thường: theo

Thiếu tá Lục (O(≥▽≤)ツ): bà xã ~ hôn hôn ~*

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Ngày Thứ Ba Mười Tư, Ba Mười Lăm

Bước vào tháng năm, khí trời dần dần ẩm ướt, thường thường ba ngày lại có một cơn mưa nhỏ, năm ngày một trận mưa lớn.

Đêm khuya trên phố, người đi lại không nhiều song xe cộ vẫn tới lui như cũ, tiếng còi xe hơi ồn ào hết đợt này đến đợt khác, thỉnh thoảng còn nghe được tiếng chửi rủa ác độc.

Kế bên thùng rác trong một ngõ sâu, một tên ăn mày mặt mày tái xanh, cả người bẩn thỉu không nhìn ra được màu sắc ban đầu, tóc tai cơ hồ rí rỏ đang điên cuồng bốc rác.

Lúc phát hiện một mẩu bánh mì cứng hiếm hoi, lập tức như nhặt được báu vật chụp lấy, ngấu nghiến nuốt xuống. Đường như sợ đồ ăn không dễ kiếm này bỗng nhiên mọc cánh bay mất vậy.

Bỗng nhiên xa xa vọng đến một hồi còi báo động, từ xa lại gần, gã ăn mày cứng đờ, dùng tốc độ tuyệt đối không phù hợp với thân hình gầy yếu chui thẳng vào trong thùng rác.

Đội một lát, đến khi không nghe thấy tiếng còi kia nữa, lớp rác phủ phía trên mới sột soạt mấy tiếng, gã ăn mỳ bần thiêu từ trong đó chui ra.

Bới rau thối và nước dính trên tóc ra, người nọ đột nhiên cười khùng khục, thè lưỡi liếm mấy thứ dơ bẩn trên tay, gương mặt lộ ra từ mớ tóc kia gầy gò xương, xương gò má nhọn hoắt, nhìn cực kỳ quái dị.

Nhưng chỉ cần nhìn là nhận ra ngay, cái tên ăn mỳ này là kẻ trốn thoát khỏi tay đặc chủng, Kim Hưng!

Mùi hôi thối tởm lợm xộc lên não, gã khom lưng ỏi dử dãi, bấy giờ mới tựa vào tường thờ phỉ phò.

Gã chạy trốn nhiều ngày nay, vết đạn bị đặc chủng truy kích bắn trên đùi đã mưng mủ thối rữa, mấy ngày nay lại cứ chui ra chui vô trong đồng rác, vết thương thậm chí đã hóa giòi.

Tùng con từng con nuôi béo ngậy trắng mập, con nào con nấy mong nước, cứ như ma cà rồng hút lấy chất dinh dưỡng trên người gã.

Kim Hưng cũng mặc kệ chúng, chuyện đến bây giờ, hình như tất cả giác quan trên người đều tự động đóng kín, gã giống như một cái xác sống, không cảm giác được một chút đau ngứa nào.

Trừ ý niệm báo thù cho em càng lúc càng lớn ra, gã không còn quan tâm đến bất cứ điều gì nữa!

Lúc thực sự không chịu nổi, gã ngồi xổm xuống, thò tay nhéo nhéo mấy con giòi lúc nhúc trên đùi. Giòi này vừa to vừa béo, dùng tay ấn một cái, trên đùi liền xuất hiện vết ấn lấp lánh.

Cái cảm giác nắm quyền sinh sát loài khác trong tay, thật sự khoái chí khiến người ta phát nghiện.

Báo thù! Nhất định phải báo thù! Kim Hưng siết nắm đấm, ánh mắt toát ra hung ác và quyết tuyệt.

Gã khập khiễng đi ra khỏi ngõ, thò đầu ra nhìn chung quanh, bấy giờ mới cẩn thận đi từng bước về phía trước.

“Sếp, đã phong tỏa vị trí rồi!” Lý Bác giành ghế dựa của đội trưởng hình sự thành phố, đang ngồi trong cục hút thuốc lá, thuộc cấp đẩy rơm cửa kích động báo cáo.

Tiếng hét kia suýt làm anh bóng miệng, hưng hăng đá cho tên ngốc kia một đá, Lý Bác dập điếu thuốc trên tay “Đi!”

Toán đặc chủng này đều là thanh niên trẻ tuổi, để một tên buồn ma túy chạy thoát khỏi tay họ, đối với họ mà nói là sỉ nhục cực độ. Nghe nói tối nay sắp hành động, người nào người nấy đều lên tinh thần, có mấy người thậm chí để tay trần định đi, bị Lý Bác mắng cho một trận mới ỉu xiu đi mặc đồ.

“Toàn bộ tiền trong thẻ của tao cho mày hết.” Ngán ngẩm mấy ngày, người Kim Hưng thấy được cả xương sườn, nửa đêm đứng dựa vào tường nhìn không khác gì bộ xương khô.

Thế mà kẻ đối diện gã chẳng cảm thấy đáng sợ chỗ nào, ngược lại ánh mắt đầy tham lam.

“Anh Kim, thẻ của anh có ba trăm ngàn chứ mấy, này... cũng quá ít đi?” Gã nhếch môi, ngón cái và ngón trỏ không ngừng chà xát, ý tứ ngầm quá rõ.

“Ha ha.” Kim Hưng cười khàn đặc “Vương Côn, mày đừng tham quá, tao chỉ còn tài khoản này không bị cảnh sát canh chừng thôi, tiền trong tài khoản khác mày dám lấy, tao cho hết!”

Vương Côn nuốt nước miếng, còn lưỡng lự “Nhưng ba trăm, đó là Lục Diệp...”

“Tóm lại làm hay không?” Vết thương trên đùi đau nhức, người sắp chóng không nổi rồi, Kim Hưng không muốn dằng dai tiếp với gã.

Quê gã ở miền bắc, quen với Vương Côn từ lâu, chẳng qua về sau gã xuống miền nam buồn ma túy, mà Vương Côn thì gia nhập xã hội đen miền Bắc.

Gã Vương Côn này, chẳng có tài năng gì, nhưng lại cực kỳ tự cao, vừa tham lam vừa ưa kiếm lợi vật, bị người ta kích thích là lập tức tìm không thấy tấm hơi đâu hết.

Lần này nếu không phải gã không chóng nổi nữa, gã cũng không đi tìm tên này.

Tròng mắt Vương Côn đảo lịa, đó là ba trăm ngàn, ba trăm ngàn trên trời rớt xuống! Chẳng qua là đánh thuốc mê thôi, có gì phải sợ!

Thế là cắn răng đáp ứng “Được! Nể tình trước đây, tao giúp mày lần này!”

Kim Hưng không nói, chỉ nhìn Vương Côn, ánh mắt lạnh lẽo đáng sợ.

“Mẹ nó! Lại tới trễ rồi!” Lý Bác tức suýt bẻ phở! Đặt mông ngồi phịch xuống đường, lại hút một điếu thuốc.

Cũng không biết cái gã Kim Hưng này làm sao nữa, khả năng chống trình sát cao khủng khiếp, một toán lính đặc chủng được huấn luyện theo sát gót gã, ép sát từng bước mà bắt không được!

Mẹ nó đúng là bất thường, Lý Bắc hung hăng rút một hơi thuốc lá, bực bội chỉ muốn tìm cái gì đó trút ra cho đã.

Mấy ngày trước Lục Diệp tới một chuyến, tìm hiểu tình huống xong là đi. Anh cứ tưởng Lục Diệp sẽ ở lại giúp họ một tay, chỉ dẫn cho họ cũng được, ai dè cậu ta hỏi xong là đi luôn.

Giữ cũng không giữ được! Lý do là về nhà với vợ! Mẹ nó đàn ông kết hôn rồi đúng là chết tiệt! Lý Bắc nhảy bật dậy, đập đập sủng nôi thất lung “Tiếp tục đuổi!”

Anh không tin, hai ngày nữa mà bắt không được người anh tự động về bộ đội nộp sủng!

Sáng sớm Lục Diệp có thói quen ra ngoài chạy bộ. Nhà họ Lục không ở trung tâm thành phố nhưng cũng không phải ngoại thành, đó là một khu nội thành tương đối yên tĩnh, đồng thời cũng không quá vắng vẻ, lượng xe qua lại không nhiều lắm.

Mỗi ngày Lục Diệp đều chạy vòng quanh khu nhà mình một vòng mới quay về tắm rửa ăn sáng.

Sáng sớm nay, anh theo lệ thường mặc áo may ô, cổ vất một cái khăn lông ra ngoài chạy bộ, chạy đến nửa đường, bỗng nhiên từ bên cạnh có một người xông ra.

Bước chân loạng choạng, có vẻ mất hồn mất vía.

Thân thể Lục Diệp phản ứng rất nhanh, lùi ra sau một bước tránh người kia.

Người đó không kịp đề phòng đập đầu xuống đất, kêu la thảm thiết, nằm sấp trên đường hồi lâu không dậy nổi.

Lục Diệp nhìn nửa phút, rồi cuộc vẫn đi tới diu người đó lên “Không sao chứ?”

Người kia ngẩng đầu, trán ứa máu nhỏ xuống, nhanh chóng tèm lem đầy mặt, nhìn cực kỳ khủng khiếp.

“Có cần đi bệnh viện không?”

Người kia dường như có vẻ hoảng sợ khi Lục Diệp lại gần, vội vàng lùi ra sau, né tránh tay Lục Diệp “Không, không cần... cảm ơn.”

Nói rồi định xoạc chân chạy, ai ngờ mới được một bước liền lão đảo, nửa người ngã vào người Lục Diệp.

Lục Diệp cau mày, tuy cảm thấy người này biến bản thân ra cái dạng này thật khó tin song vẫn tử tế hỏi lần nữa “Đi bệnh viện hử?”

“Không cần!” Người kia cúi đầu xô anh ra, vừa chùi máu trên mặt vừa chạy mất.

Lục Diệp cũng không bận tâm, đương sự không muốn đi bệnh viện, người ngoài cuộc như anh cũng không thể ép người ta. Liền tiếp tục chạy, còn hai phần ba lộ trình nữa là về đến nhà rồi.

Hôm nay anh muốn tăng tốc một chút, mấy ngày nay hôm nào Vân Thường cũng dậy thật sớm. Lúc anh về cô đã ngồi chờ anh ở bàn cơm rồi, anh không thể để cô ngồi không đói bụng.

Không biết tại sao, Lục Diệp mới chạy một lát liền thấy hơi choáng, anh hắt hắt đầu, trong lòng hơi nghi hoặc.

Chẳng lẽ vì đột ngột tăng tốc? Không lý nào, sức chịu đựng của anh xưa nay rất tốt huống chi cường độ nhiều đây anh thừa sức chịu, có gì đó không ổn.

Càng chạy tới tầm mắt càng mờ hồ, bước chân cũng càng nặng trĩu. Lục Diệp dừng lại bên đường, dùng khăn lông lau mồ hôi trên mặt, muốn mình tỉnh táo lại một chút.

Nhưng không có chút hiệu quả nào, đầu cũng bắt đầu choáng váng.

Có vấn đề! Nhất định kẻ kia có vấn đề! Chuông cảnh báo trong lòng Lục Diệp reo vang! Không phải thủ đoạn cao tay gì, chỉ là thuốc mê xoàng xĩnh, lại khiến anh dễ dàng rơi vào bẫy.

Lục Diệp nín thở, gắng gượng mở mắt nhìn chung quanh. Bây giờ mới khoảng sáu giờ, nơi này lại nằm sau công viên, căn bản không có người!

Không được, cứ thế này tuyệt đối không được! Người kia đánh thuốc mê anh chắc chắn có mục đích! Lục Diệp chống lên một thân cây miễn cưỡng không để mình ngã xuống, bỗng nhiên quyết tâm, dùng đầu vào thân cây.

Đau đớn lập tức áp chế những giác quan khác, Lục Diệp nhân cơ hội này tức tốc chạy ra đường lớn, mới chạy được một nửa lại có xu hướng không cảm cự nổi.

Lúc anh muốn dùng đầu đón làm mình tỉnh táo lần nữa thì sau lưng bỗng truyền đến một sức mạnh đẩy anh lão đảo. Vất vả lắm Lục Diệp mới đứng vững được, gấp gáp thở dốc, quay đầu nhìn.

“Là mày?” Cho dù kẻ kia tóc tai rối bù, quần áo rách rưới, anh chỉ nhìn là nhận ra ngay, gã buồn ma túy anh truy bắt mấy ngày trước!

“Không ngờ hả?” Kim Hưng cười lạnh một tiếng, giọng khàn đặc khó nghe như bánh xe ma sát với mặt đường, “Không ngờ mày có ngày hôm nay hả!”

Kim Hưng đi từng bước tới gần Lục Diệp, “Tao chờ ngày này lâu rồi, rốt cuộc có cơ hội!”

Âm cuối vừa dứt, gã bỏ nhào về phía Lục Diệp, nhanh nhẹn tưởng chừng như hồi quang phản chiếu.

Tuy Lục Diệp bị bỏ thuốc song suy cho cùng là lính đặc chủng đã qua huấn luyện, tuy thân thể nặng trĩu song vẫn né được, thậm chí chớp thời cơ tung một cước đá Kim Lợi qua một bên.

Nhưng Kim Lợi như con nhặng ngửi được mùi thịt, như bóng với hình, lại thêm tác dụng thuốc càng lúc càng mạnh, nhất thời Lục Diệp không làm gì được gã.

Đánh nhau sợ nhất là không cần mạng, hiện tại Kim Lợi lại liều mạng. Thể lực Lục Diệp dần dần cạn kiệt hết nổi, sơ sẩy một cái bị Kim Lợi túm tay cứng ngắc.

Đầu óc càng lúc càng nặng trĩu, thân thể và đầu đều trì trệ như bị khóa lại, mồ hôi Lục Diệp dọc theo má chảy xuống đất.

Bên tai, tiếng cười đắc ý của Kim Lợi càng lúc càng gần. Lục Diệp cắn khớp hàm muốn để mình cảm cực thêm một lát. Đột nhiên cánh tay đau nhói, mơ màng màng cúi đầu nhìn, Kim Lợi đang rút một cái xy lanh rồng quăng qua một bên.

“Không phải mày bắt ma túy sao?” Cơ mặt gã vặn vẹo điên cuồng “Đây là methamphetamine mới nhất bá đạo nhất! Bản thân mày cũng nghiện, tao xem mày làm sao bắt ma túy nữa!”

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Ngày Thứ Ba Mười Lăm 2

“Sếp! Thiếu tá Lục!”

Vì thế, khi Lý Bác dẫn người theo đuôi Kim Hưng đuổi tới ngoại ô, mấy người đi trước là lính được Lục Diệp huấn luyện, vừa nhìn liền nhận ra ngay người nằm bất tỉnh nhân sự trên đất là thiếu tá Lục bọn họ luôn kính ngưỡng như thần thánh!

Lý Bác sớm nhận ra Lục Diệp, vì thế chân mày cau lại, cũng không nói nhiều, phẩy tay cho hai người lính bên mình khống chế Kim Hưng đang ngồi cười như điên, tự mình đi tới cạnh Lục Diệp, dùng chân đá anh “Nè, Lục Diệp, sao rồi?”

Đá mấy đá, Lục Diệp vẫn không phản ứng.

Lý Bác cảm thấy sự tình không xong, vội vàng ngồi thụp xuống kiểm tra tình huống, ai dè, vừa nhìn thì phát hiện máu chảy.

Gần khuỷu tay Lục Diệp có một ống xy lanh!

Kim Hưng làm cái gì? Bán ma túy? Đám buồn ma túy này cùng hung cực ác khiến người ta phẫn nộ! Anh nhấc cánh tay Lục Diệp lên nhìn, vừa nhìn liền thấy lỗ kim nhỏ xíu trên đó.

Giao chiến với bọn buồn ma túy nhiều năm, có thể nói Lý Bác cực kỳ hiểu biết bọn chúng. Cho dù đặc chủng bọn họ trải qua đủ loại huấn luyện mũi nhọn, mỗi năm số người ngã gục trên đường truy bắt không đếm hết được.

Anh cầm ống tiêm lên, kề vào mũi người, tay run lên, lập tức biến sắc.

Lúc này, tự tin như Lý Bác, trong lòng hãy còn sót chút cầu may và không dám tin tưởng.

“Triệu Ân! Lại đây cho tôi!”

“Sếp!” Một người lính mặc may ô nguy trang tức tốc chạy tới, đập gót hành lễ.

“Xem thử, đây là thuốc gì.”

Triệu Ân nổi danh mũi chó trong đội, bất kể là thuốc phiện gì, chỉ cần cậu ta đưa lên mũi người là lập tức phân biệt ra chủng loại thuốc phiện, trước giờ

chưa nhằm lẫn bao giờ!

Kỹ năng này từng giúp bọn họ rất nhiều mỗi lần làm nhiệm vụ, còn được cấp trên khen ngợi nhiệt liệt một phen.

“Rõ!”

Triệu Ân cũng không qua loa, nhận lấy xy lanh từ Lý Bác, cẩn thận rút ruột xy lanh ra ngoài.

Xy lanh trong tay rơi bịch xuống đất, Triệu Ân như bị rút hết sức, ngồi phịch xuống đất, ngẩng đầu nhìn Lục Diệp được mấy người lính đỡ dậy, trong mắt thoáng tia hoảng sợ.

“Nói!” Chữ này như thể rít qua kẽ răng Lý Bác, khó nhọc mà khô khan.

Thật ra nhìn thấy cử chỉ và vẻ mặt của Triệu Ân trong lòng anh đã có kết luận rồi, chỉ vì chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, anh vẫn còn muốn hỏi một câu cuối cùng.

Song chung quy anh vẫn thất vọng rồi.

“Sếp, là R1!”

Triệu Ân dút lời, những người lính chung quanh lập tức hít hơi, hai người lính bắt Kim Hưng đồ mắt ngay tức khắc.

Một người tính dễ xúc động nhất thời không nhìn được, hung hăng đâm vào mặt Kim Hưng một đấm.

R1, đó là R1! Đế vương không thể lay động trong các loại chất gây nghiện, chỉ cần dính vào là tuyệt đối không có khả năng cai được, không tới một tháng, một người khỏe mạnh sờ sờ sẽ biến thành một đồng xương trắng.

Thiếu tá Lục, thiếu tá Lục của họ, anh hùng kiên cường rắn rỏi của bộ đội, dẫn bọn họ vượt qua vô số cửa ải khó khăn, quét vô số hang ổ ma túy, hiện tại lại bị tiêm R1!

“Ha ha ha, không phải bọn mày bắt ma túy sao? Tao cho bọn mày bắt!” Kim Hưng cười điên cuồng, tựa hồ tất cả bức tức trong ngực đều trút hết theo tiếng cười này.

“Nó giết em tao! Đứa em duy nhất của tao!” Kim Hưng nhớ tới thời khắc sống còn Kim Hưng quyết liệt đẩy gã ra, nước mắt chảy ròng ròng.

“Mạng chúng mày đáng tiền! Mạng em tao không đáng! Bây giờ tao đáng rồi! Đáng giá rồi! Kéo một tên thiếu tá lột lưng cho tao, đáng giá!”

Lý Bác hận cơ hồ cắn vỡ răng mình, ánh mắt như dao chọc thẳng vào người Kim Hưng. Anh đi tới trước mặt Kim Hưng hung hăng tát gã mấy tát, nháy mắt hai má Kim Hưng sưng phù, miệng cũng bật máu.

Lúc Kim Hưng còn muốn kêu gào, anh nhanh nhẹn cõm chiếc vớ đã xỏ mấy ngày nay nhét vào miệng gã.

“Đưa về đồn! Không được trễ nải một giây!” Lý Bác quay sang nhìn lính của mình, nổi giận “Lần này mà không coi chừng được, con mẹ nó đều tự pằng cho tôi!”

“Rõ!”

R1, R1, quả thực là con ác mộng, Lý Bác chưa bao giờ cảm thấy tuyệt vọng như lúc này.

Anh đỡ lấy Lục Diệp được dìu lên xe, người đàn ông xưa nay luôn chảy máu không rơi lệ giờ phút này hốc mắt đỏ bừng.

Trong giới quân nhân bọn họ, Lục Diệp là sự tồn tại được mọi người ngưỡng vọng, anh xuất sắc khiến người ta muốn ghen tị cũng không ghen tị nổi, vì thế rất nhiều binh sĩ xem anh là tín ngưỡng của mình.

Không có nhiệm vụ anh không hoàn thành! Không có tội phạm anh không bắt được! Hào quang của anh đủ che lấp tất cả mọi người!

Lúc vừa nhập ngũ, anh bị mọi người gọi là con trai thượng tướng Lục, nhưng vèn vèn nửa năm, xưng hô này biến thành tiểu đội trưởng Lục một cách cung kính. Đến cuối cùng, thậm chí rất nhiều người trong quân nhắc đến thượng tướng Lục sẽ sức nhớ ra, ô đây là cha của thiếu tá Lục.

Lục Diệp là tồn tại mà anh kính phục nhất trong kiếp sống quân nhân nhiều năm qua, là động lực khích lệ anh không ngừng vươn lên!

Nhưng người đàn ông dũng mãnh như núi này bây giờ lại bị tiêm R1! Gục trong tay một tên buôn ma túy bình thường!

Lúc này Lý Bác hận không thể hung hăng đâm cho Lục Diệp mấy đấm, hỏi anh vì sao biết rõ Kim Hưng trốn đến đây còn không đề phòng?

Vì sao phạm phải sai lầm đơn giản như thế? Vì sao đột nhiên mất đi tính cảnh giác đặc biệt của đặc chủng?

Đến tận cùng anh có còn xứng làm một tinh binh không? Có xứng làm binh vương của bọn họ không?!

“Sếp, giờ... làm sao đây?” Cậu lính ngồi ở ghế lái phụ quay đầu, nom nớp hỏi.

“Về đội hình sự!”

“Nhưng phía thượng tướng Lục...”

Lý Bác chặn chừ một lát mới nói: “Khoan nói với thượng tướng Lục, chờ cậu ấy tỉnh lại tự nói!”

Lần đầu tiên hấp thụ thuốc phiện bá đạo lợi hại như R1, chắc chắn sẽ có phản ứng kịch liệt. Lý Bác rũ rì, cho dù hiện tại Lục Diệp tỉnh táo chắc chắn cũng không muốn người nhà nhìn thấy một mặt thể thảm của mình...

Huống hồ R1 có một đặc tính trí mạng, đó là sau khi tiêm vào sẽ kích thích ham muốn tình dục gấp mấy lần.

Và lại còn phải thông qua làm tình để giảm bớt, bằng không sẽ nghẹn chết. Nhưng mấy ngày trước anh còn nghe Lục Diệp nói, vợ anh ấy đã có thai rồi...

Lý Bác bực bội gãi đầu, làm sao đây?

Đến đội hình sự, Lục Diệp vẫn chưa tỉnh, có lẽ thuốc mê quá lợi hại, nhất thời áp chế được được tính của R1.

Tên trùm ma túy này cũng có bản lĩnh, chẳng biết mò đâu ra thứ thuốc hiếm thấy này, thế mà bọn họ không tra ra chút vết tích gì.

Phòng làm việc đội trưởng hình sự, không khí nặng nề xơ xác, tất cả mọi người đều lo âu chờ Lục Diệp tỉnh. Duy chỉ có Lục Diệp, yên lặng nằm đó, dường như chưa có gì xảy ra cả...

Lúc ăn sáng, Văn Thường chờ mãi không thấy Lục Diệp, đang sầu não không biết có phải anh lại đi gặp đồng đội không thì thượng tướng Lục nói cho cô hay, Lục Diệp ra ngoài làm việc, không biết chừng nào mới về.

Có lẽ là chuyện dẫn cô về bộ đội mấy ngày nữa, Văn Thường cũng không nghĩ nhiều, ăn xong liền cùng Lục phu nhân đi dạo phố.

Lục phu nhân cứ nói cô sắp phải đi tới nơi sơn cùng thủy tận, nhất định phải chuẩn bị đầy đủ mọi thứ cho cô, bằng không đến chừng đó không chuẩn bị tốt.

Văn Thường bị mù nửa năm, tính cách sớm thiên về mặt yên tĩnh. Tuy không thích dạo phố nhưng vài ngày nữa cô phải đi, Lục phu nhân tốt với cô như thế, dù thế nào cô cũng phải đi với bà.

Huống hồ Văn Thường cũng rất thích ở cùng Lục phu nhân. Sau khi cô thi cao đẳng thì mẹ qua đời, cha lại không thương nên cực kỳ khao khát tình thương của cha chú, mà Lục phu nhân vừa vặn lấp đầy chỗ trống trong lòng cô. Thành ra rất nhiều lúc, Văn Thường ý lại Lục phu nhân còn nhiều hơn Lục Diệp.

Đội họ vừa đi, thượng tướng Lục vào thẳng thư phòng, bấm số đội trưởng hình sự.

“Lục Diệp ở chỗ các cậu?”

Đội trưởng thiếu chút nữa quăng điện thoại “Thượng... thượng tướng Lục... vâng, thiếu tá ở chỗ chúng tôi...”

“Người sao rồi?”

“Còn, còn ỏn.” Đội trưởng hình sự không nắm bắt được tâm tư thượng tướng Lục, không biết rốt cuộc ông đã biết chuyện Lục Diệp bị tiêm R1 hay chưa, đành dè dặt lựa lời.

“Nói tình hình cho tôi!”

“Cái đó... khá, khá tốt.”

Thượng tướng Lục thấy anh ta ấp a ấp úng thì tức điên vỡ bàn, tính nóng bốc lên “Nói chuyện! Rốt cuộc thắng ranh ấy sao rồi?”

Đội trưởng hình sự lập tức nghiêm trang “Thượng, thượng tướng... thiếu tá Lục cậu ấy, cậu ấy bị tiêm R1...”

Nói xong anh không dám thở, thấp thòm chờ đợi phản ứng của thượng tướng Lục.

Thượng tướng Lục chau mày “Bảo Lý Bác nghe điện thoại!”

Đội trưởng lập tức chạy điện thoại cho Lý Bác, bấy giờ mới thở hắt hắt, cảm thấy mạng mình nhặt về được rồi.

Thượng tướng Lục không nổi trận lôi đình như Lý Bác tưởng, cũng không nóng nảy sốt ruột khi nghe con bị tiêm chất gây nghiện mà hỏi bằng quơ vài câu rồi cúp máy.

Tình huống gì thế?

Hỏi anh tin tức về hành tung của Kim Hưng từ đâu ra, còn có đuổi đến khu ngoại ô lúc nào, làm gì?

Cái này thì có liên quan gì với việc Lục Diệp bị tiêm R1?

Lý Bác chống cằm suy nghĩ, cảm thấy sự việc sao có vẻ kỳ lạ...

Anh ngoắc tay gọi cậu lính phụ trách trinh sát sáng nay “Tin tức Kim Hưng sáng nay tra từ đâu?”

Hai người lính đặc chủng phụ trách trinh sát nhìn nhau “Đương nhiên là...” Nói đến đó dường như sức nghĩ ra điều gì, nhất thời im bật.

Đầu bên này, thượng tướng Lục không bình tĩnh như Lý Bác nghĩ. Ông tắt điện thoại xong lại vội vàng gọi vào một số khác, xác nhận đi xác nhận lại mấy vấn đề rồi mới ngắt máy.

Đặt móng ngồi xuống ghế dựa, thượng tướng Lục chui mồm hôi lạnh ứa trên trán, hung hăng chửi một câu “Thằng khốn kiếp! Về xem có đánh chết nó không!”

Song đôi mắt xưa nay luôn bình tĩnh giờ phút này lại sáng khiếp người, ngay cả khóe môi luôn mím lại nghiêm túc giờ cũng không nhịn được nhếch lên.

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Ngày Thứ Ba Mười Sáu

“Mùi vị R1 không sai chứ?” Giọng Kim Hưng hể hả vì báo được thù, ánh mắt nham hiểm như một con rắn độc liếm từng tác lên da Lục Diệp.

Lục Diệp chỉ mặc áo may ô, lộ cơ tay và lồng ngực rắn chắc. Mặt anh nghiêm túc, không mấy may dao động, chẳng chút sợ hãi khi bị tiêm thuốc phiện mạnh.

“Mày nói cái này?” Anh giờ cánh tay lên, nhìn lỗ kim bé xíu.

“Há há, mày không đắc ý lâu được đâu! Chưa nếm thử mùi R1 hả? Nó tuyệt đối có thể khiến mày muốn ngừng mà không được!”

Máu Kim Hưng điên cuồng chảy trong huyết quản, đưa nhau dồn lên đầu gối.

Chính là kẻ này! Nó không chút nào lưu tình một phát bắn chết đứa em trai duy nhất của gã! Gã tốn bao nhiêu tâm tư, ăn bao nhiêu đau khổ, bây giờ rốt cuộc cũng báo thù được cho em gái!

Gã có cách giết chết tên đặc chủng này nhưng gã không làm! Gã muốn nó phải bị giày vò hành hạ đến chết, để nó trả lại món nợ giết em!

“Mày đắc ý lắm?” Lục Diệp nhận lấy bộ quần phục một người lính đưa tới, dây kéo kém chất lượng phát ra tiếng cọt kẹt chói tai.

Kim Hưng nghiêng răng “Đương nhiên! Biết mày sắp chết đương nhiên tao đắc ý!”

Lục Diệp nhướng mày, thân hình cao to hơi cúi xuống, kề bên tai Kim Hưng “Ồ, tao sẽ không chết.”

Anh đứng thẳng dậy toét miệng cười “Phải chết là mày.”

“Fuck! Lục Diệp! Tớ đập chết mẹ cậu!” Kim Hưng còn chưa trả lời, cửa phòng giam bị đá một cái rầm.

Hai mắt Lý Bác bốc lửa xông vào, nhào thẳng tới Lục Diệp.

Tay trái Lục Diệp co lại chụp lấy cổ tay Lý Bác, khuỷu tay phải cong lên, hung hăng thụi ra sau, khi Lý Bác còn chưa phản ứng kịp, trực tiếp chặn ngang quặt ngã xuống nền xi măng phòng giam.

Lý Bác biết mình chẳng kiểm soát được gì từ tay Lục Diệp nhưng thật sự anh nhin hết nỗi rồi!

Bao nhiêu anh em biết cậu ta bị tiêm R1, vừa nôn nóng vừa phẫn nộ, thậm chí nhiều người còn khóc nữa.

Lục Diệp khen ngược, ngủ ngon lành một ngày trời, đến tờ mờ sáng mới tỉnh, trong ánh mắt lo âu của đồng đội, tỉnh bơ nói một câu nhẹ như không “Thuốc đó là giả.”

Có việc này? Ai có thể làm được chuyện đó?!

“Tốt nhất cậu nói rõ cho tớ!” Lý Bác nhảy bật dậy, chui qua loa bụi bám trên người, tức giận “Tuy một mình tớ không đánh lại cậu nhưng bên ngoài còn có rất nhiều lính nhè!”

Mặc xác Lục Diệp cậu có phải thiếu tá Lục hay không! Chuyện hôm nay thật sự là quá đáng mà! Không giải thích rõ ràng với họ hôm nay đừng hòng ra khỏi cánh cửa này!

Xem mà làm!

Lục Diệp lườm anh một cái, phớt lờ, đi ra cửa, mở cửa!

Quả nhiên

Ngoài cửa hai đội quân đứng chỉnh tề, như đi làm nhiệm vụ, đồng loạt nhất trí khóa ánh mắt trên người anh.

Xem ra đây là nhất định hỏi cho ra?

Lục Diệp kéo mộ cái ghế ngồi xuống, cũng không đóng cửa, quay đầu hỏi Lý Bác: “Quên Tả Hâm rồi hả?”

Lý Bác cũng kéo ghế ngồi đối diện anh: “Cậu tìm câu ấy?”

Lục Diệp gật đầu: “Hiện tại cậu ấy rất khá.”

Tả Hâm, gián điệp bộ đội Lục Diệp phái đi nằm vùng trong băng xã hội đen thành phố này, hiện tại là cánh tay đắc lực của trùm xã hội đen, đang nổi trội, khá được coi trọng

Lý Bác quơ hộp quẹt kê bên châm lửa, cắn đầu thuốc lá, không tán thành: “Quá sơ ý, cậu làm thế sẽ khiến cậu ấy bại lộ.”

Vòng khói trắng lượn lơ bốc lên, Lục Diệp cau mày “Dập đi! Tớ có chừng mực.”

Lấy lý do cậu em vợ bị đánh, tìm bang Thanh Long tính sổ đương nhiên không có vấn đề gì nữa!

Lý Bác hừ một tiếng “Sao hả? Nghi kết hôn ở nhà còn biến thành đàn bà nữa? Người không được mùi khói?”

Lục Diệp nhìn Lý Bác ghét bỏ “Vân Thường không thích mùi khói, cậu dập đi, đừng dính lên người tớ.”

Miệng toàn chửi bậy, còn hút thuốc, chẳng trách hơn ba mươi rồi còn không cưới được vợ! Thiếu tá Lục âm thầm phi nhổ đồng hội mình một lượt, mới đó đã quên mới tháng trước, anh còn độc thân y chang Lý Bác.

Lý Bác ngó người, mấy giây sau mới phản ứng lại Vân Thường là ai, chửi thầm mẹ nó, tên Lục Diệp này không điên đầy chứ, đàn ông đàn ông mà bị một phụ nữ quần tóit mức này? Con mẹ nó quá bất lực!

Anh không cam tâm dập thuốc “Vậy hành tung của Kim Hưng là do Tả Hâm cung cấp cho cậu? Vậy còn R1 thì sao? Là giả thật à? Tớ và Triệu Ân kiểm tra mấy lần rồi.”

Lục Diệp gật đầu, ngược mắt nhìn Kim Hưng đã sắp lờ trông mất ra ngoài “Giả đó, được tính của R1 bá đạo, mùi vị cũng cực kỳ kích thích, hơn nữa bột phấn không mịn như thế, rất dễ làm giả.”

Thực ra, lúc Tả Hâm bí mật thông báo cho anh, Kim Hưng tiếp xúc với đầu sỏ quản lý thuốc phiện của Thanh Long, muốn mua R1 thì anh đã biết Kim Hưng muốn làm gì.

Anh từng ở Vân Nam năm năm, năm năm ròng rã chuyên bắt bọn buôn ma túy, hiểu biết về thuốc phiện có thể sánh với cấp chuyên gia. Làm giả R1 với anh mà nói không khó.

“Nhưng...” Kim Hưng là kẻ buôn ma túy nhiều năm, cho dù làm giả, trong vòng mấy ngày có thể giả được đồ nhái không có sơ hở sao?

“Bên trong có thành phần anh tức.” Dường như Lục Diệp nhìn ra được thắc mắc của Lý Bác “Hơn nữa chiếm phần lớn.”

Lý Bác cả kinh há hốc miệng “Cậu điên rồi?” Anh tức cũng có thể tùy tiện đung vào?

Lục Diệp liếc anh, có phần hận không rèn sắt thành thép “Anh tức nông dân trồng?”

Lý Bác há miệng, nửa ngày không nói nên lời. Lục Diệp... thật quá gian xảo! Diễn hình một bụng xấu xa!

Anh túc có rất nhiều chủng loại. Ở Trung Quốc, kỳ thật nông dân có thể trồng anh túc nhưng số lượng anh túc mỗi gia đình trồng không được quá năm cây, bằng không sẽ bị trừng trị nghiêm khắc.

Bình thường mà nói, anh túc nông dân trồng đa phần tính chất đều khá ôn hòa, chủ yếu là nông dân trồng để dùng, bình thường dùng không nhiều lắm không tới mức nghiện.

Loại anh túc này tuy bề ngoài không giống với loại bọn buôn ma túy bán nhưng sau khi tỉ mỉ nghiền thành bột thì đúng là thật giả lẫn lộn.

Cho dù là trùm ma túy kinh nghiệm lão luyện cũng không phân biệt được!

Do số lượng nhà trồng anh túc cực ít nên dùng cái này giả bột thuốc phiện căn bản không có khả năng!

Thành ra lúc bọn chúng kiểm tra hàng, có khả năng phán đoán đủ loại nguyên nhân làm giả thuốc phiện, trong mấy chục ngàn trường hợp giả mạo lại độc mỗi loại anh túc cây nhà lá vườn này không xuất hiện.

Có điều Kim Hưng xui xẻo ở chỗ đụng phải Lục Diệp. Thành ra kế hoạch tính toán tỉ mỉ hòng hết, còn tưởng mình đại thắng.

Cao tay! Thiếu tá Lục quá trâu bò! Đám binh lính ngoài cửa nhất thời kính nể! Lập tức quăng chuyện thiếu tá Lục lừa họ chảy nước mắt ra sau ót, chỉ có sùng bái, tư thế này, thậm chí còn thiếu nước vác mặt tới cầu chi đạo!

“Giả? Không, không có khả năng!” Kim Hưng điên cuồng vận vẹo, khả giọng gào rống, hiển nhiên tinh thần đã sắp tới ranh giới sụp đổ.

Lục Diệp đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống Kim Hưng bị trói gô một cục “Muốn báo thù? Kiếp sau đi!”

Anh chưa quên, vì một phát súng của gã này, Văn Thường ngồi ngoài hành lang bệnh viện lạnh buốt khóc một đêm. Gã muốn tìm anh báo thù? Anh còn muốn tìm gã đấy!

Không, sẽ không... Kim Hưng chỉ cảm thấy đầu óc ong ong, như có cây gậy ra sức quấy bên trong, làm màng não gã đau đớn.

Rõ ràng gã thành công rồi, sao lại thế này? Sao tự dừng lại biến thành thế này?

Tay chân Kim Hưng đột ngột co giật, tiếp đó phun ra máu.

Bị Lục Diệp chọc tức ói máu tươi!

Đám lính đứng ngoài đột nhiên ớn lạnh toàn thân, liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng lẳng lặng chuồn hết.

Nên làm gì thì làm đi thôi, còn thu thập thiếu tá Lục gì đó, để sếp họ tự xử đi!

Vì thế, lúc Lý Bác quay lại thì thấy ngoài cửa trống trơn, một cái bóng ma cũng không có. Anh túc muốn vẹo mũi, đám ranh này! Thế mà sợ chạy hết rồi!

“Tớ về đây.” Lục Diệp ngược mắt nhìn bóng đêm tối om, trong lòng hơi nôn nóng.

Đã rạng sáng rồi, không biết Văn Thường ngủ chưa nữa.

Lý Bác nhìn bộ dạng anh hận không thể chửi anh một tiếng! Có điều đàn ông đã kết hôn không thể nói lý, anh không muốn chọc giận cậu ta.

“Đi đi.” Chẳng lẽ anh còn giữ cậu ta chắc?! Đúng là gặp quỷ mà!

“Xe đưa tớ dùng.”

“Cái gì? Không được!” Tuy cái xe đó có thể để họ tự do xài, không tính là lấy xe công xài việc tư. Nhưng anh nhìn thấy Lục Diệp là không vui! Không muốn cho mượn!

“Tớ lái đi đây.” Lục Diệp phớt lờ anh, tóm lấy chìa khóa trên bàn như làn khói lướt ra khỏi đồn cảnh sát, lái chiếc xe mang biển quân khu về nhà.

Nhà họ Lục im ắng, đèn hành lang cũng đã tắt. Lục Diệp làm dấu ra hiệu cho người làm lui ra, vòng qua phòng khách đi thẳng lên lầu.

Rón rén mở cửa phòng ngủ. Trong phòng tối thui, hình như Văn Thường đã ngủ rồi.

Lục Diệp nhón chân nhẹ hết mức, cực kỳ cẩn thận cởi quần áo, cúi người nhìn Văn Thường nhắm mắt ngủ say.

Lúc Văn Thường ngủ không thích kéo rèm cửa sổ thật kín mà ưa để hở một bên. Lục Diệp nương ánh trăng lọt qua khe hở này nhìn rõ mặt Văn Thường.

Mặt cô rất bé, cằm không nhọn, hơi hơi tròn trịa, điển hình kiểu mặt trứng ngỗng, lông mi dài, mũi thanh tú. Có mấy lọn tóc nghịch ngợm vương trên mặt, mang theo chút trẻ con.

Lục Diệp cúi người hôn lên mặt cô, ánh mắt dịu dàng chăm chú.

Lần trước vì anh sơ sẩy cô mới gặp phải chuyện như thế, sau này sẽ không bao giờ nữa.

Tất cả mọi chuyện đều có anh giải quyết, mọi khó khăn đã có anh gánh vác. Còn cô, chỉ cần đứng ở nơi anh nhìn thấy được, sống hạnh phúc là tốt rồi.

Anh không cảm thấy vất vả chút nào, mặc kệ là bây giờ hay là lúc cô bị mù. Từ lúc bắt đầu tới giờ, cho dù hai người cùng nhau uống nước ăn cơm đi ngủ anh đều hạnh phúc.

Hạnh phúc đó là do cô mang đến, cũng chỉ có cô có thể làm được. Cả đời này không ai có thể thay thế được.

Lục Diệp ôm Vân Thường vào lòng, điều chỉnh tư thế thoải mái để cô ngủ càng ngon hơn, trong lòng là dịu dàng và an ủi như sóng trào mãnh liệt.

Trong bóng đêm, hàng mi Vân Thường khẽ động, chân mày khóe mắt đều mang theo ý cười ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Ngày Thứ Ba Mười Bảy 1

“Sắp xếp ổn hết rồi?” Thư phòng, thượng tướng Lục nhìn chăm chăm Lục Diệp hồi lâu mới mở miệng hỏi.

Lục Diệp gật đầu “Dạ.”

“Anh tức có ảnh hưởng đến con không?” Tuy là anh tức nhà trồng nhưng cũng là anh tức. Tuy thượng tướng Lục biết con có chừng mực song vẫn không nhìn được hồi nhiều.

Mấy ngày trước Lục Diệp lừa hai người phụ nữ trong nhà, nói với ông kế hoạch của mình. Thật tình ông không đồng ý cách làm này cho lắm, sơ sẩy một cái là bản thân cũng bị kéo vào đó.

Nếu muốn bắt Kim Lợi thật, cần bản không cần làm vậy. Một tên buôn ma túy còn con mà thôi, nhưng Lục Diệp lại kiên trì với suy nghĩ của mình, cuối cùng, thượng tướng Lục thấy nói không được anh cũng thôi.

Từ nhỏ Lục Diệp đã có chủ kiến, thượng tướng Lục thờ dài trong lòng. Cái gã Kim Lợi kia tặng cho thằng ranh nhà ông một viên, đúng là đụng vào sát thân.

Sắc mặt Lục Diệp không đổi: “Không có.”

Thượng tướng Lục ghét nhất là bộ dạng ba cây gậy đánh cũng không ra cục rắm này của con, mặt lập tức đen lại, phẩy tay “Cút ra ngoài đi!”

Lục Diệp cũng không để ý thái độ của ba anh, mím môi, sải chân đi ra ngoài, mới mấy bước lại ngừng, quay đầu nói: “Lát nữa con dẫn Vân Thường đi.”

Thượng tướng Lục tưởng mình nghe nhầm “Con nó cái gì?”

Lục Diệp thẳng lưng, không né tránh đôi mắt đã bắt đầu bốc hơi lạnh của thượng tướng Lục: “Con muốn dẫn cô ấy đi Hải Nam.”

“Sắp về bộ đội rồi, mày còn đi Hải Nam giày vò cái gì?” Thượng tướng Lục hận không thể bỏ đầu con ra, xem trong óc nó rốt cuộc đang nghĩ cái gì.

Mày nói muốn đi Hải Nam hưởng tuần trăng mật, thì đi, ai cũng ủng hộ! Nhưng giờ là lúc nào, chuẩn bị về bộ đội tới nơi rồi, nó lại bắt đầu hành hạ nữa!

Lục Diệp lại kiên quyết, mặc kệ thái độ của thượng tướng Lục “Con lập tức dẫn cô ấy đi, vé máy bay đặt sẵn rồi, trưa nay, nói với ba một tiếng thôi.”

Thượng tướng Lục bị anh chọc tức suýt nữa quăng chén trà vô mặt anh “Muốn đi mày đi một mình! Vân Thường ở nhà!”

Còn có hai ngày, thế mà muốn bắt người đi! Ông bà cung chưa đủ đâu!

“Con muốn dẫn cô ấy đi.”

Lục Diệp nói cực kỳ chắc chắn, có vẻ như trời có sập xuống cũng không thay đổi được suy nghĩ của anh.

Hai cha con mắt to trừng mắt nhỏ một hồi, thượng tướng Lục bại trận trước.

“Cút! Cút! Mau cút đi! Đồ chướng mắt!”

Lục Diệp vươn tay chỉnh lại cổ áo quân phục, hạt nút kim loại lấp lánh dưới ánh mặt trời. Anh gấp người, hai chân đập gót, hành quân lễ với thượng tướng Lục “Rồ!”

“Đi Hải Nam?” Vân Thường tròn mắt nhìn Lục Diệp, anh... không nói giỡn chứ?

Một tay Lục Diệp xách túi lớn túi nhỏ Vân Thường đã xếp sẵn, một tay nắm lấy cổ tay Vân Thường “Đi.”

“Nhưng...” Vì sao chúng ta phải đi Hải Nam? Câu kể tiếp chưa nói xong đã bị Lục Diệp tha lên xe.

Đừng thấy bộ dạng nghiêm mặt không sợ trời không sợ đất của Lục Diệp mà lầm, anh chỉ chịu thua mỗi Lục phu nhân. Lần này thừa cơ Lục phu nhân đang gọi điện trong phòng vội vàng kéo Vân Thường chạy.

Đằng nào cũng nói với ba rồi, tự nhiên ba sẽ nói với mẹ.

“Lục Diệp, như vậy chúng ta sẽ không đủ thời gian.” Vân Thường hết lời khuyên anh, hi vọng anh mau bỏ cái ý nghĩ hoang đường này đi.

Lục Diệp quay đầu, liếc tài xế đang lơ đãng lái xe, đưa tay sờ mặt Vân Thường “Đủ.”

Doanh trại của anh ở miền nam, từ Hải Nam đi về ngược lại rất gần.

“Nhưng mà...” Vân Thường vẫn cảm thấy hoang đường, họ còn chưa tạm biệt thượng tướng Lục và Lục phu nhân nữa, sao bỗng dưng lại muốn đi Hải Nam chứ?

“Nghe anh.” Lục Diệp nhìn vào mắt Vân Thường nhắc lại “Nghe anh.”

Anh chàng này thật là... Vân Thường rũ mắt, thở dài trong lòng, đến nước này rồi, không nghe anh thì còn làm được gì?

Bầu trời Tam Á xanh thẳm, lác đác vài cụm mây lười biếng trôi bên trên. Hai bên đường là những cây dừa cao to, đang lúc xanh mượt, hơi thở thiên nhiên ập tới cơ hồ làm Vân Thường không kịp thích ứng.

Thời tiết rất nóng, nhưng rất ẩm ướt. Vừa ra khỏi sân bay Lục Diệp liền gọi taxi, nói ra một địa chỉ.

Lần du lịch này quả thật ngoài dự đoán của Vân Thường, thế là cô cứ ngỡ ngác để Lục Diệp dắt, anh làm gì cô làm đó.

Vừa xuống xe, biển xanh ngút ngàn liền đập vào mắt. Nước biển xanh biếc trong veo, bãi cát mịn như có người tỉ mỉ tạo ra vậy.

Trước mặt bãi biển là một vườn hoa thật lớn, rừng dừa quy hoạch chỉnh tề bị chia thành đủ hình dạng khác nhau, ba cây một cụm, tia tốt ngay ngắn đẹp đẽ, dưới gốc còn trồng đủ loại hoa.

Chính giữa có một hồ bơi lớn, cây xanh bao quanh, hương hoa tràn ngập, nước xanh trong vắt, nhìn là muốn nhảy xuống tắm.

Trước mặt hồ bơi là một dãy nhà gỗ, chỉ có hai tầng, ban công hướng phía ngoài mở ra không gian rất lớn, nhìn tinh xảo mà đẹp đẽ.

Vân Thường gần như cảm thấy mắt mình không đủ dùng, cô ngỡ ngác nhìn phong cảnh trước mắt, há miệng song không nói được câu nào.

Gió biển nhẹ nhàng mon man má cô, mặt mày Lục Diệp dường như cũng nhu hòa bớt, anh ngoảnh đầu nhìn Vân Thường “Thích không?”

Vân Thường gật đầu, giọng hơi khô khan song không che giấu được hưng phấn đè nén “Đây là... chỗ chúng ta ở?”

“Ừ.” Lục Diệp dắt cô đi vào nhà “Phòng của nhà mình, mùa đông ba và mẹ thường tới đây tránh rét.”

Trong phòng trang trí đơn giản mà tinh tế, bàn ghế, sàn nhà, bàn trang điểm, toàn bộ đều làm bằng gỗ. Thứ duy nhất nhìn có vẻ xa hoa là cái giường lớn trong phòng ngủ.

Mắt Vân Thường tràn ngập ngợi khen, nhìn Lục Diệp thả hành lý xuống, đang định đi lại bên này “Sao tự dưng lại muốn đi Hải Nam?”

Có lẽ là hưng phấn, hoặc then thừng, mặt cô đỏ ửng, tươi tắn làm Lục Diệp thật muốn nhào qua cắn một miếng.

Anh kéo mặt Vân Thường lại, chuẩn xác bắt lấy môi cô “Không phải đột nhiên.”

Bốn cánh môi dán nhau, Vân Thường cảm thụ được mỗi chấn động nhỏ nơi môi khi anh nói, không nhận được đồ mặt vì sự thân mật này.

“Vậy, vậy vì sao muốn tới?”

Lục Diệp không đáp, hơi nghiêng đầu hôn môi cô, anh hôn triền miên dịu dàng, đầu lưỡi khẽ cạy răng cô, nhẹ nhàng quét qua hàm trên của cô, khiến cô run rẩy.

Lục Diệp thuận thế ôm cô vào lòng, bắt lấy đầu lưỡi cô nhẹ nhàng mút, cướp đoạt nước miếng trong miệng cô, mãi đến khi Vân Thường thở không nổi mới thoảng buông môi cô ra, mắt vẫn nhìn chăm chăm mặt cô, một giây không rời.

Vân Thường bị anh nhìn đỏ mặt, đẩy đẩy ngực anh “Đứng, đứng dậy, em muốn đi tham quan chung quanh.”

Lần đầu tiên tới Hải Nam, cô có chút nóng lòng muốn ra ngoài ngắm biển, cảm thụ sóng biển mon man dưới chân.

Lục Diệp nắm tay cô cười “Gấp cái gì, không có gì đẹp hết.”

Vân Thường nhướn mày muốn phản bác anh.

“Anh nói cho em...” Lục Diệp chột khề lên đôi môi đỏ tươi của cô, chỉ tay ra ban công, kè tai cô hỏi: “Thấy chỗ đó không?”

“Thấy, thấy rồi...” Anh kè sát em quá đi! Vân Thường nghiêng đầu, thừa lúc Lục Diệp không chú ý len xoa xoa lỗ tai, hơi thờ của anh làm cô ngứa ngứa.

“Chỗ đó có một cái bồn tắm lớn, hơn nữa lối ra ban công có một cái rèm, buổi tối kéo lại.” Anh ngừng lại, cố ý như Vân Thường rồi mới nói tiếp: “Chúng ta có thể tắm chung ở đó...”

Nước biển rất trong, nhìn rõ được đá sỏi dưới mặt nước. Thỉnh thoảng xúc tua sao biển màu tím nhạt thập thò nơi tảng đá, đẹp khiến người ta kinh ngạc.

Vân Thường ăn trưa xong không kịp chờ mà thay đồ bơi xuống nước. Cô bơi rất giỏi, lúc còn làm thuê cũng từng đi biển với đồng nghiệp một lần, một hơi có thể bơi rất xa.

Nhưng Lục Diệp không yên tâm, cứ bắt cô phải đeo phao vào.

Nước biển phơi dưới mặt trời nên nóng hổi, căn bản không cần thử nước, xuống bơi liền cũng không thấy lạnh. Vân Thường ôm phao bơi theo sóng biển dập dờn bơi qua bơi lại chỗ nước nông, len lén liếc trộm thấy hình như Lục Diệp không chú ý bên này liền lấy can đảm quăng phao bơi ra chỗ sâu.

Lục Diệp không thích xuống nước. Anh cảm thấy nước biển bám trên người cứ dính dính, thành thử ngồi trên bãi cát vừa uống bia vừa trông chừng Vân Thường.

Phong cảnh chỗ này quả thật rất tuyệt, lại yên tĩnh. Lục Diệp ngửa đầu uống ngụm bia cuối cùng trong lon, ừm, nếu Vân Thường thích, có thể cân nhắc tới đây thường.

Anh thấy lon thiếc xuống, thu hồi ánh mắt trên mấy cây dừa đằng xa, liếc về phía biển tức thì hoảng hồn nhảy dựng lên.

Mặt biển chỉ có mỗi một cái phao xanh nổi dập dềnh, không thấy bóng Vân Thường đâu cả!

Lục Diệp không kịp nghĩ ngợi nhảy ùm xuống biển, đối mặt sóng biển gọi to tên Vân Thường, giọng lạc cả đi. Nhưng đáp lại anh chỉ có tiếng sóng ào ạt.

Lúc Lục Diệp nóng ruột sắp điên thì đuôi mắt chợt liếc thấy một cái đầu đen đen ở phía trước chừng mười mấy mét, thỉnh thoảng còn nghe được tiếng cánh tay quấy nước sung sướng.

Lục Diệp mím môi, bơi thẳng tới chỗ Vân Thường.

“Lục Diệp, anh giận à?” Vân Thường thấp thỏm nhìn Lục Diệp một cái, gương mặt đen ngòm khiến cô càng co rúm lại.

Đây là lần đầu tiên anh nổi nóng với cô như thế, Vân Thường rút vai đáng thương bám theo đằng sau Lục Diệp, một tiếng cũng không dám rên.

Nhưng ngoài dự đoán của Vân Thường, Lục Diệp không mắng cô, cũng không nổi cáu. Chập choạng còn dẫn cô đi nhà hàng hải sản ăn tôm hùm, thậm chí còn luôn lột vỏ tôm cho cô.

Nhưng anh càng như thế Vân Thường càng sợ, cứ cảm thấy sự tình không có đơn giản như thế... nhìn cái mặt âm u kia, từ chiều đến tối đều không thấy khá lên!

Lục Diệp vừa về tới nhà liền cởi quần áo. Vân Thường tưởng anh muốn tắm liền chuẩn bị về phòng ngủ, chờ anh tắm xong tới phiên mình. Không ngờ mới đi một bước, cổ tay bị Lục Diệp khóa lấy từ phía sau.

Anh nhìn cô chăm chăm, ánh mắt cường thế bá đạo, như kẻ cướp bóc nổi trội nhất trong rừng cây “Anh nói tới nay chúng ta có thể cùng nhau ngâm mình ngoài ban công.”

Nửa thân trên của anh đã cởi trần, quần lót bên dưới hơi tụt xuống, cơ bụng sáu múi rắn chắc tuyệt đẹp, nơi trọng điểm như ẩn như hiện.

Vân Thường căng thẳng nuốt nước miếng “Có, có thể không...”

“Không thể.” Bỗng nhiên Lục Diệp bế ngang cô lên chạy thẳng ra ban công, lập lại bên tai cô một câu “Không thể.”

Tác giả có lời muốn nói:

Thiếu tá Lục: Vân Thường~ Vân Thường! Chúng ta cùng nhau tắm đi~

Vân Thường: em không đi.

Thiếu tá Lục (tan nát): vì sao?

Vân Thường: anh cứ thích động tay động chân.

Thiếu tá Lục: lần này anh cam đoan không động tay động chân! Thật đó! Thấy ánh mắt thành thực của anh chưa này!

Vân Thường (cố mà làm): vậy, vậy thì được.

Sau đó...

Vân Thường: khốn kiếp! Không phải nói không động sao?!

Thiếu tá Lục: ừ, không động tay động chân, quơ tay quơ chân!

Bạn đang đọc truyện 40 Ngày Kết Hôn được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Ngày Thứ Ba Mười Bảy 2

Nước ấm từ trên đầu xả xuống, Vân Thường bị lật trần trường nằm trong bồn tắm, mà Lục Diệp thì ăn bận chỉnh tề, thậm chí còn khoanh tay trước ngực đứng một bên, thông dong nhìn dáng vẻ nhếch nhác của cô.

Da mặt Vân Thường vốn mỏng, nào chịu được anh nhìn như thế. Cho dù tắm chung với anh cũng còn tự nhiên hơn thế này nhiều!

“Lục Diệp...” Cô ngẩng đầu nhìn anh năn nỉ, tỏ ý anh mau cởi quần áo ra đi.

Lục Diệp lại còn làm bộ không hiểu gì “Cái gì?”

Vân Thường cắn môi, mặt lập tức ửng hồng, dưới ánh đèn hơi mờ nhìn đặc biệt quyến rũ.

Lục Diệp không bật đèn lớn trong phòng ngủ mà chỉ mở một ngọn đèn nhỏ ngoài ban công. Diện tích ban công rất lớn, ánh đèn lại mờ, không khí thế này nhìn càng mập mờ.

“Chúng ta cùng tắm có được không?”

Lục Diệp ngẩng đầu nhìn vòi sen phía trên, lại ngấm ngĩa nước trong bồn, nước còn chưa mấp mé nửa ngực Vân Thường. Rất ít, chỉ chừng năm sáu phân, Lục Diệp lại cảm thấy tạm được, tiếp theo không phải chỉ ngâm mình, anh còn dự tính khác.

“Cởi đồ cho anh.” Anh tắt vòi sen, đứng ở đó, thân hình cao to thẳng tắp, tinh bơ nói ra yêu cầu vô lý như thế.

Vân Thường lộ vẻ khó xử.

“Anh cởi giúp em rồi.” Ánh mắt Lục Diệp lướt qua bộ ngực lồ lộ của cô.

Nhưng... nếu cô đứng dậy không phải bị anh thấy hết à? Vân Thường vẫn ngượng, nghĩ nửa phút cũng không rục rịch.

Lục Diệp cũng không giục cô, trên cao nhìn ngắm cảnh đẹp bên dưới. Hiện giờ Vân Thường ngồi trong bồn tắm, hai tay ôm ngực, nói là che bộ phận quan trọng không bằng nói là thêm cánh tay ôm đàn che nửa mặt hoa đẹp mơ màng.

Nhất là khe ngực sâu thẳm kia, mắt Lục Diệp lấp lóe, hầu kết lẫn lên lộn xuồng.

Vân Thường còn ngơ ngác không biết gì, vẫn đang do dự.

Có nên cởi giúp anh không? Đàng nào cũng không phải anh chưa thấy... với lại giờ mình đang mang thai, anh cũng chẳng thể làm gì mình, chẳng qua là ai kia làm bộ thôi!

Vân Thường tự cổ vũ mình, khó khăn lắm mới nghĩ thông, co ro đứng dậy, trực tiếp bắt đầu cởi quần Lục Diệp.

Do quá căng thẳng, lúc cởi quần lót tay trái vô ý nắm ngay thứ đã hơi ngóc đầu bên dưới.

Lục Diệp thờ dốc mấy hơi, bỗng nhiên cảm thấy thật ra Vân Thường đang trả thù anh!

“Em, em không có ý...” Vân Thường như đứa trẻ làm sai chuyện, mười ngón tay xoắn vào với nhau, không dám ngẩng đầu lên.

Lục Diệp không nói, chỉ nhanh nhẹn lột quần lót, hai ba cái đã cởi xong áo may ô, nhảy luôn vào bồn tắm.

Bồn tắm rất lớn, hai người ngồi cũng không thấy chật nhưng Lục Diệp cứ nhất quyết bắt Vân Thường ngồi trên đùi anh.

Tân hôn đang nồng nàn, người yêu như chú thỏ con, rụt rè trần truồng trong lòng mình, Lục Diệp không phản ứng mới lạ.

Tiếng thờ dốc bên tai mỗi lúc một nặng, Vân Thường muốn bỏ qua cũng không được, nhất là cái thứ cứ chọc thẳng vào bụng dưới mình kia, còn thỉnh thoảng nhảy nhót khoe sự tồn tại của mình!

“Lục Diệp...”

“Làm giúp anh!” Thiếu tá Lục liếm liếm vành tai trắng nõn của Vân Thường, vô lại yêu cầu.

Vân Thường là Lục Diệp làm tình không nhiều lắm, hơn nữa chủ yếu là giai đoạn mới kết hôn. Sau đó Lục Diệp làm nhiệm vụ bị thương, cô lại mang thai, cũng không có thân thiết quá mức.

Giúp Lục Diệp xả ra gì đó, chỉ có một lần, hơn nữa còn là lúc anh uống say, mắt cô không thấy đường.

Bây giờ lại muốn làm chuyện này dưới cái nhìn của anh, sao cô không xấu hổ được?

Vân Thường rụt ra sau, muốn cự tuyệt.

“Trừng phạt, hôm nay em to gan quá đấy.” Một tay Lục Diệp giữ eo cô, bàn tay treu chọc nơi eo, một tay chậm rãi lần mò lên trên, nắm lấy bầu ngực cong vênh của cô, chậm rãi xoa nắn.

Môi cũng không nhàn nhả, liếm mút cắn hôn xương quai xanh, phát ra tiếng chụt chụt.

Trừng phạt... cũng đừng trừng phạt như thế chứ... mắt Vân Thường mù sương, hai má ửng hồng, hơi thở từ từ nóng lên.

Cảm giác tê dại từ nửa thân trên lan tỏa khắp tay chân, cảm giác thơm ngọt cô từng nhận được nháy mắt xộc lên đầu, không nhận được hơi ngửa đầu ra sau khiến anh hôn càng thuận tiện.

“Không, không được...” Toàn thân Vân Thường nhũn ra, giọng cũng trở nên yếu đuối, tim đập dữ dội, không nhận được vòng tay quấn quanh cổ Lục Diệp “Em... em không rành, đổi cái khác được không?”

“Không biết?” Lục Diệp nhướng mày, đột nhiên nghiêm mặt như trước, ngẩng đầu khỏi ngực Vân Thường, liếm liếm môi cô “Cho em cơ hội học tập, hay là em muốn...”

Anh dùng ngón cái chà xát môi dưới ẩm ướt của cô “Em muốn thế này?”

Ánh mắt anh nóng cháy, ần ỉ rõ ràng, dù Vân Thường có chậm chạp mấy thì lần này cũng hiểu được ý của anh.

Mặt nháy mắt nóng như lửa đốt, cúi đầu nửa ngày không nói, chỉ là lặng lẽ thò tay ra.

Tóc Vân Thường rất dài, đầm nước dãn trên mặt, tự dừng lại thêm mấy phần phong tình. Khóe mắt tình tứ, mặt mày ẩm ướt, toàn thân trần trụi, dù nhìn gần như thế cũng khiến Lục Diệp không kiềm nổi ngọn lửa bốc lên từ bụng dưới.

Thiếu tá Lục nhẩn nại thật lâu, thước tắc lại cực kỳ đáng xem, cổ tay Vân Thường tê hết mà dưới thân anh hầy còn ngao nghể phất cò, không may may có dấu vết giao phó.

Vân Thường bất chấp, bỗng nhiên đẩy Lục Diệp ra, nằm sấp trên người anh.

Lục Diệp thấy cử chỉ của cô mơ hồ đoán được cô tính làm gì tiếp song vẫn có chút không dám tin, ngồi bất động ở đó, chỉ là ánh mắt nhìn Vân Thường càng lúc càng cháy bỏng.

Da Lục Diệp màu nâu khỏe mạnh, không đen không trắng, màu sắc gốc rễ bên dưới cũng không quá thâm, nhìn không tính đẹp nhưng cũng không dữ tợn.

Vân Thường hít sâu một hơi, rút cuộc thè lưỡi liếm một cái.

Không có cảm giác bài xích gì cả, chỉ là hơi lớn, ngậm sẽ rất vất vả, Vân Thường hơi khó xử.

Lại không phát hiện khóe mắt Lục Diệp đã đỏ sẫm vì lửa dục hung mãnh rồi.

Như con mèo con dùng móng vuốt lông tơ mềm mại cào cào vậy, cô cứ thế thè lưỡi nhẹ liếm qua liếm lại cái chỗ nhạy cảm nhất trên người anh, nói là cô giúp anh dịu bớt ham muốn chỉ bằng nói cô đang trêu chọc anh thì đúng hơn.

Lục Diệp cảm giác anh nghẹn sắp nổ tung rồi, bên dưới cũng vì sung huyết mà dựng thẳng lên, gân xanh phồng to, hiển nhiên đã nhịn đến cực hạn.

“Đừng chơi nữa.” Lục Diệp thò tay vuốt má Vân Thường, cảm giác mịn màng khiến anh tham lam lưu luyến “Nhịn hết nổi rồi.”

Ở phương diện làm tình, Lục Diệp luôn thân nhiên, mấy chuyện đó đều có thể nói ra bằng giọng điệu nghiêm túc nhất.

Vân Thường bị anh nói càng thêm e thẹn, dứt khoát nhắm mắt, trực tiếp ngậm lấy.

Lục Diệp sướng đến hút hơi, miệng cô ẩm áp ẩm ướt, bao chặt lấy anh, suýt nữa làm anh nhịn không nổi.

Miệng Vân Thường bị nhét chặt ních, căn bản không có tinh thần đâu mà quan sát phản ứng của Lục Diệp.

Anh thật sự quá lớn, có hơi khó nuốt. Vân Thường rất vất vả, bèn thoáng dịch đùi ra sau, muốn điều chỉnh tư thế lại rồi ngậm tiếp cho anh.

Ai dè Lục Diệp lại hiểu lầm ý cô, cho là cô lâm trận rút lui, không muốn tiếp tục nữa.

Giờn chơi hả! Nếu không tiếp tục, tối nay anh nghẹn chết mất!

Lục Diệp giành trước Vân Thường một giây, dùng tay đè gáy cô xuống.

Vân Thường không đề phòng, bị anh làm thế, tay chống người trượt một cái, người nhũn ra, đầu đột ngột hạ thấp xuống, ngậm lấy Lục Diệp hoàn toàn!

Hai người đều không ngờ đến khúc nhạc đệm này, đều ngây cả ra. Cả người Lục Diệp run run, đánh đẩy vai Vân Thường ra, trực tiếp bắn ra ngoài.

Anh tới cao trào quá bất ngờ, thành thử Vân Thường ngỡ ngác không kịp phản ứng, bị Lục Diệp bắn đến trên mặt.

Lục Diệp nhịn lâu lắm, tinh dịch vừa đặc vừa nhiều, từ mũi Vân Thường chảy xuống khóe môi.

Vân Thường còn chưa phản ứng lại khi bỗng dưng bị “bắn”, ngỡ ngác nhìn Lục Diệp, môi hơi hé, dáng vẻ đặc biệt khiến người yêu.

Lục Diệp vươn tay chùi dịch sữa trắng trắng trên mặt cô, cúi đầu cho cô một nụ hôn sâu.

“Rửa mặt...” Vân Thường thẹn không dám ngóc đầu lên, đẩy đẩy lồng ngực rắn chắc của Lục Diệp, áp úng.

“Được.”

Lục Diệp đứng dậy mở vòi sen, với tay lấy bàn chải đánh răng, nặn kem đánh răng rồi nhét vào tay cô.

Lại xả nước đầy bồn tắm, lần này thì thành thành thật thật ngâm mình tắm rửa.

Hai người quây xong, Lục Diệp lôi dưa tươi mua buổi chiều trong tủ lạnh ra đưa cho Vân Thường “Uống mấy miếng?”

Vân Thường lắc đầu không muốn nói, mới chà răng và cái thứ có mùi kỳ kỳ kia xong, hướng hồ cô mới làm chuyện đó, cứ cảm thấy kỳ cục.

Lục Diệp cũng không ép cô, tự uống mấy hớp thì thả dĩa xuống, chuẩn bị dẫn Vân Thường về giường ngủ.

Ngay lúc đó, bỗng nhiên điện thoại Lục Diệp đổ chuông. Anh đang bỏ dĩa vào tủ lạnh không rảnh tay bèn bảo Vân Thường nghe máy giúp anh.

Vân Thường ấn phím, đầu bên kia lập tức vang lên giọng con gái hào hứng “Lục Diệp...”

“Xin lỗi, anh ấy có việc, tôi...” Vân Thường định giải thích thì bên kia nghe giọng cô bỗng ngắt máy.

Vân Thường cau mày song không nói, chỉ đưa điện thoại cho Lục Diệp “Không biết sao tự dưng bên kia tắt máy rồi”

Lục Diệp gạt đầu, thờ ơ liếc số điện thoại một cái, sắc mặt chợt đổi. Sải bước đẩy cửa chạy ra ban công, bấm số gọi lại.

Lần này phỏng chừng kết nối được, hai người nói một hồi mới xong.

Bỗng dưng lòng Vân Thường dâng lên cảm giác không thoải mái. Lục Diệp chưa giấu cô cái gì bao giờ, nhưng người phụ nữ bên kia điện thoại là ai mà khiến anh muốn nghe điện thoại sau lưng cô?

Đã vậy cô ta vừa nghe tiếng cô là ngắt máy!

Buổi tối nằm trên giường, Vân Thường cứ nghĩ mãi vấn đề này, trăn qua trở lại mãi không ngủ.

Cuối cùng vẫn không nhận được mà hỏi “Lục Diệp, anh mới... gọi điện cho ai thế? Có chuyện gấp sao?”

Lục Diệp im lặng một lúc mới đáp: “Không có, chỉ là một người bạn.”

Là bạn thật à? Nhưng vì sao bạn bè mà lại thế? Vân Thường không tin lời Lục Diệp lắm nhưng cô không phải người ưa tra gạn tới cùng, đành im lặng không nói tiếp, trong lòng bắt đầu khó chịu lên.

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Ngày Thứ Ba Mười Tám 1

Sáng hôm sau đây Vân Thường vẫn còn lơ đãng, cứ mãi nghĩ chuyện người phụ nữ tối qua.

Lục Diệp không biết là thân nhiên hay cố ý giả vờ không thấy, vẫn hào hứng kéo Vân Thường đi ngắm cảnh.

Anh không tính dẫn Vân Thường đi mấy chỗ thắng cảnh như Thiên Nhai Hải Giác [14], thời gian của họ eo hẹp chỉ có thể thả lỏng một chút. Và lại phong cảnh bãi cát này thật sự rất đẹp, đừng nói là hai ngày, cho dù ở đây một hai tuần cũng không thấy ngán.

Vân Thường không muốn nghi ngờ Lục Diệp, chung sống lâu như vậy, đủ để cô hiểu cách làm người của Lục Diệp. Vì thế cũng ráng dần mối nghi ngờ trong lòng xuống, cùng Lục Diệp tay trong tay đi ngắm cảnh.

Ánh nắng, bãi cát, người yêu... cảnh đẹp thiên nhiên và tâm linh hòa hợp, thỏa mãn bên nhau, khiến Vân Thường dần dần vứt bỏ tâm trạng tiêu cực, vui vẻ hưởng thụ chuyến du lịch hiếm hoi này.

Dạo một, cô lại theo Lục Diệp ngồi xếp bằng trên cát, ánh nắng buổi sáng không gay gắt, cho dù không có gì che da cũng không rát. Thọc chân vào làn nước trong vắt, chăm chú nhìn bọt sóng xoay quanh cổ chân.

Đã quá giờ triều lên, sóng biển cực kỳ êm ái, làm chân Vân Thường nhột nhột lại không muốn rút ra. Cô không nhận được cười, Lục Diệp nhìn tâm tình cũng vui vẻ theo.

“Bữa trưa muốn ăn gì?”

Đã vào tháng năm rồi, vải ở nông trường Hải Nam đã chín, quả nào quả nấy căng mọng, thịt quả thơm ngọt, đáng tiếc không có thời gian, nếu không nhất định phải dẫn cô đi nông trường ăn một lần cho thỏa.

Mất Lục Diệp xẹt qua chút tiếc nuối, thừa lúc Vân Thường nghiêng đầu suy nghĩ cũng cùng cân nhắc món ăn cho bữa trưa.

Tuy tới Hải Nam ăn đồ biển là lựa chọn tốt nhất nhưng hải sản tính lạnh, cô lại mang thai, Lục Diệp không dám cho cô ăn nhiều quá. Mặc dù đã rời nhà nhưng thực đơn vẫn chiều theo yêu cầu của mẹ anh.

“Em muốn ăn sẫm bỏ lượng!” Vân Thường ngẩng đầu nhìn Lục Diệp, đôi mắt hạnh xinh đẹp sáng như vì sao.

Hồi trước còn làm ở CA, trong số đồng nghiệp có một người quê Hải Nam, mùa hè ngày nào cũng rên rỉ, nói trời nóng mà không có sẫm bỏ lượng thật là khó chịu.

Vân Thường nghe cô ấy nói cũng có hứng thú với sẫm bỏ lượng, thậm chí còn đặc biệt đi tìm thử ở các tiệm kem, khổ nỗi cô sống ở thành phố miền bắc, đào đâu ra thứ ấy.

Giờ bị Lục Diệp hỏi, bỗng nhiên nhớ ra sẫm bỏ lượng, lần này đến Hải Nam rồi, kiểu gì cũng phải thỏa mãn nguyện vọng này của cô!

Lục Diệp nhủ mảy “Cái đó ăn com xong lại ăn.” Món đó không thể xem như com được.

Lục Diệp nghĩ nghĩ, đặt tay Vân Thường trong lòng bàn tay mình “Bữa trưa đưa em đi ăn gà Văn Xương [15].”

Vân Thường chẳng thích thú gì thịt heo thịt bò, chỉ chung tình mỗi thịt gà. Ở nhà, Lục phu nhân đặc biệt sai người đi về quê tìm gà rừng, dặn nhà bếp đổi kiểu làm cho cô ăn.

Bây giờ ra ngoài, thịt gà không thể ăn nhiều nhưng anh biết gần đây có một nhà hàng, gà đều mua từ nông trường, ăn khá ngon, thỉnh thoảng ăn một hai lần cũng không sao.

Đương nhiên Vân Thường gật đầu, nghĩ nghĩ lại thêm một câu “Một con cá hấp nữa.”

Lục Diệp gật, đừng nói một con cá, cô muốn một vùng biển anh cũng kiếm cho cô.

Mùi vị gà Văn Xương rất nhạt, cực vừa miệng Vân Thường. Hiếm có dịp Lục Diệp lại chê thịt, người ta bùng lên một chén nước tương còn chưa đủ, còn kêu phục vụ lấy thêm một chén nữa, chấm hết trơn, Vân Thường nhìn mà tê cả đầu.

Com xong, Lục Diệp đáp ứng Vân Thường dẫn cô đi ăn sẫm bỏ lượng.

Chả biết sao, tự dưng anh lại nổi con, nhất định phải tìm quán nào cao cấp tiếng tăm, nếu không nhất định không cho Vân Thường vào.

Tro mắt nhìn hết quán này đến quán khác bị gạt ra sau lưng, Vân Thường sắp khóc tới nơi, thề nhất định không bỏ lỡ quán sau đó nữa!

Thật ra thiếu tá Lục không kén ăn, nhưng vì Vân Thường có thai nên anh lén lén lút lút tìm hiểu những chuyện phụ nữ mang thai cần chú ý.

ghi nhớ kỹ một điều trong đó: không được ăn lung tung! Càng không thể đụng vào đồ ăn có thêm phụ gia!

Vì thế thiếu tá Lục hoàn toàn tập trung tinh thần, ánh mắt sắc bén như đèn pha quét qua từng quán, cảm thấy không tin tưởng tuyệt đối không cho Vân Thường vào!

May mà cái quán trước mặt rốt cuộc cũng lọt vào pháp nhãn của thiếu tá Lục, Vân Thường mới được ăn sẫm bỏ lượng mà cô nhớ mãi.

Sữa dừa thơm nồng kết hợp với đậu đỏ mềm, vừa mát mẻ vừa ngon miệng, Vân Thường ăn tới mức híp cả mắt, cũng không quên Lục Diệp ngồi bên cạnh mình với vẻ không tán thành.

Cô múc một muỗng đưa tới miệng Lục Diệp “Ném thử?”

Cục đá đều bốc hơi lạnh kia! Thiếu tá Lục chau mày, sau này không cho cô ăn nữa! Tuy là ngày hè nhưng dạ dày Vân Thường không tốt, ăn nhiều chắc chắn sẽ khó chịu.

Lục Diệp không thích ăn mấy món này nhưng Vân Thường đích thân đút cho anh ăn, vậy anh cố mà ăn một miếng vậy.

Vân Thường thấy anh không thích cũng không ép, đút một miếng rồi thôi, tự mình vui vẻ ăn. Không ngờ rằng dưới cái mặt than của thiếu tá Lục lại che giấu một trái tim nôn nóng bất an.

Sao không cho anh ăn nữa? Mau lên nào! Một muỗng nữa đi!!

Vân Thường ăn được một nửa, điện thoại của Lục Diệp reo lên. Anh liếc màn hình một cái, đẩy ghế đi ra cửa, đến cửa mới nghe điện thoại.

Tâm trạng tốt đẹp của Vân Thường nhất thời hết sạch, bàn tay cầm muỗng cũng buông xuống. Cô vốn định quên chuyện này nhưng ông trời lại cứ thích nhắc nhở cô hoài.

Người phụ nữ đó rốt cuộc là ai? Có thật chỉ là bạn như Lục Diệp nói với cô không?

Lục Diệp ngắt điện thoại xong vội vàng chạy về bàn, túm cổ tay Vân Thường lên định đi “Anh có việc gấp, em kêu xe về nhà trước, anh đi làm việc.”

Tĩnh Vân Thường dễ chịu, nếu là bình thường nhất định sẽ nghe anh sắp xếp nhưng bây giờ cô càng nghĩ càng giận. Trục tiếp gạt tay Lục Diệp ra, ngoài mặt không hề để lộ “Anh đi làm việc trước đi, em ăn sâm bổ lượng xong rồi về.”

Lục Diệp quay đầu, nói dứt khoát: “Không được! Một mình em ở đây anh không yên tâm, em về nhà đi!”

Vân Thường ngồi trên ghế không nhúc nhích, nhìn mờ hời hợt rịn trên trán Lục Diệp cười nói: “Có gì mà không yên tâm, Lục Diệp, đừng xem em như búp bê sứ, anh cần làm gì thì làm đi.”

Cô ngừng lại, rũ mắt, múc một muỗng lớn sâm bổ lượng “Em cũng nên có thời gian riêng tư cho mình.”

Lục Diệp rùng mình, thả tay ra.

“Anh đi đi, em cam đoan ăn xong sẽ về liền.”

Đương lúc Lục Diệp cảm thấy có gì đó không ổn thì bỗng nhiên Vân Thường ngẩng đầu lên, mặt mày hiền hòa, môi hơi nhếch lên, nhìn sao cũng thấy rất bình thường.

Lục Diệp nhìn kỹ cô mấy giây, vươn tay vuốt tóc cô “Về sớm chút.”

Vân Thường gật đầu, nhìn bóng lưng cao to thẳng tắp của anh mất hút dần khỏi tầm mắt mình.

Dường như vị giác mất hết trong nháy mắt, cô nghịch nghịch cái muỗng trong tay, không nuốt được miếng nào nữa.

“Quý khách, ngại quá, đã quá rầy.” Lúc này, phục vụ bỗng đi tới, bưng một đĩa dưa nhìn cực kỳ đẹp đặt trước mặt Vân Thường.

“Bà chủ chúng tôi tặng cô, chúc cô buổi chiều vui vẻ.” Phục vụ khom lưng chào rồi rời khỏi bàn Vân Thường.

Vân Thường kinh ngạc ngẩng lên, bên phải quầy tính tiền có một phụ nữ trung niên đang nhìn cô mỉm cười hỏi thăm, dịu dàng hiền từ.

Hốc mắt cô nóng lên, dùng tăm xia răng cắm một miếng dưa, bắt chước tập tục Hải Nam chấm một chút muối cho vào miệng.

Vị muối mặn mặn lẫn với mùi thơm của dưa nhanh chóng lan ra khắp miệng, cách ăn đặc biệt, mùi vị đặc biệt.

Vân Thường cúi đầu ăn từng miếng, trên mặt không biết là biểu tình gì.

Sau khi Lục Diệp đi, Vân Thường không ngồi ở quán quá lâu, ăn xong sâm bổ lượng và dưa, cảm ơn bà chủ liền chuẩn bị về nhà.

Chẳng có chuyện gì cả, bất quá chỉ là một người phụ nữ xa lạ mà thôi. Có lẽ là cô nghĩ quá nhiều, Vân Thường tự giễu.

Muốn biết thì hỏi Lục Diệp, cô không thể nhin mọi nghi ngờ trong lòng, ngược lại nếu nghi ngờ tích tụ quá nhiều, không có vấn đề cũng thành có.

Cô không muốn như vậy, cô chỉ muốn sống hạnh phúc với Lục Diệp, không cãi vã không nghi kỵ, như lúc trước vậy. Tốt đẹp cỡ nào, tin tưởng lẫn nhau cỡ nào.

Nghĩ thông suốt rồi, Vân Thường cảm thấy sáng sủa hẳn, gọi xe về nhà, nói không chừng đợi cô về tới thì Lục Diệp đã ở nhà rồi!

Chỗ họ ở là khu vịnh cao cấp, diện tích rất lớn, nhà cửa không nhiều, khoảng cách giữa các căn cũng rất xa.

Nhưng quản lý lại cực kỳ nghiêm ngặt, không cho taxi ra vào, thành thử Vân Thường phải dùng xe bên ngoài, lại đi bộ về nhà họ.

Thời tiết rất nóng, ánh nắng lại không gay gắt, hơn nữa cô mới thuận tay mua một cây dù ven đường, cứ như vậy một người đi bộ dọc bờ biển, cảm giác cũng không tệ.

Cát ở bãi biển này đặc biệt mịn, hạt cát lớn hơn một chút cũng không có, đi chân trần trên cát đặc biệt dễ chịu. Vân Thường cời luôn giày ra, chậm rãi đi trên bờ biển, thỉnh thoảng quay đầu nhìn một chuỗi dấu chân để lại sau lưng mình, cảm giác thỏa mãn đầy ắp trong lòng.

Từ ngoài cửa khu vịnh đến cửa nhà họ không xa lắm, bước chân Vân Thường nhẹ nhàng, trời nóng quá rồi, về nhà nhất định phải ra ban công hóng gió!

Nhưng cô mới đi tới gần hồ bơi ngoài cửa nhà thì bị một màn trước mắt chấn động nói không nên lời.

Lục Diệp đang nắm cổ tay một người phụ nữ không cho người ta đi. Cô từng nhìn thấy rất nhiều biểu cảm trên mặt anh, nghiêm túc, mỉm cười, thậm chí là tình dục chưa tan nhưng lại chưa từng thấy đáng vẻ anh ăn nói khép nép như thế bao giờ, thậm chí gương mặt luôn kiên cường kia còn có chút hèn mọn, hoàn toàn tìm không thấy bóng dáng ngạo mạn của thiếu tá Lục.

Gương mặt người phụ nữ này rất đẹp, đáng người nóng bỏng, mặt bikini cực ít vải, chỉ nhìn một cái là bắt mắt hồn đàn ông rồi.

Chân Vân Thường như bị đóng đinh trên đất, không bước nổi một bước.

“Cô đừng đi...” Mắt Lục Diệp đầy van vì “Coi như tôi xin cô!”

“Vợ anh về rồi kìa.” Người phụ nữ liếc về phía Vân Thường, cong môi cười quyến rũ “Giờ anh còn không cho tôi đi nữa không?”

Lục Diệp buông ngay tay ra, quay đầu thấy Vân Thường đứng sau lưng anh, dưới chân là chiếc dù che nắng xòe ra xiên xiên vẹo vẹo.

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Ngày Thứ Ba Mười Tám 2

Trong phòng yên tĩnh rộn người. Vân Thường và Lục Diệp ngồi đối diện nhau song không ai mở miệng nói chuyện.

Mặt Vân Thường rất bình tĩnh, trừ hơi tái nhợt ra thì không khác gì ngày thường. Chỉ là đôi tay đặt sau lưng hơi run, lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh.

Đối với việc Vân Thường đứng phải cảnh mình lồi lõm kéo kéo một người phụ nữ khác, Lục Diệp không giải thích lấy một lời. Trừ im lặng chỉ có im lặng.

Cuối cùng, vẫn là Vân Thường không kềm được mở miệng hỏi “Người phụ nữ ban nãy là ai?”

Tất cả phơi bày hết trước mắt, tim Vân Thường đau nhói, hận không thể mất hết tri giác ngay lập tức, không nghĩ gì được mới tốt.

Thế nhưng cảnh Lục Diệp kéo người phụ nữ đó không buông cứ không ngừng tua đi tua lại trong đầu cô, làm lòng cô rối loạn, lại không biết bắt đầu làm rõ từ chỗ nào.

Lục Diệp ngược mắt nhìn Vân Thường, vẫn nói y như hôm qua “Bạn.”

Rốt cuộc là loại bạn gì mà kéo tay người ta, xin người ta đừng đi. Vân Thường không phải đồ ngốc, vẻ nôn nóng hoảng loạn trên mặt Lục Diệp cô thấy cả, cũng hiểu được, rõ ràng... rõ ràng là sợ mất đi.

Tim Vân Thường chưa xót đau nhức vô cùng, cơ hồ không áp chế nổi nước mắt muốn trào ra. Từ lần đầu tiên gặp nhau tới giờ, Lục Diệp rất tốt với cô, tốt tới mức khiến cô dần mê muội mất đi bản thân, triệt để vứt bỏ ý nghĩ tiêu cực lúc mới tới nhà họ Lục, muốn từ nay về sau cùng anh chung sống hạnh phúc.

Nhưng chuyện xảy ra hôm nay như một đòn cảnh cáo, một gậy đánh cô ra khỏi giấc mơ đẹp, ép cô không thể không đối mặt với sự thật tàn khốc.

Anh có người mình thích, lại cứ lừa dối cô...

“Anh nói dối.” Vân Thường nhìn vào mắt anh, lòng không ngớt run rẩy “Em muốn nghe lời nói thật.”

“Chỉ là bạn.” Lòng mày Lục Diệp chau chặt, nghiêng đầu né tránh ánh mắt Vân Thường, cứ khẳng khẳng mình và người phụ nữ kia chỉ là bạn.

Những ngày khổ sở quá nhiều rồi, cũng sẽ không dễ dàng để lộ yếu ớt trước mặt người khác.

Quá khứ, anh yêu anh thương cô. Cô liền xem anh là chỗ dựa duy nhất của mình, lúc cảm thấy tủi thân tự nhiên sẽ rơi lệ trước mặt anh.

Nhưng hiện tại, Vân Thường cắn răng dẫn xuống nước mắt muốn dâng trào, cô không có biện pháp tiếp tục phát tiết chính mình trong lòng anh mà không kiêng nể gì nữa.

Cô ra sức bình ổn lại giọng nói run run của mình, đầu không ngừng nghĩ những chuyện khác, cố gắng không để mình mất kềm chế trước mặt Lục Diệp.

“Được, vậy vì sao anh không cho cô ấy đi?”

Chuyện đến nước này rồi cũng không có gì phải giấu, cô mong Lục Diệp có thể nói với cô tất cả, cho dù kết quả tồi tệ nhất thì cũng tốt hơn là cứ giấu cô thế này.

Cô không phải người có lòng tham không đáy, nhà họ Lục đã cho cô quá nhiều rồi. Còn như thân phận người phụ nữ nọ... hai tay Vân Thường nắm chặt thành quyền, dường như lớp da bao bọc nắm đấm kia sắp nứt đến nơi.

Cô nhất định phải làm rõ!

Mặt Lục Diệp trơ khác, đôi mắt đen nhánh vẫn trầm tĩnh như cũ: “Có việc?”

“Việc gì?”

Lục Diệp chần chờ một chút, đưa một đáp án nước đôi “Có việc muốn làm.”

Mắt Vân Thường thoáng chốc phủ một tầng sương, cô nghiêng đầu, hít sâu một hơi “Lục Diệp, rốt cuộc anh có ý tứ gì? Hiện giờ em muốn hỏi anh một vấn đề,”

Cô mượn cớ vén tóc, ngón tay chùi nước mắt nơi khóe “Anh muốn tìm người phụ nữ ban nãy làm việc gì?”

Cục u nổi lên giữa chân mày Lục Diệp lại lớn thêm một chút, anh bưng nước chanh trên bàn lên uống cạn một hơi, cảm thấy cổ họng không khô nữa mới sang bên cạnh Vân Thường mở miệng: “Chỉ làm việc mà thôi.”

Anh không giỏi ăn nói, bình thường lúc nóng nản còn không nói được lời ngon tiếng ngọt nữa là bây giờ.

“Em đừng mất hứng.” Nói rồi nắm tay Vân Thường muốn dỗ dành cô.

Tĩnh Vân Thường xưa nay hiền lành, bây giờ lại như bị bỏng nước sôi, hất mạnh tay Lục Diệp ra, ngồi qua một bên.

Cô chỉ cần nghĩ tay anh từng dặt qua tay người đàn bà khác là tim đau không thôi, căn bản không thể thẳng thắn nói chuyện với anh được nữa.

Chỉ là một khi trong lòng đã hoài nghi, hình như nhìn chuyện gì cũng thấy bất thường.

Vân Thường nghĩ đến chuyện Lục Diệp đột ngột lôi cô đến Hải Nam, rõ ràng lúc đầu không nói gì hết, vì sao chỉ còn hai ngày lại chạy tới Hải Nam?

Có phải là vì người phụ nữ đó ở đây?

Cô càng nghĩ càng cảm thấy khổ sở, ngực như bị đá đè nặng, nặng tới nỗi không thở được, cảm giác khó thở càng lúc càng rõ rệt, tim như bị người dùng sức bóp, đau nát ruột nát gan.

Vất vả lắm mới thở được, khó nhọc mở miệng: “Vậy sau này anh còn định đi gặp cô ta không?”

Lục Diệp há miệng, chưa kịp nói thì điện thoại reo, là tin nhắn.

Anh mở ra nhìn, lập tức đứng dậy khỏi sofa, “Anh đi ra ngoài một chuyến.”

Người Vân Thường cứng đờ, sống lưng nháy mắt thẳng lên, tim cơ hồ muốn nhảy ra ngoài, trong lòng sôi sục khó chịu, nước mắt thoáng chốc trào ra.

“Đừng, đừng đi được không?”

Đời này cô chưa từng cầu xin ai như thế, cho dù Vân Quang Phương trối cô trong nhà, không cho cô đi học đại học, cô đều mím môi không nói một tiếng, sau đó im lặng tìm lối đi.

Nhưng Lục Diệp không giống, lúc cô tuyệt vọng nhất anh đột ngột đến bên cô, cho cô ấm áp cho cô hi vọng.

Mà hiện tại, mọi thứ cô dựa vào trong nháy mắt sụp đổ. Nước mắt Vân Thường lăn xuống hàng mi, một giọt lại một giọt.

Đáng tiếc Lục Diệp đang lom khom xỏ giày, cô lại dè dặt giọng nói nghẹn ngào của mình, thành thử anh không phát hiện ra chút nào.

“Anh sẽ về nhanh.” Lục Diệp mang giày xong vội vàng bỏ đi, chỉ để lại một câu lạnh như băng.

Vân Thường ngây ngốc nhìn cánh cửa đóng kín, ánh mắt thoáng chốc ảm đạm hẳn.

Chưa hề nghĩ sẽ có ngày này, từ khi Lục Diệp về, cô chỉ có hạnh phúc, thế nên cô cho rằng họ có thể như vậy mãi.

Anh nói muốn cô theo anh về bộ đội, cô không do dự mà gật đầu ngay. Cô muốn đi theo anh, chăm sóc anh, cùng nhau nhìn con của họ từ từ trưởng thành.

Toàn thân Vân Thường vô lực, tim đau như bị dao cắt từng nhát từng nhát.

Kế tiếp nên làm sao đây? Đầu óc cô mờ mịt. Nếu Lục Diệp thích người phụ nữ đó thật, cô phải làm sao? Còn có... cô cúi đầu nhìn cái bụng bằng phẳng của mình, bé chừng thì sao?

Hải Nam tháng năm, ẩm tới mức xương cốt cả người đều lười đi, nhưng Vân Thường chỉ cảm thấy người lạnh hẳn, lạnh từ đầu đến chân.

Bữa tối, Lục Diệp vẫn chưa về, xảy ra chuyện như vậy Vân Thường chẳng còn tâm trạng đâu mà ăn cơm.

Có lúc trong nháy mắt, thậm chí cô muốn về thẳng nhà, tìm Lục phu nhân, cho dù chỉ nằm sấp trong lòng bà một lát cũng tốt, nhưng chung quy cũng chỉ là nghĩ thôi.

Tất cả mọi chuyện đều phải do bản thân tôi gánh, trốn tránh không phải biện pháp.

Dù có ly hôn cô cũng muốn làm rõ mọi chuyện!

Vân Thường xưa nay cố chấp, nghĩ rõ rồi, cho dù sợ hãi lại đau lòng cũng dẫn chuyện này xuống, ép mình đi ăn cơm tối. Cô không có khẩu vị cũng không thể để bé con trong bụng đói.

Ăn qua quýt cho xong bữa tối, lại tắm rửa qua loa, Vân Thường nằm trên giường chờ Lục Diệp.

Hôm nay bất kể ra sao, cô cũng phải hỏi rõ. Cô phải hỏi! Vì sao không hỏi, cho dù thủ đoạn có xấu hổ nhưng cô vẫn là vợ hợp pháp của anh!

Nhưng chờ chờ mãi đến nửa đêm, Lục Diệp vẫn không về.

Khu vịnh yên tĩnh, chỉ có tiếng sóng biển vỗ bờ liên tiếp bên tai, bầu trời trước bình minh tối kinh người, cứ như có người dùng mực đen cố ý nhuộm vậy.

Nặng nề mà dồn nén.

Vân Thường ôm chặt gối ôm, trong dạ đau thương.

Ngay lúc đó, bỗng nhiên Vân Thường nghe thấy tiếng vặn khóa răng rắc. Tiếng động dè dặt, như sợ quấy nhiễu gì đó.

Tiếp đó, là tiếng chân người có ý bước nhẹ.

Là Lục Diệp về? Vân Thường vắt gối ôm, định mở cửa đi ra.

Chợt nghe tiếng lục lọi đồ đạc sột soạt, cô lập tức dừng bước.

Không thể là Lục Diệp! Vì sao nửa đêm nửa hôm Lục Diệp về nhà lại lục đồ? Chẳng lẽ... Vân Thường cắn môi, là ăn trộm?

Kỳ thật cũng không thể trách cô đa nghi, hôm qua Lục Diệp còn kể cho cô nghe khu vịnh này từng có ăn trộm tới viếng, tuy cuối cùng bắt được trộm nhưng quả thật có người tổn thất không ít.

Vân Thường lập tức cảnh giác, rón rén quay về giường, cầm ấm trà từ sa lên ôm trong lòng. Đó là trà pha buổi chiều, may mà chưa cất vào bếp.

Ngoài cửa, người nọ còn lục lọi trong phòng khách. Vân Thường nhẹ nhàng mở rộng cửa phòng ngủ đi ra ngoài.

Nếu là bình thường, cô sẽ không liều lĩnh như thế. Nhưng chiều nay mới xảy ra chuyện kia, thật sự khiến cô buồn bực. Tuy ngoài mặt cô không ảm ỹ nhưng trong lòng thì vẫn bực tức, bây giờ đầu óc nóng lên liền xông ra ngoài.

Càng đi tới, tìm Vân Thường đập càng mau, lỡ đập không ngắt tên trộm thì làm sao? Có bị giết người diệt khẩu không?

Tiếng lục đồ đột ngột dừng lại, tay Vân Thường đã nhấc lên, cô hít sâu một hơi, kèm chế trái tim đang đập điên cuồng, bất chấp tất cả định đập xuống.

Cổ tay đột ngột bị giữ lấy.

“Thả ra, anh...”

“Là anh.”

Tiếng thét của Vân Thường lập tức nghẹn nơi họng, là Lục Diệp. Nhưng vì sao nửa đêm lại về nhà lục đồ?

Muốn đi theo người phụ nữ đó ư?

Vân Thường càng nghĩ càng xót xa, ý có bóng tối, nước mắt cứ thế xối xả lăn dài trên gò má.

Cảm giác Lục Diệp đặc biệt nhạy, cô vừa mở cửa là anh biết liền. Có điều anh không nghĩ Vân Thường lại xem anh thành ăn trộm.

Lúc nương theo ánh trăng mờ hồ thấy tay cô giờ ấm trà lên định đập, Lục Diệp dờ khóc dờ cười. Vừa định nói chuyện với cô thì thấy cô cứ thế rót nước mất.

Lục Diệp sợ nhất là thấy Vân Thường khóc, nhất thời luống cuống tay chân. Thả ấm trà xuống đất, ôm cô vào lòng dỗ dành: “Sao vậy, sao lại khóc?”

Tất cả mọi ám ức nháy mắt trào ra, Vân Thường khóc không thành tiếng, Lục Diệp dỗ sao cũng không nín.

Lục Diệp nóng ruột vô đầu bút tóc, hết sờ đầu lại hôn mặt, không cái nào có tác dụng.

Đương lúc anh không biết phải làm sao thì bỗng nhiên Vân Thường ghen ngào: “Có phải anh muốn đi không?”

Lục Diệp: “?”

Vân Thường ngẩng đầu, nước mắt mịt mờ lên án anh “Em không về bộ đội với anh nữa, em muốn về nhà! Anh dẫn người phụ nữ đó đi đi!”

Thiếu tá Lục mới nghe nửa câu đầu đã hồn vía lên mây, nào bận tâm được nửa câu sau chứ. Ôm Vân Thường cứng nhắc: “Nghe lời, đừng quậy.”

Mặt Vân Thường bi thương “Em quậy? Anh sắp đi theo người đàn bà khác rồi!”

Bấy giờ Lục Diệp mới cảm thấy sự việc không đúng “Anh sắp đi theo ai?”

Vân Thường gãy khỏi vòng ôm của anh “Anh còn giả ngu! Anh cầu xin cô ta đừng đi, còn nắm tay cô ta, hôm nay em nhất định phải hỏi rõ ràng! Các, các người rớt cuộc có quan hệ gì?”

Lục Diệp sững sờ chớp mắt, vất vả lắm mới tiêu hóa được lời Vân Thường.

Cô đang ghen?

Tìm thiếu tá Lục nhất thời lơ lửng song cũng không quên Vân Thường còn đang khóc kìa.

Vội vàng thu hồi đắc ý nho nhỏ trong mắt, vươn tay lau nước mắt trên mặt Vân Thường.

“Bọn anh không có quan hệ thật mà.”

Thấy Vân Thường vẫn không tin, Lục Diệp mỉm cười, thò tay ấn công tắc điện trên tường.

Ánh sáng đột ngột phá vỡ bóng tối, mắt Vân Thường bị chói, mấy giây sau mới thích ứng lại.

Vừa định nói tiếp với Lục Diệp lại bị thứ trên nền nhà hấp dẫn toàn bộ sức chú ý: “... đây...”

“Thích không?”

Gương mặt luôn nghiêm túc của Lục Diệp nở nụ cười nhạt, đồng tử đen nhánh lấp lánh dưới ánh đèn. Anh xoay mặt Vân Thường qua, nhìn sâu vào mắt cô.

“Vân Thường, em thích không?”

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Ngày Thứ Ba Mười Chín

Chênh lệch tâm lý quá lớn nhất thời làm Vân Thường có phần hoảng hốt, chớp chớp mắt, ánh mắt dán vào áo cưới trên nền nhà, không sao dời đi được.

Áo cưới khoác ngay ngắn trên người ma nơ canh, đang đặt trên nền nhà bằng gỗ khô ráo.

Không phải loại váy xòe kiểu tây, thiết kế mang khuynh hướng sườn xám của Trung Quốc, không tay, chất liệu sa tanh, dùng kim cương nhỏ quần thành các kiểu hoa văn.

Bên ngoài phủ một lớp voan trắng mỏng manh, mềm mại đẹp đẽ. Cổ áo cũng kiểu sườn xám, trước ngực tạo hình trái tim, eo thắt, vừa vặn lộ ra mọi ưu điểm trên người phụ nữ.

“Vân Thường, thích không?” Trán Lục Diệp chạm vào trán cô, lúc nói hơi thở ấm áp phả nhẹ trên mặt Vân Thường, khiến má cô lập tức nhuộm một màu hồng nhạt bóng láng.

Áo cưới đối với một cô gái mà nói, tất nhiên có ý nghĩa cực kỳ đặc biệt. Bắt đầu từ ngày bị Vân Quang Phương bán, Vân Thường không nghĩ đến có ngày mình cũng sẽ khoác lên mình chiếc áo cưới chỉ thuộc về cô.

Cảm giác kích động xen lẫn rụt rè e lệ bốc lên đầu, Vân Thường rũ mắt áp ứng: “Anh... anh lấy ở đâu?”

Lục Diệp buông Vân Thường ra, khom lưng dựng ma nơ canh lên, kéo khóa kéo sau áo cưới ra. Nâng đến trước mặt Vân Thường yêu cầu “Mặc cho anh xem.”

Dưới ánh đèn sáng choang, kim cương đính trên áo cưới trắng tinh nhấp nháy không ngừng, cơ hồ lóa mắt Vân Thường.

Ngón tay cô động đậy, cuối cùng không nhận lấy. Chỉ thu liễm tâm tình nơi đáy mắt xong mới ngẩng đầu nhìn Lục Diệp “Anh ra ngoài... là vì lấy cái này?”

Lục Diệp gật đầu “Ừ.”

Kích động thì kích động, Vân Thường không quên chuyện trước đó, bây giờ thấy anh ngốc nghếch cầm áo cưới chờ mong nhìn cô, cũng không để ý, bắt đầu tính nọ.

“Người phụ nữ đó là ai?”

Lần này Lục Diệp trả lời mau mắn, gãi cái đầu đinh trâm giọng đáp: “Nhà thiết kế áo cưới.”

Cái gì? Đáp án này khiến Vân Thường giật mình. Là nhà thiết kế! Cũng tức là nói, áo cưới này là do anh tìm người làm?

Nhưng đã là nhà thiết kế vì sao anh không nói sớm với cô? Rõ ràng biết cô nghi ngờ quan hệ của anh và người phụ nữ đó, anh lại không giải thích gì cả. Chuyện đơn giản như vậy thật sao?

“Vậy sao trước đó em hỏi anh, anh không nói?” Minh rồi rầm đầu khổ cả một đêm hóa ra không đâu vào đâu! Vân Thường thiếu điều muốn tách đầu Lục Diệp ra xem rốt cuộc anh đang nghĩ cái gì.

Tự dưng biến chuyện đơn giản như thế thành cục diện thần hồn nát thần tính!

“Khụ khụ,” Lục Diệp ho khẽ một tiếng, hơi ngoẹo mặt đi, cứng ngắc đòi đề tài “Vân Thường, mặc cho anh xem.”

Lần này Vân Thường cứng rắn, kiên quyết không theo ý anh “Lục Diệp, em rất khó chịu.”

Cô ngược nhìn anh “Em tưởng anh và người phụ nữ đó...” Còn lại cô không nói hết nhưng Lục Diệp đã hiểu được rồi.

Kỳ thật anh biết Vân Thường thấy cử chỉ giữa anh và Candy thì mất hứng nhưng không ngờ sự việc lại nghiêm trọng như vậy.

Anh cứ tưởng buổi chiều sẽ may xong áo cưới, nên mới không giải thích, ai dè đến lúc kiểm tra cuối cùng, cỗ áo lại có vấn đề, mới kéo dài đến rạng sáng.

Vội lại anh sợ làm nhăn hỏng mắt áo cưới nên rình luôn ma nơ canh mặc áo cưới từ chỗ Candy về. May mà ban đêm trên đường không có mấy người nên mới không bị vây xem.

Nhưng... nhưng nói hết mọi chuyện với cô... cô...

Lục Diệp chỉ cảm giác trên mặt nóng bừng, nóng tới mức vành tai anh muốn bỏng luôn.

Hầu kết động đậy, muốn qua quýt cho xong nhưng nhìn thấy Vân Thường chớp chớp mắt hạnh thì chịu thua.

“Anh muốn cho em một hôn lễ nhưng không đủ thời gian...” Mặt thiếu tá Lục có phần chán nản “Anh với cô ấy không có gì, thật đó! Candy là nhà thiết kế áo cưới Giản Viễn Đường giới thiệu.”

Anh nói đến đó thì dừng lại, len lén liếc trộm Vân Thường một cái mới nhỏ giọng nói tiếp: “Anh, anh không có hứng thú với phụ nữ khác.”

Lông mi Vân Thường run run “Vậy vì sao anh lại kéo tay cô ta không cho cô ta đi?” Nói cho cùng, cô để ý nhất chính là vụ này.

Lục Diệp nôn nóng, biết Vân Thường giận thật rồi, nét mặt cũng không còn bình tĩnh và nghiêm túc nữa, vội vàng giải thích: “Cô ta mới ly hôn, nói tâm tình không tốt, muốn dời ngày giao áo cưới lại!”

Mất thiếu tá Lục đây lửa giận, rõ ràng nói hôm nay phải giao áo cưới! Nhưng dù sao người đang đứng dưới mái hiên, bị người ta bắt thóp, nếu áo cưới không thể may xong đúng hạn, vậy anh tí mi chuẩn bị một ngày này cũng phí công luôn.

“Hơn nữa...” Thiếu tá Lục hơi căng thẳng “Cô ta gặp được người đàn ông khác, nói muốn theo bạn trai mới ra nước ngoài chơi mấy ngày, anh... anh hết cách, đành cầu xin cô ta, kêu cô ta đừng đi.”

Anh chỉ có một ngày, cần phải lấy được áo cưới đến tay, bằng không chờ anh về bộ đội, tất cả đều ngấm nước nóng hết.

Hóa ra là thế! Hiện tại Vân Thường thật tình không biết nên khóc hay cười. Cô nhẹ nhàng thở dài, mặt đầy vẻ bất lực “Vậy tại sao không nói với em?” Hại cô nghĩ ngợi lung tung, quả thật.. nào phải mang lại ngạc nhiên mừng rỡ cho cô, rõ ràng là sống quá dễ chịu, đặc biệt làm loạn thêm cho cô thì có!

Ánh mắt Lục Diệp lấp lờ, người đàn ông cao gần một mét chín, thế mà lúc này có vẻ ngượng ngùng, gương mặt nghiêm túc cứng rắn kia nhuốm vẻ thẹn thùng “Anh, anh xem trên mạng...”

Vân Thường kiên nhẫn gắng hỏi “Xem cái gì?”

Bàn tay nâng áo cưới siết lại, lại vội vàng thả ra, sợ nhăn áo cưới. Lòng bàn tay rịn mồ hôi lạnh, lỗ tai đỏ gay, hầu kết lẫn lộn mấy lần, khó khăn lắm mới nói được một câu.

“Loại chuyện này phải hành động bất ngờ mới làm, làm...” Thiếu tá Lục đột nhiên ôm lấy Vân Thường đang cong môi lên vào lòng, vừa lột áo ngủ của cô vừa nghiêng răng đáp “Làm bà xã ngạc nhiên mừng rồi!”

Bộ dạng hung dữ đó, quả thật cứ như muốn ngấu nghiến Vân Thường vào bụng.

Vân Thường cũng không giãy dụa, mặc anh luống cuống tay chân cởi đồ mình ra.

Cô đau lòng khổ sở thiếu chút nữa bay về nhà họ Lục. Giờ bỗng nhiên anh nói với cô đây là một sự ngạc nhiên bất ngờ! Tất cả chỉ là một trò cười, anh không thích người phụ nữ khác, cũng không có ngoại tình, chẳng qua vì một bộ áo cưới mà thôi.

Vân Thường vịn trán, cô cảm động thật nhưng vui mừng thế này cô chịu không nổi.

“Lục Diệp,” Cô đề Lục Diệp đang xò tay áo cưới lên người cô, cố gắng lựa lời “Đừng làm chuyện như thế nữa.”

Tay Lục Diệp khựng lại, ngừng đầu nhìn cô, ánh mắt hiện rõ ràng bị tổn thương “Em không thích sao?”

“Không phải,” Vân Thường bị anh nhìn có chút chột dạ, dứt khoát không nhìn vào mắt anh nữa, duỗi tay xò tay vào áo cưới, rũ mắt nói “Anh như vậy em rất dễ hiểu lắm, anh xem hôm nay anh kéo tay người phụ nữ kia...”

“Anh không kéo tay cô ta! Chỉ túm cổ tay cô ta thôi!”

Đối với vấn đề này thiếu tá Lục kiên quyết làm sáng tỏ.

“Được, được.” Vân Thường không muốn tranh với anh, thấy anh còn chưa hiểu dứt khoát nói rõ “Sau này đừng lồi lõm kéo kéo người phụ nữ khác!”

Lục Diệp giật mình, phản ứng lại lập tức toét miệng cười, Vân Thường nhà anh đang ghen kia!

Cái gì mà lồi lõm kéo kéo người phụ nữ khác chứ, anh không làm đâu! Gật đầu, sáng khoái đáp ứng “Được!”

Không đợi Vân Thường nói tiếp, vọt ra sau lưng cô kéo dây kéo sau áo cưới lên.

Áo cưới trắng tinh kiểu phục cổ mặc trên người Vân Thường vừa khít, hiện rõ dáng người thon thả, ngực cong eo mảnh của cô. Cô buông xõa tóc, gương mặt trắng nõn nhuốm màu hồng quyền rũ, vạt váy dài trải phía sau.

Cứ thế đứng trước mặt Lục Diệp, hàng mi dày cong cong e thẹn chớp chớp, như cánh bướm giữa vườn hoa giăng cánh muốn bay. Thỉnh thoảng ngược nhìn anh, lại nhanh chóng dời đi.

Linh động trong sáng kết hợp hoàn mỹ với thành thực quyền rũ, thiếu tá Lục nhìn không chớp mắt.

Vân Thường thấy anh nửa ngày không nói, vừa thẹn vừa lo, hai tay luống cuống túm áo cưới, lại nhanh chóng thả xuống, hơi nghiêng đầu hỏi Lục Diệp “Không, không đẹp ư?”

Mắt Lục Diệp sáng khiếp người, đồng tử đen nhánh lấp lánh ánh áng, anh đi tới ôm Vân Thường vào lòng, động tác rất nhẹ như sợ kinh động vẻ đẹp của cô lúc này.

“Rất đẹp.” Lục Diệp vui mặt vào hõm cổ Vân Thường, trong lúc nói chuyện cánh môi như đang hôn lên cổ cô “Đẹp nhất thế giới.”

Anh không biết nói lời âu yếm, bây giờ kích động cực điểm nói chuyện cũng khô khan như thế.

Nhưng thân thể run run nhè nhẹ của anh đã chuyển tâm tình tận đáy lòng anh đến Vân Thường. Vân Thường ôm lại anh, cảm xúc nóng nảy cả buổi tối tan biến, chỉ còn lại hạnh phúc ngập tràn.

Đã rạng sáng rồi, áo cưới cũng mặc xong, nên đi ngủ. Vân Thường đang mang thai, không thể thức đêm.

Lục Diệp biết đạo lý này, đành lưu luyến nhìn cô cởi áo cưới ra, lại cẩn thận mặc vào ma nơ canh.

Anh không biết những người đàn ông khác thấy vợ mình mặc áo cưới sẽ có cảm giác gì, nhưng anh biết rõ ràng, lúc Vân Thường mặc áo cưới anh đem về, đứng đó cười thẹn thùng với anh thì.

Anh gần như không kiểm soát nổi tình cảm mãnh liệt sục sôi trong lòng, muốn ôm lấy cô chạy ra ngoài một vòng, hoặc là hung hăng khám cô vào trong xương thịt mình, cả đời không tách ra!

Tình cảm này đến quá mãnh liệt, cho dù năng lực tự kiểm soát của anh rất mạnh cũng không kềm nén nổi. Chỉ có thể ôm Vân Thường vào lòng, không để cô thấy vành mắt đỏ hoe của mình.

Vì mấy phút ngắn ngủi này, đời này cũng đáng giá rồi.

Vân Thường đã ngủ, hơi thở đều đều dài lâu, mấy lọn tóc mất trật tự dán trên mặt cô, Lục Diệp thò tay nhẹ nhàng vén tóc giúp cô.

Nhìn mặt cô đắm đắm hồi lâu mới thở dài, trong mắt thoáng qua chút ảo não.

Hôm nay anh làm việc thật quá hổngбет, khiến cô đau lòng đến mức này, xem ra trên mạng nói không thể tin! Đều là nói bừa!

Mừng rỡ bất ngờ gì chứ! Còn không cho vợ biết! Cuối cùng Vân Thường còn chảy nước mắt! Thiếu tá Lục dùng ngón cái vuốt ve mặt Vân Thường, ánh mắt tràn ngập đau lòng.

Sau này không lên mạng xem mấy thứ vớ vẩn đó nữa. Thiếu tá Lục quyết định rồi!

Cánh tay ôm Vân Thường lại chặt thêm, lấu bầu trong bụng một câu, may mà đáng về cô mặc áo cưới chỉ có một mình mình thấy, không tiện nghi người khác.

Tác giả có lời muốn nói:

Thiếu tá Lục: Vân Thường, anh sai rồi...

Vân Thường: hừ

Thiếu tá Lục: sau này anh không lồi lồi kéo kéo phụ nữ khác nữa

Vân Thường: hừ

Thiếu tá Lục (quyết tâm): sau này anh thấy phụ nữ nhất định đi đường vòng! Nên... nên em thấy đàn ông cũng đi đường vòng nhé ~\ ($\geq \nabla \leq$)/~

Vân Thường: cút đi!

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Ngày Thứ Bốn Mười

Hai ngày ở Hải Nam, khởi đầu khá thuận lợi, quá trình lại chấn động tâm can. Dù là thế, Vân Thường cũng khá lưu luyến nơi này.

Phong cảnh tuyệt đẹp, hoàn cảnh dễ chịu, có lẽ sau này có thời gian có thể ở đây lâu dài. Nhưng cuộc sống bình tĩnh chỉ là tạm thời, sau khi kết hôn với Lục Diệp, cô đã biết điều đó.

Sáng sớm hôm sau, Vân Thường và Lục Diệp dậy từ sớm, ăn sáng xong đi thẳng ra sân bay.

Dọc đường đi Vân Thường khá kích động, cô chưa từng đi qua căn cứ quân đội, hề nghĩ đến sắp lập tức được thấy nơi sinh hoạt trường kỳ của Lục Diệp là cô lại không ức chế được kích động.

Quân nhân, hai chữ hề nhắc tới là khiến người ta không kiềm được sùng bái. Vân Thường xoắn vạt áo, tim đập thình thịch không ngừng.

Họ chỉ ngồi máy bay hơn một tiếng là tới nơi. Lục Diệp nói chỗ họ ở nằm trong núi, có điều không cần lo, đến chừng đó sẽ có người tới đón họ.

Quả nhiên vừa ra phi trường thì thấy hai người đàn ông mặt quân phục màu xanh lá cây sẫm.

Hai người thấy Lục Diệp lập tức sáng mắt, sai bước tới, dập gót chào anh. Quay sang Vân Thường lại kêu một tiếng chị dâu giòn giã.

Vân Thường còn không quen với lối xưng hô như vậy, mặt hơi đỏ lên song vẫn gật đầu đáp lại.

Lục Diệp nhìn có vẻ rất quen thuộc hai người này, hỏi tình huống trong bộ đội vài câu, lại khích lệ bọn họ liền quay sang hỏi cảm giác của Vân Thường.

Khắp nơi đều là núi, chuyển biến như vậy quả thật rất lớn, anh sợ Vân Thường không thích nghi được.

May mà Vân Thường không có chỗ nào khó ở, Lục Diệp cũng thoáng yên tâm.

Vượt qua một đoạn đường tương đối bằng phẳng, xe trực tiếp leo lên đường núi. Lối đi nhỏ hẹp chỉ cho một chiếc xe đi qua, bên dưới là vực sâu không đáy, tuy xe lái cực kỳ vững vàng nhưng cũng khiến Vân Thường tim đập chân run.

Cô chưa từng đi qua đường núi, giờ bỗng cảm thấy vắng đầu, đành nhắm chặt mắt không dám liếc nhìn ra ngoài.

Lục Diệp thấy thế vội vàng ôm Vân Thường vào lòng mình, vừa vỗ lưng cô vừa thì thầm bên tai cô không biết nói cái gì.

Hai người lính ngồi đằng trước nhìn qua kiếng chiếu hậu thấy thế tức thì nhe răng cười, trong mắt toàn là cười cợt.

Thiếu tá Lục thật là may mắn, chị dâu bọn họ đẹp thật đó! Không biết chừng nào họ mới cưới được vợ đây. Hai người nhìn nhau, đều phát hiện trong mắt đối phương toàn là hâm mộ thật sâu.

Lá gan Vân Thường không nhỏ, xe lái được một lát đã từ từ thích ứng, thậm chí còn đẩy tay Lục Diệp ra tò mò nhìn ra ngoài.

Cô là người miền bắc, căn bản chưa thấy qua địa hình thần kỳ như thế này bao giờ, bây giờ vừa thấy lập tức kinh ngạc tán thán mãi không thôi.

Núi non sừng sững xanh um tươi tốt, toàn là cây gỗ cao vút, lá to bản phấp phới trong gió, xanh biếc.

Tầng đá bên ngót hình dạng kỳ dị, vách núi dốc đứng, còn có đáy vực đen ngòm, tất cả đều mới mẻ với Vân Thường.

“Sợ không?” Lục Diệp từ đằng sau bịt mắt cô lại, không cho cô nhìn xuống dưới. Tuy giờ cô thấy thú vị nhưng rất có thể lát nữa sẽ xuất hiện phản ứng say xe.

Cảnh sắc trước mắt thoáng cái bị bóng tối bao trùm, Vân Thường ngăn ra: “Cũng được.”

Lục Diệp gật đầu, cơ mặt thoáng thả lỏng: “Đừng nhìn, sau này rồi nhìn, nếu không sẽ vắng đầu.”

Vân Thường chớp chớp mắt, hàng mi dài như vuốt mèo cọ cọ lòng bàn tay Lục Diệp, cảm giác tê tê nháy mắt truyền từ lòng bàn tay vào tận đáy lòng.

Tay Lục Diệp đỡ ra, mím môi không nói gì cả, chỉ kéo đầu cô qua, ấn lên vai mình.

Đi chừng nửa tiếng, rốt cuộc tới nơi. Không giống với thế núi dốc đứng, nơi này là cả một khoảng trời riêng, diện tích tương đối lớn, cũng rất bằng phẳng.

Thậm chí không nhận ra được đây là trong núi.

Họ vừa xuống xe liền tiếp nhận hàng loạt ánh mắt nóng bỏng, đặc biệt là Vân Thường.

Nơi này đã lâu lắm không có phụ nữ tới. Đám lính này tuy vừa đúng tuổi kết hôn nhưng do đủ loại nguyên nhân, chân chính lập gia đình rất ít.

Cho dù kết hôn rồi, cơ bản cũng không có cơ hội xin dẫn người nhà theo quân.

Thành thử Vân Thường tới bộ đội với binh sĩ trong này mà nói, cũng coi như một sự kiện mới mẻ.

Có người mới điều tới đây không lâu, thậm chí còn chưa từng gặp qua người nhà của sĩ quan cấp cao, thành ra cũng hơi mất kiểm soát ánh mắt mình.

Mặt Lục Diệp đen lại, từ chối ý tốt muốn đưa về nhà của hai người mới đi đón họ, tự mình một tay xách túi, một tay túm chặt tay Vân Thường, đi thật nhanh.

Trong lòng cực kỳ không vui, cái đám này không nhìn thấy có mấy ngày! Ánh mắt kiểu gì thế? Đó là vợ anh! Ai cho chúng nhìn chằm chằm như thế?

Thiếu tá Lục tức điên hận không thể mọc cánh trên lưng, bay thẳng về nhà mình!

Bước chân cũng càng nhanh, hại Vân Thường đi theo không kịp. Đành túm cánh tay Lục Diệp, kêu anh đi chậm lại.

Phòng của họ bộ đội đã báo trước cho Lục Diệp rồi, vì thế Lục Diệp không tốn chút sức nào tìm được nhà mình, mới rồi trên xe hai người kia đã đưa chìa khóa nhà cho anh rồi.

Nơi này canh gác cực kỳ nghiêm ngặt, hai bên cánh cổng sắt khổng lồ đều có quân nhân cầm súng đứng đó, ngay cả Lục Diệp cũng phải móc chứng minh ra mới được cho vào.

Không có cao ốc đồ sộ gì, chỉ là một dãy nhà rất đơn giản nhưng càng giống nhà.

Chung quanh đều có nhà, Vân Thường đoán hẳn là nơi ở của người nhà quân nhân.

Lục Diệp thấy cô ngó chung quanh, biết cô muốn tìm hiểu, vừa dẫn cô đi vào nhà vừa nói: “Rất nhiều phòng còn trống.”

Thấy Vân Thường tròn mắt, anh cười chua chát: “Lính độc thân hoặc vợ không ở bên cạnh không ở đây, người kết hôn còn có người nhà theo quân lại ít, nên ở đây bình thường rất vắng.”

“Sau này chỗ này có lẽ sẽ chán.” Lục Diệp thả hành lý xuống, quay đầu nâng mặt Vân Thường lên, nhìn sâu vào mắt cô “Em... nếu em chịu không nổi, anh có thể đưa em về.”

Cứ việc anh rất muốn Vân Thường ở bên mình, nhưng anh không thể hại cô.

Bộ đội chỗ Lục Diệp không phải quân đội bình thường, nơi đây cơ hồ tập kết tất cả lực lượng tinh anh trong quân, sĩ quan cấp thiếu tá trở lên không hề ít.

Nhưng người nhà ở đây lại cực kỳ hiếm, thậm chí vợ rất nhiều người hào hứng tới đây, lại khóc lóc bị đưa trở về.

Nhất là mấy năm trước, chỗ này còn từng xuất hiện chuyện vợ lính mắc chứng u uất.

Anh rất sợ Vân Thường cũng sẽ xuất hiện tâm trạng không tốt vì chịu không nổi cuộc sống ở đây.

Sắc mặt Lục Diệp nghiêm túc, thăm sâu trong đôi mắt đen nhánh sắc bén lại che giấu nỗi sợ hãi nôn nóng không nói ra được.

Vân Thường vươn tay nắm tay anh, ý cười dịu dàng trên mặt nháy mắt xóa đi bất an trong lòng Lục Diệp “Anh yên tâm.”

Diện tích cả phòng không tới hai trăm mét vuông, bố trí rất đơn giản, nền xi măng tường vôi trắng, song sạch sẽ sáng sủa.

Dụng cụ trong nhà cũng rất gọn nhẹ, không có đồ đạc dư thừa, đồ cần thiết thì không thiếu một món. Nồi niêu xoong chảo, gạo chậu, bàn chải khăn lông, thậm chí rau cải trái cây trong tủ lạnh cũng có, quả thật là tác phong bộ đội.

Trước khi họ tới phòng đã có người chuyên môn thu dọn, thành thử Vân Thường và Lục Diệp chỉ cần cất đồ họ đem tới là được.

Dọn dẹp xong mọi thứ, ngoài cửa vang lên tiếng gõ. Lục Diệp mở cửa ra nhìn, là mấy phụ nữ ba bốn chục tuổi. Mặt mày hân hoan rạng rỡ.

Đây đều là các chị dâu theo quân, Lục Diệp không quen họ lắm, dù sao quân nhân độc thân không được phép tiến vào chỗ người nhà ở.

Lễ phép chào vài tiếng, lại giới thiệu lẫn nhau một chút, bấy giờ Lục Diệp mới biết, người ta đều vì Vân Thường mà đến, không dính gì đến anh.

Bất quá cũng tốt, biết thêm nhiều người, chờ khi mình huấn luyện cả ngày hoặc là đi làm nhiệm vụ, Vân Thường cũng không cô đơn.

Lục Diệp vội vàng mở cửa mời họ vào, giới thiệu từng người cho Vân Thường biết.

Người trẻ nhất trong số họ đều đã quá ba mươi lăm, thấy Vân Thường rồi đều cao hứng. Thêm một chị em đối với họ mà nói thật hiếm có.

Tính Vân Thường hiền lành, cũng rất dễ tính, là kiểu được người lớn thích nhất, mấy chị dâu này vừa thấy cô là thích ngay, kéo cô hỏi han, thậm chí hành trình ngày mai của Vân Thường cũng định sẵn luôn.

Vân Thường cũng rất thích qua lại với họ, có lẽ là ở trong quân lâu ngày, trên người họ đều có khí chất cởi mở, tính tình cực kỳ thẳng thắn.

Lần này cô và Lục Diệp đi vội, không có mang gì từ nhà đến. Có điều lúc ở Hải Nam họ mua một ít kẹo, sữa bột đều có.

Nghe nói có mấy nhà có trẻ con, Vân Thường liền lấy kẹo dừa và bột dừa ra chia cho mỗi người một phần.

Mọi người đều vui mừng không thôi. Từ đây đi ra ngoài một chuyến không dễ, thức ăn đồ dùng đều có người chuyên trách đưa tới, Vân Thường tặng mấy món ăn vặt dùng đồ bỏn nhỏ quả thật quá tốt.

Vì thế họ đều cảm kích, càng thêm thân thiết với Vân Thường.

Tiền mấy chị dâu đi thi đã gần giữa trưa. Vân Thường làm com chiên trứng đơn giản, cùng Lục Diệp ăn vội vàng xong bữa, lại bị Lục Diệp kéo đi báo cáo.

Trình tự báo cáo trong quân đội không hề rườm rà, chỉ là Lục Diệp dẫn cô đi gặp vài sĩ quan cấp cao tốn không ít thời gian, mãi đến gần tối mới về nhà.

Vừa mới về tới, mấy người phụ nữ ban sáng lại tới, biết ngày đầu tiên Vân Thường có rất nhiều việc phải làm nên không ngồi lâu, chỉ tặng vài món ăn là đi.

Nhờ đó Vân Thường đỡ tốn công làm com tối, cô chỉ cảm thấy ấm lòng.

Lúc cô ở ngoài, chứng kiến đều là lòng người hiểm ác, mà ở đây, được chiếu cố khắp nơi, chênh lệch thật sự quá lớn.

Buổi tối hai người tắm rửa nhanh gọn liền lên giường nằm. Ngày mai Lục Diệp phải quay lại trong quân, mà Vân Thường cũng cần thích nghi với sinh hoạt khác trước.

Lục Diệp vẫn còn chưa yên tâm, chỉ có thể ôm Vân Thường, nói cho cô nghe mọi chuyện một lượt, dặn cô có chuyện gì nhất định phải nói với anh.

Dù tính Vân Thường dễ chịu cũng bị tiếng lải nhải của anh làm bức mình, đành túm lỗ tai anh, tỏ ý mình biết rồi.

“Vân Thường, không quen phải nói với anh.”

“Biết rồi.” Vân Thường đã bắt đầu buồn ngủ, giọng mũi cực nặng, Lục Diệp thấy thế cũng không nói nữa, thận trọng ôm cô, kéo chăn cho cô.

Ban đêm trên núi lạnh, đừng để bị cảm.

Người Lục Diệp nóng, Vân Thường bị anh ôm đồ mồ hôi, nhưng vẫn không đẩy anh ra.

Không có gì mà không thích nghi được cả, cũng không phải chưa tịch mịch bao giờ. Lúc mất không thấy cô còn chống chọi được, còn cái gì không vượt qua được.

Huống chi, Vân Thường cảm thụ tiếng tim đập mạnh mẽ bên tai, khoe môi hơi cong lên.

Ở đâu có anh nơi đó là nhà.

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Phiên Ngoại 1.

Lục phu nhân đến phát rầu với chuyện hôn nhân của con. Theo lý thuyết, con trai nhà mình đáng đáp khá, lại trẻ tuổi triển vọng, vừa mới ba mươi quân hàm đã thăng tới thiếu tá, bên cạnh hẳn là có cả tá con gái cho nó tuyển chọn.

Nhưng nhiều năm nay, bà chưa từng thấy bên người con xuất hiện một cô gái nào! Thật sự không có lấy một người! Đường như Lục Diệp là chất cách điện với phụ nữ ấy!

Hỏi Lục Diệp hai mươi mấy, bà còn có thể tự an ủi mình, tuổi con còn trẻ, chờ xem xem, nói không chừng đến thời điểm duyên phận nó tự tới. Nhưng mà chờ một lần chờ thật nhiều năm.

Mất thấy cháu nội của đám chị em chung quanh biết đi mua xì dầu luôn rồi, con bà còn chưa thấy bóng dáng cô gái nào bên cạnh! Quá tệ đi? Bà còn muốn làm bà nội, bỗng cháu đây!

Lục phu nhân nóng ruột, liền thừa dịp Lục Diệp nghỉ phép sắp xếp cho anh đi xem mắt, cho anh gặp các cô gái đủ loại hình. Nhiều kiểu như thế, cũng có một kiểu nó thích chứ!

Song kết quả khiến bà hận không thể bỏ đầu Lục Diệp ra, xem trong óc con trừ quân đội ra còn chứa cái gì.

Một người cũng không vừa mắt! Không, căn bản không phải là vấn đề vừa mắt hay không vừa mắt! Mà là nó không thèm nhìn! Sắp xếp xem mặt thì đi, nhưng đi đến nơi cứ ngồi ý ra đó ăn thì làm gì?!

Lục phu nhân tức muốn khóc, mấy cô bé vốn đã e dè, đi xem mắt càng thẹn thùng, lúc này cần đàn ông tới thay đổi không khí, nhưng con trai bà khen ngược, con gái nhà người ta nói chuyện với nó nó cứ lờ đi!

Trong mắt ngoài ăn ra chẳng có gì khác nữa, lần nào xem mắt không giống khúc gỗ thì cũng giống cái thùng con!

Mấy năm nay, số lần Lục Diệp xem mắt dùng mấy tính bấm cũng không đếm hết! Thế mà một chút lửa cũng không thấy xẹt ra!

Lục phu nhân nóng ruột xoay vòng vòng nhưng cũng không làm được gì Lục Diệp. Nói tới là về quân đội thì làm sao giờ?

Hôm đó, Lục phu nhân lái xe ra ngoại ô đi dạo. Bà mù đường hết chỗ chê, bình thường căn bản thượng tướng Lục không cho phép bà tự lái xe.

Khổ nỗi tính Lục phu nhân hoạt bát, hờ ra là lén lút lái xe đi, thượng tướng Lục lo lắng một cái liền đánh mất bà xã nhà mình.

Kết quả đúng là vẫn lạc đường, vòng vòng trong khu xóm nội thành mãi mà không tìm thấy đường. Lục phu nhân sốt ruột như kiến bò trên chảo, đành dùng xe bên lề đường, tự mình đi xuống hỏi thăm.

Đang nóng ruột thì trước mặt bỗng nhiên có hai người phụ nữ đi tới, Lục phu nhân mừng rỡ, đón lại định hỏi thăm đường.

“Ôi cha, thật là gây nghiệp chướng mà,” Một phụ nữ trên đầu quấn một cái khăn caro thờ dài “Đứa nhỏ không có mẹ thật đáng thương.”

“Phải đó, con bé đó học giỏi, lại xinh xắn, thế mà lại có người cha như vậy, có cách gì giờ? Bây giờ mất lại mù, chắc chắc.” Một phụ nữ khác than “Ôi, đứa bé đó sớm muộn gì cũng bị bọn họ hại chết!”

“Xin hỏi... đi đường nào có thể ra khỏi chỗ này?” Lục phu nhân nghe người ta tám, cảm thấy hơi ngại song vẫn kiên trì hỏi.

“Thấy cái nhà trắng trắng kia không? Người phụ nữ quấn khăn chỉ vào căn nhà màu trắng trước mặt.

Lục phu nhân vội vàng gạt đầu.

“Vòng qua căn nhà đó, có một con đường nhỏ, men theo đường đó đi đến hết là đường lớn.

“Cám ơn.” Lục phu nhân vội nói.

Người phụ nữ kia lắc đầu tiếp tục quay sang tám “Đứa bé đó hiểu chuyện lắm nha, hôm qua tôi còn thấy nó, ngồi dưới gốc cây bên ngoài, cánh tay đều bầm cá, cũng không biết bị làm sao, ôi, đáng thương quá!”

“Còn không phải ư, mới có hai mươi ba, đời này coi như hết.”

Lục phu nhân rất tốt bụng, giờ về già càng dễ mềm lòng, nghe hai phụ nữ kia nói thế lập tức động lòng trắc ẩn.

Vì thế cũng không lo đi nữa, trực tiếp gia nhập vào hội bà tám của hai người phụ nữ kia.

Ba phụ nữ một sản diễn, Lục phu nhân rất nhanh nắm được thân thế của Vân Thường, thậm chí lúc cô học tiểu học được thưởng mấy lần cũng biết rành mạch!

Đến lúc lên xe rồi, Lục phu nhân hãy còn lau nước mắt. Đứa bé ngoan như thế, sao lại không có một gia đình tốt chứ. Nếu mình cũng có một đứa con gái ngoan ngoãn hiểu chuyện như thế, bản thân còn không cao hứng chết luôn!

Ý nghĩ này như tia chớp xẹt qua đầu Lục phu nhân, khiến lòng bà nháy mắt nảy sinh một ý tưởng to gan.

Tối đó, Lục phu nhân ngủ cũng không ngủ ngon, càng nghĩ càng cảm thấy có thể thực hiện. Ngày hôm sau liền công thượng tướng Lục bận bịu đi lo liệu.

Tuy bà ngóng Lục Diệp kết hôn tới điên rồi nhưng suy cho cùng bà không phải người cầu thả, vẫn nấn nại sai người đi điều tra quá khứ của Vân Thường triệt để một lần.

Kết quả càng xem càng mừng rỡ, hận không thể lập tức dẫn Vân Thường về nhà. Nhưng quan trọng nhất vẫn là Vân Quang Phương, mới đầu Lục phu nhân còn không ôm hi vọng quá lớn.

Thậm chí cảm thấy hành vi này của mình có chút trơ trẽn, thấp thỏm nói đề nghị của mình với Vân Quang Phương, vốn tưởng sẽ bị cự tuyệt và chửi bới, không hề đàm phán cực kỳ thuận lợi.

Vừa mở miệng là hai trăm ngàn, con gái tùy ý sao cũng được, chỉ cần đưa tiền cho lão là được.

Lục phu nhân thực không tin nổi, sự việc sao thành ra thế này? Bà có vui mừng, nhưng phần nhiều là xót xa.

Đây là cha đẻ sao? Hỏi cũng không hỏi bà muốn con gái lão làm gì, cứ thế bán con đi. Có điều cũng may lão như thế, bà mới có thể nhặt không được một cô con dâu tốt.

Tĩnh Vân Thường quả thật dễ thương, không sắc sảo không tùy hứng, lúc nào cũng cười, vừa dịu dàng lại vừa ngoan ngoãn, cũng thông minh bình tĩnh lạ thường.

Ngay cả lúc biết mình bị bán làm vợ một người đàn ông xa lạ cũng không khóc lóc ầm ỹ, Lục phu nhân nhìn càng thêm đau lòng, vội vàng đưa cô về nhà.

Thật ra Vân Thường không hề trấn tĩnh như Lục phu nhân thấy, trong lòng cô cũng hoảng loạn vô cùng, không biết mình bị Vân Quang Phương bán cho người đàn ông như thế nào.

Từng muốn tự tử, nhảy từ cửa sổ xuống là đầu xuôi đuôi lọt hết song đến cuối cùng vẫn là quyến luyến thế gian ấm áp này. Huống hồ Lục phu nhân và thượng tướng Lục thật sự tốt với cô.

Bởi vì lòng tốt đó, chỉ cần Lục Diệp không phải người quá phi lý, cô có thể tiếp thu.

Cô không biết làm sao mà Lục phu nhân có thể cho bọn họ đăng ký kết hôn trong khi Lục Diệp còn chưa biết, lúc giấy đăng ký kết hôn tới tay cô hoảng hồn, biết sự kiện hoang đường này thật sự là vấn đề đóng thuyền, không còn đường cho cô phản kháng nữa rồi.

Thôi, tới đâu hay tới đó, đằng nào Lục Diệp cũng là quân nhân, thời gian ở nhà cũng không dài. Cho dù anh ghét cô, không thích cô, những ngày anh có nhà cô vẫn có thể nhìn được.

Trước khi Lục Diệp về, Lục phu nhân kể cho cô nghe rất nhiều chuyện về Lục Diệp. Từ lời kể của bà Vân Thường chấp vả ra một Lục Diệp trong tương tượng của cô.

Ngạo mạn, tính tình cứng rắn lạnh lùng, không thích con gái.

Vân Thường phát rầu, hai điểm đầu không vấn đề gì, cho dù người đàn ông này ngạo mạn lạnh lùng hơn nữa cô cũng có thể không để ý, nhưng không thích phụ nữ... vậy phải làm sao?

Vì thế nên một giây trước khi Lục Diệp về, Vân Thường vẫn còn mãi xoắn xuýt vấn đề này.

Khoảnh khắc Lục Diệp đi vào phòng, kỳ thật cô vô cùng căng thẳng. Cô không có mấy kinh nghiệm cư xử với đàn ông, không biết nên ứng đối thế nào với người đã thành chồng cô này, càng không biết liệu anh có bài xích cô mãnh liệt không, đành thấp thòm bất an ngồi trên giường chờ anh, như một chú mèo con chờ chủ quyết định vận mệnh của mình.

Giây phút sờ mặt anh, Vân Thường biết, trời xanh thật ưu ái người này. Gương mặt đó, căn bản không cần nhìn cũng biết có bao nhiêu xuất sắc, sống mũi thẳng cao, mắt sâu thẳm, đường nét khuôn mặt góc cạnh rõ rệt, Vân Thường thầm khen, buột miệng một câu anh thật đẹp trai.

Hình như người đàn ông này được khen đẹp quá nhiều rồi, căn bản không phản ứng với lời khen của cô, chỉ ngạo mạn hừ mũi một tiếng, nói cô còn là con nít, tiếp đó liền bỏ vô phòng tắm rửa.

Anh không ép cô làm bất cứ điều gì, cũng không tỏ vẻ quá bất mãn với sự xuất hiện của cô, càng không nặng lời với cô.

Vân Thường rất cảm kích Lục Diệp, lúc đó tự tôn của cô đã yếu ớt tới mức sắp nát rồi, nếu lúc đó Lục Diệp lạnh mặt châm chọc cô, cô cũng không biết liệu mình sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Ngày đầu tiên trôi qua không tệ, hai người đều có vẻ dè dặt, đôi bên đều không thả lỏng song cũng không bài xích.

Lòng bàn tay anh rộng mà mạnh mẽ, đủ bao trọn tay cô trong lòng bàn tay mình. Lúc anh dắt cô qua đường, đi siêu thị, lòng bàn tay anh ấm áp khiến Vân Thường quyến luyến, say mê.

Bước ngoặt đến thật nhanh. Lúc Vân Thường bị Lục Diệp đề ra hôn trong phòng tắm, cô vừa sợ vừa thấp thòm, hai tay bắt giác muốn đẩy anh ra. Dù sao họ mới biết nhau có hai ngày, dù người đàn ông này đã là chồng cô trên pháp luật nhưng trực tiếp làm loại chuyện thân mật thế này cũng quá hoang đường đi.

Thế nhưng lúc hơi thở nóng bỏng của anh phả trên vành tai, trên cổ cô, Vân Thường bỗng phát hiện, mình không cách nào từ chối.

Có lẽ là chấp nhận số phận, cũng có lẽ là cảm kích Lục Diệp thu nhận cô ở thời điểm cô hoảng loạn bối rối, cô gần như ngoan ngoãn nghe anh bày bố.

May mà anh không thô bạo, rất quan tâm đến cảm giác của cô, khiến trái tim phiêu dạt bất an của Vân Thường thoáng yên ổn lại.

Tiếp đó, cuộc sống chung trở nên hài hòa mà đơn giản. Hai người đều ngầm hiểu không đề cập tới cách thức kết hợp xấu hổ của họ, trái lại cuộc sống cũng không tệ.

Lục Diệp không có khó tính như tưởng tượng, càng không khó xử cô. Vân Thường cảm thấy, đời này mình có được người đàn ông như thế cũng tính là may mắn trong bất hạnh.

Quý đạo sinh hoạt tiến tới từng bước, sống với Lục Diệp hơn mười ngày, tình cảm của Vân Thường với anh này sinh biến hóa long trời lở đất.

Anh rất tốt với cô, không chút so đo đòi hỏi phải nhận được báo đáp, tốt đến mức nửa đêm ngủ mơ cũng ước ao nghĩ được cách đền đáp anh.

Nhưng, cô không làm gì được, tất cả đều phủ một bóng xám mịt mờ khi mắt mất đi ánh sáng. Toàn thân từ trên xuống dưới chỉ còn một trái tim trọn vẹn, cô chỉ biết rửa tay thấp nhang, chân thành dâng cả trái tim mình cho anh.

Tiếp đó xảy ra rất nhiều chuyện, cô phát hiện mình mang thai, anh bị thương đưa vào bệnh viện... tin tức tốt xấu nối nhau mà đến. Có điều may mắn, anh vượt qua được, không bỏ lại cô và bé cưng của họ.

Cô còn cảm giác được anh quan tâm, có thể đích thân nói với anh, họ có bé cưng rồi.

Đại khái cuộc sống là thế. Luôn mang đến cho bạn niềm rỡ hoặc ngạc nhiên lúc bạn không ngờ nhất, ai cũng không biết giây sau sẽ phát sinh chuyện gì. Nhưng nếu có người như thế, anh ấy có thể cùng bạn ngắm mười dặm hoa Trường An, song sẽ không bị phồn hoa hút mắt, vẫn nhớ đất tay bạn, đưa bạn về nhà.

Vân Thường ngồi trên giường há miệng nuốt cháo tổ yến Lục Diệp dứt, mắt hạnh cong cong, khóe môi vênh lên, đây đại khái là hạnh phúc có thể đi cùng suốt cuộc đời mình.

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Các Bé Cưng Nhà Thiếu Tá Lục

Vân Thường mới bầu bí bốn tháng cúi đầu đã không nhìn thấy bàn chân nữa rồi. Đến bệnh viện quân khu kiểm tra, là thai song sinh!

Thiếu tá Lục nghe xong tin tức này ngốc luôn tại trận, y như khúc gỗ trước mặt quân y, nửa ngày không nói nên lời.

Vỗ đùi đánh bốp, thoáng cái đã vọt tới trước mặt Vân Thường, bế bổng người lên, kích động đỏ mắt.

Anh thì thoải mái rồi nhưng lại hù quân y suýt sặc. Sao có thể hành bà bầu như thế, không phải quá xằng bậy sao? Thế là bất chấp quân hàm với chả quân hàm, đen mặt ngăn cản cử chỉ điên rồ của thiếu tá Lục, hung hăng mắng anh một trận.

Cũng quái lạ, thiếu tá Lục luôn nghiêm mặt lại không hề nổi cáu, thái độ kia phải nói là xuống nước, còn đặc biệt hòa nhã thỉnh giáo bác sĩ rất nhiều, bao gồm những việc bà bầu cần chú ý.

Vân Thường cũng không ngờ trong bụng mình lại có những hai nhóc, mãi đến khi ra khỏi bệnh viện còn ngơ ngơ ngác ngác. Vất vả lắm mới tiêu hóa được tin tức này liền giục Lục Diệp gọi điện cho thượng tướng Lục và Lục phu nhân.

Trước đó cô đã không dùng mấy thứ đồ có bức xạ như điện thoại mấy tính lâu rồi, sợ ảnh hưởng em bé.

Thiếu tá Lục suy nghĩ lâu, không muốn gọi điện thoại. Anh là miếng thịt rớt từ trên người Lục phu nhân xuống, còn không hiểu mẹ mình chắc?

Nghe tin Vân Thường mang thai đôi không biết sẽ giày vò thế nào đây!

Nhưng Vân Thường nhìn anh chòng chọc thế này, anh không gọi cũng không được. Thiếu tá Lục đành rề rà bấm số nhà mình.

Quả nhiên, Lục phu nhân vừa nghe tin này cao hứng thiếu chút đập bẻ điện thoại, nhất quyết bắt Lục Diệp đưa Vân Thường về nhà!

Đó là thai song sinh đó! Một lần hai đứa cháu nội! Lục phu nhân không ngồi yên nổi một phút. Thậm chí nói cứng, nếu Lục Diệp không đưa Vân Thường về, vậy tết anh khỏi cần về nhà nữa!

Lục Diệp đau đầu không thôi. Chắc chắn anh sẽ không để Vân Thường về nhà một mình rồi. Địa điểm quân khu lại cực kỳ bí mật, mẹ anh tới không được.

Nghĩ tới nghĩ lui không ra biện pháp nào tốt, chỉ đành gọi điện nói chuyện riêng với thượng tướng Lục, cố gắng nói chuyện với ông để ông trấn an mẹ anh trước.

Ai biết thượng tướng Lục trầm ổn cả đời, lần này cũng lên cơn điên theo Lục phu nhân, khăng khăng bắt Vân Thường về nhà.

Lục Diệp ngắt điện thoại, sậu muốn bạc tóc rồi, cẩn thận ôm Vân Thường không buông tay, một bụng ủy khuất, đó là vợ anh! Không ai được cướp đi!

Dứt khoát tắt nguồn, không nhận điện thoại ba mẹ nữa! Không cho về thì không về! Đẳng nào đi đến đâu Vân Thường cũng theo anh hết!

Bên này, Lục phu nhân và thượng tướng Lục đang hăm hở kích động chờ Vân Thường về nhà, chờ mấy ngày liền chẳng thấy tăm hơi đâu hết!

Kết quả gọi điện thoại, thẳng ranh giới thật, dám tắt nguồn luôn! Gọi mấy lần đều thế cả!

Lục phu nhân giận à! Trực tiếp lên thư phòng thượng tướng Lục rút roi ra “Thằng chết tiệt! Em đánh chết nó!”

Thượng tướng Lục ngồi một bên hút thuốc lá, một điếu hút hết nửa ngày, khó khăn lắm mới hút xong, bấy giờ hăm hừ dụi mạnh tàn thuốc lá vào gạt tàn, trầm giọng phụ họa: “Đánh chết nó!”

Thế là, chớp choang một ngày nào đó, thiếu tá Lục kết thúc một ngày huấn luyện, lột cái thân đầy mồ hôi và bụi bặm về nhà thì sừng sốt phát hiện ba mẹ nhà mình giết tới nơi!

Tuy hiện tại thượng tướng Lục đã về hưu nhưng danh hiệu thủ trưởng hãy còn, dẫn Lục phu nhân đi tuần tra tình hình quân đội, ai dám nói không?

Phản ứng đầu tiên của thiếu tá Lục là, họ tới cướp vợ mình!

Gương mặt nghiêm túc càng thêm âm trầm, một chữ không nói đi tới cạnh Vân Thường, cứ thế ôm người vào lòng, nhìn Lục phu nhân khiêu khích, nói gì cũng không thả tay ra.

“Mày thả ra cho mẹ!” Mặt Lục phu nhân đầy giận dữ, bụng Vân Thường có tới hai, sao chịu được sức ôm mạnh bạo của Lục Diệp chứ, đề cháu bà thì làm sao!

Nói rồi đi giật Lục Diệp ra nhưng sức bà sao bằng được Lục Diệp, giật mãi không ra, tức đen cả mặt.

“Sao dám đối với mẹ mày thế hả!” Thượng tướng Lục đập tay xuống bàn trà, ánh mắt sắc bén trợn lên, thẳng chết toi này! Nuôi con trai chả được gì!

Lục Diệp mím môi không nói. Lục phu nhân lập tức đắc ý, có ông chồng nhà bà chống lưng, bà còn không đầu lại được một thằng nhãi chấc?

Bà bắt mắt quét mắt khắp phòng, chê bai: “Mày xem chỗ này không có gì cả, Vân Thường đi theo mày chịu khổ quá trời!”

Ánh mắt Lục Diệp lập tức sắc bén lên.

Lục phu nhân nhướn mày “Mày trừng mẹ cũng vô dụng. Trong bụng Vân Thường có tới hai, chỗ này có gì? Dinh dưỡng không đủ thì làm sao? Với lại ngày ba bữa còn phải tự làm, mày có nghĩ giúp cho con bé không?”

“Mẹ...” Thấy ánh mắt Lục Diệp càng lúc càng âm trầm, Vân Thường vội vàng lên tiếng, định bảo hai người đừng đối chọi nhau nữa.

Nhưng chưa nói tiếp thì đã bị Lục phu nhân chặn họng.

“Vân Thường, con đừng nói, hôm nay mẹ muốn cãi với thằng khỉ này!” Lục phu nhân đi lại sờ đầu Vân Thường, ngẩng đầu nhìn Lục Diệp: “Mày muốn Vân Thường vác cái bụng lớn đi giặt đồ nấu cơm thì cứ giữ người!”

Hơi thở Lục Diệp nặng trĩu, không khí chung quanh cũng trĩu xuống.

Cơm chiều hôm đó, thiếu tá Lục ăn ít hẳn, bình thường có thể ăn bốn bát, hôm nay chỉ ăn mỗi một bát đã bụng đầy, làm Vân Thường lo lắng không thôi.

Buổi tối, thiếu tá Lục mất ngủ, trong lòng rất rối, nằm trên giường không ngủ lại không dám cựa cựa sợ làm ồn Vân Thường.

Nhưng Vân Thường nhạy bén cỡ nào, sao không biết anh mất ngủ chứ.

Cô ngồi dậy bật đèn giường, nắm tay Lục Diệp: “Anh yên tâm, em không về.”

Người thiếu tá Lục cứng đờ, không ngờ tâm tư mình dễ dàng bị cô nhìn thấu như thế, buồn bực trầm kín chần không lên tiếng.

Vân Thường bó tay, cứ cảm thấy thiếu tá Lục càng sống càng đi thụt lùi. Đành nhỏ nhẹ an ủi anh “Anh đừng lo cho em, em rất khỏe. Nghe nói phụ nữ có thai cũng phải hoạt động, bằng không sẽ khó sinh, nấu cơm này nọ coi như hoạt động rồi, em không về với mẹ đâu.”

Thiếu tá Lục trầm mặc nửa ngày mới rầu rĩ nói: “Em về đi.”

Mẹ anh nói đúng, đến lúc bụng cô lớn, lại phải nấu cơm, làm việc nhà, lúc anh ở nhà còn có thể giúp đỡ cô chút đỉnh, nhưng một khi anh nhận được mệnh lệnh ra ngoài làm nhiệm vụ thì làm sao? Ai chăm sóc cô?

Tuy quan hệ của cô với mấy chị dâu rất tốt nhưng người ngoài sao bằng được nhà mình, không thể ở bên cô mọi lúc mọi nơi được.

Để cô về nhà thôi, tuy rằng trong lòng anh có ngàn vạn cái không muốn.

Vân Thường giật mình “Em không về, em...”

Lục Diệp rướn người tắt đèn, ấn đầu cô ngã vào vai mình “Nghe lời, đi về.”

“Nhưng...”

“Mẹ nói đúng, về nhà tốt hơn, bằng không lúc anh đi làm nhiệm vụ cũng lo lắng cho em.”

Cuối cùng thắng lợi vẫn thuộc về Lục phu nhân, buổi chiều hôm sau liền dắt Vân Thường xuống núi.

Nhìn ánh mắt bịn rịn của con mình, Lục phu nhân đắc ý cực kỳ, gừng già vẫn cay hơn nhé! Đấu với bà? Hừ!

Vân Thường về nhà họ Lục, bụng cũng mỗi ngày một lớn. Cả ngày từ sáng tới tối Lục phu nhân tắm rửa cho cô đủ kiểu, mới có một tháng mặt Vân Thường đã tròn lên.

Da Vân Thường rất đẹp, da mặt trắng hồng, mặt tròn lên như thế càng trẻ ra, nhìn cứ như cô bé con.

Lục phu nhân rất tốt với Vân Thường, thậm chí còn đặc biệt chuẩn bị một cuốn sổ, ghi lại từng món Vân Thường thích ăn, đổi đủ cách làm cho cô ăn.

Chỉ là khẩu vị bà bầu không cố định, Vân Thường cũng không biết tại sao, khẩu vị hết sức kỳ cục, hôm trước muốn ăn mắm tôm hôm sau thấy hải sản lại muốn ới.

Lục phu nhân cũng không ngại phiền, muốn gì được nấy, thực tình cưng Vân Thường như tiên.

Số Vân Thường may mắn, không có triệu chứng ốm nghén gì, lúc ở quân khu như thế, về nhà cũng vậy.

Cho dù có lúc tâm trạng không ổn định lắm, nhớ Lục Diệp muốn điên, hờ chút là trốn vào phòng khóc một mình. Có điều may mà tâm trạng đó tới mau mà đi cũng mau, không ảnh hưởng quá lớn đến Vân Thường.

Lúc Vân Thường mang thai bảy tháng, Lục Diệp về nhà một lần, trên mặt còn có vết thương. Tính tính thời gian, hai người đã xa nhau ba tháng rồi. Vân Thường sợ bức xạ nên điện thoại cũng không gọi.

Anh vội vội vàng vàng nói với Vân Thường mấy câu, sờ sờ bụng cô lại đi, đó là còn nhờ lần này anh làm nhiệm vụ về ngang qua nhà mới len lén chạy về một lần.

Lục phu nhân nhìn con dâu nước mắt lưng tròng cũng có chút không nỡ.

Nhưng không có cách nào khác, trước khi đưa nhỏ đầy tháng, nói gì bà cũng không đưa Vân Thường về quân khu.

Lục phu nhân chăm sóc Vân Thường rất tốt, một ngày ba bữa đều do chuyên gia dinh dưỡng phối hợp. Mỗi ngày buổi tối đều cùng cô đi tản bộ, thỉnh thoảng cũng kêu người đánh cầu lông với cô.

Kiểm thai định kỳ cũng không sót lần nào, chỉ duy nhất một điều Lục phu nhân không cam lòng, bà rất muốn biết giới tính của hai nhóc con trong bụng Vân Thường.

Nhưng cho dù bà ngọt nhạt hết lời, viện trưởng cũng tuyệt không tiết lộ nửa chữ!

Giới tính em bé chưa sinh cần phải giữ bí mật với người lớn, bởi vì có khả năng vì không hài lòng với giới tính em bé mà bỏ thai.

Viện trưởng có kiên trì của mình, cho dù biết Lục phu nhân tuyệt đối không làm vậy cũng kiên quyết không phá lệ.

Thời tiết tháng một khô lạnh lạ thường. Sau một trận tuyết lớn, một đôi trai gái con thiếu tá Lục bình an chào đời trong bệnh viện, là sinh thường.

Lúc ấy Lục Diệp đang ở miền nam làm nhiệm vụ, trong tiếng súng đạn chát chúa, thiếu tá Lục mặt bôi thuốc màu dửng mẫn lạ thường, một súng bắn gục tên trùm buôn lậu thuốc phiện hoạt động tích cực nhất ở biên giới Trung Quốc – Myanmar gần đây, lại lập công lớn.

Thu súng, anh lập tức lên trực thăng trở về, ngồi tại vị trí, trầm mặc dị thường.

Mấy ngày nay là ngày dự sinh của Vân Thường, không biết cô sinh chưa, nếu sinh rồi, là trai hay gái?

Lục Diệp vừa về tới quân đội, còn chưa xuống phi cơ đã có mấy người hưng phấn xông tới gào lên với anh: “Thiếu tá Lục! Sinh rồi! Chị dâu sinh rồi! Thai long phượng! Lớn là bé trai, nhỏ là bé gái!”

Đầu thiếu tá Lục nổ đùng một tiếng, tay mềm oặt, ngã luôn từ trên thang xuống đất, chổng vó lên trời!

May mà đã gần mặt đất lắm rồi, không thì còn không biết ngã ra thế nào nữa.

Tối hôm đó, Lục Diệp nhìn ảnh chụp hai bé cún [16] mẹ anh gửi qua, cứ vuốt nhẹ nhàng màn hình điện thoại mãi, người đàn ông rắn rỏi kiên cường, một

mình nằm sấp trên giường khóc hu hu.

Anh làm ba rồi, ba của hai bé cún! Con trai và con gái của anh! Cái cảm giác này không sao diễn tả nổi, anh hận không thể lập tức chạy xuống núi, đi nhìn con anh, sờ chúng, bông chúng!

Nhưng anh không thể, anh chỉ có thể chờ tới nghỉ tết mới về được. Nếu có nhiệm vụ, tết anh cũng không thể về.

Hai bé cún đỏ hỏn, mắt còn chưa mở nhưng trong mắt anh là trẻ sơ sinh đẹp nhất thế giới này.

Lục Diệp lẳng lẳng cái tấm ảnh thành hình nền điện thoại, nhớ tới Vân Thường ở miền bắc xa xôi, trong lòng lại đau nhói.

Phụ nữ mang thai sinh con là chuyện quan trọng cả đời người nhưng anh không ở bên cạnh cô.

Giờ cô sao rồi? Lúc mang thai có vất vả không? Sinh con có đau không? Sinh xong rồi đã khỏe lại chưa?

Anh muốn biết tất cả, tất cả.

Thiếu tá Lục luôn kỷ luật, gò ép bản thân, tối hôm đó ngồi bên ngoài hút thuốc một đêm, sáng sớm hôm sau mắt đầy tơ máu đi huấn luyện tân binh, sau khi kết thúc không người lính nào đứng dậy nổi.

May mà đến nghỉ tết không có nhiệm vụ gì, lúc đó bọn trẻ đã qua lễ đầy tháng hai ngày. Ngày ba mươi cuối năm, Lục Diệp một thân gió sương chạy về tới nhà.

Rất cuộc được thấy con mình. Hai nhóc con đã không còn xấu như lúc mới sinh nữa, được nuôi trắng trẻo mập mập, giống nhau như đúc nằm kề nhau, mắt đen lúng liếng trong veo, ai nhìn tim cũng mềm nhũn.

Thiếu tá Lục hùng hùng hổ hổ trở về nhưng lúc này lại như cà nhúng nước, nói gì cũng không dám bông con.

Sợ tay mình sức lớn, làm đau hai búp bê béo trắng mềm mại.

Vân Thường bó tay, đành bông lên cho anh sờ một chút.

Hai đứa nhỏ cách một tiếng phải cho bú một lần. Sữa Vân Thường rất nhiều, nuôi hai đứa bé không hề thấy vất vả.

Có điều thiếu tá Lục chơi xấu, cứ khăng khăng đòi ngồi xem Vân Thường cho con bú, đuổi mấy cũng không đi.

Chờ Vân Thường cho con bú no xong, lại ru hai bé con ngủ, thiếu tá Lục mới nhào tới, nhanh như chớp vén áo Vân Thường lên như sét đánh không kịp bưng tai.

Vân Thường bị anh làm cho đỏ mặt như táo chín “Anh, anh làm gì thế?”

Thiếu tá Lục nhìn chằm chằm bầu ngực trắng nõn của Vân Thường không chớp mắt, bỗng nhiên sững sờ cảm thán một tiếng “Lớn lên nhiều quá!”

Trong nháy mắt, Vân Thường hận không thể đánh anh ngất luôn!

Lục Diệp nhớ Vân Thường sắp đi rồi, ngày nhớ đêm mong. Bây giờ thấy được người thật rồi, ngược lại không biết nên làm sao. Chỉ biết ôm người vào lòng, hôn khắp một lượt, bây giờ mới cảm thấy rốt cuộc Vân Thường đã quay về bên anh.

“Lục Diệp, ba nói tên của con để anh đặt.” Việc này Lục phu nhân không giành với anh, dù sao đó là con Lục Diệp.

Anh không có ở nhà, họ đều kêu Trứng Lớn, Trứng Nhỏ, bây giờ Lục Diệp về rồi, tên bọn trẻ cũng nên quyết định.

“Con trai tên Lục Thanh Phàm, con gái tên Lục Thanh Tiêu.” Con anh lột chữ Thanh, con trai con gái đều đối xử như nhau, anh đã nghĩ sẵn rồi.

“Ừ.” Vân Thường nhẹ nhàng sờ khuôn mặt ngủ say của bọn trẻ “Kêu Lục Thanh Phàm và Lục Thanh Tiêu, em đi nói với ba mẹ!”

Mới bước ra một bước, cổ tay bị Lục Diệp nắm lấy, thiếu tá Lục mặt sất nghiêm túc vô cùng như là xảy ra chuyện gì trọng đại lắm vậy, song lỗ tai đã đỏ ửng rồi.

“Vân Thường...”

“Dạ?”

“Anh, anh rất nhớ em...”

Lục Thanh Phàm và Lục Thanh Tiêu đầy tháng vừa xong liền bị cha chúng mang đi quân khu.

Mặc cho Lục phu nhân cực lực phản đối, lần này Lục Diệp nói gì cũng không theo ý bà nữa, đóng gói vợ và hai bé cưng vác đi luôn.

Hai búp bê trắng mũm mĩm, tuyệt đối là sự kiện mới lạ trong quân khu. Vì thế người tới cửa nhà nườm nượp không ngớt, đều là tới thăm bọn trẻ.

Thậm chí lãnh đạo trực tiếp của Lục Diệp cũng tới rất nhiều lần, bất kể đàn ông hay phụ nữ đều yêu thích hai đứa trẻ đáng yêu không buông tay. Có lúc, một mình Vân Thường lo không xuể sẽ có rất nhiều người cướp đồ.

Sức khỏe Thanh Phàm và Thanh Tiêu rất tốt, bị ốm từ miền bắc xuống miền nam cũng không xuất hiện phản ứng lạ đất lạ nước. Lục Diệp thở phào một hơi, tóm lại mẹ anh không còn lý do bắt Vân Thường và bọn trẻ về nhà lại rồi.

Lúc Thanh Tiêu sáu tháng thì bắt đầu mọc răng. Hai cái răng trắng bé tí hể cười là lộ ra, đặc biệt khiến người yêu thích.

Thanh Phàm thì tới sau sinh nhật mới rề rà mọc răng, còn mọc từng cái một. Em gái đã cắn đồ được rồi, nhóc còn dùng lợi mài từ từ.

Thế nên người thường hay tới thăm bé cũng đều rất dễ dàng phân biệt Thanh Phàm và Thanh Tiêu. Hơn nữa không biết Thanh Phàm giống ai, hể cười là trên mặt lại xuất hiện hai lúm đồng điệu.

Lục Diệp thường nhân lúc Vân Thường không chú ý, len lén đứng trước giường con trai dùng đầu ngón tay khẽ chọc, trong lòng lại tiếc nuối lạ lùng, cái món này rõ ràng nên có ở bé gái, sao con trai anh lại có hai cái này, đàn bà quá đi!

Thậm chí có đoạn thời gian thiếu tá Lục sợ con lớn lên sẽ tự ti, mất bao công sức chọc con gái cười, nhéo mặt người ta, muốn làm ra hai cái đồng điệu trên mặt con gái.

Có điều cuối cùng vẫn là tuyên bố thất bại.

Thanh Tiêu biết nói cũng sớm hơn Thanh Phàm, qua sinh nhật, ba mẹ, chú, thím nói được rất rõ ràng. Ngược lại Thanh Phàm mở miệng rất muộn, mãi đến một tuổi rưỡi mới miễn cưỡng gọi mẹ, trước đó chỉ biết đánh đánh [17].

Mặt mũi Thanh Phàm và Thanh Tiêu cơ hồ như đúc, dung mạo như thế với Thanh Tiêu mà nói đương nhiên rất tốt nhưng đối với Thanh Phàm thì có hơi thanh tú quá.

Thiếu tá Lục thường hay cảm thán trong lòng, con trai nhà anh sao không giống anh thế nhỉ! Thật là quá chết tiệt!

Hai đứa nhỏ lớn dần, Vân Thường kinh ngạc phát hiện, tính cách bọn trẻ quả thật là trống đánh xuôi kèn thổi ngược, thậm chí... có hơi đảo lộn.

Tính Thanh Phàm rất nhẹ nhàng, ai tới cũng cười ngốc nghếch với người ta. Ngược lại Thanh Tiêu, càng lớn càng ít cười, cứ thích nghiêm cái mặt nhỏ nhắn, đáng vẻ đó, rõ ràng là giống cha bé!

Lúc Thanh Phàm và Thanh Tiêu hơn bốn tuổi một chút, chuyện thích làm nhất là nhìn binh lính chạy bộ, huấn luyện.

Lính canh gác sớm đã quen với hai búp bê nhà Lục Diệp, cũng chỉ mắt nhắm mắt mở với việc chúng suốt ngày chạy ra ngoài.

Lúc này thiếu tá Lục đã thành trung tá Lục, cấp trên đã có ý thăng anh lên thượng tá, điều về miền bắc.

Lục Diệp có cảm tình rất sâu đậm với nơi này, tháng cuối cùng ở đây, mỗi ngày đều huấn luyện tân binh, buổi tối lại tìm đồng đội cũ cùng uống rượu.

“Mẹ nói không cho phép chạy ra ngoài.” Thanh Phàm kéo Thanh Tiêu đang muốn thẳng tiến sân huấn luyện, gương mặt non nớt bày ra bộ dạng anh trai tốt.

“Mẹ không biết.” Thanh Tiêu xụ mặt, cố gắng gạt lại vạt áo mình từ tay anh trai.

Thanh Phàm cau mày “Không thể nói dối, nếu không mẹ sẽ không yêu em.”

“Ai mách leo người đó là chó con!” Rốt cuộc Thanh Tiêu gạt được vạt áo mình ra, nghe hàm răng trắng uy hiếp Thanh Phàm: “Anh mà nói với mẹ, em nói chuyện anh đánh nhau với người ta mấy hôm trước!”

Đôi mắt đen lúng liếng của Thanh Phàm đầy hoảng hốt “Em, sao em lại không biết tốt xấu như thế! Anh mặc kệ em! Sau này cũng không chơi với em nữa! Hừ!”

Nói rồi phồng mang trợn má, tức giận đùng đùng ngoảnh đầu bỏ đi. Con gái thật phiền phức! Lục Thanh Tiêu đã man như thế lớn lên nhất định không có ai cưới!

Sân huấn luyện, Lục Diệp vừa nói giải tán thì có người ở đằng sau cười gọi: “Trung tá Lục, con gái rượu của anh tới rồi!”

Lục Diệp quay đầu nhìn, đứng thế, con gái nhà anh đang xoạc cặp chân ngắn ngắn đi từng bước tới chỗ anh này!

Anh bước lại mấy bước, bế Thanh Tiêu lên, hôn một cái lên cái má mũm mĩm của con “Lại tới gây chuyện!”

“Không có đâu!” Thanh Tiêu vịn vẹo thân mình phản bác, mắt to nhìn Lục Diệp, lên án.

Lục Diệp cảm thấy buồn cười “Vây là gì?” Nhìn chung quanh không thấy con trai đâu, liền sờ mặt Thanh Tiêu hỏi “Anh con đâu?”

“Con cũng muốn giống ba!” Thanh Tiêu thò tay sờ quần phục của trung tá Lục “Thanh Tiêu lớn lên cũng làm lính!”

Lục Diệp bị con gái chọc cười, cũng không để ý, lại cắn một miếng trên mặt Thanh Tiêu mới thả con xuống “Được, được, Tiêu Tiêu nhà ta lớn lên cũng như ba. Nói ba nghe, anh con đi đâu rồi?”

Thanh Tiêu trề cái miệng nhỏ “Con không biết!” Nói xong ba chân bốn cẳng chạy trốn.

Lục Diệp gãi đầu sột sột, lấy làm khó hiểu, hai con cún này đánh nhau à?

Một mình Thanh Phàm ngồi trên tảng đá lớn trên lối đi, chốc chốc lại ngóng về phía sân huấn luyện, con nhóc thúi này sao còn chưa về nữa? Nhóc không có chờ nó đâu! Nhóc chỉ ngồi đây một lát thôi!

Mãi đến lúc Thanh Phàm bắt đầu bực mình thì Thanh Tiêu mới lắc lư đi từ bên này lối đi đi lại. Thanh Phàm đi tới nhìn, lập tức nổi giận, sao trên mặt con nhóc còn có dấu răng?

“Mặt em làm sao thế?” Thanh Phàm nhú mày, cảm thấy trên mặt trắng nõn của em gái nhà mình, cái dấu răng đỏ lôm đóm nhìn đặc biệt ngứa mắt.

Tuy bình thường Thanh Tiêu luôn thích bắt chước Lục Diệp nhưng suy cho cùng vẫn là trẻ con, lúc này vừa thấy anh, mắt lập tức đỏ lên, nước mắt rùng rùng “Chu Gia Minh cắn em! Em, em đánh không lại nó!”

Chu Gia Minh là hàng xóm nhà chúng, lớn hơn hai đứa hai tuổi, là đứa đánh lộn với Thanh Phàm mấy ngày trước.

Thanh Phàm mím môi, cũng nghiêm mặt lên, dắt tay Thanh Tiêu “Anh dẫn em đi báo thù!”

“Nhưng, nhưng em đánh không lại nó.”

“Có anh đây.” Thanh Phàm khom lưng bốc một nắm sinh quệt lên mặt em, lại kề tai Thanh Tiêu thì thầm mấy câu, bấy giờ mới kéo Thanh Tiêu thẳng tiến nhà Chu Gia Minh.

Bình thường tuy Thanh Phàm luôn có bộ dạng ôn hòa, nhưng đó là vì không có ai chọc đến nhóc. Nếu có người chọc đến nhóc thật, Thanh Phàm lập tức như một con thú nhỏ hung dữ, thò vuốt, nhe nanh xông lên, không cào địch nhân te tua quyết không ngừng!

Lục Diệp cứ lo tính cách con trai anh quá ôn hòa, đó là vì trước mặt họ Thanh Phàm không bộc lộ mặt khác của nhóc.

Nếu Lục Diệp tinh tế chút sẽ phát hiện, trong quần khu mấy đứa nhỏ sần sần cỡ Thanh Phàm, đều mơ hồ có xu thế mọi việc do Thanh Phàm cầm đầu.

“Ôi cha, hai con cún con này sao lại tới đây?” Thượng tá Chu mở cửa, mừng rỡ hỏi.

Tầm mắt quét đến Thanh Tiêu thì khựng lại “Tiêu Tiêu làm sao thế? Lại đây cho bác xem nào!”

Người Thanh Tiêu vịn lại, đột nhiên ngồi phịch xuống đất wao một tiếng khóc lên.

Vành mắt Thanh Phàm cũng đỏ, đáng vẻ thút tha thút thít làm người ta thương không thôi “Anh Gia Minh, hu hu... đừng, đừng đánh Tiêu Tiêu, hu hu... cháu, cháu dẫn Tiêu Tiêu tới xin lỗi!”

Thượng tá Chu biến sắc. Tuy hơn bốn mươi ông mới có Chu Gia Minh nhưng chưa từng nuông chiều, thế là thô lỗ rống với vào nhà “Chu Gia Minh, con lăn ra đây cho ba!”

Chu Gia Minh chớp chớp mắt, từ trong nhà đi ra.

“Ba hỏi con, Tiêu Tiêu do con đánh phải không?”

“Dạ, nhưng mà...”

Thượng tá Chu trừng mắt, vung tay đánh một cái vào lưng con.

“Ba có dạy con như vậy sao? Ăn hiếp em gái? Con có bản lĩnh ghê nhỉ?” Nói rồi lại bóp một cái.

Mắt Chu Gia Minh đỏ lên rồi song nhẹn không dám khóc.

Thanh Tiêu thấy cậu như thế, toét miệng muốn cười, Thanh Phàm nhanh tay lẹ mắt túm bé xoay đi.

Thượng tá Chu tưởng ông dọa đến hai đứa nhỏ, vội vàng dỗ dành một trận, cuối cùng Thanh Tiêu và Thanh Phàm nhét một túi đầy kẹo, thắng lợi về nhà.

“Anh, anh lợi hại ghê.” Hình tượng Thanh Phàm trong mắt Thanh Tiêu lập tức bốc lên cao.

“Đương nhiên rồi!” Thanh Phàm ưỡn ngực, kiêu ngạo “Sau này có người ăn hiếp nữa em nói với anh!”

“Dạ!” Thanh Tiêu gật đầu, ghi nhớ câu này của anh bé cả đời. Vì thế sau này người quen Thanh Tiêu đều biết, Lục Thanh Tiêu có một người anh nhìn thì ôn hòa, thực tế một bụng xấu xa, ai muốn ăn hiếp Lục Thanh Tiêu thì chờ anh cô ấy lột da đi!

Buổi tối hai nhóc con về nhà, Vân Thường thấy mặt con gái lấm lem bụi đất, hoảng hồn, vội vàng hỏi xảy ra chuyện gì.

Thanh Phàm lập tức nhào vào lòng mẹ kể công, kể một lèo chuyện xảy ra hôm nay, mắt to lấp lánh chờ khen.

Vân Thường nhìn Thanh Tiêu rõ ràng đang chột dạ đứng một bên “Sao Gia Minh lại cắn con?”

Thanh Tiêu cắn cắn môi, mắt to lấp lánh “Mẹ, Tiêu Tiêu đau quá.” Anh nói rồi, về nhà nhất định phải giả bộ đáng thương trước mặt mẹ!

“Lục Thanh Tiêu!” Lúc mẹ tức giận mới kêu cả tên lẫn họ các bé. Thanh Tiêu run lên, lấp bắp “Bọn con, bọn con chơi hai con ong mật, ai, ai thua bị cắn một cái.”

Vân Thường lập tức dờ khóc dờ cười, Gia Minh nhà người ta đúng là oan uổng chết.

Cô quay sang Thanh Phàm “Đi xin lỗi Gia Minh, nhanh lên, còn con nữa, Thanh Tiêu, đi cùng với anh con!”

Thanh Phàm ngược mặt lên “Mẹ, không đi được không?” Như thế thì mắt mẹ chết...

“Hay là thôi đi, chuyện bao lớn đâu mà.” Lục Diệp đi lại nhét một quả táo vào tay Vân Thường “Ngày mai anh nói với anh Chu một tiếng là được.”

Vân Thường lườm anh “Lục Diệp, bọn trẻ như thế là do anh chiều đấy! Nếu tiếp tục không dạy không biết còn gây ra chuyện gì nữa!”

Lục Diệp rụt vai, nhất thời không dám nói.

“Phải đi! Lục Thanh Tiêu, rõ ràng con giao kèo với người ta rồi vì sao lại muốn lật lòng? Còn kêu anh ra mặt giúp con nữa, con thật giỏi! Mau đi xin lỗi!”

Thật ra Thanh Tiêu rất hiểu chuyện, nhà họ Lục lại thiên vị con gái, nên Vân Thường và Lục Diệp hầu như chưa từng nể nang bé như thế bao giờ.

Bây giờ Vân Thường nghiêm mặt quả thật làm Thanh Tiêu hoảng sợ. Thanh Tiêu cảm thấy túi thân vô cùng, Chu Gia Minh cắn bé đau như thế, tại sao bé không thể kêu anh đi tính sổ với nó?

Giờ mẹ còn mắng bé hung như vậy nữa, Thanh Tiêu vừa khổ sở vừa sợ hãi, mũi cay cay, nước mắt đỏ rào rào.

Vân Thường không chiều bé, cô không muốn Thanh Tiêu còn nhỏ như vậy đã nuông chiều thành ngang ngược.

Đứng phắt dậy khỏi sofa “Con ở đây khóc đi. Bà mẹ đi ngủ. Thanh Phàm con không cần đi theo! Không đi xin lỗi đừng mơ mẹ tha thứ cho con!”

Lục Diệp còn định nói, bị Vân Thường quét mắt lập tức ngậm miệng, ngoan ngoãn đi theo Vân Thường về phòng ngủ.

Thanh Tiêu khóc mệt rồi, lom lom nhìn phòng ngủ chính, song không thấy mẹ ra dỗ bé, khổ sở quá.

“Thanh Tiêu, chúng ta đi đi.” Thanh Phàm biết mình vô lý, dúi tay lau nước mắt cho em gái. Ba nói rồi, là nam nhi thì phải dám nhận sai.

Tuy có hơi xấu hổ nhưng chuyện này là nhóc sai, nhóc không hỏi rõ thì nên đi xin lỗi.

Nhưng em là con gái... không phải nam nhi, tóm lại có nên đi không? Thanh Phàm cũng khó xử.

“Em không đi!” Thanh Tiêu bướng lên, cứng cổ không chịu thua.

Thật ra bé cũng biết mình không đúng, nhưng tại sao mẹ lại mắng bé dữ thế? Nếu... nếu mẹ dỗ bé, nhất định bé sẽ đi.

Có phải mẹ không yêu bé nữa không? Mẹ không cần bé nữa!

Thanh Tiêu vừa nghĩ, nước mắt chảy càng dữ. Làm Thanh Phàm ở bên xót ruột muốn chết, vội vàng chạy vô bếp rót nước cho em.

Thanh Tiêu càng nghĩ càng tủi thân, cảm thấy mình sắp bị ba mẹ vất bỏ rồi. Nói không chừng mẹ sẽ vất bé vào núi cho sói xoi!

Bé con nước mắt tèm lem khóc hu hu, cảm thấy bé không muốn sống nữa! Dù sao mẹ cũng không yêu bé nữa rồi! Mẹ còn có anh trai!

“Đừng giận nữa, Thanh Tiêu còn bé.” Lục Diệp than thở, ôm Vân Thường vào lòng. Vợ anh cứng đầu lên rồi, xem ra lần này gái rệu nhà anh phải chịu phạt thật rồi.

“Hơn bốn tuổi mà còn nhỏ?” Vân Thường đẩy anh ra “Lục Diệp, em nói cho anh biết, anh muốn con gái anh sau này lớn lên làm xằng làm bậy thì anh cứ

bệnh nó đi!”

Trung tá Lục là anh sợ vợ, vội vàng tỏ rõ cõi lòng “Anh không có! Anh không có! Em cứ tha hồ dạy! Tại anh sợ em tức một người thôi!”

Bấy giờ mặt Vân Thường mới giãn ra chút, mở miệng định nói thì nghe tiếng đập cửa ầm ầm.

Giọng nói non nớt của Thanh Phàm đầy kinh hoàng “Mẹ, mẹ, không xong rồi, Thanh Tiêu sắp chết rồi!”

Lục Diệp lập bộp, vội vàng mở cửa chạy xộc ra phòng khách, bế Thanh Tiêu lên “Sao rồi? Sao rồi?”

“Ba, tạm biệt, hu hu...” Thanh Tiêu khóc sụt sùi, đôi mắt to sưng nước nhìn Vân Thường “Mẹ, tạm biệt...”

Vân Thường thấy con ớn thóa, bấy giờ mới thở hắt ra “Thanh Tiêu đừng phá, mẹ...”

“Mẹ, em sắp chết rồi” Thanh Phàm cũng khóc theo “Mẹ, hu hu... em uống thuốc tự sát, hu hu... mẹ...”

Mặt Vân Thường trắng bệch, Lục Diệp cũng biến sắc, bỗng Thanh Tiêu chạy tới bệnh viện “Uống thuốc gì, hả? Con bé này...”

Vân Thường hoảng hồn cơ hồ muốn ngất, song vẫn gắng gượng đi theo sau Lục Diệp “Tiêu Tiêu, con nói cho mẹ nghe, con uống, uống thuốc gì?”

Nói đến cuối đã nhin không được nghẹn ngào.

Thanh Tiêu chùi nước mũi lên người ba, bấy giờ mới nhìn Vân Thường bi thương “Mẹ, con biết mẹ không yêu con nữa, con uống Ngân Kiều Phiến [18], sắp chết rồi, sau này mẹ muốn cũng không thấy được con nữa, hu hu...”

Chân Lục Diệp khựng lại “Con uống thuốc gì?”

Thanh Tiêu thút thít “Ngân, Ngân Kiều Phiến.”

“Uống bao nhiêu?”

“Một, một miếng...”

Trận tranh chấp này cuối cùng vẫn chấm dứt bằng việc Thanh Tiêu và Thanh Phàm đi xin lỗi Chu Gia Minh. Lục Diệp luôn cưng con gái mà lần này cũng không can nữa, mặc cho Vân Thường xử.

Chỉ có điều chuyện Thanh Tiêu uống Ngân Kiều Phiến tự sát lan cả quân khu, thành chuyện cười cho người lớn lúc trà dư tửu hậu.

Mãi đến khi Thanh Tiêu lớn rồi còn có người chọc cô bé chuyện này.

Hơn tháng sau, Lục Diệp được điều về quân khu miền bắc, quân hàm cũng biến thành thượng tá.

Chỗ này rất gần nhà, cao hứng nhất không ai ngoài Lục phu nhân. Cứ vài ngày lại chạy tới nhà Lục Diệp bốc Thanh Tiêu và Thanh Phàm về nhà ở mấy ngày.

Chỉ là Vân Thường dạy dỗ Thanh Phàm và Thanh Tiêu càng thêm nghiêm khắc. Lục Diệp cũng không chiều bọn trẻ nữa, thành thử mọi người ai cũng nói, hai đứa nhỏ nhà họ Lục còn bé thế mà đã có tác phong quân nhân rồi.

“Mẹ, chúng con tan học về rồi.”

Lúc Thanh Phàm và Thanh Tiêu năm tuổi thì được Vân Thường cho vào tiểu học. Hai đứa nhỏ đều rất thông minh, cứ để chúng đi mẫu giáo chỉ lãng phí thời gian.

“Gọi điện thoại hỏi chừng nào ba về, chờ ba về lại ăn cơm.”

“Dạ.” Thanh Phàm đáp một tiếng, bấm số điện thoại của Lục Diệp “Ba, cả nhà chờ ba về ăn cơm nè!”

“Nói với mẹ, ba đã tới nhà rồi.” Lục Diệp đậu xe trong ga ra, vừa nói chuyện với con vừa lên lầu.

“Mẹ, ba nói ba về rồi!” Thanh Tiêu vênh tai ở bên nghe được Lục Diệp nói chuyện.

“Ừ, các con đi rửa tay, lập tức dọn cơm.” Vân Thường nói với hai đứa con một tiếng, liền đi vào bếp dọn cơm.

“Anh giúp em” Lục Diệp mở cửa tiến vào, đón lấy bát đĩa trên tay Vân Thường.

“Hôm nay về sớm thế.”

“Ừ, bên kia không có việc gì.”

Lục Diệp ừ một tiếng, kéo Vân Thường vào lòng, cúi đầu xuống.

“Đừng, các con ra liền đó.” Vân Thường ngoẹo đầu không chịu phối hợp.

“Anh coi chừng mà!” Lục Diệp thì thầm, tìm được môi Vân Thường một cách chuẩn xác, phả lên.

“Anh, đừng kéo em, em muốn ăn cơm!”

“Ba nói thấy ba và mẹ như thế không được đi ra.”

Thanh Tiêu mù tịt, chớp chớp mắt “Ồ, vậy sau này thấy ba với mẹ như vậy cũng không được đi ra sao?”

Thanh Phàm xoa xoa đầu em gái: “Ừ.”

Thượng tá Lục được triệu hồi về miền bắc, lúc đi nộp hồ sơ cho sĩ quan huấn luyện hồi trước của anh, sĩ quan lơ đãng liếc nhìn phần thông tin cá nhân của Vân Thường.

Kính ngạc nhìn Lục Diệp: “Vợ cậu mới hai bảy? Được nha, nhỏ hơn cậu những chín tuổi! Chờ cậu bốn mươi rồi, người ta mới ba mươi.”

Thượng tá Lục buồn bực, anh đã rối rắm vấn đề tuổi tác của mình và Vân Thường từ lâu rồi, bị sĩ quan nói như thế nhất thời lại rúc vào sừng trâu.

Phải ha, mình cũng sắp bốn mươi rồi, Vân Thường hãy còn đang trẻ trung, đến lúc mình biến thành ông già, liệu cô ấy có ghét bỏ mình không đây?

Thượng tá Lục rầu rĩ không vui từ phòng làm việc của sĩ quan đi về nhà mình, lúc ngang qua sân huấn luyện thì gặp thượng tá Chu.

“Hê! Ông Lục! Xong thủ tục rồi? Chúc mừng nhé!” Thượng tá Chu là người hơi hột, không thấy khuôn mặt đang sa sầm của Lục Diệp, vừa gọi vừa đi lại chỗ anh.

Ông Lục? Mặt thượng tá Lục càng đen, ngay cả môi cũng mím chặt thành đường kẻ.

Hồi trước bọn họ đều gọi anh là Tiểu Lục, cách xưng hô này biến thành ông Lục từ lúc nào vậy?

Thượng tá Lục càng mất vui, nhìn thượng tá Chu toét miệng cười đi tới, làm sao cũng thấy không vừa mắt.

Chưa chờ người ta đi tới, tự mình đã đi lên tặng cho người ta một cú quét gào.

Thượng tá Chu đã quá bốn mươi, thể lực không bằng hồi trước, bây giờ đã không đi làm nhiệm vụ gì nữa, hơn nữa lại không đề phòng Lục Diệp, một thoáng bất cẩn, bị Lục Diệp quét ngã.

Tức thì nổi giận mắng “Ồ! Thằng ranh này nổi điên gì thế? Muốn ăn đòn à!”

Thật ra thượng tá Chu cũng chỉ nói miệng mà thôi. Quan hệ giữa ông và Lục Diệp rất tốt, bình thường đùa giỡn thế này cũng không thiếu, và lại, nếu thật sự sợ hãi không thôi thì ông cũng không đánh lại Lục Diệp.

Ai biết câu này chính hợp ý Lục Diệp, anh thông thả cời nút quân phục, quăng bộ quân phục màu xanh sẫm xuống đất, trầm giọng nói với thượng tá Chu: “Tới đi!”

Huấn luyện kẻ bên đã hoàn tất, binh sĩ đã giải tán lập tức đổ xô lên, ở một bên cổ vũ.

“Thượng tá Chu, lên đi!”

“Phải đó! Thượng tá! Chúng tôi dọn chỗ cho các vị!”

Thượng tá Chu nhìn ánh mắt như thú dữ của lud, nhất thời hít hơi lạnh, cánh tay bấp đui già cỗi của ông, chịu không nổi thăng liêu này hành hạ đâu!

Nhưng giờ mà không ứng chiến thì chứng tỏ là mình sợ!

Thượng tá Chu tiến thoái lưỡng nan, đang do dự bỗng nhiên hai cái đầu củ cải lấn đấm đông chui vào.

“Ba! Ba! Ba định đánh nhau hả? Mẹ nói đánh nhau là sai!”

Giọng nói lãnh lốt của Thanh Tiêu vang bên tai Lục Diệp, thượng tá Lục ngẩn ra, quay đầu nhìn con gái dễ thương của mình cùng con trai y hệt thần bảo vệ nhỏ nhỏ đi theo bên cạnh, lập tức cảm thấy con buồn bực biến mất không ít.

“Tiêu Tiêu, lại đây.” Sự chú ý của thượng tá Lục cuối cùng cũng dời khỏi thượng tá chu, ngồi xổm xuống ngoắc tay với con gái rệu nhà anh.

So với Thanh Phàm, Lục Diệp càng thương yêu Thanh Tiêu hơn. Dù sao Thanh Phàm là con trai, trong mắt Lục Diệp, con trai phải nuôi thả, không thể

nuông chiều!

Nhưng mà con gái thì không giống thế, con gái là của báu!

Thanh Tiêu nhào vào lòng ba, vẫn chưa chịu thôi mà hỏi “Ba, vừa nãy có phải ba định đánh nhau với bác Chu không?”

Thượng tá Lục há miệng định nói thì nghe Thanh Phàm bảo: “Ba, ba mà đánh nhau, mẹ sẽ giống lần trước, không cho ba vào phòng ngủ!”

Lần trước, Lục Diệp lên con diên, một mình khiêu chiến với mười lính đặc chủng, tuy cuối cùng thắng song cũng bị thương.

Vân Thường hoảng hồn, cảnh cáo anh sau này không được làm tàng nữa. Thượng tá Lục lại phớt lờ, trước mặt Vân Thường dương dương đắc ý, mười tên là cái gì chứ? Lần sau anh còn tính khiêu chiến với hai chục người nữa!

Kết quả bị Vân Thường đuổi ra ngủ sofa một tuần, quả thực là khổ không nói nổi.

Thanh Phàm ngược mặt nhìn lud, gương mặt nhỏ nhắn nghiêm túc “Đến chừng đó ban đêm ba lại phải gõ cửa năn nỉ mẹ, con và Tiêu Tiêu bị ba ỏn không ngủ được!”

Nói xong còn nhìn em gái “Đúng không? Tiêu Tiêu?”

Thanh Tiêu nhìn anh, lại nhìn gương mặt càng lúc càng đen của ba, gật đầu thật mạnh, nhanh nhẹn đáp một tiếng “Ừ.”

Mấy ngày đó ba thật là phiền! Còn thích quần lấy mẹ, hại mẹ không ôm hai bé luôn!

Phi. Một đám lính cười nghiêng ngả, mặt thượng tá Chu toàn là vẻ sung sướng khi người gặp họa “Ông Lục, hóa ra ông sợ em dâu thế! Chắc chắc, thật là mờ mang tầm mắt.”

Ông chùi bụi bám trên tay lên quần, toét miệng quay sang nói với đám lính “Nghe thấy chưa? Sau này nếu thượng tá Lục ăn hiếp các cậu, cứ đi kiện với chị dâu các cậu! Kiện đâu trúng đó!”

Mặt Lục Diệp tái mét, nhìn cún con ăn cây táo rào cây sung nhà mình hận không thể tát cho một cái.

“Ba...” Thanh Tiêu e dè rụt vai, ba bây giờ đáng sợ quá!

Lục Diệp cúi đầu nhìn, trong mắt con gái rượu nhà anh toàn là sợ hãi, vội vàng dẫn con giận xuống, không dám xia đến thượng tá Chu đang cười nghiêng ngả nữa.

Bồng Thanh Tiêu sai bước đi về nhà, cười đi! Cười đi! Bọn họ đều ghen tị! Đều ghen tị!

Thanh Phàm thấy ba chỉ bồng em gái không bồng nhóc cũng không giận, đôi mắt đen nhánh đảo lịa, lộ ra hai cái lúm đồng điệu trên má, chạy nhanh như gió đến trước mặt Lục Diệp “Ba, con về nhà tìm mẹ trước!”

Hừ! Nhóc cũng không dễ chọc đâu! Ai kêu mấy ngày trước ba tịch thu mô hình xe tăng ông nội cho bé!

Gần đây không biết ai kéo Vân Thường đi đổi kiểu tóc, để thêm tóc mái.

Buổi tối Lục Diệp cứ nhìn chăm chăm tóc mái của Vân Thường, cảm thấy vợ mình làm kiểu đầu này xong nhìn càng trẻ.

Chết tiệt thật chứ! Sao mình với Vân Thường chênh lệch lớn thế này? Thượng tá Lục không nuốt nổi cơm nữa.

Giống như bụng mọc một con giun, ừ thật lâu mới mở miệng hỏi: “Vân Thường, em xem anh, xem đầu anh có tóc bạc chưa?”

Vân Thường đang uống canh khụng lại, không biết trong đầu ông chồng nhà mình đang nghĩ cái gì, đầu cũng không ngẩng lên, vất luôn hai chữ “Không có.”

Cô ấy còn không thèm nhìn mình lấy một cái! Thượng tá Lục hoảng, lại không nghĩ ra cách ứng phó, càng lúc càng khó chịu.

Ngay lúc này, bỗng nhiên Thanh Phàm thả muống xuống, lau miệng bằng khăn giấy Vân Thường chuẩn bị sẵn, bấy giờ mới quay sang Lục Diệp “Ba!”

Thượng tá Lục không muốn để ý đến nhóc, con trai nhà anh cứ như sinh ra để đối chọi với anh ý! Nhưng Vân Thường còn ngồi đó, nếu mình không trả lời, nói không chừng cô ấy lại cho mình ngủ sofa.

Đành đáp nhỏ một tiếng “Ơi.”

Đôi mắt to trong veo của Thanh Phàm nhìn Lục Diệp, đôi môi hồng há ra “Ba với bác Chu lớn gần bằng nhau, con thấy bác Chu có tóc bạc rồi á! Mặt còn có nếp nhăn nữa! Xấu ghê!”

Một câu, tim thượng tá Lục nháy mắt rút xuống hố băng.

Buổi tối đi ngủ, thượng tá Lục trần trọc mãi không ngủ được. Chẳng lẽ mình già thật rồi? Con cún nhà mình cũng nhìn ra luôn! Làm sao đây?

Vân Thường bị anh hại cũng không ngủ được, cảm thấy người đàn ông này càng ngày càng kỳ cục. Nhắc anh một tiếng, anh vẫn không ngủ.

Vân Thường dứt khoát ngồi dậy, ôm gối đầu định đi ngủ chung với hai đứa nhỏ.

Kết quả mới xuống giường thì bị thượng tá Lục ở đằng sau ôm lấy, giọng đàn ông suy sút trong bóng đêm nghe cực kỳ tội nghiệp: “Vân Thường, anh già rồi.”

Vân Thường ngạc nhiên: “Ai nói?”

Thượng tá Lục còn chưa hoàn hồn sau trận đả kích của con trai, ôm Vân Thường không buông tay, nghiêng răng nghiêng lợi: “Thằng nhóc khôn kiếp kia cũng nhìn ra luôn!”

Thằng nhóc khôn kiếp? Khó khăn lắm Vân Thường mới nhớ tới màn trên bàn cơm, nhất thời dờ khóc dờ cười.

Lục Diệp nghiêm khắc với Thanh Phàm hơn Thanh Tiêu nhiều, bình thường hai cha con luôn đối chọi gay gắt.

Thanh Phàm luôn cười híp mắt, dễ nói chuyện. Vân Thường cứ nghĩ tính nó giống mình nhưng dần dần phát hiện, Thanh Phàm không giống mình cũng chẳng giống Lục Diệp.

Cái thằng quỷ con này! Nói không chừng lại nảy ra ý xấu gì đây, thế mà Lục Diệp không nhận ra.

“Đừng nghe lời nó.” Vân Thường quay đầu an ủi Lục Diệp “Đâu có già chỗ nào, thật đó.”

Cô thấy Lục Diệp hầy còn xoắn xuýt vấn đề này bèn ngắc đầu hôn môi anh “Lục Diệp, ngủ thôi.”

Thượng tá Lục vẫn còn vương mắc nhưng bà xã đã nói thế rồi, cũng đành an phận nằm trên giường, tính toán ngày mai lại tìm người xác nhận một chút.

Chỉ là thượng tá Lục bị con bán đứng trước mặt bao người, cảm thấy tim bộ đội hỏi thì quá mất mặt nên cứ ghen mãi trong lòng.

Sau khi điều về miền bắc, giai đoạn mới nhậm chức, Lục Diệp đặc biệt bận, nhiệm vụ liên tiếp, tìm kiếm liên hệ... chiếm phần lớn thời gian của anh, thành thử một thời gian dài anh không nhớ tới vấn đề này nữa.

Mãi đến một hôm nào đó, bỗng nhiên Thanh Tiêu muốn đi ăn com thịt bò ở quán Cát Dã, Lục Diệp bèn dắt bảo bối lớn nhỏ nhà mình đi mua.

Lúc nhà họ đi ăn com tiệm, luôn là Vân Thường và bọn trẻ chọn món, Lục Diệp phụ trách trả tiền hoặc xếp hàng chờ.

Nhưng lần này, Vân Thường sợ Lục Diệp gọi nhiều quá, lãng phí bèn cùng anh xếp hàng.

Xếp hàng được một nửa, vạt áo Lục Diệp bỗng bị giật giật, anh cúi đầu nhìn, là một cô bé xấp xỉ Thanh Tiêu.

“Chú ơi, chú có thể nhường cháu đứng trước chú không?” Cô bé chớp chớp đôi mắt to, bộ dạng trắng trẻo sạch sẽ nhìn rất đáng yêu.

Vân Thường bèn kéo Lục Diệp lùi ra sau, cười với cô bé “Được thôi cháu.”

Cô bé nghe xong lập tức vui vẻ: “Cám ơn chị!”

Lông tơ sau cổ thượng tá Lục lập tức dựng lên. Gọi anh là chú lại kêu Vân Thường là chị! Điều này nói lên cái gì?

Lúc ăn com, Vân Thường phát hiện Lục Diệp lại không tập trung, tưởng là công việc của anh xảy ra vấn đề nên cũng không hỏi ngay tại chỗ. Đợi đến khi về nhà rồi, hai đứa bé đã đi ngủ cô mới lên tiếng.

“Công việc của anh có vấn đề à?”

Thượng tá Lục giật mình, lắc đầu.

“Thế anh làm sao thế?”

Thượng tá Lục ngồi trên ghế không nói, Vân Thường cũng nhẫn nại chờ.

Mấy phút sau, bỗng nhiên thượng tá Lục đứng phắt dậy, nốc một miệng trà, bấy giờ mới thì thào: “Vân Thường, anh nói thật với em, anh...”

Vân Thường đóng tai chờ anh nói tiếp.

Thượng tá Lục nuốt nước miếng, tiếp tục “Em thấy anh không già thật chứ?”

Hóa ra vẫn rối rắm vấn đề này à, Vân Thường hết chỗ nói: “Thật mà. Cả ngày anh cứ nghiêm mặt, chẳng lẽ mấy cô bé có thể kêu anh được?”

Thượng tá Lục bán tín bán nghi “Thật chứ?” Cho dù anh luôn nghiêm mặt nhưng hẳn là cũng không khác nhau lắm mà, một người là chú, một người là chị... con nít đúng là không có mắt nhìn!

Vân Thường gật đầu “Thật đó.”

Thượng tá Lục còn tính hỏi tiếp bỗng dừng nghĩ đến một chuyện, lén lút liếc Vân Thường một cái.

Nghĩ tới chuyện tới qua, bỗng nhiên lại cảm thấy có lòng tin rồi.

Anh bước nhanh tới trước mặt Vân Thường, đột ngột bế bổng Vân Thường lên chạy thẳng về phòng ngủ.

“Lục Diệp, dừng...” Vân Thường đỏ mặt dựa vào ngực anh “Đã trễ lắm rồi, mai anh còn phải đi bộ đội.”

Thượng tá Lục cúi đầu hôn lên mặt cô “Em nói anh không già?”

Vân Thường chớp chớp mắt “Ừ.”

Thượng tá Lục đá cửa, thả Vân Thường xuống giường, tiếp đó đè lên “Anh không tin, nên anh muốn chứng minh một chút.”

Vân Thường: “Sao... ừm...”

Tất cả lời lẽ đều bị nuốt vào bụng, chỉ còn lại triền miên và nồng nàn mãnh liệt khắp phòng. Ngay cả ánh trăng sợ ý lên qua khe cửa sổ vào phòng cũng thẹn đỏ mặt.

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Bảo bối của một mình thượng tá Lục

Công việc của thượng tá Lục ở miền bắc nhẹ nhõm hơn miền nam nhiều, cũng không có nhiệm vụ nguy hiểm, nhưng anh vẫn kiên trì rèn luyện mỗi ngày, không hề buông lỏng.

Một ngày, bỗng nhiên miền nam điện thoại tới, là Lý Bác gọi tới, nhiệm vụ lần này của họ cực kỳ khó khăn, chỉ dựa vào lực lượng hiện tại của họ căn bản không thể hoàn thành nên anh hi vọng thượng tá Lục đi chỉ viện.

Tuy mỗi ngày Lục Diệp đều nghiêm mặt nhìn rất lạnh lùng lại thờ ơ nhưng bản chất anh là người nhiệt huyết, vừa nghe nói có nhiệm vụ liền đáp ứng ngay.

Chỉ kịp gọi điện thoại báo cho Vân Thường một tiếng liền chạy về miền nam, một lần đi hơn nửa tháng.

Chờ đến khi hoàn thành nhiệm vụ, thượng tá Lục đã phoi thành một cục than đen sì.

Miền nam bên này nói muốn làm tiệc chúc mừng thượng tá Lục, cảm ơn anh chỉ viện, dù sao hiện tại anh không còn thuộc quân khu miền nam nữa rồi.

Song bị thượng tá Lục dứt khoát từ chối gọn lẹ, nguyên nhân? Thượng tá Lục nhớ vợ ấy mà!

Ban đêm cuối thu, Vân Thường đang sắp xếp tài liệu giúp Lục Diệp trong thư phòng anh. Lục Diệp đi lâu như vậy, mỗi ngày cô đều thấp thỏm, ban đêm cũng liên tục mất ngủ.

Vì thế thường hay vào thư phòng anh ngồi một lát, nhìn chữ viết và sách vở của anh, trong lòng ít nhiều được an ủi đôi chút.

Thế nên, lúc thượng tá Lục sương gió dặm trường chạy về nhà thì thấy Vân Thường ngẩn người ngồi một mình trước bàn sách của mình, không biết đang nghĩ cái gì, anh đẩy cửa bước vào cũng không phát hiện.

Thượng tá Lục sai bước tiến lên, ôm luôn người vào lòng.

Vân Thường giật mình, vội vàng quay đầu nhìn.

“Sao không ngủ?” Ánh mắt Lục Diệp nóng cháy, giọng vừa trầm vừa khàn, khi không khiến Vân Thường đỏ mặt tới tận mang tai.

Cô rũ mi, hàng mi dài cong vút rung rung “Sắp, sắp đi ngủ rồi.”

Lục Diệp cười khẽ một tiếng liền cúi đầu bắt lấy môi Vân Thường.

Môi cô ngọt lịm, Lục Diệp nhớ nửa tháng, nhớ thiếu chút thì chết khát, bây giờ vạt và lấm mới được hôn một cái, dễ gì tha cho cô.

Cánh tay cường tráng của anh bỗng nhiên siết lấy eo Vân Thường, nhẹ nhàng bế Vân Thường lên, miệng vẫn hôn cô đủ góc độ.

Cái lưỡi mạnh mẽ hoạt động trong miệng cô, bắt lấy cái lưỡi mềm mại của cô, dùng sức. Đầu lưỡi cũng thám thính sâu bên trong, như một kẻ xâm nhập cường thế, điên cuồng chiếm đoạt bên trong miệng cô.

Nụ hôn kết thúc, Vân Thường đã nhũn người ta, mặt cô đỏ bừng, hé môi thờ dốc, nước miếng không nuốt kịp chậm rãi chảy xuống khoe miệng, về lên cái cổ trắng nõn của cô một vết mỹ miều đậm đặc.

Ánh mắt Lục Diệp tối lại, vung tay quét hết tài liệu trên bàn xuống đất, đặt Vân Thường lên bàn, thè lưỡi liếm nước miếng nơi khoe môi cô.

Một tay men theo vạt áo ngủ cô luồn vào trong, phủ lên một bên chậm rãi ve vuốt.

Môi cũng trượt dần xuống dưới môi cô, lưu luyến không rời nơi xương quai xanh đẹp đẽ của Vân Thường, lúc nhẹ lúc mạnh.

Mắt Vân Thường lập tức phủ một lớp sương mù, cắn môi cực lực kềm chế âm thanh động tình của mình, thò tay đè lên bả vai rắn chắc của anh “Đừng, đừng ở đây...”

Lục Diệp dùng răng cắn nút áo ngủ thứ hai của cô, đầu lưỡi khẽ nhúc nhích, linh hoạt cời bỏ dây trời. Giọng có phần ậm ừ “Ngoan nào.”

Nói rồi ngậm lấy đầu vú hồng hồng của cô, mút chụt chụt, một tay khác vươn qua bên cạnh, dùng hai ngón tay kẹp lấy một bên hồng hồng, nhẹ nhàng se đến khi nó từ từ cứng lên trong tay anh.

Cổ họng Vân Thường phát ra tiếng nghẹn ngào, mắt hạnh xinh đẹp long lanh nước, đuôi mày khoe mắt nhuộm màu quyến rũ. Eo cô nhũn ra, cơ hồ không chống đỡ nổi nằm ngả ra bàn.

Cảm giác tê dại lan từ trước ngực ra khắp toàn thân, người cô nóng hừng hực, ngay cả chóp mũi cũng rịn một lớp mồ hôi.

Sau khi sinh con, ngực Vân Thường lớn hơn trước nhiều, hình dạng cũng cong vồng đầy đặn, đầu vú đỏ tươi, căng mề người hơn trước, Lục Diệp vui đầu trước ngực cô mút liếm xoa nắn, cơ hồ muốn bay lên thiên đường.

“Lục, Lục Diệp...”

“Gọi ông xã.” Lục Diệp ngóc đầu lên khỏi ngực cô, trông mắt đen nhánh nóng rực sáng ngời, như ẩn giấu hai ngọn lửa.

Người Vân Thường run rẩy dữ dội, nước da trắng nõn nhuộm một màu hồng nhạt, cô tê dại, bây giờ không có Lục Diệp đỡ, không tự chủ được ngã người trên bàn.

Kep chân lại hơi cọ xát, cánh môi bị hôn sưng đỏ hé mở, phát ra tiếng rên rỉ quyến rũ chết người.

Hầu kết Lục Diệp trượt lên trượt xuống, người như lửa đốt. Tay duỗi ra, liền kéo luôn cả quần ngủ lẫn quần lót xuống.

Cặp đùi thon dài trắng mịn lập tức phơi bày trước mắt anh, Lục Diệp nuốt nước miếng tứa ra từng lumen, kéo Vân Thường đã nhũn ra như nước xuân từ trên bàn dậy, nửa ôm vào lòng, tay nhanh nhẹn lần mò xuống dưới.

Vân Thường sớm đã bị anh nghịch đến động tình không dứt, bên dưới ẩm ướt vô cùng, Lục Diệp nhẹ nhàng dứt một ngón tay vào.

Ngón tay ra vào mạng theo dịch trong dính dính trơn trơn, Lục Diệp vui đầu nơi cần cổ thon dài của cô thỉnh thoảng mút vành tai đầy đặn của cô.

Anh trêu chọc làm đầu óc Vân Thường mơ mơ màng màng, cả người mềm oặt dựa vào lòng anh, rên rỉ khe khẽ mơ hồ.

“Nhớ anh vậy à?” Bỗng nhiên Lục Diệp cười khẽ một tiếng, rút ngón tay trong người cô ra, quơ quơ trước mặt Vân Thường “Bà xã, có phải tối nào cũng nhớ anh không?”

Thân thể đột ngột trống rỗng, Vân Thường thở hỗn hển, vạt và lấm mới tìm về chút lý trí, thấy ngón tay Lục Diệp dính đầy dịch trong, lấp lánh nước dưới ánh đèn.

Người Vân Thường càng run rẩy mãnh liệt, nước mắt ứa nơi khoe “Lục Diệp... đừng, đừng thế...”

Cả người cô trần truồng, lồ lộ dựa vào lòng Lục Diệp, ngược lại Lục Diệp ăn mặc chỉnh tề, thậm chí còn mặc quần phục xanh sẫm rắn rỏi, nút áo lạnh buốt chạm vào người cô khiến Vân Thường không nhịn được lạnh run.

Bấy giờ cô mới chú ý tình trạng mình và Lục Diệp, cảm giác hồ thẹn tràn ngập đầu óc.

Vân Thường vươn hai tay mềm nhũn chống lên vòm ngực rắn chắc của Lục Diệp “Cởi, cởi quần áo...”

“Chờ không kịp rồi hả?” Lục Diệp thò tay bông cô lên, ôm bờ vai tròn trịa của cô “Chờ ông xả tắm trước đã.”

Lúc trước ở trên giường Lục Diệp không thích nói chuyện, trừ đề nén tiếng thở dốc ra gần như không nói gì cả.

Song không biết bắt đầu từ bao giờ, lúc lên giường người đàn ông này càng ngày càng lảm nhảm, cái gì cũng nói được cả, da mặt dày hết chỗ nói.

Vân Thường then không thôi, rúc trước ngực Lục Diệp, dứt khoát cam chịu, coi như không nghe thấy.

Thấy cô như thế, Lục Diệp cười cười cũng không nói gì nữa. Mở cửa phòng tắm xả nước nóng vô hồn, thả luôn Vân Thường vào đó.

Mình thì đứng ở đó, vừa nhìn chăm chăm Vân Thường vừa cởi quần áo.

Động tác của anh rất chậm, thong thả cởi từng hạt nút, rút dây nịt, đầu tiên là cởi quần áo, tiếp đó là áo trong, cuối cùng là...

Da Lục Diệp màu nâu nhạt khỏe khoắn, cơ bụng dưới rắn chắc đẹp đẽ, thắt lưng gầy nhưng cường tráng, gốc rễ bên dưới... kích cỡ cũng rất lớn.

Bây giờ đã ngẩng cao đầu, chuẩn bị tư thế chờ hành động, cảm giác tồn tại khá.

Vân Thường then không biết giấu mắt vào đâu, cho dù là vợ chồng nhiều năm rồi cô cũng không kèm chế được cảm giác then thùng thế này.

Bồn tắm rất lớn, hai người nằm cũng không cần chen lấn, Lục Diệp vừa xuống nước liền ôm lấy Vân Thường từ đằng sau.

Dưới thân cứng rắn chống nơi mềm mại.

Vân Thường la hoảng một tiếng, người lập tức cứng đờ “Chỗ này... chỗ này không được...”

Một tay Lục Diệp vòng qua trước ngực cô, tay khác khẽ nâng người cô lên, ấn một nụ hôn nóng cháy lên tấm lưng trần trụi của cô.

“Vây ở đâu thì được?”

“Vào, vào phòng...”

Lời còn lại chưa nói hết, miệng đột ngột bị nhấc bổng lên, vật nóng bỏng cứng rắn của Lục Diệp đã xông thẳng vào.

Âm cuối của Vân Thường bỗng trở nên mê hồn, âm giọng mang chút nức nở, cả người mềm oặt dựa vào ngực Lục Diệp.

Lục Diệp bỗng Vân Thường, nhanh chóng đẩy hạ thân từ dưới lên trên.

Hơi thở phả bên tai cô “Nói đi, ở đâu được?”

“Hu...” Vân Thường không nói được nữa, hai tay túm chặt thành bồng tắm, ra sức giữ vững thân thể run rẩy của mình.

Mồ hôi trán Lục Diệp lăn xuống ngực, anh ôm Vân Thường, ngực dán sát vào lưng cô, tay thò xuống dưới nước, sờ hạt châu hồng nhạt của cô.

Vân Thường cắn môi lắc đầu lia lịa “Uhm... đừng, đừng nghịch... chịu, chịu không nổi...”

Tiểu Lục Diệp nóng bỏng ra vào trong cơ thể cô, nước ấm theo động tác của Lục Diệp đưa vào người cô, vừa nóng vừa dễ chịu, Vân Thường cơ hồ muốn khóc thành tiếng, nước mắt vui sướng chảy xuống khóe mắt.

Mặt cô ửng đỏ, sóng tình nơi khóe mắt gần như bức người ta điên cuồng.

Lục Diệp thở hào hển, động tác chậm lại, rút ra khỏi người Vân Thường, một bên dứt tay vào thịt non của cô, một bên ra lệnh “Xoay lại!”

Sức lực toàn thân Vân Thường đã bị vắt cạn, mắt hơi hé, ánh mắt rã rời, gần như nghe không hiểu ý Lục Diệp.

Khó khăn lắm mới tiêu hóa được ý của anh, ngoan ngoãn xoay người lại.

Lý trí của cô đã mất hết, Lục Diệp nói gì nghe nấy, nghe lời xoay người ngồi lên đùi Lục Diệp, cặp đùi thon dài trắng nõn quấn lấy thắt lưng cường tráng của anh.

“Ng Sloan lảm.” Lục Diệp hôn môi cô khen ngợi, nhấc miệng cô lên, lại tiến vào trong.

Vân Thường đột ngột mở choàng mắt, thở dồn dập, cũng không kèm nén tiếng rên rỉ trong miệng nữa.

Lục Diệp cười khê, bàn tay to chụp lấy bầu ngực cong vồng của cô, đầu lưỡi liếm nghịch núm vú dựng đứng “Thoải mái không?”

Hàng mi Vân Thường run rẩy kịch liệt, miệng phát ra tiếng rên ngọt ngào người “Thoải, thoải mái...”

“Thành thật lắm!” Lục Diệp hưng hăng đẩy vào, khen ngợi một cách hào phóng.

Tiếng nước hòa với tiếng va chạm bành bạch vang vọng trong phòng tắm, tiếng thờ hồn hèn của đàn ông giao hòa với tiếng rên rỉ mê người của đàn bà, đặc biệt dễ khiến người ta suy nghĩ xa xôi.

“Không, không thể ở bên trong...” Vân Thường túm tay Lục Diệp la hoảng song lập tức bị động tác dưới thân làm mất tiếng lần nữa.

Giọng Lục Diệp khàn đặc kèm nén, anh đè mạnh eo Vân Thường, làm người cô dán sát vào anh, bộ dạng như thể muốn khắc cả người cô vào máu thịt mình “Thời kỳ an toàn, không có vấn đề.

Nói rồi nhanh chóng ra vào mấy chục cái, thờ hồng học, động tác đột ngột dừng lại.

Một luồng nóng rực bỗng chốc rót vào cơ thể, đầu óc Vân Thường trống rỗng, cắn lên vai Lục Diệp.

Vội vàng tắm rửa, Lục Diệp lau khô người mình và Vân Thường xong mới quấn khăn tắm bọc người Vân Thường, bông cô vào phòng ngủ.

Còn anh? Gần đây thượng tá Lục thích ngủ tròng.

Cuộc làm tình trong phòng tắm cơ hồ hao hết sức lực của Vân Thường, đầu vừa dính gối liền mơ màng muốn ngủ.

Ai ngờ chưa yên ổn được bao lâu, thân hình Lục Diệp lại đề lên.

Vân Thường mệt đến mức không muốn nhúc nhích đầu ngón tay, tuy rằng trong phòng tắm rất kích thích nhưng mà hao phí sức lực quá.

“Lục Diệp, ngủ đi.” Cô mở đôi mắt hạnh mờ mịt, dáng vẻ mơ màng khiến người ta đặc biệt yêu thương.

Lục Diệp hôn chụt lên môi cô, thì thầm trêu chọc bên tai: “Sướng xong là quăng?”

Mặt Vân Thường lập tức đỏ bừng, con buồn ngủ cũng chạy mất mấy phần, tóm lấy cái tay không thành thật của Lục Diệp năn nỉ: “Ngủ được không?”

Lục Diệp thò tay kéo khăn tắm trên người cô ra, đề lên, tách hai chân cô ra hưng hăng đẩy vào “Không được.”

Anh vừa cử động vừa cúi đầu mút xương quai xanh của Vân Thường. Người Vân Thường rất đẹp, xương quai xanh mảnh mai xinh xắn, Lục Diệp không có việc gì làm cứ thích hôn hít chỗ đó của cô.

Vân Thường bị anh trêu chọc thờ dốc liền tiếp, thân thể bất giác bắt đầu hòa theo cử động của anh, tay cũng vuốt ve cơ bụng rắn chắc của anh.

Động tác vô thức của Vân Thường khơi dậy lửa dục dưới thân Lục Diệp càng thêm hùng hực. Động tác dưới thân đột ngột gia tăng, mồ hôi trán nhỏ tí tách lên bầu ngực trắng nõn của cô.

Vân Thường mới tắm xong, da dẻ mát mẻ mịn màng, lưỡi Lục Diệp bắt đầu liếm hôn từ cổ cô thẳng xuống hai bầu trắng nõng, ngay cả mồ hôi mình rớt xuống cũng bị anh liếm sạch.

Nửa thân trên Vân Thường được anh chăm sóc kỹ càng chu đáo, nửa thân dưới lại bị anh mạnh mẽ đâm vào, dưới hai tầng băng lửa linh hồn cơ hồ lạc lối. Trừ tình dục ra, trong óc không có gì khác nữa. Theo động tác của Lục Diệp tiếng rên rỉ cũng chọt cao chọt thấp, thân hình cũng càng trở nên mê hoặc lòng người.

Nơi đó của cô khít khao, mút chặt lấy anh, cái cảm giác này gần như khiến Lục Diệp điên cuồng, động tác dưới thân càng lúc càng nhanh, miệng cũng ra sức để lại trên làn da trắng trẻo của cô từng dấu đỏ hồng.

Cảm giác tê dại lẫn với đau đớn nhẹ nhẹ lan khắp toàn thân, Vân Thường hơi uốn eo, đưa bản thân lại càng gần môi Lục Diệp, vô thức nỉ non “Ông xã... hôn, hôn em...”

Hơi thở Lục Diệp ngưng lại, một giây sau động tác dưới thân đột ngột tăng vọt, nặng nề vỗ mạnh mông Vân Thường, làm cái mông trắng mịn của cô đỏ một mảng.

Lục Diệp cúi đầu điên cuồng hôn Vân Thường, phối hợp động tác bên dưới, dáng vẻ ấy cơ hồ muốn nuốt chửng cô.

Vân Thường ôm cổ anh đáp lại anh, mãi đến lúc hơi thở không thông mới bắt đầu đẩy anh ra.

Lục Diệp cũng không dây dưa lâu, thuận thế nghiêng qua một bên người Vân Thường, nhấc một chân cô lên, từ bên hông cắm vào.

Không ngừng hôn một bên cổ và vành tai cô, đó là những nơi nhạy cảm của Vân Thường. Môi Lục Diệp vừa in lên, người cô liền run rẩy, tiếng rên rỉ cũng nặng nhọc hơn.

Lục Diệp thấy thế càng ra sức, đầu lưỡi không ngừng trêu chọc dải tai cô, mãi đến khi nơi tròn trịa ấy trở nên đỏ rực mới thôi.

“Có nhớ anh không?” Lục Diệp hồn hồn kể tai Vân Thường hỏi.

Tĩnh Vân Thường dịu dàng song gần như chẳng bao giờ nói lời âu yếm với anh, song thượng tá Lục lại thích nhất là giọng nói mềm mại dịu dàng của cô, chỉ đành bức cung trên giường.

Vân Thường bị anh trêu chọc ý loạn tình mê, chỉ cảm thấy cả người tê dại, khoái cảm cơ hồ đè ép mọi giác quan khác, vô thức thuận theo ý anh mềm giọng “Nhớ... nhớ...”

Lục Diệp thẳng lưng dạng háng, hung hăng đâm vào, lại hung hăng rút ra, làm lý trí Vân Thường mất hết, ý thức càng lúc càng đi xa, mặt cũng nhuốm màu hồng say người, quỵn rũ vô cùng.

Lục Diệp thờ đốc càng nặng nề “Nhớ chỗ nào?”

Khoái cảm không gì sánh được xộc lên não, ánh mắt Vân Thường rã rời, sờ soạng chụp tay Lục Diệp, mười ngón tay đan xen vào nhau “Đều, đều nhớ hết...”

Mấy chữ ngắn ngủn nhưng thành công ép thượng tá Lục phát điên. Anh rửa khế một tiếng, ôm Vân Thường bắt đầu ra sức vận động.

Một đêm này thượng tá Lục vô cùng thỏa mãn, Vân Thường lại mệt tới mức sáng sớm hôm sau không thức dậy nổi.

“Tự xuống lầu ăn sáng đi.” Sáng sớm, Lục Diệp đẩy nhìn hai con cún con nhà mình ngồi trước bàn ăn gào khóc đòi com, rút mấy tờ nhân dân tệ trong ví quăng qua.

“Ba, ba về hồi nào vậy?” Thanh Tiêu mừng rỡ nhào vào lòng Lục Diệp, bé nhớ ba quá, ba vừa đi là mất tâm.

Lục Diệp yêu thương sờ đầu Thanh Tiêu “Tối hôm qua.”

Thanh Phàm không như Thanh Tiêu, nhóc ngoan ngoãn ngồi trên ghế, mặt treo hai lúm đồng điệu, hơi nheo mắt nhìn ba “Mẹ đâu ạ?”

“Khụ,” thượng tá Lục ho một tiếng, bé Thanh Tiêu đang trên người mình xuống “Mẹ còn ngủ. Được rồi, các con sắp trẻ rồi, mau xuống dưới ăn sáng rồi đi học!”

Thanh Phàm trề môi, đeo cặp sách tụt xuống ghế, dặt tay em gái “Đi thôi, đi ăn sáng.”

Thanh Tiêu còn bịn rịn bám ba, chớp đôi mắt to nhìn Lục Diệp, bộ dạng cực kỳ đáng yêu.

Thượng tá Lục cũng muốn nồng nhiệt thăm thiết với con gái rệu một chút, nửa tháng không thấy rồi song cuối cùng vẫn nhịn được, phẩy tay “Mau đi học.”

Thanh Phàm dắt em đi ra cửa, đôi giày xong bóng nhiên quay đầu nhìn Lục Diệp “Ba!”

Thượng tá Lục: “Sao thế?”

Thanh Phàm: “Mỗi lần ba đi làm nhiệm vụ về, mẹ lại ngủ nướng!”

Thượng tá Lục trừng mắt “Con cuốn xéo ngay cho ba!”

Chú thích

[1] Nguyên gốc là khai trai – chỉ việc tín đồ phật giáo hoặc các tôn giáo khác bắt đầu ăn mặn sau khi hết thời gian ăn chay

[2] Nguyên gốc là tiểu thang bao, một loại bánh bao có súp từ Dương Châu, chứa súp trong nhân khi ăn phải uống nước nhân trước sau đó ăn vỏ. Việt Nam mình thì cái nào cũng bánh bao tất ^^

[3] Chính là cây bạch quả á, để tên ngân hạnh nghe đẹp hơn

[4] Cây ráy, tên khoa học: *Alocasia macrorrhizos* thuộc họ Ráy, còn tên tàu thì nghe hay lắm, tích thủy quan âm

Bạn đang đọc truyện *40 Ngày Kết Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

